

Giới thiệu Phàm Tình Tục Ái

Truyện Phàm Tình Tục Ái của tác giả Kỳ Tuyền An thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Một câu chuyện tình yêu dễ thương, vô tình gặp nhau nhưng lại gắn kết nhau không thể rời. Bánh không tự nhiên từ trên trời rơi xuống. Tần Thanh vốn nghĩ rằng mình thật may mắn khi vừa mới tốt nghiệp đã có được việc làm ngay. Nhưng cô không biết mình vô tình trở thành một con cò cho người khác chơi đùa.

Cô không quan tâm ai lừa gạt mình, cô chỉ muốn một lòng một dạ yêu người đàn ông Tống Vũ Thành này. Trên đời chuyện người lừa ta gạt tồn tại rất nhiều nhưng cô mặc kệ, cô chỉ muốn thật lòng thật dạ yêu người đàn ông Tống Vũ Thành này mà thôi. Cô không quan tâm anh là ai, anh làm gì, cô chỉ muốn sống buông thả một lần với người đàn ông này thôi. Điều đó cũng đủ khiến cô cảm thấy mãn nguyện.

Thật ra cô chỉ muốn một tình yêu giản đơn nhưng đời lại không dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Bánh không tự nhiên từ trên trời rơi xuống.

Tần Thanh vốn nghĩ rằng mình thật may mắn khi vừa mới tốt nghiệp đã có được việc làm ngay. Nhưng cô không biết mình vô tình trở thành một con cò cho người khác chơi đùa.

Cô không quan tâm ai lừa gạt mình, cô chỉ muốn một lòng một dạ yêu người đàn ông Tống Vũ Thành này. Trên đời chuyện người lừa ta gạt tồn tại rất nhiều nhưng cô mặc kệ, cô chỉ muốn thật lòng thật dạ yêu người đàn ông Tống Vũ Thành này mà thôi. Cô không quan tâm anh là ai, anh làm gì, cô chỉ muốn sống buông thả một lần với người đàn ông này thôi. Điều đó cũng đủ khiến cô cảm thấy mãn nguyện.

Thật ra cô chỉ muốn một tình yêu giản đơn nhưng đời lại không dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1

Edit : Sóc Là Ta “Mỗi ngày vui vẻ một chút.” Tần Thanh mở mắt ngái ngủ, theo thói quen khẽ hát lên một câu.

Tuy giọng cô không lớn nhưng ba cô gái cùng phòng vẫn nghe thấy được.

Các cô đang nằm trên giường, nghe thấy Tần Thanh hát cũng hát theo, nhái lại lời bài hát lần nữa.

Tần Thanh mặc quần áo chỉnh tề, cầm ca rửa mặt và bàn chải đánh răng trên tay. Sau đó cô đi dép lẹ xep bước vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy ào ào vang vọng trong phòng tắm như báo hiệu bắt đầu một ngày mới.

Buổi sáng, mọi người ai bận việc nấy, đến trưa mới tụ họp ở phòng ngủ.

Tần Thanh đang ngồi gấp thức ăn trên bàn, đột nhiên chuông điện thoại từ trên giường cô bắt chợt vang lên.

“Phải . . . . . Được. . . . . Cảm ơn.” Tần Thanh một tay nghe điện thoại, một tay vội vã lấy giấy bút ghi chép.

Vừa mới cúp điện thoại, Phó Đại Lưu nghiêng mình qua nhìn vào tờ giấy trên bàn, cười cười hỏi: “Có người gọi điện hẹn cậu phỏng vấn sao? Lại là công ty nào thế?” Cô nhấn mạnh chữ “lại” có ý mỉa mai Tần Thanh.

Tần Thanh cũng biết người này ngoài miệng có ý xấu chứ trong lòng không như vậy. Cô suy nghĩ một lát, sau đó thì thầm: “Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, Tập đoàn Đình Thành.”

Phó Đại Lưu lên giọng: “Tập đoàn Đình Thành sao? Chính là tập đoàn Đình Thành đã quyên góp giúp đỡ trường chúng ta xây dựng thư viện mới sao?”

Tần Thanh chớp mắt: “Thư viện mới trường chúng ta là do tập đoàn này quyên góp à?”

Đại Lư liếc mắt, miễn cưỡng hỏi: “Cậu làm cán bộ lớp mà không biết sao?”

Tần Thanh cầm tờ giấy ghi chép địa chỉ nhét vào túi, nói: “Không biết, có rất nhiều CV thì sao có thể nhớ hết.”

“A, không phải cậu đây chứ?” Đại Lư nói xong, gấp miếng thịt kho cho vào miệng.

Tần Thanh thờ dãi: “Người phụ đạo lớp tớ luôn xem thành tích là quan trọng nhất, cho nên tất cả sinh viên trong khoá, ai cũng phân thành từng nhóm học tập. Bên cạnh đó, năm nào trường cũng tuyển sinh rất nhiều sinh viên vào đây, đây ắp người. Nếu ai tớ cũng để ý thì lúc đó tớ giống như cưỡi lừa tìm ngựa vậy.”

Băng Tả vẫn đang xem truyền hình, nghe vậy cô đột nhiên tức giận nói: “Người phụ đạo cũng chỉ vì công việc của cô ấy thôi chứ còn lâu cô ấy mới quan tâm đến chúng ta.”

Giọng Đại Lư nhẹ nhàng: “Một công việc tại thành phố lớn sao cậu có thể dễ tìm thế?”

Những người khác cũng lười nói chuyện với cô, ai làm việc nấy. Lúc này trong phòng ngủ chỉ còn âm thanh phát ra từ chiếc ti vi trên tường. Hình ảnh của thần tượng Nhuê Thành Cương đang nổi tiếng trong làng giải trí đang được chiếu trên màn hình với bộ phim mới nhất của anh.

Một lát sau, Tần Thanh nói: “Cuối cùng tớ cũng được mời đi dự phỏng vấn. Nếu tớ được nhận vào làm việc ở tập đoàn đó thì dù là chân chạy vật hay nhân viên tiếp thị thì tớ cũng nhận, chỉ cần họ trả lương cao cho tớ là được.”

Băng Tả nhìn chăm chăm vào màn hình TV, lắc đầu: “Cậu cũng đừng mơ tưởng quá nhiều, người ta thường nói phụ nữ đừng nên làm nhân viên tiếp thị vì việc đó rất cực khổ.” Sau đó cô quay đầu lại, quan sát Tần Thanh từ trên xuống dưới, cuối cùng cô tổng kết lại nói: “Nhìn cậu ngày thơ lại chân thật, tớ chắc chắn cậu sẽ gặp nhiều thua thiệt.”

Tần Thanh cố làm ra vẻ nhục chí: “Vậy tớ phải làm sao bây giờ?”

Băng Tả dứt khoát đáp: “Tốt nhất cậu nên đi tìm một người đàn ông giàu có để nuôi mình. Tớ thấy ở đây có hai người không những giàu có lại đẹp trai phi thường. Tớ nghĩ dù ngoại hình cậu không đẹp nhưng chắc chắn họ cũng chấp nhận. Cậu có thể thử một chút.”

Tần Thanh cười: “Vậy cậu giới thiệu cho tớ thử đi, để tớ xem họ có nuôi nổi tớ hay không?”

Băng Tả hăng hái: “Nuôi cậu thì có khó gì đâu?”

Tần Thanh châm chọc cười nói: “Rất khó nuôi đấy.”

Đại Lư ngồi bên cạnh chen vào nói: “Nuôi mấy năm thì dễ, nhưng nuôi cả đời mới khó.”

Tần Thanh cười nhạt không nói gì.

A Lệ đột nhiên đẩy cửa bước vào, vừa khóc lóc rồi rít vừa ngồi trên giường mình.

Trong phòng ngủ, theo bản năng ba người đưa mắt nhìn nhau, Đại Lư vội mở miệng: “Cậu cũng đừng khóc, khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Lúc trước nếu cậu không đến nhà anh ta, nếu cậu cố gắng cự tuyệt anh ta thì bây giờ đã không có chuyện gì xảy ra rồi. Rõ ràng là . . . .”

“Hãy chia tay đi, tớ thấy tên đó không có điểm nào xứng với cậu.” Băng Tả tức giận và bất bình nói: “Trường chúng ta vốn nam nhiều nữ ít, cậu cũng nên tìm một người tốt, xứng với cậu để cậu yên tâm tìm việc làm chứ.”

Tần Thanh gật đầu đồng ý: “Không sai, quản lý công trình vốn cần nam không cần nữ. Có khi có đến hai ba công ty mà chỉ giành một người đàn ông, còn phụ nữ lại bị lạnh nhạt. Thậm chí có công ty chỉ tuyển một nam mà không tuyển bất cứ một người phụ nữ nào.”

A Lệ không để ý tới, cô vẫn cứ khóc, lẩm bầm một mình. Tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

Tần Thanh lấy thức ăn từ trong hộp ra, đứng dậy cầm bát đũa đi đến phòng tắm.

Từ phòng ngủ tới phòng tắm cách một quãng đường khá xa, nó nằm ở gần cuối hành lang. Lúc này trong phòng còn có mấy cô gái đang ngồi giặt quần áo, người này một câu, người kia một câu, cười nói rôm rả, đề tài câu chuyện cũng đa dạng phong phú.

Cô gái đầu tiên nói: “Hôm nay tớ trang điểm, ăn mặc chỉnh tề đi phỏng vấn, không ngờ lại gặp một tên sắc lang, nói chưa được mấy câu thì anh ta liền táy máy tay chân.” Cô gái kia vừa nói vừa giơ một chân lên làm động tác như muốn đá ai đó, “Tớ thật sự muốn đập cho tên đó mấy cái.”

Cô gái tóc ngắn liền nói tiếp: “Tớ nghe nói còn có mấy nam sinh đi phỏng vấn, bị người khác dẫn đến phòng hạng sang. Họ cho mấy cậu ấy ăn uống no say, sau đó bắt các cậu ấy vào khách sạn làm chuyện đồi bại, sau đó bỏ trốn mất dạng. Còn khách sạn nhất quyết không chịu trả người. Cho đến khi giáo viên chủ nhiệm và người phụ đạo đến trả tiền thì họ mới cho các cậu ấy về.”

Tần Thanh nghe xong, trong lòng bỗng cảm thấy sợ hãi. Cô nhanh chóng rửa xong bát đũa và vội vã quay trở về phòng mình. Trong hành lang cũng

không còn tiếng cười nói rộn ràng và những cuộc chơi đùa truy đuổi cũng nhanh chóng biến mất, quang cảnh vắng vẻ, đìu hiu không một bóng người.

Tần Thanh vừa vào phòng ngủ liền than thở: “Bây giờ có nhiều phòng trống không, ở hành lang cũng không có mấy người, thật khác xa với cảnh cười nói ồn ào lúc trước.”

Băng Tà chậm rãi nói: “Cậu cũng có thể làm nhiều việc khác được mà ví dụ như cậu có thể đi nhà cầu vào nửa đêm lạnh cóng mà không cần phải chờ đợi đến lượt mình.”

Rốt cuộc A Lê cũng ngừng khóc, cô nức nở nói: “Đúng vậy, cuộc sống chỉ có vậy thôi nhưng mới được một tháng đã chia tay.”

Trong lòng Tần Thanh đang buồn phiền cũng không rảnh để lo chuyện của người khác nữa. Cô ngồi trên giường, mở máy tính và truy cập vào những trang web đang tuyến dụng. Theo thói quen, cô truy cập vào baidu và đánh vào mục tìm kiếm hai chữ “Đinh Thành”.

Cô hồi hộp truy cập Baidu để tìm ít tư liệu và cô dễ dàng tìm được những thông tin mình muốn biết.

Tập đoàn địa ốc Đinh Thành chủ yếu kinh doanh về địa ốc, đặc biệt có những sáng tạo về kiến trúc. Ngoài ra họ còn kinh doanh khách sạn, trang trí nhà cửa, xây dựng biệt thự, xây dựng các kết cấu hạ tầng, những hạng mục hợp tác trải dài đến 15 tỉnh thành, 21 trung tâm thành phố. Tổng cộng có 97 hạng mục ....

Trên web, còn có bài giới thiệu cụ thể về những công ty con thuộc tập đoàn này, khắp nơi đều là địa ốc, bao gồm vị trí, tên, tổng giá trị nguồn vốn, các diện tích sở hữu đất đai và các kế hoạch xây dựng cơ sở hạ tầng của nó. Tần Thanh chưa bao giờ biết những nội dung này.

Trong lòng Tần Thanh âm thầm cảm thấy vui vẻ, thật là một công ty tài giỏi. Cô cũng không biết mình sẽ được vào vị trí nào?

Dù có ra sao thì cô cũng muốn thử một chuyến, Tần Thanh đang suy nghĩ nhập tâm, không tự chủ nắm tay thành quyền, ngồi trước máy vi tính.

Cả một buổi chiều, Tần Thanh cứ lặng yên xem tài liệu vắn tắt về tập đoàn Đinh Thành để chuẩn bị những tư liệu cần thiết cho buổi phỏng vấn.

Sáng hôm sau, Tần Thanh dậy thật sớm để chuẩn bị quần áo chỉnh tề. Cô trang điểm một chút, sau đó mặc áo sơ mi và quần bó trông cô thật xinh đẹp.

Sáng sớm, cô dậy sớm trước ba tiếng, đi bộ từ trường học, đi qua ba nút giao thông công cộng, rồi mới tìm đến toà cao ốc tập đoàn Đinh Thành. Cô ngược mắt nhìn bầu trời, trái tim căng thẳng, lồng ngực đập mạnh liệt. Cô hít sâu một hơi để động viên chính mình.

Điện thoại reo chuông 10 tiếng, Tần Thanh nâng tay lên nhìn đồng hồ, bây giờ mới 9 giờ 30 phút.

Tuy có chút do dự nhưng Tần Thanh vẫn quyết định đi vào trong.

Cô bị nhân viên bảo vệ ngăn ở cửa, kiểm tra ghi danh, cô phải giải thích rất nhiều thì họ mới cho cô vào.

Bên trong đại sảnh được trang trí với màu chủ đạo là màu vàng kim óng ánh, mặt đất lót đá cẩm thạch có thể soi rõ bóng người đang đứng trên nó.

Tần Thanh thận trọng đi vào, cô sợ gót giày sẽ phát ra âm thanh lớn làm phiền người khác.

Giữa đại sảnh, có một chiếc bàn tư vắn hình tròn, có hai nhân viên xinh đẹp lễ phép đứng bên trong, trên mặt các cô luôn mỉm cười vui vẻ.

Cạnh cửa chính là chiếc bàn cà phê, qua cánh cửa kính cô có thể thấy ghế salon sang trọng khiến người ngồi cũng cảm thấy thoải mái, trang nhã và quý phái.

Bên phải chính là thang máy, không có cáp trên chỉ có những nhân viên vừa nói chuyện vừa đứng chờ thang máy ở đó.

Lúc Tần Thanh đi tới cũng vừa đúng lúc thang máy mở ra, cô không nghĩ ngợi bước vào. Khi thang máy khởi động, cô mới phát hiện đây là chuyến đi xuống tầng hầm. Dù vậy cô cũng không vội, cô thầm nghĩ đi xuống cũng không sao.

Cửa thang máy lại mở ra, dừng ở tầng để xe.

Tần Thanh giương mắt nhìn, thấy một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đang đứng trước cửa thang máy.

Người đàn ông nhìn vào trong thang máy không có vẻ gì giận dữ.

Theo bản năng, Tần Thanh nhích sát vào trong góc.

Người đàn ông bước vào, nhấn tầng lầu cao nhất, tầng 26.

Tần Thanh đứng sau lưng người đàn ông kia, cẩn thận quan sát anh ta.

Anh mang giày Tây, dáng vẻ tinh anh khác thường.

Thang máy đi lên lầu một, một nam nhân đi lên có vẻ hơi kinh ngạc, hỏi: “Tổng giám đốc Tống, ngài đã về”

“Tôi vừa trở về vào sáng sớm hôm nay.” Giọng nói trầm ổn hùng hậu, thái độ lễ độ khiêm tốn.

“Tổng giám đốc Tổng, tôi phải đi đến cục thuế để báo cáo tình hình tài chính nên bây giờ tôi mới đến công ty.” Người đàn ông cung kính nói.

Tổng giám đốc Tổng hơi gật đầu, không nói gì nữa.

Tần Thanh đứng ở một góc thang máy, nhìn cảnh họ nói chuyện thân mật như vậy khiến cô cảm thấy khản trương chút ít. Cô đang suy nghĩ ra những tình huống sẽ được hỏi trong buổi phỏng vấn và cô cũng đang tự trả lời những câu hỏi đó.

Cửa thang máy từ từ mở ra, mọi người lần lượt bước ra ngoài.

Trong thang máy chỉ còn hai người bọn họ, đột nhiên Tổng giám đốc Tổng quay lại nhìn cô.

Tần Thanh ngẩng đầu lên bất gặp ánh mắt anh đang chiếu thẳng vào người mình, dường như trong ánh mắt ấy có một chút chán ghét. Tần Thanh có chút sững sốt.

Tổng giám đốc Tổng nhìn vào thang máy đang từ từ chuyển động lên tầng trên.

Tần Thanh theo tầm mắt của anh ta nhìn lên, thang máy đã lên tới tầng 17, nhưng nó vẫn còn tiếp tục lên. Đến lúc này cô mới phát hiện mình chưa nhấn nút thang máy. Theo bản năng cô bước nhanh tới nhấn nút số 12 nhưng vô dụng.

Tần Thanh cảm thấy lúng túng, cô quay đầu liếc nhìn người đàn ông trong thang máy mà người đàn ông cũng cất bước dời đi khỏi thang máy, sắc mặt lạnh lùng pha lẫn chán ghét.

Tần Thanh lại càng cảm thấy khó chịu, nhắm mắt lùi về một góc.

Không gian nhỏ hẹp yên ắng, khoảng cách không gần cũng không xa, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp vô hình tỏa ra từ người đàn ông kia.

Nhịp tim Tần Thanh đập càng lúc càng nhanh, cô cũng không biết tại sao mình lại khản trương đến thế, khản trương đến nỗi có chút run rẩy. Dường như thời gian ngưng đọng một chút, cô cũng không dám thở mạnh. Cuối cùng thang máy cũng đến tầng 26, nhìn thấy đôi giày đen bóng bước ra khỏi thang máy, Tần Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng không dám chần chờ, vội vàng bấm số 12 để thang máy đi xuống.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Edit : Sóc Là Ta

Tần Thanh ở lầu mười hai, cô đợi mãi đến chín giờ năm mươi lăm phút mới đi vào.

Một cô gái ăn mặc đoan trang đứng ở đại sảnh, lễ phép cười một tiếng: “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

Tần Thanh mỉm cười đáp: “Chào cô, tôi đến phỏng vấn.”

“Phỏng vấn?” Nụ cười trên khuôn mặt cô gái kia vẫn không thay đổi, “Thật xin lỗi, chúng tôi đã hết tuyển dụng. Chúng tôi sẽ tiếp tục đăng bảng tuyển dụng trên website chính thức. Mong cô trở lại sau.”

Tần Thanh nhìn hàng ghế màu lam chật kín người thì cô bỗng nghi ngờ liệu mình có đến nhầm địa chỉ để phỏng vấn hay không?

“Xin hỏi trưởng phòng Chu có ở đây không?” Tần Thanh mờ mịt hỏi.

“Cô có hẹn trước không?”

“Ông ấy hẹn tôi đến đây.”

“Xin hỏi cô họ gì?”

“Tôi họ Tần, tên đầy đủ là Tần Thanh.”

“Xin chờ một chút.”

Cô gái nhắc điện thoại lên, lễ phép hỏi người trong điện thoại để xác nhận thông tin.

“Tiểu thư Tần mời đi bên này.” Cô gái kia nhanh chóng để điện thoại xuống, lập tức nói, “Trưởng phòng Chu đang chờ cô.”

Tần Thanh đi theo sau cô gái kia. Trên đường đi, cô thấy mọi người ai nấy đều bận rộn, chung quanh đều là những tiếng nói chuyện ồn ào, tiếng chuông điện thoại reo vang, tiếng đánh máy trên bàn phím nghe lách cách. Đây lần đầu tiên Tần Thanh được thấy cảnh làm việc tấp nập như thế này nên cô có chút ngỡ ngàng.

Đi đến trước một cánh cửa được sơn một màu đỏ chói mắt, sau khi bên trong người nói “mời vào” thì cô gái kia thay cô đẩy cửa và mời cô vào. Sau đó cô ấy rời khỏi đó.

Tần Thanh âm thầm hít một hơi thật sâu và bước vào.

Trưởng phòng Chu đang ngồi sau bàn làm việc, vừa thấy cô bước vào thì ông ta cũng đứng dậy, lịch sự bắt tay chào cô: “Tiểu thư Tần, hân hạnh được gặp cô.”

Tần Thanh kinh ngạc, vội vươn tay bắt tay lại: “Trưởng phòng Chu, chào ông.”

Trưởng phòng Chu đưa tay ra có ý mời cô ngồi và nói: “Mời ngồi.”

Đợi đến khi Tần Thanh ngồi xuống ghế, trưởng phòng Chu mới mở miệng nói: “Xin hỏi cô có mang theo sơ yếu lý lịch không?”

Tần Thanh lễ phép đưa cho ông ta sơ yếu lý lịch sơ lược của mình.

Đối phương cầm lấy, cẩn thận lật xem, sau đó hỏi: “Dự án lần này rất vất vả, có khi phải cần tăng ca, cô có đồng ý không?” Trưởng phòng Chu chậm chậm lên tiếng hỏi với giọng thương lượng.

Lúc này Tần Thanh mới nhớ rằng mấy ngày trước mình đã sửa đổi lý lịch sơ lược của mình. Cô sửa chức vụ mình muốn làm là thư ký hạng mục công trình.

Tần Thanh lập tức gật đầu.

Trưởng phòng Chu thuận miệng hỏi: “Tiểu thư Tần biết gì về công ty chúng tôi?”

Trong lòng Tần Thanh âm thầm cảm tạ ông trời, sau đó cô nghiêm nghị đọc thuộc những thông tin mà mình đã tra trên Baidu.

Sắc mặt trưởng phòng Chu vẫn bình thản, nhìn Tần Thanh hỏi: “Cô còn có yêu cầu gì không?”

Khuôn mặt Tần Thanh mờ mịt: “Dạ không có.”

Trưởng phòng Chu xem xét cẩn thận, sau đó nói với Tần Thanh: “Khi nào cô có thể đi làm?”

Tần Thanh vội đáp: “Cuối tháng này, tôi sẽ lấy được bằng tốt nghiệp và chính thức rời trường.”

Trưởng phòng Chu gật đầu một cái: “Được, công ty sẽ xem xét hồ sơ của cô, sau đó sẽ cho cô một câu trả lời chính xác.”

Tần Thanh có chút kinh ngạc, nghĩ thầm trong lòng, vậy là phỏng vấn xong rồi hả?

Trưởng phòng Chu nhìn cô, do dự đáp: “Bình thường thì khoảng một tuần, phòng nhân sự sẽ gửi thư mời.”

Tần Thanh vội vàng đứng lên nói cảm ơn và chào trưởng phòng Chu. Còn ông ấy cũng lịch sự đứng dậy tiễn cô đến cửa.

Vừa bước ra ngoài, Tần Thanh quan sát khắp mọi nơi, cô cũng không thấy bất cứ ai đến phỏng vấn.

Thật là một cuộc phỏng vấn hiếm thấy.

Tần Thanh vui vẻ cất bước rời khỏi tập đoàn Đình Thành, không khí mát lạnh từ máy điều hoà trong đại sảnh toả ra hoà với không khí nóng rực bên ngoài khiến cô có cảm giác ấm áp, lòng cô cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Ra khỏi tập đoàn Đình Thành, cô tìm được một trạm xe buýt gần đó, đang ngửa đầu đọc tên những địa danh quen thuộc thì điện thoại lại vang lên.

“Tần Thanh, gần đây em khỏe không?” Lý Hạ ở bên kia điện thoại nhiệt tình hỏi thăm.

Tần Thanh nhìn bảng chỉ dẫn những tuyến đường xe buýt, không chút để ý đáp: “Em vẫn khỏe. Anh thì sao?”

“Anh rất khỏe.” Giọng Lý Hạ vui vẻ, “Lúc nào em rảnh? Chúng ta đi ăn com.”

Tần Thanh vội hỏi: “Có phải công ty anh ở trung tâm thành phố?”

“Đúng vậy, ở đường Nam Hải, sao vậy?”

Tần Thanh cười: “Bây giờ em đang ở đây, em mới vừa đi phỏng vấn xong.”

Lý Hạ cũng nói: “Vậy thì tốt, cùng ăn com trưa thôi.”

Hẹn xong địa điểm gặp mặt, Tần Thanh cúp điện thoại, tìm đến nhà hàng Khổng Đức Cơ gần đây. Cô kêu một ly nước trái cây lạnh, nhìn dòng người qua lại tập nập lại nhớ đến tình huống phỏng vấn khi nãy.

Uống ly nước trái cây xong, cô nhìn đồng hồ rồi đi đến chỗ hẹn.

Tại quảng trường Nhân Dân, người nào cũng cố bám vào ô che nắng, còn cô cứ để đầu trần đứng đợi Lý Hạ ở đó.

Đột nhiên cô có cảm giác hình như có ai đó ở phía sau vỗ nhẹ bả vai mình, cô quay đầu lại nhìn thấy một khuôn mặt cận thị, dáng người cao gầy, chính xác là Lý Hạ.

Lý Hạ vui vẻ hỏi: “Muốn ăn cái gì? Anh mời, em ăn món tây được không?”

“Nhìn anh vui mừng như vậy, có tin tốt sao?”

“Có chuyện tốt hay không thì đợi ăn xong đã.”

Tần Thanh không khách khí: “Em không muốn ăn món tây, em muốn ăn com.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Sao hôm nay lại gọi điện thoại cho em? Chuyện lần trước. . . .” Tần Thanh suy nghĩ, “Hình như là hai tháng trước?”

Lý Hạ giải thích: “Lần đó anh vẫn đi công tác, hôm qua mới về.”

Tần Thanh thuận miệng hỏi: “Công việc rất vất vả sao?”

Lý Hạ mỉm cười đáp: “Cũng chỉ bận rộn một chút.”

Hai người vừa nói vừa đi vào một nhà hàng Trung Quốc.

Lý Hạ gọi xong đồ ăn, đưa thực đơn cho phục vụ, quay đầu hỏi Tần Thanh: “Tháng này em chính thức tốt nghiệp sao?”

“Ừ, cuối tháng này phải trả phòng rồi, luận văn cũng xong rồi, chỉ còn lĩnh bằng tốt nghiệp và bằng học vị thôi.” Tần Thanh tỏ vẻ phiền muộn.

“Tìm việc thế nào rồi? Em muốn tìm công việc gì? Có yêu cầu cao quá không hay là đã tìm được việc làm rồi?” Lý Hạ ân cần hỏi.

“Hiện nay có quá nhiều người tài giỏi, em nào dám có yêu cầu quá cao.” Tần Thanh thở dài, “Đừng nói về em, nói chuyện của anh đi.”

“Anh được điều đến Tổng Công Ty rồi, cho nên bận rộn hơn trước, cũng đi công tác nhiều hơn trước.” Lý Hạ nhàn nhạt đáp.

Tần Thanh lập tức giơ lên ngón cái lên khen ngợi: “Wow, anh thật giỏi. Mới tốt nghiệp hai năm mà từ một nhân viên nghiệp vụ đã nhanh chóng thăng cấp lên làm quản lý rồi.”

Lý Hạ khiêm tốn nói: “Cũng không phải là quản lý, chỉ là không gian làm việc phát triển hơn một chút.”

Chỉ cần gặp được Lý Hạ, Tần Thanh sẽ nghĩ ngay tới một người, cô thoải mái nói: “Chị Thư Tình gần đây cũng rất bận, nửa năm gần đây em cũng rất ít gặp chị ấy.” Tần Thanh thử hỏi: “Hay là tìm một ngày nào đó chúng ta cùng gặp mặt.”

Lý Hạ nghe đến đó, ly trà trong tay cũng dừng lại, sau đó rất tự nhiên đặt ly trà lên bàn.

Cho đến khi Tần Thanh kể xong, anh mới lắc đầu một cái và nói: “Anh và cô ấy cũng không gặp lâu rồi.”

Tần Thanh nuối tiếc nói: “Hoàn toàn không thể sao? Làm bạn cũng không được sao?”

Lý Hạ trầm mặc không nói, ánh mắt anh vẫn nhìn ly trà có một chút mất hồn, giống như đang suy tư.

Tần Thanh ngẩng đầu quan sát cẩn thận vẻ mặt của người đối diện. Cô nạo hiểm xung phong nhận việc nói: “Tối nay em gọi điện thoại nói chuyện với chị ấy một chút, tiện thể nói thay anh một chút.”

Lý Hạ ngẩng đầu nhìn Tần Thanh chốc lát, nhàn nhạt nói: “Không cần, không cần phải vậy.”

Tần Thanh suy nghĩ một chút, giọng nói nhẹ nhàng: “Em và chị Thư Tinh từ nhỏ cùng nhau lớn lên, em sẽ giải thích với chị ấy. Từ nhỏ chị ấy đã được nhiều nam sinh theo đuổi rồi nên lần này anh nhất định phải nắm chặt chị ấy, không cho người khác thừa nước đục thả câu.”

Lý Hạ cười cười.

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, một bàn ăn được đặt trước mặt hai người, Tần Thanh sợ hãi than: “Oa, đều là những món em thích ăn.”

Hai người ăn xong, từ quán ăn bước ra ngoài. Vì Lý Hạ phải đi làm nên hai người nói tạm biệt ở đây. Tần Thanh bắt xe buýt trở về ký túc xá ở trường học.

Vừa bước vào cửa, không thấy ai trong phòng ngủ, lại thấy trên mặt đất có mấy bao lớn bao nhỏ, giống như sắp sửa được chuyển đi.

Trong lòng Tần Thanh than thở, trước mắt cô cần dọn đi khỏi chỗ này gấp.

Buổi lễ tốt nghiệp cũng kết thúc, những màn ca múa nhạc kịch và những tiểu phẩm hài khiến mọi người một phen náo nhiệt, vui vẻ.

Trở lại phòng ngủ, Tần Thanh muốn rót nước nóng từ phích nước, nhưng mới rót đã phát hiện nước bên trong chỉ còn gần nửa bình và cũng không còn nóng nữa.

Tần Thanh xuống lầu nấu nước nóng. Cô vào phòng tắm định lấy nước thì nghe tiếng người bên trong huyên náo.

Cô mới vừa bước vào, liền nghe có người la hét hỏi: “Tần Thanh, nghe nói hôm nay cậu đi phỏng vấn ở tập đoàn Đình Thành rồi hả? Thật vậy sao?”

Mọi người nghe vậy, cũng nhìn sang với ánh mắt phức tạp.

Chuyện này Tần Thanh vốn không muốn ai biết, vậy mà không ngờ mọi người đều biết.

Dĩ nhiên chuyện tốt cũng có thể truyền ngàn dặm?

Tần Thanh đáp qua loa lấy lệ: “Không tốt lắm mà cũng không đáng phải bàn tán.”

Một đám nữ sinh ồn ào lộn xộn trò chuyện. Dù sao phòng tắm vẫn là nơi loan truyền tin tức nhanh nhất.

Tần Thanh nhanh chóng rửa mặt xong, lấy phích nước nóng và vội vã đi ra ngoài. Cô bỏ ngoài tai mọi câu chuyện trong phòng tắm kia ở phía sau.

Tần Thanh trở lại phòng ngủ, nằm trên giường một lát, đột nhiên nhớ rằng mình phải gọi điện thoại cho chị Lưu Thư Tinh.

Điện thoại reo tới lần thứ tư, đối phương mới bắt máy.

Giọng nói của Lưu Thư Tinh vẫn hiền hoà: “Tiểu Thanh, thật xin lỗi vì lúc này chị không mang theo điện thoại.” Giọng nói cô vang lên mang theo vẻ áy náy.

Trong lòng Tần Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Không sao, em cũng không có chuyện gì đặc biệt, vì lâu không liên lạc nên nhớ chị thôi.” Không biết bắt đầu từ khi nào, hai người nói chuyện lại khách sáo như vậy, “Gần đây chị khỏe không?”

Lưu Thư Tinh đáp: “Cũng ổn, chị mới dọn đến nhà mới. Nếu em rảnh thì ghé đây chơi.”

Tần Thanh nói xong, suy nghĩ xem làm sao để hẹn gặp Lưu Thư Tinh, thuận tiện nói thay anh Lý Hạ.

Nói chuyện được một lúc thì Tần Thanh chào Lưu thư tinh và cúp điện thoại. Sau đó điện thoại di động cô hết pin và tự động tắt nguồn.

Đúng lúc, Tiểu Kim Hoa đẩy cửa bước vào, la ầm lên: “Tần Thanh, nhanh lên, lớp trưởng đang dưới lầu chờ cậu, nói rằng gọi điện thoại cho cậu không được.” Nói xong về mặt mập mờ cười cười.

Tần Thanh ‘Ừ’ một tiếng, coi thường vẻ mặt của cô ấy, thản nhiên cầm dây sạc pin cắm vào điện thoại.

Tiểu Kim Hoa vẫn đứng bên cạnh thúc giục: “Làm ơn, quả nhiên cậu không phải là người bình thường. Cậu xem có biết bao nhiêu cô gái theo đuổi anh ta, không những anh ta đẹp trai lại có tài sản kếch sù. Cậu hãy nhanh chóng nắm bắt cơ hội này đi.”

Tần Thanh tìm dây cắm sạc điện, không nhìn được giải thích: “Tớ cũng cầu xin cậu, tớ đã nói rất nhiều lần rồi, tớ và Dương Tấn chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.”

Vốn đang cầm hộp điều khiển ti vi, đột nhiên Đại Lưu đang nằm bên cạnh bỗng lên tiếng, cô buồn bã nói: “Kẻ ngốc nào cũng đều nhìn ra được cậu ấy thích cậu. Cậu không thích người ta thì cứ nói rõ ràng chứ đừng dây dưa không rõ.”

Tần Thanh nghe vậy ngẩn người, sau đó cười một tiếng: “Ai nhìn thấy thì mặc ai, cậu ấy không nói thì tớ làm sao? Tự nhiên tớ đến trước mặt cậu ấy nói từ chối, rồi người ta nghĩ tớ tự mình đa tình sao. Chuyện này tớ làm không được.”

Nói xong, Tần Thanh mở cửa đi ra ngoài.

Dương Tấn đứng ở bãi đất trống thật lâu, nhìn quanh khắp nơi. Sau đó anh cúi đầu xoay xoay vật trong tay mình.

Nội quy trường học rất nghiêm, nhẹ nhất là bị giám thị cảnh cáo. Nặng nhất là bị nhốt vào phòng kín. Mà bị nhốt cũng rất thê thảm, không khác ở tù là mấy.

Cũng có rất nhiều nội quy khác như nam sinh không được ở lâu trong ký túc xá nữ và ngược lại. Ký túc xá nam và nữ phân biệt rõ ràng, nếu không tuân thủ sẽ bị đuổi khỏi trường học. Quy luật này không chỉ đề hù dọa sinh viên mà sẽ được áp dụng thật nghiêm túc.

Nhưng trong ký túc xá còn có một nơi không những là phòng khách còn cho phép nam sinh nghỉ chân ở đó. Có rất nhiều nam sinh tặng đồ ăn vặt cho bạn gái mình ở đây. Việc này khiến các nữ sinh khác dòm ngó, náo loạn một phen.

Dương Tấn thường xuyên đến tìm Tần Thanh, nhưng lần nào cũng đứng xa xa không dám lại gần.

“Này...” Tần Thanh đi tới trước mặt cậu, nhanh nhẹn lên tiếng chào.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại ..... , die,n; da.nlze.qu;ydonn..

Dương Tấn ngẩng đầu nhìn cô, lấy chiếc hộp nhỏ được bọc giấy màu bạc bên ngoài từ trong túi áo ra. Mặt ngoài còn trang trí một chiếc nơ hình con bướm, được gói kỹ càng một cách tinh xảo.

Dương Tấn nhàn nhạt nói: “Đây là quà cho cậu.”

Tần Thanh do dự chưa đưa tay ra nhận.

Dương Tấn chưa thu tay về, anh cứ đứng đó đưa món quà ra, thăm thẳm nói: “Cậu cứ nhận món quà này đi.” Anh dừng một chút, “Sau này nhất định cậu sẽ không còn cơ hội nhận đâu.”

Nghe Dương Tấn nói như vậy, Tần Thanh liền đưa tay nhận lấy. Cô lắc lắc chiếc hộp, bên trong vang lên tiếng lách cách nghe thật vui tai.

Tần Thanh hỏi: “Là cái gì vậy? Tớ có thể mở ra không?”

Dương Tấn lắc đầu: “Về nhà cậu hãy mở thì tốt hơn.”

Tần Thanh cười ha ha: “Được, cảm ơn cậu.”

Dương Tấn giơ tay chỉ phía trước, ra hiệu cho Tần Thanh đi theo anh.

Hai người lặng lẽ sóng bước bên nhau cùng đi bộ dọc theo lối đi ở trường học. Ở cuối đường còn có thư quán mới xây không lâu. Lúc này thư quán mở đèn sáng choang, có nhiều bạn học lui tới không ngừng. Bên trái thư quán là sân vận động, có một đám nam sinh đang chơi bóng dưới ngọn đèn vàng, còn bên phải là phòng thí nghiệm lúc này tối om càng làm cho không khí thêm mờ ảo.

Dương Tấn đột nhiên mở miệng: “Tần Thanh, cậu có dự định gì sau khi tốt nghiệp không?”

“Tìm một công việc và tiếp tục sống ở đây. “ Tần Thanh chậm rãi nói, “Không vậy thì tớ còn có thể thế nào đây?”

Hình như Dương Tấn có chút thương cảm, anh tự hỏi tự đáp: “Chúng ta quen biết bao lâu? Từ lúc mới quen đến giờ hình như được ba năm.”

Tần Thanh gật đầu: “Đúng vậy.”

Dương Tấn nhìn Tần Thanh: “Tớ phải về Cấp Nhĩ Tân, hồ sơ cũng đã được xét duyệt, tháng sau phải đi báo danh.”

Tần Thanh âm thầm chúc phúc: “Rất tốt, cậu có thể về nhà đoàn tụ cùng cha mẹ lại được làm việc gần nhà, còn gì tốt hơn thế nữa chứ.”

Dương Tấn hỏi: “Gia đình cậu không ở đây, vậy vì sao cậu lại muốn ở đây?”

Tần Thanh cất giọng trầm trầm đáp: “Quê tớ có rất ít cơ hội để có việc làm tốt mà tớ cũng không tiện về nhà nhiều.” Bỗng giọng cô trở nên thoải mái “Dù sao đây cũng là thành phố lớn, có nhiều cơ hội tiến thân. Vì vậy tớ muốn ở lại đây.”

Dương Tấn nhìn sâu vào mắt cô, thấp giọng nói: “Cấp Nhĩ Tân cũng có rất nhiều cơ hội.”

Tần Thanh cười ha ha: “Không được, tớ sợ lạnh, cực kỳ sợ lạnh.”

Dương Tấn trầm mặc không nói.

Hai người vòng qua thao trường, chậm rãi đi về. Hai bên trường là con đường nhỏ, sinh viên tụ tập đông đúc vô tình đã tạo nên chợ tự phát, buôn bán tất cả các loại đồ dùng sinh hoạt. Có nhiều học sinh kết bè kết lũ đi qua lại, trêu chọc nhau, có kẻ mặc cả, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Nhưng cảnh tượng náo nhiệt như vậy lại khiến Tần Thanh có cảm giác rất khó chịu, cô chỉ mơ ước cảnh tượng này sẽ mau chóng kết thúc.

Câu hỏi của Dương Tấn vô tình lại càng tăng thêm sự quyết tâm rời trường trong lòng Tần Thanh.

“Trông cậu giống như không muốn đề cập đến chuyện gia đình.” Dương Tấn chần chờ một lúc, nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta có thể chân thật, không giấu diếm nhau điều gì được không?”

Tần Thanh lấy lại tinh thần, nói rằng: “Cậu muốn biết gì thì cứ hỏi?” Cô hơi ngửa đầu để ngược nhìn bầu trời, nơi đó tối đen như mực không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì, “Kỳ thực, không có gì đáng để giấu diếm cả, rất đơn giản, ba mẹ tớ đều là những giáo viên bậc cao trung, ba tớ là giáo viên lịch sử, mẹ là giáo viên môn toán học. Họ đều đối xử với tớ rất tốt.” Hai tay cô mở ra, lời nói cực kỳ nhẹ nhàng, “Nhưng những thứ này đã không còn.”

Dương Tấn nhìn cô, im lặng không lên tiếng.

Tần Thanh tiếp tục nói: “Ba mẹ hơn bốn mươi tuổi mới sinh tớ. Lúc còn nhỏ, mỗi lần họp phụ huynh, mọi người đều nghĩ đó là ông bà đến họp đấy.” Nói xong cô cười ha ha.

Dương Tấn cũng cười theo.

Lần này Tần Thanh mở miệng trước: “Dương Tấn, cậu và các nữ sinh khác có bao giờ trò chuyện như thế này không?”

Dương Tấn nghi hoặc: “Sao vậy?”

Tần Thanh trêu tức cười khê: “Tớ biết có rất nhiều nữ sinh theo đuổi cậu đó nha.”

Dương Tấn cũng không yếu thế: “Tớ cũng biết có rất nhiều nam sinh cũng theo đuổi cậu mà.”

Tần Thanh cười to: “Không phải thế.”

Dương Tấn lần áp: “Không giống nhau sao?”

Tần Thanh kiên trì nói: “Ở trường này, nam nhiều nữ ít nên ai cũng bị nam sinh theo đuổi mà. Nhưng nam sinh thì ngược lại, không phải ai cũng được theo đuổi đâu nhé.”

Dương Tấn nhìn chăm chú Tần Thanh, một lúc lâu mới mở miệng: “Chỉ vài người thôi nhưng cuối cùng cũng chỉ là khách qua đường.”

Trong lúc vô tình, hai người đã về đến trước cửa phòng của nữ sinh, Tần Thanh lại gờ lên chiếc hộp nhỏ: “Nếu thứ này quá đáng giá thì tớ sẽ trả lại cậu.” Cô bận bịu giải thích, “Quà quá đắt giá thì tớ sẽ cảm thấy bất an.”

Dương Tấn nhẹ nhàng cười cười: “Không quý giá đâu.” Nói xong, anh bước đến gần hai bước, gờ hai tay lên, “Tớ có thể ôm cậu một lần thay cho lời chào không?”

Tần Thanh kinh ngạc lui về phía sau hai bước, gờ tay ngăn lại, cười nói: “Chúng ta cũng không có gì, làm vậy chỉ khiến cả hai thêm đau lòng.”

Dương Tấn thu cánh tay về, cười có chút cô quạnh: “Tạm biệt cậu, bảo trọng.”

Tần Thanh vung tay: “Chúc cậu thuận lợi.” Nói xong cô xoay người vào phòng.

Sau khi tắt đèn, Tần Thanh nằm trên giường, cẩn thận từng li từng tí, mở chiếc hộp màu bạc kia. Bên trong là một con thiên nga bằng thủy tinh đang giương cánh muốn bay xa, lấp lánh phát sáng bầy sắc cầu vồng.

Tần Thanh cầm nó trong tay ngắm nhìn thật lâu, sau đó cũng tiện tay cất nó trở về trong hộp.

Cô nghĩ thầm con thiên nga thật đẹp nhưng đáng tiếc lại rơi vào tay cô.

Sau đó, Tần Thanh tràn đầy mong đợi đối với việc sắp được đi làm tại tập đoàn Đình Thành.

Chờ đợi là quá trình lo lắng phiền muộn. Trong thời gian này cũng có nhiều công ty muốn hẹn cô phỏng vấn nhưng Tần Thanh lại không trả lời lại càng không muốn tham gia phỏng vấn ở bất kỳ công ty nào nữa.

Ba ngày sau, cuối cùng Tần Thanh cũng được nhận thư thông báo mời đến làm việc từ tập đoàn Đình Thành.

Sau bao ngày chờ đợi và sốt ruột đến nỗi khiến cô sắp bùng nổ thì cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhân ngày tốt nghiệp, toàn khoa quyết định mở tiệc chia tay vì sắp ly biệt. Họ đang chuẩn bị làm những buổi tiệc vừa vui vừa buồn, ghi lại những dấu ấn kỷ niệm của thời sinh viên đã qua.

Tần Thanh cũng không ngoại lệ, tiểu đội trưởng triệu tập tất cả bạn học trong lớp. Sau khi thảo luận suốt một buổi trưa, cuối cùng họ quyết định leo núi, cắm trại và chụp ảnh ghi thành đĩa CD, mỗi người một đĩa để ghi nhớ kỷ niệm này.

Chỗ họ đến là khu du lịch quốc gia Phù Thụy, ngọn núi này cũng không cao, nhưng phong cảnh cũng rất hữu tình. Đứng trên đỉnh ngọn núi có thể nhìn thấy biển rộng bao la, hơn nữa cảnh vật bị con người khai phá gần hết. Điểm đặc biệt ở đây là có đủ loại phương tiện giao thông, chỉ cần bắt một chuyến xe buýt thì có thể đến dưới chân núi rồi.

Khi đến ngoại ô, Tần Thanh và ba người bạn vừa mới bước đến cửa phòng thì nghe Đại Lưu đột nhiên hét lớn: “Nguy rồi, tớ Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại ..... , die,n; da.nze.quydonn.

quên mang chăn.”

A Lệ cũng theo mở cửa phòng ngủ, la hét: “Tớ chỉ mang áo khoác, trên đỉnh núi chắc sẽ lạnh lắm”

Băng Tà và Tần Thanh có chút bất đắc dĩ nhìn cô ấy, chậm rãi đi xuống lầu.

Sau đó có mấy nữ sinh náo loạn một lúc. Khi đến nơi thì đã có nhiều người đang đứng chờ ở chân núi.

Tiểu đội trưởng đứng dậy lớn tiếng, hét to: “Được rồi, hai mươi một người đều đến đông đủ, tớ ra lệnh cho tất cả hãy tập hợp.”

Một đám người trẻ tuổi hô hào khí thế, cười vui vẻ sau đó hướng về trên đỉnh ngọn núi, chuẩn bị xuất phát.

Vùng núi này nằm phía trên thành phố, cao hơn mặt biển một ngàn mét. Tuy không cao nhưng hai bên đều được giăng lều vải. Nam sinh mang vác nặng và phải đi đường mệt nhọc, còn nữ sinh lại thoải mái hơn, quay lại trêu chọc nam sinh đang phải vất vả leo lên núi.

Mới đến giữa sườn núi, Tần Thanh cảm thấy bắp chân mình như nhũn ra, tim mình như thiếu oxy. Cô cùng các nữ sinh lớn tiếng yêu cầu nghỉ mệt thì lúc này cả đám mới dừng lại nghỉ ngơi, uống nước ăn đồ ăn vặt.

Họ chơi kéo co, ai thua phải đi dọn rác. Thùng rác ở cách đó không xa, mà cuộc chơi này khiến họ phấn chấn la hét âm trời. Thình thoảng người đi đường lại liếc mắt nhìn về phía họ.

Khi đến đỉnh ngọn núi, thì hoàng hôn cũng buông xuống.

Tần Thanh ngồi trên đỉnh ngọn núi thờ dốt, nghe được phía sau mấy nam sinh lớn tiếng gọi: “Cẩn thận coi chừng té, nếu té bọn tớ sẽ không chịu trách nhiệm”

Tần Thanh xoay người nhìn, cười hỏi: “Lấy gì làm ví nướng nào?”

Một nam sinh đáp: “Đi thuê thôi, tiểu đội trưởng nói chúng ta phải ăn chơi cho đã, ăn không nổi không xuống núi.”

Có nhiều nam sinh khác cũng vui vẻ gọi: “Bia đây, hãy uống không say không về.”

Lại có nữ sinh lắc đầu bĩu môi: “Nhiều như thế, ăn xong có bị bệnh không?”

Nam sinh kia nói: “Chỉ bằng lời này, cậu xứng đáng bị phạt.” Vừa nói vừa lấy chiếc bình ra, nhân lúc người khác không để ý, đột nhiên khui một tiếng, bọt bia văng tung toé khiến mọi người bỏ chạy tán loạn.

Một đôi tình nhân trong lớp lại vô tình trở thành trò cười cho mọi người.

Nam sinh kia đắc ý ôm vai bạn gái: “Hai chúng tớ đã quyết định, sau khi tốt nghiệp sẽ lập tức kết hôn.”

Nữ sinh kia cũng không e thẹn hay ngại ngùng nói: “Chúng tớ sẽ là một cặp đôi hạnh phúc.”

Thế là mấy nam sinh kia bắt buộc đêm nay sẽ là ngày kết hôn của hai người, họ nhón nháo bắt hai người động phòng.

Tần Thanh cũng bị bầu không khí hạnh phúc này ảnh hưởng. Cô cô vui chơi hết mình với những đứa bạn học chung đã bốn năm. Cô như cảm thấy hôm nay mình mới chính thức được kết bạn với tất cả bọn họ trong lớp này.

Ăn uống no say, đùa giỡn đến nửa khuya, chợt có một nam sinh đứng lên hát vang một bài hát vui tươi khiến cả rừng núi vốn yên tĩnh lại ồn ào. Có người chỉ vào rừng núi bắt đầu lập lời thề: “Tuong lai sẽ có một ngày, tớ nhất định sẽ trở thành một người giàu có như vậy.”

Màn đêm buông xuống, các bạn học cũng ba chân bốn cẳng trở về lều vải.

Đêm khuya, gió thổi hiu hiu khiến lòng người thư thái và hạnh phúc.

Sao trên trời xuất hiện rất nhiều, Tần Thanh vào ngủ bên trong lều vải, bốn nữ sinh nằm cạnh nhau trong một không gian không lớn, cảm giác thân thiết đến nỗi họ không dám ngủ vì sợ nếu mở mắt ra là ly biệt. Thế là họ huyền thuyên hết cả buổi tối.

Bọn họ cùng Tần Thanh vẫn đang say sưa trò chuyện.

“Tần Thanh, cậu vẫn luôn nói cậu và Dương Tấn không phải tình cảm trai gái. Vậy quan hệ của bọn cậu là gì?” “Đại Lưu vỗ mặt mình, kiên nhẫn hỏi vấn đề này.

“Thật sự bọn tớ chỉ là bạn bình thường.” Tần Thanh chui trong túi ngủ rầu rĩ đáp, cô cũng rất buồn ngủ.

Băng Tả khinh thường nói: “Giữa nam và nữ không có mối quan hệ bạn bè bình thường.” Cô ngừng một lát, sau đó lại rút ra kết luận, “Không phải bắt đầu một cuộc tình thì cũng là kết thúc một cuộc tình hoặc là đã yêu nhau nhưng lại không biết.” Cô vờn mình vỗ vai Tần Thanh một lúc, “Hai cậu đang trong giai đoạn nào?” Không gian nhỏ hẹp chợt chuyển động khiến lều vải cũng lắc lư.

Tần Thanh cũng không phản ứng, thân thể chui vào túi ngủ: “Tớ mệt rồi, không muốn cùng các cậu tranh luận.”

A Lệ vẫn truy hỏi: “Tớ cũng hiếu kì, Tần Thanh cậu mau nói đi chứ.”

Tần Thanh nhắm hai mắt, giống như là muốn ngủ, còn ba cô gái kia đang chờ câu trả lời.

Qua một hồi lâu, Tần Thanh mới đáp: “Người tớ yêu không cần đuổi theo tớ. Nếu tớ không thích mà dù có theo đuổi thì cũng vô dụng.”

Đại Lưu nhăn mặt, hồ lớn: “Điều này không phải cậu muốn làm khổ đôi bên sao?”

Băng Tả nói tiếp: “Cái gì mà đuổi theo với không đuổi Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại ..... , die,n; da.nle.quydonn..

theo, ý cậu là ngoài mặt không thích phải không? Nhưng trong lòng thì cậu nghĩ khác?”

A Lệ bỗng nhiên nói: “Cảm tình có rất nhiều cách nói, chỉ yêu thích thôi cũng chưa đủ.”

Băng Tả hỏi A Lệ: “Cậu và anh chàng ở học viện mấy tính thế nào?”

A Lệ oán hận đáp: “Đường ai nấy đi.”

Ai cũng mệt mỏi đến cực điểm, chỉ có Đại Lưu vẫn làm bằm một câu: “Hỏi thế gian tình là gì? Vô quýt dày có móng tay nhọn.” Sau đó không còn nghe âm thanh gì nữa, mọi người dần chìm vào giấc ngủ.

Buổi tối hôm nay nhất định sẽ là dấu ấn khó quên bởi vì đó là một khoảng thời gian sinh hoạt mà mọi người không thể quay trở lại.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

Edít : Sóc Là Ta

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, rừng núi đang ngủ say, chim chóc hót líu lo đánh thức mọi người.

Các bạn học chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt. Phòng vệ sinh được xây dựng khá quy mô, bề ngoài giống như một tòa miếu cổ đại, bên trong lại giống như một quán rượu nhỏ được trang bị những thiết bị tối tân, cao cấp.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, Tần Thanh lười biếng bước ra khỏi phòng vệ sinh. Sau đó cô lại muốn quay trở lại phòng của mình, không muốn đi đâu nữa.

Mà lúc này, có không ít người lục tục kéo lên đỉnh núi chuẩn bị tham quan.

A Lê hưng phấn hét chói tai: “Tần Thanh, mau ra đây, bọn họ đều đến đây để chụp hình này. Tớ đứng ở đây cũng có thể ngắm mặt trời mọc nữa này. Quang cảnh thật đẹp nha.”

Tần Thanh phờ phạc rũ rượi: “Các cậu đều muốn đi chụp hình sao? Đầu tớ đau chết mất.”

A Lê thúc giục: “Bình thường cũng có thể ngủ mà, nếu hôm nay ngủ nữa thì đúng là một điều nuối tiếc.” Nói xong, cô mắt hút như làn khói, hoà nhập vào quang cảnh tươi đẹp kia.

Tần Thanh cũng không muốn bỏ lỡ cảnh đẹp này. Vì vậy cô chậm chậm bò ra khỏi lều trại, dọc theo đường núi quanh co ngắm nhìn quang cảnh ở phía xa xa kia.

Đường núi hai bên được bao bọc bởi cây cối rậm rạp, khiến người đi đường phải lấy tay gạt từng cành cây để lấy đường đi. Tần Thanh quay đầu nhìn thực vật chung quanh, không tự chủ đưa tay sờ vài nhánh lá cây. Trong lúc lơ đãng ngắm nhìn cảnh vật thiên nhiên tươi đẹp, đột nhiên xuất hiện một con sóc đuôi dài nghịch ngợm chui từ bụi rậm nào đó. Tần Thanh vừa thấy nó cô cũng bị giật mình, vội vàng nhảy qua để tránh con sóc kia.

“A!” Tần Thanh hét lên thảng thốt.

Cô trượt chân, cả người ngã xuống đất, thậm chí cô lăn xuống những bậc thang của đường núi hiểm trở. May thay cô ngã vào trong ngực của một người. Người kia cũng té theo cô, họ đảo lộn trên bậc thang vài vòng nhưng người kia phản ứng nhanh nhạy, anh chống tay xuống đất làm tăng thêm lực ma sát nên lực xoay của họ cũng giảm đi. Cuối cùng Tần Thanh nằm dưới người kia.

Đầu gối Tần Thanh lê dưới mặt đất, cô đau đến nổi trán đầy mồ hôi hột, toàn thân cảm thấy lạnh lẽo tựa hồ không thể đứng lên được.

Cô cắn răng cố gắng rời khỏi thân thể người đàn ông kia, miệng thì liên tục nói xin lỗi.

Người đàn ông cũng không trả lời cô, từ dưới đất đứng lên, phui ít bụi đất trên người, sau đó cúi đầu ghé mắt nhìn cô.

Tần Thanh ngẩng đầu nhìn lại anh, cô kinh ngạc đến nỗi tựa như không thể thở được ngay lúc đó.

Người đàn ông đang đứng trước mặt cô mặc một bộ đồ thể thao, khuôn mặt lạnh lùng, môi mỏng mím chặt, trên trán rỗ xuống vài sợi tóc ngắn. Anh mặc bộ quần áo thể thao màu xanh xám, ống tay áo kéo cao để lộ khuỷu tay mạnh mẽ, cường tráng.

Tần Thanh vừa mới định thần, liền nhận ra người đàn ông này chính là người cô gặp trong thang máy Tổng giám đốc Tổng tại tập đoàn Đình Thành.

Tần Thanh vốn chưa định thần mà lúc này khi nhìn thấy anh ta thì cô hoàn toàn bối rối, ánh mắt không tự chủ nhìn chằm chằm người trước mặt mình, không biết làm sao.

Giọng nói người đàn ông có chút không nhẫn nại nói: “Cô có bị thương ở đâu không?”.

Tần Thanh nghe vậy liền lấy lại tinh thần, cuống quýt cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông kia.

Cô hoảng hồn đứng lên, nhưng vừa đứng lên lại cảm thấy đầu gối đau nhức, quần jean cũng rỉ ra vài vết máu.

Người đàn ông liếc nhìn vết thương của cô, nói: “Cô có thể cử động hay không?”

Tần Thanh cắn môi, khẽ gật đầu.

Người đàn ông cũng tốt bụng nói: “Cô có cần tôi đưa đi bệnh viện không?”

Vừa dứt lời, bạn học của Tần Thanh nghe tiếng chạy tới. Họ cho rằng người đàn ông kia có hành động khiếm nhã với Tần Thanh nên họ đứng ngăn trước mặt cô ra vệ bảo vệ bạn mình.

Tần Thanh thấy thế cô vội cố gắng chạy vọt lên. Đứng chắn trước mặt người đàn ông kia, giải thích sự việc với các bạn mình.

Ba người bạn cùng phòng với Tần Thanh cũng vừa chạy tới, ân cần hỏi han và đỡ Tần Thanh về.

Người đàn ông đột nhiên thấy chung quanh có rất nhiều sinh viên xuất hiện nên anh cũng nghi ngờ nhìn về phía Tần Thanh.

Tần Thanh vội vàng giải thích: “Bọn họ đều là bạn học cùng lớp với tôi, chúng tôi đang đi du lịch tốt nghiệp.”

Người đàn ông cũng không nói gì nhiều, anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, chuẩn bị quay người bước đi.

Tần Thanh vội nói xin lỗi: “Vừa rồi đụng phải anh, thật xin lỗi!”

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ cười qua loa. Sau đó anh xoay người dọc theo đường núi để đi xuống.

Đại Lưu kéo cánh tay Tần Thanh, lộ vẻ háo sắc nói: “Oa, người đàn ông này thật đẹp trai.”

Băng Tả nhìn chằm chằm Tần Thanh hỏi: “Anh ta đã làm gì cậu?”

Tần Thanh thu hồi tầm mắt: “Không sao cả, tớ té xuống, đập trúng anh ta.”

Băng Tả cười: “Mặt cậu cũng đỏ?”

Tần Thanh cúi đầu nhìn đầu gối phải: “Tớ rất đau, đầu gối đụng đau muốn chết, mau đỡ tớ đi.”

Đại Lưu thuận thế đỡ cô, ai oán nói: “Cậu thật có số đào hoa, luôn có khả năng hấp dẫn trai đẹp.”

A Lệ đứng bên cạnh trêu ghẹo: “Cậu bị thương thành như vậy mà cũng có người ước ao được như cậu.”

Tần Thanh quay đầu nhìn về phía Đại Lưu, cười gượng nói: “.. Tớ có số đào hoa, cậu cũng đừng hâm mộ.”

Tần Thanh được những bạn học đỡ về lều, sơ cứu vết thương xong. Đến khi bộ đội lên đường thì cô mới chui ra, khắp khểnh trở về trường học.

Đến phòng y tế ở trường, cô cũng không lo lắng vì đó chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi.

Trong hai ngày nghỉ ngơi, Tần Thanh mới hay tin trường học bắt đầu phát bằng tốt nghiệp cho tất cả các sinh viên.

Tần Thanh nhanh chóng chạy khắp nơi để tìm kiếm chỗ trọ. Cô muốn tìm một nơi gần tập đoàn Đình Thành, chủ yếu muốn đi bộ để đi làm.

Cuối cùng, cô cũng thuê được một căn hộ ở tầng mười một. Dãy nhà trọ này mới xây được khoảng bốn đến năm năm. Bên ngoài được lát gạch màu cam trông còn rất mới.

Căn hộ có một phòng vệ sinh, có diện tích khoảng ba mươi mét vuông, rất thích hợp cho một người ở.

Ngày rời trường, cô cũng không quá buồn rầu bởi vì cô còn nhiều việc phải làm. Ngày hôm đó, cô phải chuyển nhiều đồ dùng tới chỗ ở mới, sau đó cô đến nhà ga đưa tiễn các bạn về quê.

Có rất nhiều đứa bạn thân thiết cùng ôm nhau khóc rống. Quang cảnh bi thương làm rung động những người chung quanh khiến họ dừng chân ngấm nhìn mãi.

Dương Tấn kéo hành lý lên xe trước, sau đó lại xuống xe đi tới trước mặt Tần Thanh.

Trong lúc Tần Thanh bất ngờ không kịp đề phòng, anh đột nhiên đưa hai tay ôm lấy cô.

Đang khi Tần Thanh chuẩn bị ôm đáp trả lại thì anh từ từ buông cô ra.

Giống như những bạn học khác, hai người chỉ trân trọng nhìn nhau mà không nói một lời.

Dương Tấn lên xe lửa, đứng nhìn Tần Thanh qua ô cửa sổ, thấp thoáng nụ cười nhạt nhòa trên mặt anh.

Còn phía ngoài xe, Tần Thanh vẫy tay với anh, làm động tác khẩu hình gọi điện thoại ý bảo anh hãy nhớ thường xuyên liên lạc với cô.

Xe lửa chạy được một đoạn, Dương Tấn đột nhiên mở miệng: “Tần Thanh, tớ thích cậu.”

Lúc đó Tần Thanh không nghe được, cô chỉ biết anh đang nói gì đó nhưng lại không biết anh muốn nói gì với mình.

Theo bản năng Tần Thanh cũng chạy theo xe lửa một đoạn đường ngắn, lưu luyến nhìn theo tốc độ xe lửa chạy mỗi lúc một nhanh, dần dần biến mất trong khoảng không gian ở phía xa xăm kia.

Tần Thanh trở lại phòng trọ nhỏ của mình, lòng cô vẫn còn lưu luyến giây phút chia tay nên không đành lòng được bật khóc. Cô khóc vì một người bạn thân bốn năm trời đã bỏ cô mà đi, khóc vì lưu luyến khoảng thời gian đại học còn ngồi ở trên ghế nhà trường.

Có vài người, khi còn ở cùng nhau thì lơ đãng. Họ không biết rằng một khi chia tay cũng có nghĩa là xa nhau mãi mãi.

Ban đêm nằm trên giường, cô cảm thấy phòng cực kỳ vắng vẻ. Bốn năm trước cô vẫn cùng ba người bạn thân ôm nhau ngủ. Thế mà giờ đây chỉ còn lại một mình cô trong một không gian vắng ngắt, buồn chán, lặng lẽ như thế này.

TV mở cả đêm, đèn đầu giường cũng sáng cả đêm. Thì ra cô là một người sợ cô đơn đến thế.

Hôm nay, Tần Thanh bắt đầu lập kế hoạch cho những chuyện cần làm vào mấy ngày sắp tới.

Mẹ Tần gọi điện thoại tới.

Tần Thanh bắt máy, nói giọng thật thấp: “Dạ”.

Mẹ Tần hỏi: “Con đang học bài à?”

“Không ạ.” Lúc trước Tần Thanh học rất nhiều, cô luôn mượn có học nhiều nên rất ít khi gọi điện thoại về nhà.

Mẹ Tần hình như cũng phản ứng kịp: “Tốt nghiệp chưa? Giờ con ở đâu?”

“Con đã thuê được một căn hộ rồi ạ.” Tần Thanh đáp.

Mẹ Tần cũng không hỏi nhiều, bà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Mẹ mới gửi cho con mười vạn, con kiểm tra kỹ và nhận đi nha.”

Tần Thanh nghe vậy, cô trầm mặc một chút, nói: “Về sau, mẹ không cần gửi tiền cho con nữa. con đã tìm được việc làm rồi nên cũng không thiếu tiền.”

Mẹ Tần vội giải thích: “Tiền này là do ba con cho con, cho nên con nhất định phải nhận. Nếu không thì sao ba con có thể an tâm được?”

Tần Thanh nghẹn lời, không nói gì nữa .

Mẹ Tần khẽ thở dài, nhẹ giọng trấn an cô, nói: “Có nhiều tiền trong tay cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần con không tiêu xài hoang phí là tốt rồi.”

Cả hai bên đều trầm mặc, dường như hai mẹ con không còn lời gì để nói với nhau nữa.

Cuối cùng họ đành phải nói tạm biệt và cúp điện thoại.

Tần Thanh ngầy ngời ngồi đó, bỗng như nhớ ra điều gì, cô chủ động gọi cho Lưu Thụ Tĩnh.

Tần Thanh đón xe chạy về địa điểm đã hẹn. Ở phía xa xa, cô nhìn thấy một bóng hồng xinh đẹp, kiều diễm đang ngồi bên cạnh đài phun nước.

Lưu Thụ Tĩnh mặc chiếc quần sọt ngắn màu đỏ, yếu điệu thướt tha ngồi phía sau đài phun. Hình ảnh đẹp đẽ làm say lòng người khiến mọi người đi ngang qua không thể không ngoái nhìn.

Tần Thanh vừa xuống xe, cô liền chạy về hướng bóng dáng xinh đẹp đang ngồi kia.

Lúc này Lưu Thụ Tĩnh cũng nhìn thấy cô, mỉm cười vẫy tay với cô.

Tần Thanh nhào tới, mạnh mẽ dang hai tay ôm Lưu Thụ Tĩnh.

“Được rồi, vẫn còn là em gái nhỏ của chị đây?” Lưu Thụ Tĩnh vỗ lưng cô, cười nói.

Tần Thanh làm nũng: “Trước mặt chị, em vĩnh viễn không muốn lớn lên.”

Lưu Thụ Tĩnh gỡ cánh tay cô ra, dắt cô tới chỗ mình ngồi, vừa đi vừa nói: “Hãy mau tìm người yêu đi để chị bớt lo lắng cho em.”

Tần Thanh cười lắc đầu: “Không ai chịu dung nạp em. Làm thế nào đây? Thật phiền não.”

“Không ai tin rằng em không có ai theo đuổi đâu. Thật ra mẫu bạn trai mơ ước của em là gì? Chẳng lẽ em chưa từng yêu ai hết sao? Khoảng thời gian đi học đại học, em không quen ai hết sao, thật đáng tiếc.”

Tần Thanh nũng nịu phụ họa: “Đáng tiếc lắm đấy. Cho nên em nhất định phải mạnh mẽ nói yêu một anh chàng nào đó để bù đắp cho khoảng thời gian còn ngồi trên ghế nhà trường mà chưa thể nói yêu ai được.”

Lưu Thụ Tĩnh nói: “Mạnh mẽ gì chứ? Em đừng khoác lác, điều chính yếu là em phải tìm được một người bạn trai chăm sóc em thật tốt. Đó mới là điều quan trọng.”

Khuôn mặt Tần Thanh tỏ vẻ thần nhiên: “Bạn trai hay bạn nam cũng không khác nhau mấy. Mà em cũng có bạn nam khác giới rồi.”

“Sao lại không khác nhau? Bạn trai bình thường không phải lúc nào em kêu cũng đều có mặt.”

Đang khi nói chuyện, hai người không để ý rằng đã về đến nhà Lưu Thư Tinh.

“Thế nào? Không tệ chứ? Chị mới thuê, dọn vào ở chưa tới một tháng.” Vừa vào cửa, Lưu Thư Tinh đã nói.

Tần Thanh gật đầu: “Không tệ, giá thuê nhất định rất đắt nhưng so với trước kia tốt hơn nhiều.”

Lưu Thư Tinh cũng không đáp lại, đi tới phòng bếp mở tủ lạnh lấy nước mời Tần Thanh.

Trong khi đó, ở trong phòng, Tần Thanh quay một vòng, cô tự nhủ thầm trong lòng: “Hai anh chị đều rất giỏi, mới tốt nghiệp hai năm đã có nhà rồi đấy.”

Lưu Thư Tinh cầm ly nước trái cây đi ra, kêu Tần Thanh cùng ngồi xuống ghế sa lon, thuận miệng hỏi: “Còn ai nữa?”

Tần Thanh đang lo không biết kể với cô ấy như thế nào thì đột nhiên nghe cô ấy hỏi, nên cô vội vàng nói: “Lý Hạ gần đây lên chức, bây giờ được điều đến Tổng Công Ty, rất có tiền đồ đấy.”

Lưu Thư Tinh dường như không quan tâm đến lời nói của Tần Thanh, cô thân nhiên cắt nửa quả đu đủ nói: “Phụ nữ phải ăn nhiều đu đủ, ăn thứ này sẽ có bộ ngực lớn, cộng với phải uống nhiều sữa tươi thì mới có sức khỏe tốt.”

Tần Thanh cười hì hì: “Em không cần, em rất hài lòng đối với chính mình.” Nói xong ưỡn thẳng ngực lên.

Lưu Thư Tinh thuận thế sờ ngực cô, cười khanh khách. Sau đó cô ấy cù lét Tần Thanh khiến cô cảm thấy nhột, la oai oái, liên tục cầu xin tha thứ.

“Em nói mới tìm được việc, công ty nào thế?” Sau một lúc lâu, Lưu Thư Tinh hỏi

Tần Thanh lại không trả lời thẳng vào vấn đề chính, nói: “Em đi phỏng vấn thì gặp anh Lý Hạ.”

Lưu Thư Tinh hỏi: “Hai người có thường xuyên gặp nhau không?”

Tần Thanh lắc đầu: “Rất ít khi gặp mặt, anh ấy còn coi em như thám tử để dò la tin tức về chị.”

Lưu Thư Tinh cau mày đáp: “Chị không biết anh ấy thế nào nhưng chị dứt khoát chia tay rõ ràng, không muốn day dưa thêm nữa.”

Tần Thanh thử hỏi: “Rốt cuộc tại sao lại như vậy chứ? Không thể cứu vãn sao?”

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Nếu đã không có cảm giác thì chia tay thôi, dù sao đây không phải lần đầu tiên chị nói chia tay với bạn trai. Có gì ghê gớm lắm đâu, đầu năm thất tình cũng là chuyện bình thường, ai lại cần thận suy xét xem lý do tại sao mình chia tay cơ chứ?” Lưu Thư Tinh đáp vô cùng tự nhiên.

Tần Thanh nghe xong sững sờ, không biết tiếp tục câu chuyện như thế nào nữa.

Lưu Thư Tinh bỏ trái đu đủ xuống bàn, rút một miếng khăn giấy trong hộp vừa lau tay vừa nhìn Tần Thanh nói: “Cũng chỉ có em cố chấp kén chọn người tài giỏi thì mới yêu. Em cũng hai mươi ba tuổi rồi, chị khuyên em đừng nên lãng phí tuổi thanh xuân. Thời gian tươi đẹp của con gái chỉ có mấy năm này thôi, phải biết quý trọng, phải biết lợi dụng để làm nhiều việc có ích. Có vậy sau này em mới không hối tiếc, biết không?”

Tần Thanh cúi đầu ăn trái cây, gương mặt vẫn bình lặng.

Lưu Thư Tinh bước tới, nắm bả vai của cô nói: “Chị biết em sợ bị thương tổn, đúng không?”

Không đợi Tần Thanh đáp lại, Lưu Thư Tinh tự nhiên nói tiếp: “Tình yêu trong thế giới này chia ly rồi hợp nhau là chuyện rất bình thường. Cảm giác thất tình cũng không ghê gớm như em vẫn tưởng tượng. Sau này khi em nhớ lại thì nó sẽ là một kỷ niệm khó quên đấy. Nếu không tin, em cứ tìm một người đàn ông nào đó thử một chút cảm giác đó đi.”

Tần Thanh im lặng không lên tiếng.

Lưu Thư Tinh khoác vai cô, tiếp tục khích lệ: “Thật đó, thử một lần để xem chị nói có đúng hay không?”

Tần Thanh liếc nhìn cô một cái, bước đến giơ ngón tay cái lên, khích lệ nói: “Chị nói lúc nào cũng đúng.”

“Không cần khen chị.” Lưu Thư Tinh chụp vai cô đề xuống, bắt cô ngồi và nói: “Đúng rồi, gần đây người nhà có gọi điện thoại cho em không?”

Về mặt Tần Thanh âm đạm: “Trước khi đến đây, mẹ em mới vừa gọi điện.”

“Mẹ em lại cho tiền?”

“Dạ.”

“Em nên biết mình thật hạnh phúc. Có biết bao người hâm mộ được giống như em đây. Mẹ em cũng không tệ, mặc dù đã tái hôn nhưng vẫn chu cấp tiền bạc cho em. Có mấy gia đình có khả năng chu cấp tiền ăn học cho con cái như em cơ chứ?”

Tần Thanh thì thầm: “Lần này mẹ em cho nhiều hơn, những lần trước, em đoán chừng sau này sẽ không cho nữa. Số tiền kia chính ba em khi còn sống đã để lại, bà ấy không được giành của em.”

“Cũng không thể nói như thế, nếu bà ấy không đưa cho em thì em làm sao?”

“Sao lại không? Vậy em phải đối xử với bà ra sao khi mà bà ta chưa từng xem trọng em?” Giọng nói của Tần Thanh có chút khó nghe.

“Chị vẫn muốn hỏi em, có phải em vẫn luôn trách vì bà ấy tái hôn? Nếu thật là vậy thì em cũng không đúng, ba em qua đời lúc em mười bốn tuổi. Khi ấy mẹ em cũng còn trẻ nên làm sao một mình bà ấy có thể nuôi dạy em được?”

“Em không trách bà ấy tái hôn, chỉ là ...”

Lưu Thư Tinh cắt đứt lời cô, nói: “Chẳng qua em cảm thấy mình bị coi thường, bị cô lập. Em cảm thấy cô độc, vô dụng, cảm giác mình bị vứt bỏ rồi, có đúng hay không?”

Tần Thanh gạt mình trọn to mắt nhìn người trước mặt, Lưu Thư Tinh chưa từng nói chuyện với thái độ bén nhọn như vậy khiến Tần Thanh không kịp ứng phó.

Lưu Thư Tinh vẫn còn đang nói: “Mẹ em tái giá với một lão giáo sư, hai đứa con cũng ở nước ngoài, thật tốt biết bao.”

Sắc mặt Tần Thanh trở nên khó coi.

“Đúng rồi, ba em bất quá chỉ là một thầy giáo trung học cấp hai, tại sao lại có nhiều tiền như vậy? Ông ngã bệnh mấy tháng cũng đã tốn không ít tiền mà.” Lưu Thư Tinh xem như không nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Tần Thanh, cô vẫn bình thản hỏi.

Tần Thanh mím môi, nhẹ nhàng hít hơi, đáp: “Mẹ em nói khi ba em còn sống, ông có mua cổ phiếu và gửi ít tiền tiết kiệm. Sau đó có một ít lãi trong ngân hàng.”

Rốt cuộc Lưu Thư Tinh cũng đổi đề tài: “Em nói đã tìm được việc, vậy em làm việc gì?”

Tần Thanh trấn định lòng mình, đáp: “Em được tập đoàn Đình Thành nhận vào làm việc. Em theo giúp họ làm nhân viên trong hạng mục cho công trình bất động sản.”

Lưu Thư Tinh nghe xong, ánh mắt sáng lên, giọng cũng to hơn vài phần: “Tập đoàn Đình Thành sao? Gia đình nhà họ Tổng cấp cao thuộc tập đoàn Đình Thành sao?”

Tần Thanh kinh ngạc: “Thế nào? Công ty này có vấn đề gì sao?”

Lưu Thư Tinh hăng hái: “Có vấn đề, rất có vấn đề, chị nghe nói tập đoàn này sẽ không nhận bất cứ sinh viên nào mới ra trường khoá này. Nếu nhận cũng phải là sinh viên ưu tú mới được. Làm thế nào em được nhận vào thế?”

Tần Thanh khinh thường: “Trình độ học vấn cao có nghĩa gì đâu, rõ ràng họ không cần tuyển người có trình học vấn cao như vậy.”

Lưu Thư Tinh cười: “Xã hội bây giờ không phải như vậy.”

Tần Thanh hỏi: “Chị còn làm thiết kế thời trang cho công ty cũ kia sao?”

“Đúng vậy, cũng hai năm rồi, chị mới từ phụ tá thiết kế thăng cấp lên thành phó thiết kế, còn phải theo hầu hạ cái tên kia nữa, hoàn toàn không có quyền tự chủ.” Lưu Thư Tinh ai oán nói.

Tần Thanh đánh giá nói: “Hiện giờ không phải chị cũng tốt rồi sao?”

Lưu Thư Tinh ôm gối vào ngực, cảm khái nói: “Nhớ lúc mới vừa tốt nghiệp, chị cảm thấy kiếm tiền bao nhiêu không quan trọng, có thể làm từ thấp lên cao. Sau này lại phát hiện, lý tưởng này càng ngày càng xa, thực tế càng ngày càng hung ác, mỗi ngày đi sớm về tối, tăng ca làm việc, nhưng ngay cả thời gian muốn tiêu tiền cũng không có, chịu nhịn nhục bị ai. Cuối cùng, chị cũng không biết mình sống để làm gì?” Cô âm thầm tổng kết, “Phụ nữ đó, tuổi trẻ thì có giới hạn, cố gắng làm lưng đến một ngày nào đó cũng sẽ ngã gục mà thôi.”

Tần Thanh nhìn cô, cảm thấy thật xa lạ.

Lưu Thụ Tình nhìn Tần Thanh, đột nhiên đứng lên: “Tiểu Thanh, em cũng không muốn tương lai sẽ được gả vào một gia đình bình thường, mỗi tháng không đủ trả tiền thuê nhà, sống cuộc sống cực khổ đúng không? Lúc trước, chị và người bạn học chung lớp cũng từng sống chung, cũng có những ngày tháng như thế. Gặp nhau chỉ có oán trách, thậm chí cũng không dám sinh con sợ nó sẽ khổ như chị.” Cô lắc đầu thở dài, “Nếu suy nghĩ một chút sẽ cảm thấy cuộc sống này thật vô nghĩa.”

Tần Thanh lại nhìn chằm chằm Lưu Thụ Tình, thái độ thành khẩn nói: “Lý Hạ tương lai nhất định sẽ không kém.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Thụ Tình hiện lên vẻ chán ghét: “Tương lai sao? Khi nào tới? Bao nhiêu năm về sau? Chờ anh ấy thành công phát đạt, thì chị sẽ thành dạng gì đây? Đời này có quá nhiều phụ nữ ngốc, dùng tuổi thanh xuân của mình chăm sóc cho người đàn ông, không dám hưởng thụ, không dám tiêu xài chỉ vì một người đàn ông mà thôi.” Cô nhìn chằm chằm Tần Thanh, “Tiểu Thanh, ngàn vạn lần không nên bị dụ dỗ bởi lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, vẫn nói Thiên Hoa Loạn Trụ (ý nói một người có tài ăn nói cũng có thể làm cả thiên hạ đại loạn) không có gì tốt đẹp. Sống ở trên đời, đừng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ không dính phải khói bụi trần gian. Thực tế mình có làm được hay không mới là vấn đề, những lời hứa hẹn qua loa, nếu không thực hiện được thì chính là không thực tế.” Cô dùng một chút, “Dù sao em cũng nhỏ hơn chị hai tuổi, em nghĩ Lý Hạ như vậy là được nhưng chị thì không được.”

Tần Thanh cố gắng tiêu hoá những lời nói kia một lúc lâu, nhưng cô vẫn chưa có ý định từ bỏ hỏi: “Vậy lúc trước hai người yêu nhau như vậy đều là giả?”

Lưu Thụ Tình than thở, dùng ngón tay điểm cô: “Nói này giờ mà em lại không hiểu, em thật khó thuần phục.” Sau đó cô giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười nói: “Tiểu Thanh, có người nói đàn ông thông minh giống như thời tiết, có nhiều thay đổi; phụ nữ ngốc giống như tin tức khí tượng, thời tiết thay đổi cũng sẽ không nhìn ra được. Chúng ta cũng không thể trở thành loại phụ nữ ngốc, nhiều thay đổi phải là phụ nữ mới đúng.”

Tần Thanh gần như sắp bị thuyết phục, nhất thời không phản bác được.

Lưu Thụ Tình cũng mất hứng, cầm điện thoại di động lên đùa bỡn.

Trong phòng hết sức an tĩnh, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng cưa điện đơn điệu mà phiền não.

Tần Thanh tiện tay cầm quyển tạp chí dưới bàn trà, giờ từng trang, đột nhiên mắt cô trùng thật to, miệng chữ O, há hốc mồm kinh ngạc.

Đang ngồi trên sofa chơi điện thoại di động, Lưu Thụ Tình phát hiện sự khác thường của cô, giương mắt hỏi: “Sao vậy? Thấy cái gì vậy?” Cô lại gần nhìn, sau đó cười hỏi: “Người đàn ông này đẹp trai chứ?”

Tần Thanh kinh ngạc ngẩng đầu: “Chị biết anh ấy là ai?”

“Chủ tịch thị trường kiêm Tổng giám đốc của tập đoàn Đình Thành – Tống Vũ Thành - đáng đáp và phong cách cao quý như vậy, ai mà không biết?” Lưu Thụ Tình mập mờ nhìn về phía Tần Thanh “Tập đoàn Đình Thành.”

Tần Thanh lặp lại từng chữ: “Tống - Vũ - Thành?”

Lưu Thụ Tình cười cười, bắt đầu nói: “Đúng thế, nhìn em đơn giản như thế, chắc chắn là không biết anh ta” Cô lại cầm quyển tạp chí, trở về sofa, “Em có biết có bao nhiêu phụ nữ muốn làm việc ở tập đoàn Tống Thị này không? Vậy mà em may mắn được nhận vào nơi đó làm việc.”

Tần Thanh không hiểu: “Tại sao phụ nữ muốn tới đó làm việc?”

Không ngờ Tần Thanh lại có thể hỏi như vậy, Lưu Thụ Tình chỉ vào hình trên tạp chí đáp: “Đương nhiên là vì có một ông chủ như vậy. Nhìn xem, anh ta có dáng dấp và khí chất cao quý vô cùng.” Cô đọc nội dung trong sách, “Anh là một trong mười nhân vật tài giỏi nhất trong giới thương mại.” Cô chắc chắn ra tiếng “Là một nhân vật rất trẻ lại ưu tú, có mấy tỷ tài sản trong tay. “Lưu Thụ Tình than thở, “Đây mới gọi là người có tiền.”

Lưu Thụ Tình lật tiếp trang sách, nói: “Dĩ nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là Đình Thành trả lương rất cao mà nếu may mắn lại câu được một con rùa vàng. Đây chính là một bước lên trời.” Cô vút tạp chí lên bàn trà, “Nhưng rốt cuộc anh ta có muốn kết hôn hay không thì đó vẫn là một bí mật.”

Tần Thanh im lặng không lên tiếng, mắt từ từ chớp chớp.

Lưu Thụ Tình nhìn Tần Thanh, đùa giỡn nói: “Thế nào? Em cũng cảm thấy hứng thú?” Cô cười cười, “Đàn ông như vậy, nếu chưa kết hôn thì cũng sẽ có rất nhiều mối tình.”

Tần Thanh vội vàng phủ nhận: “Hứng thú gì chứ? Em chỉ thấy ngạc nhiên vì trong thang máy em đã từng gặp qua anh ấy.”

“Cảm giác thế nào đây?” Khuôn mặt Lưu Thụ Tình đầy mong đợi hỏi.

“Không có gì đặc biệt, cũng chỉ có hai con mắt.” Tần Thanh đáp hồi hột.

Lúc này, điện thoại của Lưu Thụ Tình chợt reo vang.

Tần Thanh thấy cô nghe điện thoại thì cũng tiếp tục cầm quyển tạp chí lên xem.

Trong tạp chí, có hai mục giới thiệu về Tống Vũ Thành, ba mục nói về cô phiêu, anh ấy đứng trên đài nói chuyện rất tự tin và uy nghiêm. Anh lại cùng một đám người bắt tay khiêm tốn cười ôn hoà. Còn có một buổi lễ ký hợp đồng, hợp tác cùng đối phương. Thật là một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn.

Phía dưới còn chụp hình anh mặc y phục tây âu màu đậm trông thật lịch lãm.

Tần Thanh lại không dám nhìn kỹ, cô buông tạp chí xuống, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Lúc vào phòng rửa tay, cô thấy bồn rửa tay có kem cạo râu dành cho nam, Tần Thanh tò mò cầm lên nhìn, cuối cùng cẩn thận thả lại chỗ cũ.

Đội khi cô vừa mới từ phòng vệ sinh bước ra, Lưu Thụ Tinh đã đổi xong giày cao gót, trang điểm gọn gàng, tóc xoắn đen nhánh xoã ra hai bên vai.

Tần Thanh ngạc nhiên hỏi: “Chị đi đâu à?”

Lưu Thụ Tinh chớp chớp đôi mắt yêu kiều của mình, cảm giác vui vẻ tràn đầy trên khuôn mặt cô, vui sướng nói: “Chị đi mua đồ, em sắp đi làm rồi cũng không nên giả trang thành một nữ sinh nữa. Hôm nay chị em ta đi dạo một chút.”

Hai người đón xe đến trung tâm thành phố, Lưu Thụ Tinh dẫn Tần Thanh vào một cửa hàng chuyên bán đồ trang điểm.

Tần Thanh cau mày: “Quá mắc, không cần vào những nơi này mua đâu. Trên mạng cũng giống vậy nhưng giá chỉ bằng một phần ba thôi.”

Lưu Thụ Tinh cầm một chiếc váy màu đen ướm thử trên người Tần Thanh: “Nước Pháp có câu: phụ nữ mặc màu đen là phụ nữ không có tương lai. Điều này chứng tỏ đầm màu đen thích hợp với em, chị tặng em.” Cô đem váy nhét vào tay Tần Thanh, đẩy cô vào phòng thử đồ, “Em không thiếu tiền, sao phải lên mạng tìm đồ rẻ làm gì?”

“Không phải thiếu tiền hay không mà là chúng ta không cần phải tốn nhiều tiền như vậy.” Tần Thanh xốc váy lên cẩn thận nhìn: “Thật xinh đẹp, nhưng cổ áo quá thấp, hơn nữa em không thích màu đen.” Nói xong, cô liền chuẩn bị trả váy về chỗ cũ.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit : Sóc Là Ta

Cơm nước xong, Lý Hạ xách túi đưa Tần Thanh về nhà.

Tần Thanh oán trách nói: “Em đã nói hôm nay em mời anh, sao anh lại trả tiền?”

“Vay lần sau đi.” Lý Hạ nhàn nhạt nói: “Chờ khi anh đi công tác về rồi thì em mời cũng không muộn.”

“Anh lại đi công tác?”

“Ngày mai anh đi, lần này có thể sẽ đi lâu, ít nhất phải nửa tháng.”

“Nói chung đi công tác nhiều cũng tốt, có thể được đi nhiều nơi khác nhau, trải nghiệm nhiều nơi trong cuộc sống, nhiều phong cảnh tuyệt đẹp trên đất nước mình.” Tần Thanh có chút hâm mộ nói.

Lý Hạ quay đầu nhìn cô “Ước mơ của em là gì?”

Tần Thanh không chút suy nghĩ đáp: “Được đi chu du thế giới.”

“Đây chỉ là giấc mộng, đoán chừng đây là mơ ước của tất cả mọi người.”

Đi chưa được bao xa đã đến nơi Tần Thanh trọ, Lý Hạ nhìn quanh bốn phía, một bên là dãy nhà lầu sát đường, một bên là khu dân cư đông đúc. Chung cư không có cây cối, chỉ có nơi đậu xe.

Lý Hạ hỏi: “Tại sao em thuê nơi này?”

“Nơi này tiện nghi, lại có thể gần công ty.” Tần Thanh nói xong đưa tay đón túi xách trong tay Lý Hạ nói: “Anh đưa em đến đây thôi, tạm biệt anh.”

“Anh đưa em lên nhà, để đồ xong anh sẽ đi.” Lý Hạ rất kiên trì nói.

Tuy Tần Thanh không muốn nhưng cô cũng không thể làm gì khác hơn, đành để anh đi cùng mình lên lầu.

Để xóa bỏ không khí gượng gạo, Tần Thanh nhạo báng nói: “Điều kiện của anh thật tốt, có nhà riêng trong thành phố này, lại được ba mẹ chăm sóc, không cần phải thuê phòng bên ngoài.”

Lý Hạ nghe xong, cũng không biết trả lời như thế nào. Trước mặt Tần Thanh, anh luôn vụng về không biết lấy thân phận gì để nói chuyện với cô.

Mở cửa bước vào trong phòng, Lý Hạ đứng ở cửa, không hề có ý định bước vào trong. Anh ngắm nghía căn phòng này, là một gian phòng chỉ khoảng ba mươi mét vuông, vừa bước vào cũng có thể thấy nội thất toàn bộ căn phòng. Nhà vệ sinh và phòng bếp được ngăn cách bởi một cánh cửa khá nhỏ, vừa đủ cho một người. Sát cửa còn có một cửa sổ, giường lớn được đặt bên cạnh cửa sổ, ga giường màu hồng, chăn được cuộn vào sát trong góc giường, bên cạnh còn có chú gấu Teddy bằng thú nhồi bông. Ngoài chiếc giường, trong phòng cũng chỉ có thể chứa thêm một chiếc bàn bốn góc, hai chiếc ghế màu đỏ và một chiếc tivi treo tường khoảng hai mươi mốt inch.

Lý Hạ đứng đó dặn dò: “Em nhất định phải đóng kỹ các cửa, chú ý an toàn, không nên tùy tiện mở cửa cho người lạ vào phòng.”

Vì Tần Thanh không muốn anh ở đây lâu nên cô dùng sức gật đầu đáp: “Được rồi, anh yên tâm đi, em biết mình nên cẩn thận hơn.”

Lý Hạ xoay người đi ra ngoài.

Ngày hôm sau chính là ngày đầu tiên Tần Thanh đến tập đoàn Đình Thành làm việc.

Bởi vì đã chuẩn bị đầy đủ nên buổi sáng cô cũng không cảm thấy hốt hoảng.

Sáng sớm vào giờ cao điểm, giao thông kẹt xe nghiêm trọng, Tần Thanh đã ổn định chỗ ngồi của mình trên xe buýt nhưng vì thấy có nhiều người đứng lên ngồi xuống che tầm nhìn phía trước nên cô chạy đến cửa sau xe chờ đợi đến lượt xuống trạm. Cô cẩn thận để ý tên đường để tránh việc xe buýt chạy qua khỏi trạm.

Từ đằng xa, cô nhìn thấy một tòa nhà cao chọc trời, trên lầu cao nhất còn có hình cánh hoa nở ra khắp bốn phương trông rất bắt mắt.

Tần Thanh đứng đó nhìn đến mất hồn, suýt nữa bỏ qua trạm xe. Cho đến khi gần đến kiến trúc hình cánh hoa thì cũng là lúc xe buýt dừng ở trạm xe kế tiếp.

Tần Thanh đến công ty sớm hơn mười phút.

Đi tới cửa thang máy, cô có chút thấp thỏm, cẩn thận dò xét hai bên thang máy. Lúc này cô kinh ngạc phát hiện tận bên trong thang máy này còn có dán một bảng chỉ dẫn màu vàng có ghi rõ: “Thang máy dành riêng.”

Lúc này lòng cô đột nhiên thấp thỏm, ra sức nhớ lại không biết ngày hôm đó có phải mình đã đi thang máy này hay không?

Không phải. Cô xác định tận cùng bên trong thang máy không có hàng chữ này.

Sáng sớm, bộ phận lưu trữ tài liệu công trình chỉ có nhân viên vệ sinh đang dọn dẹp trong phòng.

Tần Thanh đi vào trong, không thấy ai nên cô chờ ở ghế salon, tiện thể quan sát bốn phía trong phòng làm việc này.

Đây là một phòng làm việc tổng hợp hình chữ nhật, lấy cửa làm trung tâm, hai mặt bên là phòng làm khung, hai mặt sau cùng là những phòng làm việc riêng có cửa đóng, trên nóc có gắn đèn chân không. Bên cạnh cửa có hồ cá, bên trong có nuôi vài con Kim Ngư, cửa hông còn có một bụi cây Lục Diệp cao lớn.

Cánh cửa được làm bằng thủy tinh trong suốt, thang máy liên tiếp vang lên âm thanh “ting tong” khiến cô cảm giác được có rất nhiều người đang đi vào gian phòng này để làm việc.

Tần Thanh gượng gạo ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, sau đó cô cúi đầu loay hoay nghịch chiếc điện thoại di động trong tay mình.

Chín giờ đúng, một nhân viên nữ, tóc búi cao, mặc đồng phục màu đen đi tới. Sau khi cô ta quan sát Tần Thanh từ trên xuống dưới thì chủ động mở miệng: “Cô là Tần Thanh đúng không?”

“Vâng, chính tôi.” Tần Thanh lập tức đứng lên, “Chào chị.”

“Chào em, chị tên là Lý Mẫn, là quản lý ở đây. Bây giờ em hãy đi theo chị.” Giọng cô như gần như xa nói.

Tần Thanh đi theo người nhân viên kia vào phía trong khu làm việc.

Lý Mẫn chỉ chiếc bàn trước mặt, nói: “Đây chính là chỗ của em.” Sau đó, cô vỗ lưng một nhân viên nữ ngồi bên cạnh căn dặn: “Lữ Đan, cô ấy là người mới, em chỉ dẫn cô ấy nhé.” Sau đó, cô quay đầu lại nói với Tần Thanh: “Cô ấy đến trước em mấy tháng, nếu em muốn tìm hiểu rõ hơn về công ty thì em có thể hỏi cô ấy. Còn nếu về công việc cụ thể thì em có thể hỏi chị.” Nói xong, cô xoay người đi trước. Trước khi đi, cô không quên nhìn Tần Thanh với

ánh mắt phức tạp.

Sau khi Lý Mẫn rời khỏi đó, người nhân viên nữ kia chủ động trò chuyện với Tần Thanh: “Tớ tên là Lữ Đan, còn cậu tên gì?”

Tần Thanh mỉm cười đáp: “Lý Đan, xin chào, tôi tên là Tần Thanh.”

“Không.” Cô ấy khoát tay, “Lữ, là âm đôi, Lữ Đan, không phải Lý Đan.”

Tần Thanh lặp lại nói: “Lữ Đan sao? Lữ là âm ghép”

Lữ Đan cười: “Đúng, âm ghép rất khó đọc, mọi người chỉ gọi tên thôi.”

Tần Thanh cười theo: “Tên tôi rất dễ nhớ, Tần Thanh, đầu đuôi đều cổ xưa.”

Lữ Đan nói: “Từ triều đình nhà Tần đến triều đình nhà Thanh, tên cô rất hay.”

Sau đó hai người lại trò chuyện về trường học, về chuyên ngành tốt nghiệp, về việc làm. Lữ Đan có ba năm kinh nghiệm, lúc trước có lẽ cô ấy từng làm việc ở công ty khác.

Qua gần mười phút, Lý Mẫn từ bên ngoài bước vào, đi tới trước mặt Tần Thanh. Cô ấy lấy mấy chiếc thẻ trong tay đưa cho Tần Thanh: “. Tôi mới vừa đến bộ phận nhân sự để xin phiếu ăn và thẻ nhân viên cho cô, cô nhớ cất kỹ. Phòng ăn dành cho nhân viên ở lầu ba, mỗi tầng là một bộ phận khác nhau, nếu không có việc gì thì cô cũng chớ đi lung tung. Tầng cao nhất là nơi làm việc của Tổng Giám đốc, là nơi không thể tùy tiện vào đó được. Đây là quy tắc cơ bản cô nên hiểu.” Nói xong cô ấy rời đi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tài liệu của công trình chủ yếu là những dữ liệu về những hạng mục của công trình, quá trình nghiệm thu, tiến độ công trình. Khi có sự cố, mọi thứ phải được kịp thời sửa chữa tránh mọi sai sót đáng tiếc cũng như xin giấy phép đăng ký trong suốt toàn bộ quá trình thi công của công trình này. Nội dung cho công trình này cũng không xa lạ gì đối với Tần Thanh. Vì vậy cô cảm thấy không khó. Bước đầu cô cảm thấy mình nên độc lập phụ trách công việc này cho quen dần.

Đến lúc nghỉ trưa, Tần Thanh tò mò đi vào phòng ăn dành cho nhân viên ở lầu ba.

Thức ăn rất ngon, có nhiều món ăn ngon hơn so với trường học.

Tần Thanh vui vẻ ngồi cùng với Lữ Đan dùng cơm.

“Đúng rồi, tôi thấy ở lầu một có một thang máy chuyên dụng, trên đó có ghi ‘thang máy dành riêng’ nghĩa là gì? Thang máy chỉ dùng cho ai sao? “ Tần Thanh đột nhiên hỏi.

“Đó là thang máy VIP chỉ dành cho cấp lãnh đạo.” Lữ Đan thuận miệng đáp.

Quả nhiên cô đoán không sai, Tần Thanh khần trương, nhẹ giọng hỏi: “Thang máy đó vẫn chỉ dành cho cấp lãnh đạo thôi sao?”

Lữ Đan mất hứng đáp: “Đừng nói nữa, không biết tại sao gần đây đột nhiên thang máy này chỉ được dùng cho cấp lãnh đạo thôi.” Sau đó cô lại đột nhiên cười hạ thấp giọng nói, “Trước kia có rất nhiều đồng nghiệp nữ đứng ở ngoài thang máy này để chờ gặp người trong mộng bước ra. Tớ cũng có bạn học làm việc ở lầu chín. Họ cũng thường đặt cược xem ai có thể gặp được anh ấy. “ Lữ Đan nói xong, vui vẻ đến nỗi không ngậm miệng được.

Tần Thanh đỏ mặt hỏi hốt: “Người trong mộng là ai ?”

“Tổng giám đốc Tống, Tống Vũ Thành. Cô không biết anh ấy đâu.” Lữ Đan cười vui vẻ chìm đắm trong niềm hạnh phúc.

Tần Thanh vui đầu ăn cơm, không nói thêm gì nữa. Tuy vậy cô cũng đang bị phân tâm, giữa chừng bị sặc đến nỗi che miệng ho khan không ngừng khiến người khác nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Mặc dù mấy ngày nay Tần Thanh giống như Lâm Đại Ngọc đang lạc vào phủ trong phim Hồng Lâu Mộng. Cô cẩn thận nhìn ngắm khắp nơi, lúc nào cũng đề ý, nhưng từ sâu trong thâm tâm cô có cảm giác mình đang đi đúng chỗ.

Nhân viên mới phải kiểm tra sức khoẻ trước.

Ngày hôm sau, Tần Thanh theo sự sắp xếp của công ty đi đến bệnh viện để kiểm tra sức khoẻ. Toàn bộ quá trình đều có một người mặc áo khoác trắng giống như bác sĩ đi cùng cô làm các thủ tục. Người đó không nói nhiều, nếu có mở miệng thì rất lịch sự lễ phép.

Tần Thanh rất sợ lấy máu. Cô cũng không phải loại người bị choáng khi thấy máu mà cô chỉ đau lòng vì máu trong người mình bị lấy đi.

Công việc dần dần đi vào quỹ đạo, hai tháng sau, Tần Thanh đã hoàn toàn quen thuộc với hoàn cảnh mới này. Cô cũng dần quen với các đồng nghiệp, lúc nào cô cũng e dè, khách khí. Riêng Lữ Đan là một ngoại lệ, bởi vì cô ấy dẫn dắt cô khá nhiều nên cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi tiếp xúc với cô ấy.

Sáng sớm hôm nay, Tần Thanh cầm tài liệu đi đến đơn vị thi công cũng vừa đúng lúc nghỉ trưa.

Cô không kịp chờ đợi mà chạy thẳng tới phòng ăn dành cho nhân viên ở lầu ba. Cô nhìn thấy có món com trộn pho mát và bánh ngọt Mộ Tư mà cô thích nhất thì bỗng nhiên cô cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

Ngồi một lúc, Lữ Đan cũng bước vào phòng ăn. Cô thấy Tần Thanh xa xa nên cô cũng bung đĩa bước tới, mới ngồi xuống liền oán trách: “Trưa nay không thấy cậu, tớ mệt muốn chết rồi.”

Tần Thanh thuận miệng hỏi: “Lại bị mắg à?”

Lữ Đan bĩu môi: “Lão xử nữ đáng ghét, cô ấy thật biến thái.” Nói xong cô cũng cảm thấy không đúng, nên đổi cách nói: “Tớ ghét phụ nữ như cô ta.”

Tần Thanh cười: “Thôi mà, cô ấy cũng rất vất vả, cậu nên tích cực một chút.”

Lữ Đan khiển trách: “Không phải vậy, cô ấy không muốn lập gia đình đấy.”

“Làm sao cậu biết người ta không muốn?”

“Ba mươi mấy rồi còn không ai thèm lấy, cậu tin không?” Lữ Đan nghiêm túc nói: “Rõ ràng là do tính tình quái dị, không ai thèm lấy.”

Tần Thanh không đồng ý: “Cậu đang có thành kiến với người ta.”

Lữ Đan không phục: “Còn nhiều thời gian để cậu sáng mắt ra.”

Hai người đang trò chuyện, thì Lý Mẫn cũng vào phòng ăn. Tần Thanh vội vàng nháy mắt: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, chớ nói xấu sau lưng người khác.”

Buổi chiều, Tần Thanh cực kỳ vui mừng khi thấy các loại tài liệu đã voi bớt dần.

Nhưng đến khi nào toà núi nhỏ này sẽ voi đây? Tần Thanh đang lo lắng hôm nay phải làm thêm giờ thì trưởng phòng gọi điện thoại kêu cô đến phòng làm việc .

Cùng vào phòng làm việc của trưởng phòng, còn có một đồng nghiệp tên là Phương Siêu.

Vừa vào, họ liền nghe trưởng phòng phân phó: “Hôm nay tan làm, hai người khoan hãy về, buổi tối có bữa tiệc, hai người tham gia cùng tôi.” Sau đó, ông ném tài liệu lên bàn, nói: “Tổng giám đốc Tổng cũng sẽ tham gia, đến lúc đó hai người phải thể hiện tốt, cơ hội như thế không nhiều.”

Ra khỏi phòng làm việc của trưởng phòng, Tần Thanh luống cuống trở lại chỗ ngồi.

Lữ Đan nhìn cô, tò mò hỏi: “Sao vậy? Về mặt này, chẳng lẽ ai mắg cậu? Không thể nào, gần đây công việc rất tốt, lão xử nữ cũng không tìm ra được khuyết điểm gì mà.”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Edit : Sóc Là Ta

Tần Thanh cúi đầu suy nghĩ một chút, ảo não nói: “Không có, chỉ là hôm nay phải tăng ca, có lẽ sẽ về rất khuya.”

Lữ Đan thở dài: “Buồn sao? Đây không phải là chuyện xảy ra như com bữa sao?”

Tần Thanh quay đầu nhìn cô ấy, khẳng định nói: “Cậu không tăng ca thì cũng nên về sớm đi.”

“Tại sao?” Lữ Đan tròn to hai mắt.

Tần Thanh do dự đáp: “Bởi vì . . . . Không cần nhiều người ở lại tăng ca.”

Lữ Đan bỗng chốc trở nên vui vẻ: “Thật không? Thật tốt quá, tối nay tớ có hẹn bạn thời trung học, tớ cũng đang suy nghĩ làm sao để tham gia đây”

Tần Thanh đáp thật thà: “Ừ”.

Bắt đầu từ lúc đó, Lữ Đan nhao nhao muốn thu dọn đồ đạc, sau khi thu dọn xong cô cũng chạy ra ngoài.

Đến năm giờ, Lữ Đan chạy ra cổng bấm thẻ.

Lúc sắp ra khỏi đó, cô trông nghĩa võ vai Tần Thanh nói: “Ngày mai tớ cũng làm thêm giờ, hôm nay cậu làm trước đi.”

Tần Thanh chẳng nói chẳng rằng đưa mắt nhìn Lữ Đan chạy ra khỏi phòng làm việc, cô khe khẽ thở dài.

Không lâu sau, trưởng phòng cũng chuẩn bị về. Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thanh và nói chuyện qua loa vài câu với cô, sau đó lại quay sang người đồng nghiệp bên cạnh trò chuyện vui vẻ.

Tần Thanh thấy vậy, cô cũng vội vàng đứng dậy, bước theo sau anh ta.

Ba người đi tới quán rượu Lâm Giang, khách sạn tráng lệ nhất thành phố này. Từ trước đến nay, Tần Thanh chưa từng đến những nơi như thế này nên trong lòng cảm thấy có chút dè dặt.

Đi đến lầu năm, nhân vật quan trọng nhất vẫn chưa tới.

Trưởng phòng Giao ra ngoài gọi điện thoại, trong phòng chỉ còn lại Tần Thanh và Phương Siêu. Hai người cũng đang buồn chán ngồi đó tán gẫu vài câu.

Cô phục vụ mặc sườn xám màu đỏ mỉm cười bước tới rót cho hai người ly trà, sau đó lại trở về đứng cạnh cửa.

“Cô biết uống rượu sao?” Phương Siêu xoay chiếc bàn hỏi.

Tần Thanh lắc đầu: “Chưa từng uống.”

Phương Siêu hừ một tiếng, quay đầu nhìn cô: “Vậy sao được, tới đây mà sao không uống rượu?”

“Không biết uống thì làm thế nào?” Về mặt Tần Thanh khó chịu.

Phương Siêu nhíu mắt nhìn cô, cười: “Vậy thì tìm cách thoát khỏi đây.”

Tìm Tần Thanh đập liên hồi: “Cách gì?”

“Tự nghĩ đi.” Phương Siêu bí mật cười đáp.

Tần Thanh cũng không muốn hỏi tới, cô thấy anh ta ngồi thẳng dậy giống như sắp có chiến tranh.

Khoảng một tiếng sau, một nhóm người hùng hổ bước vào, cầm đầu là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi hoặc năm mươi tuổi, cũng rất mạnh khỏe nhưng sắc mặt có hơi tái nhợt.

Sau lưng anh ta đều là những thanh niên trẻ tuổi đang cười nói đi tới.

Trưởng phòng Giao theo sát phía sau, nét mặt vui vẻ chuẩn bị giới thiệu người vừa tới.

Người đàn ông trung niên kia chính là Tổng giám đốc phòng tài vụ Tống Viễn Hưng đi cùng với người đàn ông trẻ tuổi - tam công tử của Lục thị.

Còn lại mấy người khác đều là nhân viên của tập đoàn Đinh Thành bao gồm nhân viên phòng kinh doanh, phòng Pháp luật. bọn họ tổng cộng gồm có năm người.

Tần Thanh và Phương Siêu cũng sớm đứng dậy chào đón, cung kính chào hỏi từng người.

Tống Viễn Hưng khoát tay ý bảo: “Ngồi đi, không cần câu nệ như vậy.”

Cậu ấm nhà họ Lục rất tự nhiên ngồi vào chỗ trống bên cạnh Tần Thanh, anh trêu chọc nhìn vào mắt cô, hỏi: “Cô chính là Tần Thanh?”

“Dạ, chào anh.” Tần Thanh nhếch khóe miệng đáp.

Thiếu gia cũng trêu chọc cười nói: “Tên rất hay.”

Tần Thanh lễ phép nói: “Cám ơn.”

Khi thức ăn được dọn lên, có người đứng dậy mời rượu Tống Viễn Hưng, người này một câu, người kia một câu khiến Tống Viễn Hưng trở nên vui vẻ. Ông hớn hờ nâng ly cạn chén, men rượu say nồng dần dần tràn ngập khắp phòng. Mọi người như đang chỉ hướng về Tống Viễn Hưng, còn trưởng phòng Giao liên tục thúc giục Phương Siêu mời rượu Tống Viễn Hưng.

Bọn họ tùy ý trò chuyện về những đề tài vô bổ.

Tần Thanh cũng không có hứng thú với những đề tài trò chuyện của bọn họ. Cô là người phụ nữ duy nhất có mặt trong căn phòng này, hiện giờ cô quả thật như đang ngồi trên đồng lửa, cảm giác mình giống như đang cách xa với thế giới bên ngoài, không được tự nhiên cho lắm.

Ngược lại Tam thiếu gia nhà họ Lục thỉnh thoảng hỏi cô mấy câu khiến cô có cảm giác hơi gượng gãi.

Tần Thanh chỉ cười gượng, căn bản không có ý định tiếp lời của đối phương.

Mà Tổng Viễn Hưng lại thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía cô, giống như là đang quan sát ai.

Trưởng phòng Giao đột nhiên cất giọng phân phó: “Tần Thanh, cô kính tổng giám đốc Tổng một ly.” Sau đó, ông lại quay sang Tổng Viễn Hưng cười nói: “Đây là người mới, cô ấy vẫn còn nhỏ, chưa có kinh nghiệm.”

Tần Thanh đành phải đứng dậy, bưng ly lên trước mặt nhưng cô chưa mở miệng thì liền nghe trưởng phòng Giao cười trách cứ: “Uống thứ này mà được sao, mời rượu trắng mới có thành ý.”

Phương Siêu ngồi bên cạnh thân nhiên đổi ly rượu trắng cho Tần Thanh.

Tần Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, đưa ly rượu lên, kính cẩn mời, nói: “Tổng giám đốc Tổng, tôi mời ngài.”

Sau lưng, bàn tay cô nắm thành quyền, ngửa đầu liền uống một hơi, nhưng rượu vừa vào miệng thì cô liền có cảm giác cay nồng ho sặc sụa.

Tam thiếu gia nhà họ Lục đột nhiên đứng lên, giơ tay đoạt lấy ly rượu trong tay cô, giải vây nói: “Đủ rồi, uống một ngụm là được rồi.”

Tổng Viễn Hưng ngồi đối diện, hăng hái nói: “Này, cậu lại thương hương tiếc ngọc đấy à? Hay cậu thay cô ấy uống vậy.”

Không ngờ Tam Thiếu gia nhà họ Lục không nói hai lời, trực tiếp bưng ly lên uống hết rượu còn sót lại trong ly.

Người khác sửng sốt, Tổng Viễn Hưng lại hết sức hài lòng, ông cười vỗ tay. Sau đó, những người khác tự nhiên cũng vỗ tay theo.

Tổng Viễn Hưng than thở nói: “Xem ra tiểu thư và cháu ngoại tôi rất có duyên.”

Trưởng phòng Giao lập tức phụ họa: “Đúng, đúng, có thể ngồi chung ở đây thì cũng coi như có duyên.”

Tổng Viễn Hưng cười lắc đầu, ông bỗng nhiên cầm ly rượu trong tay: “Thập yêu duyên bất duyên đích, hoàn bất đô thị nhân vì chế tạo đích, hữu tâm tự hội hữu duyên. (*)”

(*) Ý nói duyên đến duyên đi đều do con người tạo nên, lòng có tình cảm thì ắt sẽ có duyên.

Một người đàn ông khác lên tiếng: “Đã sớm nghe nói tổng giám đốc Tổng và phu nhân có tình cảm sâu đậm, thật khiến người khác hâm mộ.”

Tổng Viễn Hưng cười chứ không đáp lại, giơ ly rượu trong tay lên như ngầm thừa nhận.

Những người khác cũng hưởng ứng lại và họ bắt đầu nâng ly cạn chén.

Tần Thanh cũng không muốn ngồi đây nữa, cô đứng lên, nói xin lỗi: “Tôi đi toilet.”

Ra ngoài, Tần Thanh tìm phòng rửa tay, cô đợi bên trong hồi lâu, thấy mình mặt đỏ gay thì lại tự trách rằng mình thật dễ bị xấu hổ. Cô chỉ mới uống có chút rượu thôi cũng để người khác uống dùm.

Từ toilet ra ngoài, cô lấy điện thoại di động ra, thấy một tin nhắn, thì ra là Dương Tấn. Sau khi tốt nghiệp, hai người thường nhắn tin qua lại, có lúc là thăm hỏi, có lúc là kể chuyện cười vui vẻ. Vào lúc này, Tần Thanh đột nhiên muốn gọi điện thoại để hàn huyên một chút, nhưng ngay sau đó cô lại bỏ đi ý nghĩ đó vì không muốn cho cậu ta hy vọng gì thêm nữa.

Đứng đó một lúc lâu, cô vẫn không muốn trở lại phòng. Vì vậy cô vẫn đứng ở trước cửa sổ hành lang. Mặc dù đêm đã khuya, nhưng bầu trời vẫn chiếu sáng một mảnh đỏ sậm, khiến người khác liên tưởng đến cuộc đời thật ngắn ngủi biết bao.

Đột nhiên, có một đôi tay khoác lên trên vai cô.

Tần Thanh sợ hãi thét chói tai, quay đầu lại nhìn, thì ra chính chiếc áo sơ mi màu xanh dương nhạt của Tam Thiếu gia nhà họ Lục.

“Ngoài đây gió lớn, anh cho em mượn chiếc áo này.” Tam Thiếu gia nhà họ Lục cười, “Xem em sợ hãi kia.”

Tần Thanh ổn định lại cảm xúc, liếc nhìn chiếc áo com lê màu xanh dương đậm trên người mình. Cô lấy xuống và trả lại: “Cảm ơn, tôi không cảm thấy lạnh.”

Tam Thiếu gia nhà họ Lục lơ đãng nhận lấy, hỏi “Em nhớ tên anh không?”

Tần Thanh bị hỏi khó, không nhớ nổi tên anh ta. Lúc trước trưởng phòng Giao đã từng giới thiệu rồi nhưng cô lại quên.

“Lục Kiếm Thăng, Lục trong đại lục, Kiếm trong bảo kiếm, Thăng trong thăng hoa, Lục Kiếm Thăng. “Anh ta nói những từ ngữ mập mờ ép dần đến thân thể Tần Thanh, chậm rãi nói: “Em phải nhớ tên anh.”

Theo bản năng Tần Thanh lui về phía sau một bước, nhìn khuôn mặt anh dần xuất hiện trước mặt mình. Sau đó cô cứng rắn mở miệng: “Vừa rồi cảm ơn anh thay tôi giải vây.”

“Không cần khách khí, nhưng phụ nữ cũng không nên uống kém như vậy.” Lục Kiếm Thăng nhìn cô, tốt bụng nói.

Tần Thanh gật đầu cười cười, cũng không nói gì.

Hai người vẫn đứng ở hành lang cạnh cửa sổ, Lục Kiếm Thăng . nghiêng người dựa vào vách tường, liếc nhìn ngoài cửa sổ nói: “Không khí nước ta thật sự càng ngày càng kém.”

Tần Thanh phụ hoạ nói tiếp: “Đúng, rất kém.”

“Anh mới trở về hai ngày đã cảm thấy cổ họng không thoải mái.” Lục Kiếm Thăng nói xong, hắng giọng một cái.

“Lúc trước anh ở đâu?” Tần Thanh hỏi.

“Anh đi khắp nơi, không ở chỗ nào lâu được.” Lục Kiếm Thăng miễn cưỡng nói.

Lục Kiếm Thăng châm điếu thuốc, dáng vẻ phong lưu, nhìn cô nói: “Em muốn đi đâu, anh có thể đưa em đi.”

Tần Thanh lúng túng mỉm cười, không biết trò chuyện gì với anh ta nên nói: “Ra ngoài đã lâu, tôi cũng nên vào thôi.”

Trong phòng, khói mù lượn lờ, mấy tên đàn ông đang liêu mạng hút thuốc, Tống Viễn Hưng đang thả từng vòng khói thuốc vào không trung, từng vòng thuốc hoà quyện vào nhau như mây mù giăng lối.

Tần Thanh nhắm mắt trở về chỗ ngồi, Lục Kiếm Thăng quan tâm cô nên rót cho cô ly nước trái cây.

Rốt cuộc cũng đến lúc tiệc tan.

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Tần Thanh bước ra ngoài đầu tiên. Cô chạy một mạch xuống năm tầng lầu, một muồn đứt hơi.

Đến cửa tiệm rượu, cô mới phát hiện sau lưng mình có hơi thở lạ.

Cô quay đầu lại nhìn, thấy Lục Kiếm Thăng đi theo mình.

Tần Thanh do dự, mình cứ như vậy mà đi trước sợ là không tiện.

“Em ở đâu? Anh đưa em về” Lục Kiếm Thăng đứng bên cạnh cô nói.

Tần Thanh vội vàng khoát tay: “Không cần, tôi không muốn làm phiền anh, tự tôi có thể về.”

“Không phiền, em cũng đừng khách khí.” Lục Kiếm Thăng làm ra vẻ thân thiết nói.

Lúc này, những người khác cũng bước ra khỏi thang máy.

Lục Kiếm Thăng nói mấy câu với Tống Viễn Hưng, sau đó anh trở lại trước mặt Tần Thanh nói: “Đi thôi, bọn họ còn có tiết mục khác, chúng ta cũng không tham dự.”

Tần Thanh vội vàng tạm biệt những người lãnh đạo, trưởng phòng Giao uống hơi nhiều nên lè nhè mấy câu, còn Phương Diễn ở bên cạnh đỡ ông.

Tần Thanh bước ra khỏi quán rượu.

Lục Kiếm Thăng vẫn như cũ nói: “Anh đưa em về. Rất thuận đường, đừng khách khí.”

“Anh biết tôi ở đâu sao? Sao anh biết thuận đường.” Tần Thanh lễ phép cười.

Lục Kiếm Thăng cầm chìa khoá xe lắc lắc, nói: “Ở đâu cũng thuận đường.”

Tần Thanh tốt bụng khuyên nhủ: “Anh uống rượu, tốt nhất không nên lái xe. Tôi tự đón xe về.”

Lục Kiếm Thăng nhất quyết không đồng ý, nói: “Không sao, anh không say, em không cần sợ. Anh lái xe giỏi lắm.”

Tần Thanh bước nhanh đến ven đường kêu xe taxi lại, quay đầu nhìn anh phất tay một cái, sau đó chui vào trong xe.

Xe taxi cũng biến mất giữa dòng xe cộ.

Lục Kiếm Thăng đứng ở ven đường châm điếu thuốc, cười cười nhìn dòng xe cộ trước mặt nổi lên không dứt như có điều suy nghĩ.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Edit : Sóc Là Ta

Về đến nhà, cô tắm rửa xong, lúc nằm trên giường thì đã là sau nửa đêm.

Tần Thanh nhớ lại buổi tiệc khi nãy, càng nghĩ càng thấy không hiểu, cuối cùng cô mệt mỏi lần ra ngủ lúc nào cũng không biết.

Ngày hôm sau, quả nhiên cô thức dậy trễ.

Tần Thanh đón xe đến công ty, mới vừa bước đến cửa phòng làm việc, cô liền gặp Lữ Đan đang cầm ly nước.

Lữ Đan nhỏ giọng nói: “Tớ đã giúp cậu bấm thẻ rồi.”

Tần Thanh thở phào một hơi, may là cô không bị trừ tiền thưởng vì đến trễ.

Cô áo nảo đi nhanh đến chỗ ngồi của mình.

Thấy vậy, Lữ Đan để cốc nước lên bàn, lại gần cười nói: “Không sao cả, trưởng phòng cũng còn chưa đến mà.”

Tần Thanh tiếp tục mở máy vi tính, cũng không nói thêm gì.

Lý Mẫn đi đến, ném tài liệu lên bàn Lữ Đan nói: “Trước khi tan việc, cô làm xong và nộp cho tôi.”

Lữ Đan cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn theo bóng dáng Lý Mẫn dần khuất nơi xa kia.

Suốt cả buổi sáng, Tần Thanh cảm thấy rất buồn ngủ. Cô nhìn những tài liệu quay quay trước mặt, những con số như nhảy múa trong đầu cô.

Vì ngày hôm qua Lữ Đan tham dự buổi họp mặt của những bạn thời trung học nên hôm nay cô cảm thấy rất vui vẻ, lại mở miệng nói hơi nhiều.

“Đề tớ kể với cậu một chuyện rất vui, trong đám bạn học thời trung học có một cặp đã kết đôi thành vợ chồng.” Lữ Đan không nhịn được cười.

Tần Thanh phờ phạc rồi, cô yếu ớt hạ cánh tay xuống, miễn cưỡng hỏi: “Việc này mà cậu cũng cảm thấy vui sao?”

“Bởi vì lúc trước người nam sinh kia vốn cặp với một người nữ sinh cùng lớp với chúng tớ. Thế mà giờ lại muốn lấy một nữ sinh khác nữa nhưng cũng học cùng lớp với tớ làm vợ. Cậu có thấy buồn cười không?” Lữ Đan vừa cười vừa nói.

Tần Thanh hòa theo nói: “Buồn cười, rất buồn cười.”

“Quan hệ phức tạp” Lữ Đan giải thích.

“Vậy hôm qua cả ba người bọn hắn gặp mặt nhau mà không cảm thấy xấu hổ sao?” Tần Thanh cũng tò mò rồi.

“Thì họ cũng phải làm sao cho người khác coi được chứ. Chẳng lẽ họ lại làm mất mặt lẫn nhau sao?” Lữ Đan cười nói.

“Có lẽ người ta thật sự bình thường mà.” Tần Thanh thuận miệng nói.

“Vậy cậu có thể chấp nhận nhìn thấy chồng mình gặp người yêu cũ trước mặt mình sao?” Lữ Đan hỏi.

Tần Thanh lắc đầu: “Tớ chưa gặp qua nên rất khó trả lời.”

Lữ Đan không đồng ý, nói: “Cậu không biết tưởng tượng sao?” Nói xong cô kéo cánh tay Tần Thanh, nhìn cô với gương mặt mong đợi.

Tần Thanh suy nghĩ một chút, nói: “Nếu thật sự suy nghĩ kỹ thì tớ sẽ không kết hôn với người đàn ông kia nên căn bản tớ sẽ không thích đề cập đến vấn đề này.”

Lữ Đan trầm ngâm một chút: “Thích một người không phải chuyện dễ, cậu sẽ không thể tự chủ được, không tự động điều khiển được trái tim mình biết không? Nếu như cậu có thể, vậy chứng minh cậu chưa thích người ấy thật lòng, chưa yêu người ấy một cách sâu sắc.”

Tần Thanh cười: “Vậy sao? Vậy cậu còn cười nhạo người ta.”

Lữ Đan ngượng ngùng cười: “Chuyện của người khác cũng không phải chuyện của chính mình. Chẳng qua tớ không chấp nhận loại tình yêu như vậy. Yêu như thế không có ý nghĩa gì hết.”

Tần Thanh nhắc nhở: “Cậu mau làm bảng báo cáo đi, Cẩn thận...” Cô nhìn Lữ Đan, âm thầm chỉ tay về phía Lý Mẫn.

Lữ Đan tức giận bĩu môi, sau đó cô cũng vui đầu cố gắng làm việc.

Từ sáng tới trưa, hiệu suất làm việc của Tần Thanh thấp đáng kể. Đến giờ nghỉ trưa, cô cũng chưa làm xong danh sách số lượng tiêu thụ của công trình.

Cô cũng chưa muốn đi tới nhà ăn để ăn cơm nên cô chuẩn bị gục xuống bàn để nghỉ ngơi.

Mới vừa nghỉ ngơi thì nghe được có người lớn tiếng nói: “Oa, thật là một bó hoa hồng xinh đẹp”

Lữ Đan từ phòng ăn trở lại, đi tới trước bàn cô: “Tần Thanh, tớ mới vừa lấy ở quầy phục vụ, thuận tiện tớ đem lên giúp cậu.”

Tần Thanh ngẩng đầu lên, trước mặt cô là một bó hoa hồng đỏ thắm.

Lữ Đan lại gần cô, nhướn mày cười hỏi: “Ai vậy? Bạn trai?”

“Cậu xác định là tặng cho tớ sao?” Tần Thanh hí mắt, cau mày, miễn cưỡng hỏi.

Gương mặt Lữ Đan hâm mộ: “Đĩ nhiên, nếu không sao tớ dám nhận và đưa cho cậu. Phía trên còn có thiệp nữa, cậu xem viết cái gì?”

Từ trong bó hoa cô rút ra một tấm thiệp xinh xắn màu vàng, mở ra xem, cô bị bất ngờ bởi ba chữ: “Lục Kiếm Thắng”

Cô hít một hơi khí lạnh, cảm thấy mình đột nhiên tỉnh táo khác thường.

Lữ Đan ngồi bên cạnh vẫn còn đang tò mò nhìn cô, không ngừng hỏi tới: “Ai vậy? Ai vậy? Ai lại lãng mạn như thế?”

“Không biết, tớ thật sự không biết.” Tần Thanh có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời không thể tìm ra lý do nào hợp lý.

Lữ Đan không vì thế mà chịu buông tha, cô nắm tay Tần Thanh sau đó thét lên kinh hãi: “Lục Kiếm Thắng? Lục Kiếm Thắng?”

Tần Thanh ngẩng đầu nhìn cô ấy, mờ mịt hỏi: “Cậu biết người này?”

Ánh mắt Lữ Đan sáng lên, nói: “Tớ hỏi cậu Lục Kiếm Thắng là ai? Trông anh ấy như thế nào? Có phải anh ấy hơn hai mươi tuổi, dung mạo rất đẹp trai hay không?”

Khuôn mặt Tần Thanh đề phòng, không biết đáp lại như thế nào.

Lữ Đan bước nhanh lại chỗ ngồi của mình, xoay chiếc ghế qua lại, sau đó cô xoay luôn màn hình tivi về phía Tần Thanh, hỏi: “Có phải người này hay không?”

Tần Thanh bước xem, thấy ngay bức ảnh có Lục Kiếm Thắng, trong lòng kinh ngạc không thôi. Cô không kịp chờ đợi xem nội dung bài báo, chỉ thấy tấm ảnh Lục Kiếm Thắng đang chụp cùng một nữ minh tinh, cô cũng thoáng nhìn thấy được mơ hồ một đôi nam nữ đang ôm nhau trong đêm tối, bên dưới có viết: Nữ minh tinh giới truyền thông Tiểu Khai và tam công tử nhà họ Lục cùng nhau trở về giữa đêm khuya.

Lữ Đan ở bên cạnh thúc giục: “Có phải người này hay không?”

Tần Thanh tập trung ý chí, ngồi trở lại chỗ của mình, giọng điệu khẳng định đáp: “Đĩ nhiên không phải, làm sao tớ lại có thể quen biết người như vậy, chỉ trùng tên mà thôi.”

Lữ Đan nhìn bức ảnh trên màn hình, khoa trương than thở nói: “Cũng không thể có khả năng này, vì anh ấy chỉ qua lại với những nữ minh tinh màn bạc, làm sao lại theo đuổi cậu được chứ?”

Tần Thanh không vui, nói: “Tớ thì thế nào?”

Lữ Đan lập tức nói xin lỗi: “Đừng hiểu lầm, tớ cũng không có ý gì khác. Tớ chỉ muốn nói cậu là loại người nghiêm chỉnh, còn loại công tử như anh ta chỉ chơi đùa với phụ nữ, chắc chắn sẽ không cảm thấy hứng thú đối với cậu.”

Đáy lòng Tần Thanh bỗng cảm thấy thất vọng, nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: “Tớ ghét nhất loại công tử như anh ta.”

“Đừng nói chuyện náy nữa, tình yêu vốn không có quy luật nào cả, nói không chừng loại công tử kia cũng có lúc cảm thấy có hứng thú với những phụ nữ bình thường thì sao?” Khuôn mặt Lữ Đan bắt đầu u mê.

Tần Thanh vẫn im lặng, cô lặng lẽ nhét bó hoa xuống bàn.

Lữ Đan đứng lên, chống tay xuống bàn làm việc, cười cười hỏi: “Vậy cậu nói xem rốt cuộc Lục Kiếm Thăng thuộc hạng người gì?”

Tần Thanh tức giận đáp: “Cũng không phải loại người tốt, mặc kệ loại người như anh ta.”

Lữ Đan sùng sốt, ngồi xuống ghế, âm trầm nói: “Đàn ông có kinh nghiệm về chuyện ấy cũng không phải xấu. Có khi họ gặp được một người mình yêu thì họ sẽ chung tình, nói không chừng họ có thể yêu đến nỗi khiến trời đất động tâm, biển cạn đá mòn.”

Tần Thanh khinh thường chế cười: “Cậu xem phim nhiều quá đấy.” Nói xong, cô đá chân vào bàn hoa, dứt khoát đứng dậy cầm bó hoa ném vào thùng rác ở phía sau lối thoát hiểm.

Khi trở về, cô thấy khuôn mặt Lữ Đan vẫn như đang suy nghĩ nhìn trên màn hình.

Tần Thanh đẩy cô ấy, nói: “Nhìn đủ chưa? Không sợ xem đến nổi đổ bệnh à?”

Lữ Đan xoay đầu lại, mặt nổi giận than thở: “Thượng Đế thật không công bằng.”

Tần Thanh hỏi theo: “Sao lại không công bằng?”

“Có người không những có dung mạo xinh xắn mà còn có tiền; có tiền cũng được lại còn có đáng đáp hoàn hảo.” Lữ Đan sâu sắc nói.

Tần Thanh cười: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Cậu thích anh ta thì người khác sẽ nói rằng cậu thích tiền của anh ta và nếu cậu thật sự thích tiền của anh ta thì anh ta sẽ nói cậu thích anh ta thật lòng.”

Tần Thanh không có hứng thú lác đầu nói: “Tớ không hiểu cậu muốn nói gì.”

Lữ Đan chăm chú nhìn Tần Thanh: “Cậu chưa từng thật lòng yêu một người, đúng không?”

Tần Thanh thỏa hiệp cười nói: “Có gì muốn dạy bảo thì cứ nói đi.”

Lữ Đan nhìn khắp mọi nơi, đây là thời gian nghỉ trưa nên trong phòng làm việc cũng không có ai. Cô bí mật áp sát gần Tần Thanh, hạ thấp giọng hỏi: “Cậu biết trong tòa cao ốc này, có bao nhiêu phụ nữ thích tổng giám đốc Tống không?”

Tần Thanh từ từ lắc đầu.

“Lúc tớ và các đồng nghiệp đi tới lầu chín, họ luôn nói về tổng giám đốc Tống, cho nên tớ đoán rằng trong lòng mỗi người đều có hình bóng của tổng giám đốc Tống trong lòng.” Lữ Đan khẳng định.

Tần Thanh cười cười: “Các cậu rảnh rồi quá sao? Muốn tìm chút niềm vui ở nơi này hả?”

Lữ Đan không đồng ý nói tiếp: “Tổng giám đốc Tống rất lịch sự nhưng đối với những người phụ nữ chủ động theo đuổi anh ta thì cũng không có chút nào khách khí, rất khó đến gần.” Khuôn mặt Lữ Đan ảo não, “Có người cho là anh ta đồng tính luyến ái.”

Tần Thanh trợn mắt, sau đó cười cười: “Nói không chừng là thật.”

Lữ Đan nói tiếp: “Thư ký của anh ta cũng là nam.”

Tần Thanh suy nghĩ một chút nói: “Vậy sao? Tớ thường thấy bên cạnh tổng giám đốc đều là nữ vậy mà tổng giám đốc Tống lại tuyển thư ký nam, thật kỳ lạ.”

Lữ Đan khoát tay, nhỏ giọng nói: “Hai nữ thư ký cũng còn chưa thể tiếp cận anh ấy thế mà thư ký Trần lại tiếp cận anh ấy được.”

Tần Thanh càng nghe càng cảm thấy nhàm chán, cô nói qua loa lấy lệ: “Ừ”.

Trong phòng làm việc cũng dần dần đông người, thời gian nghỉ trưa kết thúc, Lữ Đan cũng không nói tiếp, cô tiếp tục làm việc của mình.

Lúc ba giờ chiều, Tần Thanh cảm thấy đói bụng, cô vốn bị tuột đường máu nên khi đói cô liền muốn ngất. Vì thế cô đi tìm chút thức ăn.

Tần Thanh ngẩng đầu nhìn, buổi chiều Lý Mẫn và Phương Siêu bị quản lý gọi đi công tác, có lẽ cũng không kịp về. Cửa phòng làm việc của quản lý Giao vẫn khép chặt, cũng không ai chú ý có người trong đó hay không. Khoảng gần cách này khiến cô cảm thấy an tâm.

Tần Thanh nhỏ giọng nói với Lữ Đan: “Cậu xem chừng giúp tớ, tớ chạy xuống mua ít thức ăn, rất nhanh sẽ trở lại.”

Lữ Đan đang vui mặt vào đóng tài liệu kia, cô ngẩng đầu lên, ngơ ngác “Ừ” một tiếng.

Tần Thanh cảm ví tiền vừa ra đến cửa thì Lữ Đan đột nhiên hiểu ra Tần Thanh muốn làm gì, cô nói với theo một câu: “Mua giúp tớ ly trà sữa nhé.”

Tần Thanh ra hiệu đồng ý và vội vàng bước ra khỏi phòng làm việc.

Vừa đi ra khỏi công ty, quẹo phải một chút là đến siêu thị tiện lợi 24h.

Tần Thanh sai bước tiến về hướng siêu thị, đi khoảng mấy bước thì điện thoại di động vang lên. Cô sợ hãi, thầm than trong lòng: Không xui xẻo như vậy chứ, mình mới đi được có mất phút thôi mà.

Cô vừa đi vừa lấy di động trong ví tiền ra, nghĩ thầm mình phải nhanh chóng mua thức ăn về. Vừa nhìn lên màn hình điện thoại, thấy số lạ cô nghi ngờ áp tai vào điện thoại để nghe. Một giọng nói ngọt ngào êm tai vang lên khiến cô đi chậm lại, lại suyt chút nữa ngất xỉu trên đường.

Lúc đó, một chiếc xe màu đen giống như xe bọc thép từ tầng hầm chạy ra.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit : Sóc Là Ta

Rốt cuộc Tần Thanh cũng nhận ra đối phương ở đầu dây bên kia điện thoại đang muốn quảng cáo sản phẩm nên cô muốn cúp điện thoại. Cô vừa xoay người thì chợt nhìn thấy một vật màu đen to khổng lồ. Vì thế cô hét hoảng muốn tránh nhưng gót giày cô bị lệch về một bên, thân thể cô cũng nghiêng người theo. Bỗng một tiếng thảng gấp khiến cô hét hoảng giật mình ngã ngồi xuống đất.

Chủ xe bước xuống, đóng sầm cửa xe. Anh bước tới nhìn cô một lát, sau đó anh đột nhiên giận dữ.

Tần Thanh đang ngồi dưới đất xoa hai mắt cá chân, đang định đứng lên thì lại nhìn thấy đôi giày da đen bóng ở trước mặt mình.

Cô ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn người đàn ông mặc bộ tây trang lịch sự, anh ta cũng đang cúi xuống nhìn cô. Đột nhiên cô tròn to mắt, hét hoảng từ dưới đất đứng lên, luôn miệng nói: “Tổng giám đốc Tổng, thật xin lỗi, thật xin lỗi ....”

Cô còn chưa dứt lời thì liền nghe Tổng Vũ Thành lạnh lùng mở miệng: “Thật trùng hợp, sao lại trùng hợp đến thế nhỉ?” Anh nhú mày, khóe miệng hiện ra nụ cười châm chọc nói: “Tốt nhất đừng xuất hiện những loại chuyện trùng hợp như thế này nữa.”

Tần Thanh vừa định mở miệng giải thích, lại thấy Tổng Vũ Thành giơ tay điểm vào mặt cô, nói: “Tôi cũng không có hứng thú với cô.”

Tần Thanh khiếp sợ mở to mắt nhìn anh nhưng cô chỉ thấy anh cau mày, khuôn mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng xa cách.

Một luồng cảm giác xấu hổ và uất ức xông thẳng lên não, trong nháy mắt Tần Thanh đỏ mặt, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, cô muốn mở miệng nhưng lại bị nghẹn ở cổ họng.

Đúng vào lúc này, có mấy thanh niên đeo ba lô vừa đi vừa hô to: “Xin nhường đường một chút.”

Tần Thanh vội vàng lui về phía sau, muốn giữ khoảng cách với Tổng Vũ Thành.

Nhưng những thanh niên kia đang muốn đi vòng từ sau lưng cô đi qua, nên suýt nữa họ đâm vào cô.

Tổng Vũ Thành nhanh tay lẹ mắt kéo cô về phía mình. Trong khi đó, Tần Thanh không hề phòng bị, cả người ngã vào trong ngực anh.

Mấy thanh niên kia cũng nhanh chóng đi qua.

Giống như bị điện giật, Tần Thanh cố gắng thoát khỏi anh, mặt đỏ như gấc chín, cúi đầu không biết nói gì.

Tổng Vũ Thành vẫn nhìn cô, hình như đang muốn nói gì đó nhưng bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một người, giọng gấp gáp nói: “Vũ Thành, cuối cùng tôi đã tìm ra anh.”

Tần Thanh nghe giọng nói nên nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông vừa mập vừa lùn, dưới cằm có nốt ruồi đen, vẻ mặt dẹt dẹt có vẻ như đang có chuyện gấp.

Tổng Vũ Thành xoay người sang thì thấy người kia, anh cau mày.

Người kia nhìn về mặt anh nên nói: “Tổng giám đốc Tổng, đây là kế hoạch do tôi soạn ra, anh xem một chút. Tôi thấy cũng mang tính khả thi.” Vừa nói anh ta vừa lấy túi giấy đưa cho Tổng Vũ Thành.

Tổng Vũ Thành khoát tay nói: “Có chuyện gì thì tìm thư ký của tôi để hẹn thời gian, hiện tại tôi không rảnh.” Nói xong anh ta bước dài về phía xe mình.

Người kia vẫn theo sát phía sau, vội vàng nói: “Tôi đã hẹn rất nhiều lần nhưng vẫn không được. Hay là anh xem giúp tôi bản hợp đồng này, cũng không tốn bao nhiêu thời gian mà.”

Tổng Vũ Thành vốn không để ý tới, anh trực tiếp bước lên xe, đóng sầm cửa lại. Xe bắt đầu nghênh ngang chạy đi.

Người kia vẫn nhìn theo chiếc xe kia, thì thầm mấy câu. Sau đó, anh ta quay người lại, nhìn người phụ nữ kia vẫn đứng ngơ ngẩn chỗ đó.

Gương mặt Tần Thanh vẫn uất ức, nước mắt còn trong hốc mắt, nhìn cô lúc này trông có dáng vẻ đưa tình, quyến rũ đàn ông.

Mấy ngày kế tiếp, hoa hồng vẫn ngày ngày được đưa đến đúng giờ.

Tần Thanh lại không muốn cho người khác biết. Vì thế trước giờ nghỉ trưa, cô đến bàn tiếp tân thông báo trước, đầu tiên cô cầm hoa, sau đó cô chạy theo lối thoát hiểm ném bó hoa vào sọt rác.

Tần Thanh nghĩ thầm: để xem anh có thể kiên trì bao lâu? Xem anh có thể giờ trò gì nữa đây?

Một tuần lễ sau, quả nhiên lại xảy ra tình huống tương tự.

Tần Thanh cũng cầm hoa không dám đi vào thang máy, cô rón rén đi theo lối hành lang, vừa leo thang vừa đếm, hôm nay không biết bao nhiêu bông đây?

Mỗi ngày đều là chín mươi chín cành hoa, không có ý tưởng mới sao?

Đang đi, cô chợt dừng lại.

Quả nhiên hôm nay có ý khác rồi.

Không phải số lượng hoa khác mà là thiệp khác.

Phía trên lại có đề số điện thoại.

Trong lòng Tần Thanh cười thầm, ngay sau đó cô đem hoa ném vào thùng rác lầu năm.

Cô không lập tức rời đi, mà đứng ở ngay cửa sổ hành lang. cô cũng không ngờ bên ngoài cửa sổ lại bụi bặm nhiều như thế. Bên ngoài, bầu trời u tối, gió giật liên hồi, có lẽ sắp mưa to rồi đây.

“Ui, có chuyện gì xảy ra sao? Ngày nào cũng có người ném hoa.” Người lao công than thở: “Bó hoa lớn thế này cũng tốn không ít tiền mà. Tuổi trẻ bây giờ thật phung phí. Tiền này không mua đồ ăn đồ uống mà lại mua hoa làm gì nhỉ?”

Tần Thanh xoay người, im lặng bước đi.

Buổi tối một tuần sau đó.

Tần Thanh đeo túi xách, đi giày cao gót lộp cộp vào văn phòng nhưng vừa đi tới sảnh lầu một, cô thấy có một đám phụ nữ đang tụ tập đứng đó, thậm chí miệng còn la hét không ngừng.

Tần Thanh tò mò bước tới, cửa chính xuất hiện chiếc Ferrari màu đỏ. Hơn nữa, có một người đàn ông đẹp trai đang đứng tựa vào thành xe, mặc quần tây xanh lá phối hợp với chiếc áo màu lông đỏ trứng gà, ngoài ra trên tay anh là một bó hoa hồng đỏ thắm.

Tần Thanh đang tự hỏi anh ta đang đóng phim sao?

Cô còn thấy người đàn ông trẻ tuổi kia phát tay như đang vẫy ai đó.

Việc đó càng khiến những người phụ nữ kia hoan hô, hò hét đến chói tai.

Suýt chút nữa Tần Thanh kêu thành tiếng vì cô nhận ra người đó chính là Lục Kiếm Thăng.

Tần Thanh đứng nhìn đám phụ nữ kia la hét, cô liền muốn chuyển động trốn khỏi nơi này.

Đĩ nhiên Lục Kiếm Thăng làm sao để cô dễ dàng bỏ đi như vậy? Anh cũng không ngại ngừng chạy đến gần cô nói: “Em không nhìn thấy anh sao? Anh chờ em lâu lắm rồi.”

Tần Thanh đảo mắt nhìn chung quanh, vội vã thanh minh: “Anh là ai? Anh nhận lầm người rồi.”

Lục Kiếm Thăng phát tay với những người phụ nữ kia, giống như muốn nói tạm biệt, sau đó anh ta kéo Tần Thanh về phía cầu thang bộ.

Tần Thanh bị anh ta kéo đến trước cửa xe, Lục Kiếm Thăng ga lăng mở cửa xe, làm cử chỉ mời cô lên xe.

Đối phương ra chiều quá mạnh, Tần Thanh không thể chống đỡ được, cô nhìn một đám người muốn xem trò vui đang đứng nhìn cô nên đành phải ngồi vào trong xe.

Lục Kiếm Thăng cũng ngồi vào xe, anh ta vừa nịt dây an toàn vừa nói: “Em thật quá đáng, lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho anh.”

Tần Thanh thấy anh ta cho xe chạy nhanh nên cô cũng thắt chặt dây toàn, nói với anh ta: “Lục tiên sinh, anh làm vậy, tôi không chịu nổi.”

Lục Kiếm Thăng cười to: “Làm sao em mới chịu nổi?”

Tần Thanh cảm thấy bị khó xử.

Xe chạy nhanh trên đường, cô tỉnh táo lại, vội hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Lục Kiếm Thăng hỏi ngược lại: “Em nghĩ chúng ta đi đâu?”

“Tôi phải về nhà.”

“Không đi ăn cơm sao?”

“Anh và tôi?”

“Đĩ nhiên.”

Tần Thanh có chút sần nảo, nói thẳng: “Lục tiên sinh, tôi với anh cũng không thân quen cho lắm.”

“Hãy gọi tên anh, em không cần khách khí với anh như vậy. Chúng ta không tính là quen biết sao? Vậy như thế nào mới quen?” Lục Kiếm Thăng chuyển tay lái hỏi.

Tần Thanh hít sâu một cái: “Gặp mặt một lần có thể tính là quen biết sao?”

“Vậy cũng không tốt, anh vừa thấy đã yêu, chỉ hận không gặp em sớm một chút.”

Tần Thanh chợt quay đầu đi lại nhìn anh, chỉ thấy Lục Kiếm Thăng một tay cầm tay lái, một tay khoác trên cửa sổ xe, mắt nhìn phía trước, giọng nói tự nhiên giống như đang làm một việc vô cùng đơn giản.

Trong đầu Tần Thanh nhớ lại những lời như vậy dường như không phải lần đầu tiên nghe được. Trong sân trường, nam sinh đuổi theo nữ sinh, nói lời ngon tiếng ngọt, thế non hèn biến khiến trời đất động lòng nhưng dù sao cũng không có dáng vẻ thư thái như vị tiên sinh đang ngồi trước mặt cô đây.

Tần Thanh tỉ mỉ nhìn anh ta, Lục Kiếm Thăng có gia cảnh thật tốt. Bên ngoài rõ ràng đẹp trai hơn so với trong hình nhưng bộ dáng lười biếng thiếu đứng đắn cũng không khác trong hình là mấy.

Lục Kiếm Thăng đột nhiên quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô, đồng thời chiếu tia lửa điện cùng ánh nhìn mập mờ khiến cô chợt dạ.

“Dừng xe.” Về mặt Tần Thanh bỗng chốc nghiêm túc, đồng thời cô chỉ trạm dừng xe buýt bên ngoài nói: “Dừng ở đây, cảm ơn.”

Lục Kiếm Thăng kinh ngạc: “Làm gì? Ăn cơm xong anh đưa em về.”

Tần Thanh lại hỏi: “Sao tôi có thể ăn cơm với loại người tùy tiện như anh?”

Lục Kiếm Thăng bất mãn, cau mày hỏi: “Loại người như tôi thì sao?”

Tần Thanh cười yếu ớt lắc đầu một cái: “Tôi không biết vì sao tôi phải cùng anh ăn cơm?”

Lục Kiếm Thăng liếc cô, quay đầu đi, nhìn dòng xe chạy phía trước, hoàn toàn không nói gì, giống như đang suy tư.

Tần Thanh đột nhiên cảm thấy chợt dạ.

Lục Kiếm Thăng chợt mở miệng: “Là quen biết, được chưa?”

Trong xe đột nhiên vang lên khúc nhạc rock ‘n roll, chính là chuông điện thoại của Lục Kiếm Thăng. Anh liếc mắt nhìn trên màn hình, sau đó bắt máy lên, nói: “Này, tôi không rảnh, các người cũng rảnh quá. Tốt nhất buổi tối không có việc gì cũng đừng gọi tôi.”

“.....”

“Sợ cái gì? Tôi không sợ ai hết. Đừng nói những thứ vô dụng này, tôi cúp máy đây.”

“.....”

“Cái gì? Làm gì?”

“.....”

Anh ta quay đầu nhìn lướt qua Tần Thanh, sau đó nhìn về phía trước, vô cùng ảo não vỗ xuống tay lái, rống to: “Không đi, không đi, ai tìm tôi cũng không đi, tôi có chuyện quan trọng cần làm.”

“.....”

Không biết nghĩ gì, trong giọng nói Lục Kiếm Thăng đột nhiên mang theo chút hài hước cùng uy hiếp: “Cậu hiểu sao, hay là cậu lên trước vượt mặt tôi một chút.”

Đoán chừng đây là câu trả lời chắc chắn, Lục Kiếm Thăng cười nói: “Yên tâm, tương lai tôi sẽ không bạc đãi cậu.”

Vừa cúp điện thoại, Lục Kiếm Thăng chuyển tay lái, cười tươi rạn rở.

Nhưng đột nhiên anh nhớ lại có người đang ngồi cạnh mình, anh quay đầu lại nói với Tần Thanh: “Chúng ta mới vừa nói đến chỗ nào?”

Tần Thanh nhún vai: “Tôi cũng không nhớ rõ.”

Đúng lúc này, Lục Kiếm Thăng mới tỉnh lại, dùng giọng nói dịu dàng nói: “Anh cũng chỉ muốn một lòng cùng em ăn cơm.”

Lục Kiếm Thăng dẫn Tần Thanh đi tới một nhà hàng có tên Lục Đảo Chi Luyến. Vừa đi tới cửa, lúc đầu Tần Thanh có chút do dự nhưng khi bước vào bên trong cô thấy khắp mọi nơi ánh đèn u tối, trên bàn cây nến lóe sáng nhấp nhô, chung quanh cắm đầy hoa U Hương.

Tần Thanh cảm thấy không ổn, cô ngẩng đầu nói với Lục Kiếm Thăng: “Tôi không thích thức ăn tây.”

Lục Kiếm Thăng thân nhiên tiếp tục đi vào trong: “Tại sao? Nơi này có món thịt bò bít tết hình trái tim rất tuyệt.”

Tần Thanh lại càng không vui mừng: “Không thích chính là không thích, không vì cái gì cả.” Nói xong cô xoay người đi ra.

Lục Kiếm Thăng đi theo ra ngoài, tính khí cực kì hoà nhã hỏi: “Vậy em muốn ăn cái gì?”

Tần Thanh nhìn khu phố sầm uất, trong lòng đột nhiên nổi lên chút ác ý.

Cô đưa tay chỉ một quán rượu Tứ Xuyên nói: “Đến chỗ kia đi.”

Lục Kiếm Thăng nhìn theo hướng cô vừa mới chỉ, sau đó gạt đầu một cái, sáng khoái đáp: “Không thành vấn đề.”

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Bên trong đông đúc, tiếng người nói cười ồn ào, không khí lại nóng bức khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Lục Kiếm Thăng đứng ở cửa, nhử mày, xoay người lại nhìn Tần Thanh. Còn cô giấu nụ cười sau đuôi mắt, đi một mạch thẳng vào trong.

Lục Kiếm Thăng đi trước vượt qua mặt cô, chọn vị trí trong góc tường, lại lịch sự kéo ghế mời Tần thanh ngồi xuống.

Lẩu tương ớt nóng được bày trên bàn, quả ớt nổi lên phía trên khiến cô cũng há hốc mồm. Cô cũng không ngờ món này lại cay đến vậy, sau đó cô ngẩng đầu nhìn Lục Kiếm Thăng đang ngồi đối diện. Nhìn thấy anh thân nhiên cầm đũa lên dùng bữa, lại gấp từng miếng thịt sống bỏ vào trong nồi lẩu thì cô hoàn toàn sợ hãi.

Bây giờ, không biết cô đang chọc ghẹo người nào đây nữa?

Tần Thanh hờn giận quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ. Từ cửa sổ lầu ba của khách sạn, có thể thấy người ta buôn bán ở vỉa hè, lấn chiếm lòng lề đường dành riêng cho người đi bộ được coi như một việc rất bình thường. Thậm chí có nhiều người xếp hàng thành đôi, thành nhóm để tụ tập ăn uống, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt. Ban ngày mọi người vội vã tấp nập đi làm, đi học, buổi tối mọi thứ dường như có sức sống hơn.

Thì ra thành thị vào ban đêm lại sống động, náo nhiệt hơn ban ngày khiến lòng người cũng cảm thấy sôi sục.

Ngắm lại thường ngày, chính mình cũng chỉ tùy tiện xem việc ăn cơm tối như việc chống đói mà thôi. Không đói bụng thì uống ly trà sữa là xong, còn đói bụng thì cũng chỉ tùy tiện ghé quán cơm nhỏ ngay góc đường ăn Die nd da n****Sóc***Là****Ta****le q u ydo n, một phần cơm rang mà thôi.

Mà hiện tại, trong không khí náo nhiệt này, nồi lẩu sôi ùng ục trước mặt đang toả ra hơi nóng mãnh liệt, mùi vị cay nồng thật sự rất tốt.

“Không ăn cay được?” Lục Kiếm Thăng cười đùa hỏi.

Tần Thanh quay đầu, chợt phát hiện Lục Kiếm Thăng đã ngồi cạnh mình không biết từ khi nào.

Tần Thanh xích qua một chút, nói: “Chỉ muốn thử một chút.”

“Kết quả thế nào?”

“Không lạc quan lắm.”

“Vậy có muốn chuyển chỗ hay không?”

Tần Thanh lắc đầu: “Không cần như vậy, ăn một chút là hết thôi.” Nói xong, cô cầm đũa lên gấp củ sen, cúi đầu vừa thổi vừa ăn.

Vừa ngẩng đầu lên, cô chỉ thấy Lục Kiếm Thăng cầm một chiếc hộp đưa tới trước mặt cô. Cô cũng cẩn thận nhìn lên, phát hiện ra đó là một hộp màu đỏ nhưng

Tần Thanh nghi hoặc nhìn anh.

Lục Kiếm Thăng nhu tình nói: “Tặng cho em.”

Tần Thanh không nhận, hỏi: “Đây là gì? Sao lại tặng tôi?”

“Quà tặng.” Lục Kiếm Thăng nở nụ cười, nói: “Mở ra xem đi, xem có thích hay không?”

Tần Thanh ngạc nhiên, cô nhận lấy và bắt đầu mở ra.

Khi chiếc hộp vừa được mở ra thì một ánh sáng chói ngời phát ra đến chói mắt, bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim, phía dưới còn có đính một viên kim cương nhỏ như hạt đậu. Sợi dây chuyền được đưa bao quanh chiếc hộp, ánh sáng lung linh trông thật đẹp mắt.

Lúc này Tần Thanh lại nhìn Lục Kiếm Thăng lần nữa.

Trong mắt Lục Kiếm Thăng dường như đang mong đợi điều gì.

Tần Thanh cài nút hộp, đẩy tới trước mặt anh, nói: “Thật xin lỗi, tôi không thể nhận.”

Lục Kiếm Thăng có chút ngạc nhiên, nụ cười trên mặt thoáng chốc cứng đờ: “Tại sao? Em không thích à?”

“Sao tôi lại phải nhận? Tôi không có lý do để nhận.” Tần Thanh bình tĩnh nói.

Lục Kiếm Thăng phiến não nhìn cô: “Đàn ông tặng quà cho phụ nữ thì có lý do gì chứ? Nếu có lý do thì chính là vì anh thích em nên muốn tặng quà cho em.”

Tần Thanh nhìn vào mắt anh, hỏi: “Anh yêu thích tôi điểm nào?”

“Vì em xinh đẹp, có tính cách rất đặc biệt.” Lục Kiếm Thăng dứt khoát đáp lời.

“Vậy những nữ minh tinh kia có xinh đẹp không?” Tần Thanh hỏi.

Lục Kiếm Thăng cười hả hê: “Em và họ không giống nhau. Anh chỉ muốn vui đùa với họ một chút, còn đối với em thì rất nghiêm túc.”

Tần Thanh cũng mỉm cười, khinh thường nói: “Anh đã từng nói với ai như vậy chưa?”

Nụ cười trên gương mặt Lục Kiếm Thăng vụt tắt, vẻ mặt anh nghiêm túc. Anh bước đến muốn nắm tay Tần Thanh nhưng bị Tần Thanh né tránh. Cuối cùng, anh mở miệng nói: “Anh thật sự nghiêm túc với em. Em nhất định phải tin anh.”

Tần Thanh có cảm giác trong người mình chợt nóng lên, cô khoát tay nói: “Anh ngồi vào chỗ của mình đi, tôi muốn đi toilet.”

Trong lúc đó, điện thoại của Lục Kiếm Thăng chợt reo không ngừng, anh bước về chỗ ngồi nhìn vào màn hình và sau đó ngược nhìn vào mắt Tần Thanh.

Tần Thanh cũng nhìn thẳng vào Lục Kiếm Thăng, nhìn thấy anh đang nghe điện thoại nên cô thừa cơ xách túi lên và đi về phía toilet.

Mười lăm phút sau, Tần Thanh bấm số gọi điện thoại cho Lục Kiếm Thăng.

“Sao lại đi lâu như vậy?” Lục Kiếm Thăng vội vàng hỏi.

“Tôi đang trên đường về nhà, tôi cũng thanh toán hoá đơn luôn rồi. Sở dĩ hôm nay tôi mời anh ăn cơm là vì muốn cảm ơn anh đã tặng cho tôi nhiều hoa như vậy. Nhưng từ nay về sau, anh không được phép tặng hoa cho tôi nữa, nếu không tôi sẽ trực tiếp trả về cho cửa hàng hoa hoặc là nói tiếp tân không nhận bất kỳ hoa nào anh tặng nữa.”

“Em . . . .” Điện thoại chợt nghe tiếng “tút”.

Tần Thanh nói xong cũng nhanh chóng cúp điện thoại.

Hôm sau đến công ty, Tần Thanh cảm giác mọi người nhìn mình với ánh mắt lạ. Loại cảm giác này giống như là họ đang muốn lăng trì người khác khiến lòng cô cảm thấy e ngại, rụt rè.

May mắn thay, Lữ Đan lại đang ở trong phòng. Vì vậy, không ai đề cập đến chuyện xảy ra ngày hôm qua cả.

Quả thật hôm nay Lục Kiếm Thăng không còn tiếp tục tặng hoa cho cô nữa.

Buổi tối sau khi tan ca, Lục Kiếm Thăng lại xuất hiện ở cổng chính công ty.

Tần Thanh hết sức kinh ngạc vì Lục Kiếm Thăng lại đến nơi cô làm việc, anh đứng ngay trước cửa nên cô cũng không biết làm cách nào cho phải.

Hôm nay, nếu ai chú ý thì sẽ biết Lục Kiếm Thăng không giống ngày hôm qua. Anh dừng xe ở khúc quanh bên cạnh cổng chính, vừa nhìn thấy Tần Thanh bước ra thì anh liền gọi điện thoại cho cô. Sau đó, anh còn vẫy tay với cô, bước xuống xe và mở cửa xe cho cô.

Tần Thanh nhìn khắp mọi nơi một lượt, sau đó bước nhanh về phía xe anh đậu.

Lục Kiếm Thăng đi vòng qua đầu xe và ngồi vào chỗ ngồi.

Tần Thanh vừa ổn định chỗ ngồi thì trực tiếp hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lục Kiếm Thăng vừa cài dây nịt an toàn vừa đáp: “Lần đầu tiên trong đời, anh được một người phụ nữ mời mình ăn cơm. Em nói xem sao anh có thể bỏ qua cho em được?” Nói xong, anh ta cười ha ha “Cảm giác này thật tốt, tốt nhất em nên đợi sau này mời anh một bữa.”

Tần Thanh có chút tức giận, nói: “Anh cho là tôi giàu có lắm ư? Tôi không có nhiều tiền để mời anh ăn cơm nữa đâu.”

Lục Kiếm Thăng bắt đầu khởi động xe, cười nhạo nói: “Nhìn em rất có tiền đồ đấy, em lo gì chứ? Chỉ trăm vạn mà có thể trở thành người giàu có sao?”

“Vậy theo như lời anh nói, tôi chính là người nghèo khổ. Đã vậy anh còn đến lừa tôi sao?”

Lục Kiếm Thăng nhìn sát vào khuôn mặt cô, nói: “Nói không chừng ngày nào đó em chính tỷ phú đấy.”

Tần Thanh chê cười, nói: “Tôi không dám mơ mộng làm lớn như vậy.”

Lục Kiếm Thăng bỗng chuyển sang chủ đề khác, nói: “Vậy em nên suy nghĩ một chút, giờ chúng ta đi xem phim gì đây?”

“Sao? Xem phim à?”

“Chúng ta ăn cơm trước, sau đó đi xem phim. Anh mời em.”

Tần Thanh vội nói: “Không được, không được, ngày mai tôi còn phải đi làm. Tôi không có thời gian xem phim. Mỗi ngày hơn mười giờ đêm tôi phải đi ngủ, nếu không sẽ dậy muộn mất.”

“Vậy nếu ngày mai không đi làm?”

“À?”

“À cái gì? Nếu em vì công việc mà từ chối thì anh sẽ nói với dượng anh một tiếng. Em muốn đi làm thì đi còn không đi làm cũng không sao.”

Tần Thanh kinh ngạc hỏi: “Dượng anh là ai?”

“Chính là giám đốc tài chính ở công ty em đấy. Lần trước ăn cơm em cũng đã từng gặp ông ấy rồi đấy.”

Tần Thanh suy nghĩ một chút, nói: “Chính là giám đốc tài chính Tổng Viễn Hưng? Cũng chính là dượng anh à?”

“Đúng, di dượng không có con nên xem anh như con ruột.” Trong lời nói, Lục Kiếm Thăng biểu lộ mấy phần thỏa mãn.

Tần Thanh do dự hỏi: “Dượng anh họ Tống, vậy ông ấy có quan hệ với tổng giám đốc Tống Vũ Thành sao?”

Lục Kiếm Thăng gật đầu nói: “Bọn họ chính là cậu cháu.”

Ăn cơm xong, Lục Kiếm Thăng nhất quyết kéo Tần Thanh đi xem phim.

Mà Tần Thanh suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng tốt. Hôm nay cô ngủ trễ một chút cũng không sao, dù sao đã lâu cô không được xem phim điện ảnh rồi.

Trong đại sảnh, mọi áp-phích đều dán những bộ phim mới.

Tần Thanh nhìn từng tấm áp-phích, khi đứng trước một bức hình có quảng cáo một bộ phim quen thuộc thì cô vội dừng bước.

Đó là bản áp-phích về bộ phim 3D Titanic, bộ phim này được công chiếu sớm nhất. Khi Tần Thanh còn nhỏ, cô chỉ được thuê đĩa về xem, tuy vậy cũng làm cô cảm thấy rung động không ít.

“Muốn xem bộ phim này à?” Lục Kiếm Thăng đứng bên cạnh hỏi.

Cũng không đợi Tần Thanh đáp, anh tự quyết định nói: “Vậy thì Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q uaydo n, xem bộ phim này đi.” Nói xong, anh xoay người đi mua vé.

Phòng chiếu phim mờ tối, Tần Thanh cầm gói popcorn (bắp rang ấy) còn mắt nhìn chăm chăm phía trước không chớp.

Trên một con thuyền, hai người không cùng đẳng cấp vô tình gặp nhau và yêu nhau. Cô ấy tình nguyện bỏ lại những giàu sang phú quý để đi theo anh. Còn anh, anh cũng tình nguyện vì cô bỏ mạng giữa biển cả bao la rộng lớn. Đối mặt với tử thần, họ cũng vẫn lạc quan suy nghĩ về một tương lai tốt đẹp đang chờ đợi họ phía trước.

Trên đời này tình yêu luôn đẹp nhất, đẹp ở chỗ anh yêu em và em cũng yêu anh nhưng lại không thể ở bên nhau được.

Lúc phim kết thúc thì trời cũng đã khuya lắm rồi.

Tần Thanh hối hận vì mình đã chọn xem bộ phim này. Một là vì bộ phim này quá dài, hai là xem xong trong lòng cô bỗng cảm thấy nặng nề.

Lục Kiếm Thăng đứng bên cạnh đưa cọt, nói: “Cũng không ngờ bộ phim cảm động đến nỗi khiến em khóc đấy.”

Tần Thanh liếc mắt nhìn anh ta, sau đó đành lắc đầu.

Trước cửa rạp chiếu bóng, có rất nhiều người đứng xếp hàng, có người không cẩn thận đụng phải Tần Thanh.

Tần Thanh lui về phía sau, Lục Kiếm Thăng đứng bên cạnh thuận thế ôm cô về phía mình.

Tần Thanh cảm thấy lúng túng, muốn né tránh.

Lục Kiếm Thăng cười, nói: “Giờ anh đưa em về.”

“Không cần, để tự tôi về cũng được.”

“Sao có thể như vậy? Bây giờ trời cũng đã khuya, cứ để anh đưa em về.” Lục Kiếm Thăng kiên quyết nói.

Tần Thanh cũng không muốn đối co với anh ta.

Xe đến dưới lầu nơi Tần Thanh sinh sống, Lục Kiếm Thăng xoay người, cười tà nói: “Không mời anh lên ngồi một chút sao?”

Tần Thanh coi đây nịt an toàn ra, xách túi nhanh chóng xuống xe, nhìn anh nói: “Nhà tôi quá nhỏ, cũng không dám mời người cao quý như anh đây lên chơi.”

Nhưng vừa đi mấy bước, cô lại quay trở lại.

Lục Kiếm Thăng đang định cho xe chạy nhưng nhìn thấy cô quay trở lại, anh vội vàng cười hỏi: “Không bỏ anh được à?”

Tần Thanh cúi người xuống, giữ khoảng cách với anh, nói: “Từ nay về sau, anh không nên đứng ở trước cửa công ty chờ tôi, có được hay không?”

“Vậy làm sao anh tìm em được?”

Lúc này Tần Thanh không đáp.

“Vậy anh đến đón em nhé?” Lục Kiếm Thăng không vui nói.

“Như vậy quá lộ liễu rồi, tôi không thích.” Nói xong, Tần Thanh xoay người đi lên lầu.

Quả nhiên ngày thứ ba, Lục Kiếm Thăng lại đến đón Tần Thanh tan ca.

Còn chưa tới giờ tan ca, Tần Thanh đứng trước cửa sổ ngoài hành lang nhìn ra ngoài. Cô quả nhiên thấy được chiếc xe màu đỏ Ferrari đang đậu trước cổng.

Lúc này Tần Thanh nhất thời đứng ngồi không yên. Không phải cô không muốn gặp Lục Kiếm Thăng mà là cô không muốn những người khác dị nghị, không muốn mình làm đề tài cho những cuộc trà dư tửu hậu để mọi người đàm tiếu.

Một công tử giàu có theo đuổi một người phụ nữ bình dân. Từ trước đến giờ cô chỉ thấy người khác ghen ghét chứ chưa từng thấy ai thật lòng thật dạ chúc phúc cho hạnh phúc của người khác.

Tần Thanh cũng không phải sợ bị những đồng nghiệp nam nhìn thấy mà cô sợ bị những nữ đồng nghiệp ghen ghét. Bản thân cũng là phụ nữ nên cô hiểu những người phụ nữ luôn khát khe, cay nghiệt với những người mạnh hơn mình. Nếu mình mạnh hơn họ thì họ sẽ ghen ghét. Còn nếu mình yếu hơn họ thì họ sẽ khiến mình không thể gượng dậy nổi. Đã từ lâu, Tần Thanh đã nhận ra phụ nữ không nên quá nổi bật đặc biệt là đối với người khác phái lại càng nên cẩn thận.

Cô bấm điện thoại gọi Lục Kiếm Thăng.

“Này, anh đang đứng chờ em ở cổng, khi nào em mới tan ca?” Điện thoại vừa thông, Lục Kiếm Thăng liền cướp lời.

Tần Thanh hạ thấp giọng, nói: “Nếu anh không có ý định bêu xấu tôi trước toàn thể công ty thì anh hãy nhanh chóng lái xe đến cổng trạm xe điện ngầm và đứng chờ tôi ở đó.”

Lục Kiếm Thăng có hơi lớn tiếng: “Bêu xấu em? Em cho rằng anh đến đây là muốn bêu xấu em?”

“Đừng có la to như vậy được không? Sẽ bị người khác nhìn thấy đấy?”

“Tại sao em lại sợ bị người khác thấy?”

Tần Thanh hơi giận dỗi, đành nói: “Vậy tùy anh.”

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Edit : Sóc Là Ta

Trở lại phòng làm việc, cô ngồi đó tính toán, mình nên đợi mọi người về hết rồi mới bước ra hay là mình sẽ về trước khi mọi người tan ca.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô quyết định mình về trước mọi người mới được.

Còn chưa đến giờ tan ca, cô liền ra khỏi phòng làm việc. Vừa đến cửa công ty, cô nhanh chóng bước về phía trước, chờ khi Lục Kiếm Thăng nhìn thấy cô thì cô chỉ còn cách anh khoảng hai mươi mét.

Lục Kiếm Thăng cũng nhấn chân ga vọt tới trước mặt cô, anh hạ cửa sổ xe xuống, la to: “Sao vậy? Chạy đi đâu?”

Tần Thanh do dự một chút mới mở cửa xe bước lên. Vừa ngồi lên xe, cô nói với anh: “Về sau, anh có thể đừng đón tôi tan ca?”

“Tại sao?” Lục Kiếm Thăng lạnh nhạt hỏi.

Tần Thanh trêu ghẹo nói: “Tôi sợ mình sẽ lên đầu, trang tin tức bát quái với anh. Tôi cũng không phải là minh tinh người mẫu màn bạc nên nếu bị lên báo thì sau này sẽ sống thế nào đây?”

Lục Kiếm Thăng cười to: “Sao lại không sống được?”

“Ai cũng nghĩ tôi là người phụ nữ ham giàu nên về sau làm sao tôi lập gia đình được đây?”

“Vậy em không ham giàu sao?”

“Nếu không thể giàu có thì tôi đành an phận làm người bình thường.” Tần Thanh bắt chéo hai tay mình nói.

“Em cũng có thể ham giàu được mà, em hoàn toàn có quyền giàu có.” Lục Kiếm Thăng nghiêm túc nói.

Tần Thanh không để ý tới lời giải thích của anh, cô chỉ nói: “Tóm lại, về sau anh không cần phải đứng trước cổng công ty chờ tôi. Đây cũng là lần cuối cùng, từ nay về sau tôi cũng sẽ không lên xe của anh nữa.”

Lục Kiếm Thăng đột nhiên hỏi: “Có phải trong công ty có người theo đuổi em?”

Cũng không đợi Tần Thanh đáp lại, anh liền tự trả lời: “Cũng không thể nào có chuyện đó, anh không tin trong toà cao ốc này lại có người dám theo đuổi em”

Tần Thanh kinh ngạc nói: “Thì ra chính anh rêu rao khiến người khác nghĩ tôi xấu không dám yêu thích tôi?”

Lục Kiếm Thăng không e dè, đáp: “Đúng thì sao? Anh không làm thì ai làm?”

Tần Thanh tức giận: “Chính anh hại tôi.”

Lục Kiếm Thăng nghiêng mặt sang một bên, nhìn cô nói: “Em yên tâm, nếu không có lệnh của anh thì những nhà báo sẽ không ai dám viết tin về chúng ta.”

“Muốn viết bài về tôi thì phải hỏi qua ý anh sao?” Tần Thanh khó tin hỏi.

Lục Kiếm Thăng có chút hài lòng, nói: “Dĩ nhiên, muốn viết bài về anh thì phải hỏi ý anh chứ?”

Tần Thanh không hiểu, nói: “Nói cách khác, anh và những nữ minh tinh kia không phải là xì căng đan, mà chính là sự thật?”

“Sao vậy? Ghen à?” Lục Kiếm Thăng chuyển tay lái, thản nhiên giải thích: “Cũng do họ cầu xin anh nên anh mất nhắm mắt mờ đồng ý. Anh nghĩ chuyện đó cũng không đáng gì.”

Tần Thanh cũng nhanh chóng nói: “Anh cũng đừng có hiểu lầm, nếu tôi ghen thì người đó cũng không phải là anh. Tôi chỉ tò mò mà thôi.”

Lục Kiếm Thăng cười: “Thôi được rồi, đừng giận, em muốn anh tặng em quà gì.”

Tần Thanh nghiêm mặt nói: “Anh đừng hiểu lầm, giữa tôi và anh không có quan hệ gì nên anh cũng không cần thiết dụ dỗ tôi vui vẻ.”

“Đương nhiên là cần thiết, vậy quan hệ của chúng ta bây giờ là như thế nào?”

“Coi như là có quen biết anh thì cùng lắm cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Hơn nữa...” Tần Thanh dừng lại một chút, sau đó nói rõ từng chữ từng câu: “Nói về việc làm bạn với những người khác phái thì anh nên nhớ tôi không chỉ có một mình anh.”

Lục Kiếm Thăng cười một hồi, về mặt khinh thường, môi mấp máy muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong túi xách Tần Thanh vang lên, báo hiệu có tin nhắn. Nếu lúc trước thì cô sẽ chẳng thèm đọc nhưng bây giờ cô không nhin được lấy điện thoại di động ra. Không phải quảng cáo mà chính là tin nhắn của Dương Tân, nội dung rất đơn giản: “Cậu đang làm gì vậy?”

Tần Thanh đang chuẩn bị trả lời tin nhắn.

Bất thành linh, Lục Kiếm Thăng đoạt lấy điện thoại di động và nhìn xem: “Ai vậy? Dương Tân? Là nam sao? Là người bạn khác phái bình thường sao?”

Chưa nói dứt câu, anh bất chợt quăng điện thoại ra ngoài cửa sổ xe.

Xe sắp qua sông Đại Kiều, Tần Thanh lơ đãng nhìn chiếc điện thoại màu hồng của mình bị cuốn trôi vì dòng nước chảy xiết.

Tần Thanh kinh hãi, thân thể không tự chủ chồm người qua. Một lúc sau, cô thét lên thành tiếng: “Anh làm gì đấy? Đó là điện thoại di động của tôi, tại sao anh dám ném nó xuống sông? Anh có bệnh à?”

Lục Kiếm Thăng không còn vui mừng mà trên gương mặt thể hiện đầy bất mãn nói: “Để anh bồi thường cho em là được.”

Khoé mắt Tần Thanh đỏ lên vì tức giận, cô vỗ mạnh vào cửa xe: “Dừng xe! Để tôi xuống xe!”

Lục Kiếm Thăng không để ý đến cô, anh tự nhiên chuyển hướng lái.

Tần Thanh nhìn theo anh ta, hung hăng nói: “Lục Kiếm Thăng, tại sao anh tới trêu chọc tôi? Tìm thú vui sao? Hay tìm đồ mới lạ? Hay muốn đổi khẩu vị? Mặc kệ mục đích của anh là gì, tôi cho anh biết, anh cũng đừng mơ tưởng. Tốt nhất là anh dừng xe ngay lập tức, đừng để tôi nhìn thấy anh một lần nào nữa.”

Quả nhiên, Lục Kiếm Thăng bị chọc giận, anh vỗ mạnh xuống tay lái. Xe lúc này đã đi ngang qua sông Đại Kiều, chạy về phía thành thị. Lúc này anh không nhìn Tần Thanh mà thẳng gấp để xe dừng ở bên đường.

Tần Thanh mở cửa xe, xách túi nhảy ra ngoài. Mà anh ta cũng không chờ đóng cửa xe mà cho xe vội vã lao nhanh ra đường lộ.

Đi chưa được mấy bước, cô liền nghe tiếng motor nổ vang sau lưng mình, tiếng gầm nhẹ từ từ xa dần.

Cô đi bộ rất lâu, cuối cùng cô cũng đến được trạm xe điện ngầm. Cô phải đi hai chuyến xe điện ngầm, lại còn phải chuyển xe buýt, vất vả cả ngày cuối cùng cô cũng về đến nhà.

Cô cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, nằm gục trên giường.

Ngày hôm sau, Tần Thanh lợi dụng thời gian nghỉ trưa chạy đi mua một chiếc điện thoại mới. Cô lại dùng thẻ căn cước để phục hồi sim điện thoại cũ của mình.

Nhưng không may, nhân viên làm việc nói xin lỗi cô và cho biết: “Số sim này chưa đăng ký, nếu muốn phục hồi phải nói ra 3 số điện thoại mà cô thường hay liên lạc nhất.”

Đây thật đúng là việc khó khăn đối với Tần Thanh, cô nghĩ mãi nhưng vẫn không nhớ số nào. Ngay cả người thân nhất với cô là Lưu Thư Tình nhưng cô cũng viết sai. Cuối cùng, cô chỉ có thể mua một chiếc sim mới.

Trở về công ty, cô lập tức nhắn tin cho Lưu Thư Tình thông qua QQ, báo cho cô ấy biết mình đã đổi sim mới.

Rồi cô lại phải báo cho các đồng nghiệp và trưởng phòng Giao biết.

Sau đó, quả nhiên Lục Kiếm Thăng tự động biến mất, Tần Thanh lại cô đơn như lúc trước, sống một đời sống bình thản không âu lo.

“Mong các vị dừng tay một lát.” Trưởng phòng Giao đi vào phòng làm việc, hắng giọng nói, “Hai vị đồng nghiệp mới, Lữ Đan và Tần Thanh đều đã trải qua ba tháng thử việc, và hôm nay đã trở thành nhân viên chính thức, cũng trở thành một thành viên trong phòng ban của chúng ta. Vì vậy, hôm nay tôi quyết định sau giờ tan ca mọi người sẽ tổ chức buổi tiệc chào đón nhân viên mới. Địa điểm ở cao ốc Tường Vân, thuộc tập đoàn Đình Thành. Buổi tiệc sẽ do công ty chi trả.”

Dứt lời, mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Tần Thanh và Lữ Đan cùng nhau đáp hưởng ứng trưởng phòng Giao. Còn những đồng nghiệp khác cũng kích động la hét vang cả góc phòng.

Ngồi trong xe, Lữ Đan không ngừng dùng điện thoại di động chụp hình đăng lên Microblogging. (tựa như Facebook vậy đó)

Trưởng phòng Giao vừa lái xe vừa nói điện thoại với ai đó.

Tần Thanh tựa đầu vào cửa sổ xe, cẩn thận đếm từng cao ốc xẹt qua lại trước mặt.

Xe đang chạy trên đường chính, xa xa có những kiến trúc thật lạ kỳ. Nhà thấp đến nỗi cô có thể thấy được nóc nhà mỗi khi đi ngang qua đây.

Cũng sắp đến công ty, thật ra cũng chưa tới nhưng vì xe chạy quá nhanh khiến cô có cảm giác mình đã gần tới.

Kiến trúc có đến mấy tầng được xây hình bậc thang uốn quanh lên cao. Nhìn từ mặt bên trông như dòng nước xoáy đang xoay tròn, nếu nhìn từ phía trên trông giống hoa đang nở rộ, mỗi cánh hoa có hình bầu dục từ từ mở rộng ra ngoài.

Xe càng đến gần, Tần Thanh càng thấy rõ, kiến trúc có chữ màu bạc “Đình Thành – cao ốc Tường Vân”.

Tần Thanh nói: “Thì ra đây chính là cao ốc Đình Thành mà chúng ta cho thuê hoặc bán lại sao? Mỗi buổi sáng, tôi đều nhìn thấy nó cho đến khi tôi bước vào trạm xe điện ngầm.”

“Cô biết không kiến trúc này là do chủ tịch của chúng ta đích thân thiết kế và xây dựng. Khi đó anh ta vẫn còn học đại học, anh ta cũng học ngành kiến trúc. Nếu không làm tổng giám đốc, anh ta nhất định trở thành kiến trúc sư nổi tiếng rồi.” Bộ trưởng Giao đã cúp điện thoại, nghe lời nói của Tần Thanh thì cũng lên tiếng.

“Anh ấy thật tài giỏi.” Lữ Đan ngồi bên cạnh thật lòng khen ngợi.

“Lầu trên thì sao? Cho thuê hay bán lại?” Tần Thanh hỏi.

“Tầng mười là khu trung tâm mua sắm, còn tầng bảy là khu ăn uống, tầng cao nhất là tầng mười sáu dùng cho những hộ cư dân cao cấp.” Trưởng phòng Giao vui vẻ nói: “Không biết tổng giám đốc thiết kế thế nào mà có rất nhiều tạp chí thời trang muốn hẹn chụp hình phỏng vấn. Nhưng dù họ muốn quảng cáo kiến trúc Đình Thành, Tổng Giám Đốc cũng không phê duyệt.” Trưởng phòng Giao gật đầu khẳng định “Mà cũng đúng, anh ấy cũng nên tạo cảm giác bí mật một chút. Nếu công bố ra, mọi người cảm thấy cũng không có gì ghê gớm.”

“Kia là tầng hai mươi đây sao?” Tần Thanh hỏi tới.

“Đây cũng là căn hộ, mỗi tầng có hai căn hộ, buổi đầu giá đã lên hơn sáu vạn rồi.” Trưởng phòng Giao nói.

Lữ Đan cũng tiếp lời: “Hơn sáu vạn sao? Nếu so với mức lạm phát nghiêm trọng như hiện nay thì giá này cũng không đắt lắm.”

Tần Thanh âm trầm nói: “Tớ dùng tiền lương cả đời cũng mua không nổi căn hộ như thế này.”

Trưởng phòng Giao cười: “Vốn không phải bán cho dân bình thường, bên trong chính là nơi để bàn chuyện thương mại.”

Lữ Đan bĩu môi: “Cũng không có gì tốt, nhiều người ra vào tấp nập.”

Trưởng phòng Giao cười ha ha: “Cũng có rất nhiều lối đi thang máy, cũng không ảnh hưởng lẫn nhau.”

Đến quảng trường dưới lầu, trưởng phòng Giao để hai cô xuống, sau đó lái xe vào tầng ngầm giữ xe.

Ngồi trong thang máy ngắm cảnh, Tần Thanh dán mắt vào cửa thủy tinh nhìn ra ngoài, hết tốp này đến tốp khác bước vào khu trung tâm, cảnh tượng búng bùng khí thế vui vẻ.

Còn có một đám đồng nghiệp ở lầu bảy biết rõ nơi này có nhiều thể loại tiệc đứng, màu sắc rực rỡ cùng thức ăn ngon đang đợi bọn họ.

Lữ Đan bung chén canh, ngồi trước mặt Tần Thanh nói: “Canh Thái đây, cậu có muốn một phần không?”

Tần Thanh lắc đầu: “Cảm ơn, tớ sợ cay, ăn không hết.”

“Cay một chút cũng không được sao? Vậy món ăn Hàn Quốc cũng không ăn được? Tớ cực kỳ thích món com trộn nôi đất của Hàn Quốc cùng một ly nước đá lạnh bên cạnh.” Lữ Đan vừa ăn vừa nói.

“Tớ dị ứng rất nhiều thứ.” Tần Thanh nói.

“Còn tớ dị ứng với hải sản.” Lữ Đan nói.

Tần Thanh ăn chút sushi, thịt nướng và bánh ngọt. Sau đó, cô cũng không thể ăn được thứ gì nên rảnh rang ngồi một chỗ.

Những đồng nghiệp khác đi hát karaoke, nhìn dáng vẻ lịch sự như vì hai cô mà bọn họ mới tiếp đón như vậy. Thật ra bọn họ cũng không hề xem trọng hai cô.

Lữ Đan kéo tay Tần Thanh, nói: “Đi thôi, chúng ta đến lầu chín tắm hơi. Trưởng phòng Giao nói có thể nghỉ ngơi ở một phòng, thừa dịp bọn họ đều đi ca hát, hai chúng ta cũng đi hưởng thụ.”

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Edit : Sóc Là Ta

Hai người vừa đến phòng tắm hơi, nhìn chung quanh thấy nhân viên đang rót nước nóng vào bồn nên hai cô đang định bước vào giữa sảnh để nghỉ ngơi.

Phòng cũng không lớn, gồm sáu ghế nằm, bên cạnh mỗi ghế đều có một chiếc máy vi tính với màn hình tinh thể lỏng, còn có tai nghe. Mọi người có thể xem phim điện ảnh, nghe nhạc hoặc cũng có thể truy cập internet.

Trên tường đối diện cửa phòng, cũng có treo một TV LCD cỡ lớn.

Lữ Đan và Tần Thanh lười biếng nằm tại chỗ xem ti vi. Lữ Đan còn vui vẻ chỉ vào tiết mục cô đang xem, hứng thú hỏi: “Cậu nói tớ có thể tham gia tiết mục này có được hay không?”

Tần Thanh gật đầu: “Được chứ, đến lúc đó tớ cũng có thể thấy cậu trên TV rồi. Tớ ủng hộ cậu, cậu hãy tham gia đi.”

“Nếu cậu cùng tham gia với tớ thì tớ sẽ đi.” Lữ Đan kéo tay cô.

“Ôi, sao lại kéo tay tớ?” Tần Thanh không muốn đi, nói.

“Phụ nữ ở tuổi hai mươi ba cũng nên dành nhiều thời gian tiêu xài, mua sắm, vậy mới khiến những người đàn ông để ý đến mình. Phụ nữ ở tuổi hai mươi lăm rất nhanh chóng tàn phai, đến lúc cậu hai mươi tám, ba mươi tuổi thì cậu cũng nhanh chóng già đi, không còn được lựa chọn nữa đâu.” Lữ Đan nói như đang dạy dỗ cô.

Lúc này Tần Thanh cảm thấy nóng nực, toàn thân bần rần. Cô vừa nằm xuống liền muốn ngủ, mí mắt không mở lên nổi. Toàn thân đang mệt mỏi mà nghe lời nói của Lữ Đan lúc được lúc mất nên chỉ trong chốc lát cô chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Tần Thanh cố gắng mở mắt ra, hơi nghiêng đầu. Cô chợt giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của một người đàn ông nên cô giật mình sợ hãi thét lên.

“La cái gì? Anh còn chưa làm gì em mà.” Lục Kiếm Thăng làm bộ bịt tai mình lại, khuôn mặt chán ghét ngồi thẳng người lên.

“Sao anh lại ở đây?” Tần Thanh sợ hãi tìm đập thành thịch. Cô quay đầu nhìn chung quanh, lại không thấy bóng dáng Lữ Đan đâu.

Lục Kiếm Thăng để tay dưới đầu, lười biếng nói: “Khi anh đến đây chỉ nhìn thấy một mình em nằm đây, đang ngủ như không còn thở nên anh đang do dự mình có nên hô hấp nhân tạo cho em không đây. Nhìn em nằm bất động giống như người bị quỷ ám vậy.”

Tần Thanh dự cảm người này đến đây cũng không có ý tốt nên cô cuống quýt đứng dậy chạy ra ngoài nhưng Lục Kiếm Thăng kéo cô lại: “Khoan đã, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tần Thanh đang mặc áo tắm và chỉ quần khăn choàng tắm quanh người nên cô không dám dây dưa với anh ta. Cô hất tay anh ta ra và bước nhanh về phía cửa.

Toàn thân Lục Kiếm Thăng trông như công tử, anh mặc áo trắng quần trắng, bước từng bước dài về phía trước. Anh lấy từ trong túi áo ra một vật, đưa trước mặt Tần Thanh: “Đây là điện thoại di động mới nhất hiện nay, các đặc công Liên Bang cũng đều dùng loại này.”

Vừa nhắc tới điện thoại di động, Tần Thanh bỗng dừng tức giận, quát: “Chó ngoan không chắn đường, tránh ra.”

Nụ cười trên môi Lục Kiếm Thăng cũng dần tắt, anh lạnh lùng nói: “Người phụ nữ này thật khó chịu, lại còn lạnh lùng suốt nhiều ngày như vậy.”

Tần Thanh cười lạnh nói: “Anh cho rằng anh không nói chuyện với tôi thì tôi sẽ chịu thua? Sẽ chủ động ôm ấp yêu thương anh? Anh cũng tự tin thái quá rồi đấy. Tôi nói cho anh biết, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ coi trọng anh, mau tránh ra.”

Tần Thanh đi vòng qua người anh ta, còn chưa đi được mấy bước, Lục Kiếm Thăng đột nhiên dùng sức kéo cô lại, giễu cợt nói: “Anh không tin mình không trị được em.”

“Vô lại, đồ khốn kiếp, mau buông tay, buông tôi ra.” Tần Thanh nóng nảy nói.

Lục Kiếm Thăng vẫn cố gắng kéo cô vào trong lòng mình.

Tần Thanh sợ hãi, giơ tay cho anh ta một cái tát lên má phải.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nên trong nháy mắt hai người đều ngã ra.

Gương mặt Lục Kiếm Thăng bỗng chuyển biến như hung thần ác sát, anh hung hăng nhìn Tần Thanh chăm chăm, gương mặt sừng sờ khiếp đảm, trán hằn đầy gân xanh vì tức giận.

Mà lúc này Tần Thanh cũng cảm thấy khiếp sợ, cô liều mạng tránh thoát vòng tay đang kiểm chế mình, luống cuống chạy ra ngoài.

Sau khi chạy ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Tần Thanh chạy thẳng theo lối hành lang yên tĩnh. Ánh đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu khiến cô cảm thấy chói mắt. Dọc hai bên hành lang, tất cả các cửa phòng đều được đóng chặt, mà cô lúc này chỉ mang một đôi dép đơn giản, hoảng loạn chạy về phía cửa thoát hiểm. Lúc này cô chợt nhìn thấy ngay lối cửa ấy có một người cũng đi vào. Không nghĩ ngợi nhiều, cô chạy nhanh về hướng có người và chỉ hy vọng mình được cứu thoát trong lúc này.

Tổng Vũ Thành thấy có người lao về phía mình thì hơi cảm thấy kinh ngạc. Ngay lập tức anh đứng lại nhìn.

Tần Thanh chạy đến trước mặt người kia, nhận ra ngay chính là Tổng Vũ Thành. Bước chân cô bỗng dừng lại, không thể bước tiếp được.

Cô đứng đó khoanh tay, cúi đầu kiềm nén tiếng thở gấp, đầu óc có chút hỗn loạn, cũng quên mình phải chào hỏi Tổng Vũ Thành.

Tổng Vũ Thành nhìn sắc mặt người đứng trước mặt đang trắng bệch, miệng há to thở dốc. Lúc đó anh cũng không biết mình đang suy nghĩ điều gì.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía sau. Lúc Kiểm Thăng đang dõi mắt đuổi theo Tần Thanh đang đứng phía trước.

Lục Kiểm Thăng nhìn thấy Tổng Vũ Thành thì bỗng giảm tốc độ, vẻ mặt không còn tự nhiên.

Tầm mắt Tổng Vũ Thành hết nhìn người này rồi lại nhìn người kia, vẻ mặt tỏ vẻ khinh thường.

Không ai dám mở miệng, không khí lúc đó bỗng trầm xuống.

Tổng Vũ Thành định xoay người rời đi nhưng bước chân còn chưa kịp nhấc lên thì Tần Thanh bỗng chạy đến trốn sau lưng anh.

Bàn tay Lục Kiểm Thăng đuổi ra để bắt cô nhưng chụp hụt, khuôn mặt anh ta lại lần nữa hiện ra sắc mặt giận dữ. Anh ta ngược nhìn cô nhưng lại đụng phải ánh mắt như muốn cảnh cáo của Tổng Vũ Thành.

Lúc này Lục Kiểm Thăng không thể cương lên nữa, anh thả người mở miệng: “Chào anh Thành, đã lâu không gặp, thật trùng hợp nha.”

Tổng Vũ Thành cười qua loa lấy lệ, sau đó xoay người nhìn về phía sau lưng.

Tần Thanh xấu hổ không dám ngẩng đầu, hận mình không có lỗ nào để chui xuống đất.

Lục Kiểm Thăng nhìn chằm chằm Tần Thanh nói: “Đừng làm cho tổng giám đốc cười chê, mau đi theo anh.”

Tần Thanh lắc đầu nguây nguẩy, khiếp đảm nhìn Lục Kiểm Thăng nói: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý đánh anh.”

Lục Kiểm Thăng nghe vậy giận quá, anh ta giơ tay vuốt vết thương mới vừa bị đánh khi nãy. Không nhìn cũng biết, nơi đó giờ đã ứng hồng. Anh cố gắng kiềm chế tức giận, đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Tần Thanh quả thật muốn khóc, cô ngẩng đầu điềm đạm đáng yêu nhìn Tổng Vũ Thành, vừa liên tục lắc đầu vừa tránh bàn tay của anh ta.

Lúc này Tổng Vũ Thành không nhịn nổi, đột nhiên anh mở miệng nói: “Tôi hẹn anh hai, anh ba ờ lâu sáu, cậu không đi sao?”

Lục Kiểm Thăng ngẩn ra, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Tổng Vũ Thành thân nhiên nói tiếp: “Tôi nghĩ rằng dù anh hai và anh ba không có ở đây, thì cậu cũng nên để ý mình đang vui đùa ở đâu.”

Có lẽ bị Tổng Vũ Thành răn đe với khí thế cao ngạo đến đáng sợ nên Lục Kiểm Thăng hừ một tiếng, sau đó xoay người rời đi. Trước khi đi, anh ta còn hung hăng nhìn chằm chằm Tần Thanh.

Tần Thanh thấy anh đã đi xa nên trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô cũng không dám hoàn toàn buông lỏng, cô cúi nhìn nặt đất, nhỏ giọng nói: “Cám ơn Tổng giám đốc Tổng.”

“Cô đánh anh ta?” Giọng nói của Tổng Vũ Thành mang về đùa giỡn.

Tần Thanh lại đáp: “Tôi chỉ nhất thời lỡ tay thôi.”

“Tuy vô tình nhưng sức lực không nhỏ.” Tổng Vũ Thành cười.

Tần Thanh nghe anh cười nên ngẩng đầu nhìn gương mặt anh.

Đường nét anh tuấn, không có lạnh lùng kiêu ngạo hay xa cách, bộ dạng cười tươi rất ôn hòa, rất đẹp mắt.

Tần Thanh nhìn có chút mất hồn, thậm chí cô kích động muốn vòng tay ôm anh một lần.

Tần Thanh bị suy nghĩ của chính mình hù dọa. Lúc này cô bỗng cảm thấy xấu hổ. Cô đỏ mặt và vội vàng cúi đầu.

“Sao cô lại cảm thấy ưất ưc? Điều kiện Lục Kiểm Thăng cũng không kém. Anh ta không được sao?” Tổng Vũ Thành thân nhiên nói.

Trong lòng Tần Thanh có nhiều cảm xúc ngổn ngang. Cô rất muốn đi khỏi đây nhưng chân giống như đeo chì, lúc này không thể nhấc nổi chân.

Đúng vào lúc này, trong hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vàng, một người chạy đến trước mặt Tổng Vũ Thành, tươi cười nịnh hót, gọi tên Tổng Vũ Thành.

Tần Thanh nhìn sang, cảm thấy hoảng hốt vì hình như cô đã từng gặp anh ta ở đâu rồi.

Cô bắt đầu nhớ lại, thì ra mình đã gặp người thanh niên có nốt ruồi đen trên mặt này ở trước cửa công ty.

Người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện khiến Tần Thanh nhận ra mình vẫn còn đang mặc áo choàng tắm. Cô nhanh chóng lấy tay ôm ngực, tay còn lại nắm cổ áo mình.

Tổng Vũ Thành thấy anh ta để, không nhận được nói: “Sao anh lại đến đây?” Sau đó quay đầu lại nhìn Tần Thanh một chút, anh lấy ra một chiếc thẻ phòng và mở cửa nói: “Cô vào đây đợi một lát.”

Tần Thanh ngoan ngoãn nghe lời anh phân phó, nhưng khi đi tới cửa thì Tổng Vũ Thành đột nhiên kéo tay phải của cô, Tần Thanh trở mắt nhìn. Một lát sau cô mới nhận ra Tổng Vũ Thành đưa cho cô chìa khoá tủ trong phòng anh.

Tần Thanh đi vào trong, cửa phía sau cũng bị đóng lại, hoàn toàn bị ngăn cách với bên ngoài.

Căn phòng được trang trí rất xa hoa, lắp đặt thiết bị vô cùng tối tân, hình nền vua nước Nga được treo trên tường, thảm trắng mềm mịn, lồng đèn thủy tinh treo trên cao. Thậm chí trong phòng còn thoang thoảng mùi thơm. Đi ra phía sau là ban công, còn có bàn ghế và ô che nắng.

Tần Thanh ngồi trên ghế sa lon, trong lòng cũng cảm thấy bối rối. Cô ôm đầu duỗi chân thoải mái ngồi trên ghế sa lon mềm mại.

Qua một khoảng thời gian thật lâu, khi không còn nghe thấy âm thanh gì bên ngoài, cô muốn đi ra ngoài xem tình hình thế nào nhưng vừa tới cửa, cũng chưa kịp mở cô lại bị ai đó đang mở cửa ra.

Tổng Vũ Thành bước vào, thấy cô vẫn đứng trước mặt mình nên thuận thế anh ném túi xách đang cầm trên tay cho cô, nói: “Đồ của cô.”

Theo bản năng, Tần Thanh giơ tay lên nhận lấy túi, cúi đầu nhìn. Thì ra là quần áo của cô vẫn còn trong phòng thay quần áo.

Cô kinh ngạc nhìn anh.

Tổng Vũ Thành cau mày, nói: “Nhân viên phục vụ lấy giúp tôi, cô xem có thiếu gì không?”

“Cám ơn.” Tần Thanh vội vàng ôm túi xách đi về phía phòng vệ sinh.

Lúc thay xong quần áo, vừa bước ra, cô nhìn thấy Tổng Vũ Thành đang đứng ở ban công, quay lưng về hướng của cô.

Cô lễ phép nói: “Tổng giám đốc Tổng, tôi xong rồi.”

Tổng Vũ Thành quay đầu lại liếc nhìn cô. Sau đó anh xoay qua chỗ khác, không nói lời nào.

Tần Thanh cảm thấy lúng túng, nghĩ mình nên nhanh chóng mở cửa rời đi. Ai ngờ cửa vừa mở ra, cô liền nhìn thấy người đàn ông có nốt ruồi trên mặt đang đứng ở cửa.

Cô định khom người bước đi nhưng bất thành linh một lực mạnh mẽ kéo cô trở về.

Ầm một tiếng, cửa bị đóng lại, Tần Thanh sợ hãi nhỏ giọng hô một tiếng.

Nhân lúc còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô liền bị người đang đứng ở phía sau lưng ghim chặt cổ, kéo tới giữa phòng.

Kèm chặt người cô, người đàn ông đứng sau lưng cô kêu gào thảm thiết: “Tổng Vũ Thành, Tổng Vũ Thành, là mày ép tao.”

Trong phút chốc người đàn ông có nốt ruồi đen trên mặt bỗng trở nên cực kỳ hung ác.

Còn Tổng Vũ Thành đang đứng ở tên sân thượng chợt quay đầu lại nhìn, sau đó cả người anh cũng quay lại. Anh bình tĩnh nhìn chằm chằm vào người đàn ông nóng nảy hung ác kia khiến anh ta kinh sợ phải lùi lại.

Tên hung đồ ngó về phía Tổng Vũ Thành, lại nhìn Tần Thanh, từng bước đến gần đến Tổng Vũ Thành.

Tên hung đồ dùng mảnh vỡ chai bia cửa vào cổ Tần Thanh, hốt hoảng lui về phía ban công.

Tên hung đồ không ngừng nói: “Chính là anh ép tôi. Anh muốn dồn tôi đến bước đường cùng sao?”

Tổng Vũ Thành lại tỉnh táo ngồi trên ghế dưới ô che nắng, nhàn nhạt mở miệng nói: “Ông cũng tự nâng mình lên cao quá, nếu không phải ông tới đây thì tôi cũng không nhớ ông là ai.”

Cả người anh ta run rẩy, cực kỳ tức giận nói: “Đối với anh, ba chục triệu cũng chỉ là tiền lẻ không đáng nhắc tới. Lần này nếu anh đồng ý giúp tôi thì tôi bảo đảm không tới quấy rầy anh nữa. Còn nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ bị phá sản, không thể sống được nữa.” Nói đến phần sau, quả thực anh ta như đang hét gào.

Tổng Vũ Thành ngồi trên ghế, tay nặng nề gõ lên mặt bàn, quét mắt nhìn quanh tứ phía, nói: “Nơi này cũng không có Camera, cũng là một nơi tìm cái

chết tốt nhất.”

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Edit : Sóc Là Ta

Người kia không cam lòng, nói: “Cứ coi như vì em gái đã mất của tôi, dù gì hai người cũng đã từng. ...”

Tổng Từ Thành không chờ tên kia nói xong, anh quay đầu phát tay, nhìn Tần Thanh hỏi: “Cô tên là gì? Làm ở bộ phận nào?”

Lúc này Tần Thanh đang chăm chú nhìn Tổng Vũ Thành, mọi sự chú ý đều tập trung trên người đàn ông này. Mạng sống của cô đang tùy thuộc vào tay anh. Cô bỗng cảm thấy sợ hãi lẫn kinh ngạc, kinh ngạc là bởi vì tại sao khi đối diện với tình huống như vậy mà anh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, hững hờ ngồi nhìn mọi việc với sắc mặt nhẹ nhõm khiến người ta có chút rét lạnh.

Cô mở miệng nhưng không cách nào phát ra được thanh âm nào. Tên kia cũng đang rất căng thẳng, anh ta cố dùng hết sức lực kẹp chặt cổ cô khiến cô hô hấp càng lúc càng khó khăn, không cách nào nói ra được tiếng nào.

Tên hung đồ không còn nhẫn nại được nữa, đáp: “Sao cậu lại không biết cô ấy tên gì? Đừng lãng phí thời gian nữa, nếu cậu không đồng ý thì tôi sẽ lập tức giết chết người phụ nữ này.”

Đang khi nói chuyện, tên hung đồ kéo cổ áo Tần Thanh để cô và hắn đứng chung trên bệ xi măng trên sân thượng.

Ngay hàng rào chắn, Tần Thanh và tên hung đồ đứng chênh vênh, một người đứng ở chính giữa, một người đứng ở bên ngoài.

Hàng rào chỉ cao hơn nửa người mà ngay chỗ Tần Thanh đứng chỉ có một bệ xi măng cao hơn đầu gối một chút. Lúc này nếu tên hung đồ đứng không vững thì Tần Thanh nhất định cũng ngã theo hắn, rơi xuống thịt nát xương tan.

Tên hung đồ đang kêu gào thảm thiết: “Có đồng ý hay không?”

Tổng Vũ Thành vẫn cười nhạt, hững hờ nói: “Anh hãy giết cô ấy đi, như vậy vụ án cũng dễ phá. Chỉ có điều một đôi nam nữ vì tình yêu mà tự sát, hoặc là người thanh niên theo đuổi người con gái kia không được nên muốn hù dọa cô ấy. Sau cùng vì lỡ sa chân nên đã cùng chết với nhau.” Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn khắp một lượt nói: “Anh chết thật rất hạnh phúc.”

Tần Thanh nghe xong, hô hấp như ngừng lại, tim cũng không còn đập nữa, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cô vốn chỉ cho rằng Tổng Vũ Thành chỉ đang hù dọa tên hung đồ kia mà thôi.

Tổng Vũ Thành bước gần đến, anh chậm rãi đi tới, vẻ mặt cực kỳ tàn nhẫn nói với Tần Thanh: “Tôi mặc kệ cô làm việc ở bộ phận nào, vào công ty được bao lâu nhưng nếu hôm nay cô chết ở đây tôi nhất định sẽ dàn xếp tốt cho cô. Tôi bảo đảm cô sẽ không bị chết oan uổng.” Tần Thanh cũng không ngờ anh ta lại nói những lời này với mình.

Lời này không chỉ dọa Tần Thanh phát khiếp, mà cũng rất có hiệu quả với tên hung đồ kia. Anh ta đang bị dồn đến bước đường cùng, đột nhiên anh ta giờ chai bìa lên.

Vào lúc đó, toàn bộ động tác giống như thước phim chiếu chậm, Tần Thanh chỉ biết trơ mắt, sợ hãi nhìn mảnh nhọn của chai bìa từ từ cắm vào lồng ngực mình.

Mảnh chai sắc nhọn khi đâm vào khiến cô đau nhói. Theo bản năng cô dùng hết sức mình co người lại, hét lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tuy vậy tên hung đồ vẫn ghim chặt cổ cô không tha, hai người cũng giằng co đứng loạng choạng, chênh vênh giữa sân thượng.

Ngay lúc tên hung đồ đang loạng choạng cố giữ thăng bằng, Tổng Vũ Thành dùng sức chạy thật nhanh nắm chân Tần Thanh kéo xuống.

Cả người Tần Thanh rơi xuống đất, khuỷu tay chống xuống đất đau nhức đến tận xương.

Cùng lúc đó, tên hung đồ kêu la thảm thiết vì bị rơi từ lầu chín xuống đất.

Lúc đó Tần Thanh đang một tay chống xuống đất, một tay ấn vào vết thương, cảm thấy đau đớn tột độ thì cô nghe được tiếng kêu thảm thiết nên quay

đầu lại xem.

Cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Tống Vũ Thành đứng chắn nơi hàng rào. Hình ảnh đó khiến người khác chỉ nghĩ anh ta như đang đứng ngắm cảnh thiên nhiên tươi đẹp mà thôi.

Khi Tống Vũ Thành xoay người lại muốn xem thân thể Tần Thanh thế nào thì thấy gương mặt cô không còn chút máu nằm trên mặt đất, máu đỏ tươi rỉ ra nhuộm một bên áo thành màu đỏ. Vào thời khắc này, cô cực kỳ sợ hãi, cảm thấy nhiệt trong người mình đang dần tan ra. Cô sợ đến nỗi toàn thân đều run rẩy, sợ phải mất đi tri giác và cũng sợ mình cũng mất luôn ý thức.

Không biết qua bao lâu, Tần Thanh cũng dần tỉnh lại vì tiếng còi xe cứu thương quá to.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mình đều là những hộ lý. Cô giật mình ngẩng đầu nhìn họ rồi lại nhìn xuống thân thể mình, đúng là áo cô đã bị máu nhuộm một mảng, vẫn còn cảm thấy đau đớn, thật không phải nằm mơ.

Cô cực kỳ khổ sở, thầm nghĩ có phải mình đã chết rồi không. Nhưng nếu như cô thật sự chết rồi thì cô có còn tiếc nuối gì không?

Không đúng, cô liền nghĩ tới câu nói: một đời người, ít nhất cũng một lần vì người mình yêu mà quên chính mình. Họ không màng đến kết quả, không mong có người bên cạnh mình, không muốn nắm giữ người ấy, thậm chí không mong người ấy yêu mình, chỉ mong gặp anh trong lúc mình đang còn ở độ tuổi tươi đẹp nhất.

Cô vẫn chưa gặp được nửa kia của mình, cứ như vậy mà chết ở độ tuổi xuân xanh tươi đẹp nhất này, chết không ai mong nhớ lại không ai hiểu được lòng mình thì quả thật oan uổng.

Một phần vì quá hoảng sợ, cũng bởi vì quá đau đớn cùng tiếc nuối nên nước mắt cô bỗng tuôn ra.

Người hộ lý đứng bên cạnh an ủi cô: “Đừng lo lắng, sẽ mau chóng đến bệnh viện thôi. Cô phải kiên nhẫn một chút.”

Tần Thanh nhanh chóng truy hỏi tin tức: “Tôi có thể được cứu sống không?”

Hộ lý dùng băng gạc để băng lại vết thương trên người cô, nói lưu loát: “Hít thở sâu vào, duy trì hô hấp đều đặn.”

Tần Thanh im lặng thả lỏng người nằm ngửa, bên tai vẫn là tiếng còi của xe cứu thương kêu to.

Cô lại nhìn chăm chăm vào giá kim loại có treo bình truyền dịch, thể hiện vẻ mặt thống khổ.

Hộ lý nhìn thấy biểu hiện đau khổ của cô, nói tiếp: “May mà chỉ đâm trúng vào quần áo nên còn có thể cứu chữa, nếu không thật gay go.”

Tần Thanh lại nhìn người hộ lý, cô ấy đeo khẩu trang. Tần Thanh chỉ nhìn thấy đôi mắt to tròn, xinh đẹp của cô ấy để lộ ra ngoài.

Xe cũng dừng lại ở cửa lớn bệnh viện, cửa xe được mở rộng, đồng thời có một nhóm y bác sĩ chạy đến khiêng băng ca vào trong.

Tần Thanh được đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, mảnh vỡ vẫn cắm trước ngực cô. Sau đó bác sĩ kiểm tra chiều sâu vết thương cũng như mức độ tổn hại đến thân thể cô.

Thật may đó cũng chỉ là tổn thương ngoài da.

“Chuẩn bị giấy tê, lấy dao mổ.”

Tần Thanh nghe bác sĩ nói như thế, đột nhiên cô ngồi thẳng dậy.

Y tá đứng bên cạnh gào lên: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, cô đang làm gì thế? Mau nằm xuống.”

Tần Thanh tận mắt nhìn thấy vết thương của chính mình. Bên ngực phải, da thịt đang bị sưng tấy, còn rướm chút máu, quả thật rất đáng sợ.

Cô dùng tay che trước ngực. Không phải cô hoảng hốt vì vết thương, mà là vì giọng của một người đàn ông.

Vì cô đột ngột ngồi lên quá nhanh nên ngay lập tức cô cảm thấy chóng mặt. Thấy vậy, cô lập tức nằm xuống giường khép hờ mắt nói với hộ lý: “Có nữ bác sĩ ở đây không?”

Cô y tá thân thiện đáp: “Đừng lo, sẽ khỏe lại nhanh thôi.”

“Không cần, cô chỉ cần băng bó giúp tôi là được.” Giọng Tần Thanh kiên quyết nói.

Bác sĩ nam nghe được lời cô nói nên đi tới: “Nếu không mổ, vết thương sẽ chậm khép lại. Nếu nặng hơn, vết thương sẽ lan rộng hơn.”

Cô y tá đứng bên cạnh nói thêm vào: “Ngày nay có phương pháp thẩm mỹ tối tân, chỉ cần mổ xong, vết thương sẽ không quá khó coi.” Y tá nháy mắt với cô cười nói: “Không mổ mới khó coi.”

Tần Thanh không quan tâm đến những chuyện đó, kiên trì nói: “Tôi không mổ, băng bó là được.”

Người nam bác sĩ cũng không còn kiên trì, ông xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Cũng không quá nghiêm trọng, hãy theo ý bệnh nhân không cần mổ cũng được. Sau này nếu có triệu chứng phong đòn gánh thì đổi thuốc.”

Sau đó hộ lý cũng băng bó cẩn thận cho cô, thu xếp cho cô một phòng bệnh.

Tần Thanh hỏi: “Tôi có cần nằm viện không?”

Hộ lý đáp: “Có người giúp cô làm thủ tục nhập viện rồi.”

Tần Thanh im lặng không lên tiếng.

Hộ lý đứng bên cạnh khuyên giải: “Nếu mấy ngày nữa vết thương không có triệu chứng gì nghiêm trọng thì cô có thể xuất viện.”

Khi Tần Thanh nói, mỗi một từ ngữ, hô hấp cũng đều sẽ cảm thấy đau đớn. Cô miễn cưỡng gật đầu, nói: “Được, cảm ơn cô.”

Lúc này, trong phòng bệnh có một người bước vào với phong cách rất chuyên nghiệp.

Người kia bước tới đưa cho cô túi giấy, cũng lập tức nói rõ lý do mình đến đây: “Chào cô, tôi là thư ký của tổng giám đốc Tống, tôi họ Trần. Tổng giám đốc Tống sai tôi đến đây để làm thủ tục nằm viện, cô cứ an tâm ở đây dưỡng thương cho đến khi vết thương khỏi hẳn rồi đi làm. Cô cũng không cần phải lo về chi phí nhập viện vì tôi đã lo xong hết rồi. À, mà tôi vừa cho mời hộ lý đến chăm sóc cô và đây là quần áo của cô, còn có...” Anh ta vừa nói vừa lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, tiếp tục nói: “Trong thẻ này có mười vạn, tổng giám đốc Tống nói tôi phải đưa cho cô, đây xem như tiền an ủi.”

Tần Thanh nghe xong bỗng cảm thấy phiền muộn, cô thấp giọng lầm bầm: “Lại là mười vạn. Sao ai cũng muốn cho mình tiền thế nhỉ?”

“Cô nói gì?” Thư ký Trần bước đến gần, muốn nghe lại lời cô vừa nói.

Cô thờ dãi, lịch sự nói với thư ký Trần: “Cảm ơn anh làm thủ tục nhập viện giúp tôi nhưng tôi chỉ nhận vậy thôi còn những thứ khác tôi không nhận. Anh cầm tấm thẻ này đi đi.”

Cô còn không chờ thư ký Trần mở miệng, cô thành khẩn nói tiếp: “Tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi, cảm ơn anh.”

Thư ký Trần suy nghĩ hồi lâu, sau đó anh cũng gật gù, còn nói vài câu an ủi cô. Nhưng vừa định xoay người bước đi thì anh chợt nghe Tần Thanh hỏi: “Người kia thế nào rồi?”

“Người nào?” Thư ký Trần không hiểu.

“Người ngã từ trên lầu thượng xuống ấy.”

“Đã chết ngay tại chỗ.” Thư ký Trần thản nhiên đáp lại, không tỏ ra bất kỳ thái độ nào.

Đầu Tần Thanh chợt cảm thấy ong ong, sau đó da đầu tê rần rần. Cô có cảm giác các vết thương trên người đang nhảy liên tục, trái tim cũng đập liên hồi khiến toàn thân cô đau đớn tột cùng.

Lúc này, vừa lúc có hai người đàn ông mặc y phục cảnh sát bước vào phòng cô.

Họ đi tới gần bên giường Tần Thanh, dùng giọng nói uy nghiêm hỏi cô: “Cô chính là Tần Thanh sao?”

Tần Thanh gật đầu.

“Chúng tôi đến đây để ghi chép lại tình tiết vụ án, cô chỉ cần thành thật trả lời là được.” Người cảnh sát lấy giấy bút ra, bắt đầu hỏi: “Bây giờ có thể bắt đầu được chưa?”

Tần Thanh lại gật đầu.

Thư ký Trần đứng một bên nghe toàn bộ quá trình hạch hỏi của họ, cuối cùng anh ta cũng theo hai vị cảnh sát rời đi.

Tần Thanh ngơ ngác ngồi trên giường bệnh, đầu óc trống rỗng không nghĩ ra điều gì.

Một hộ lý trẻ đẹp đi vào, đưa cho cô vào viên thuốc tiêu viêm, nói: “Uống thuốc xong rồi ngủ một giấc cho khỏe.” Cô hộ lý cười ngọt ngào.

Tần Thanh quay đầu nói với cô hộ lý: “Đau quá, tôi cảm thấy càng ngày càng đau.”

Ngược lại, cô hộ lý cũng không thấy lạ lắm, cô vừa xử lý những bình trong tay mình vừa nói: “Đúng là rất đau, đau như muốn nổ tung đầu mình ra đấy nhưng mấy ngày sau sẽ hết.”

Tần Thanh nghe vậy cau mày, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng sau đó, cô hộ lý bỗng quay sang cô, dùng ngón tay chỉ vào vết thương nói: “Cô nên tiếp nhận mổ vết thương, nếu không bạn trai cô sẽ rất sợ khi nhìn thấy nó. Việc mổ này cũng chỉ để lại một vết sẹo rất nhỏ, nhỏ như đường chỉ, nếu không nhìn kỹ thì cũng sẽ không thấy đâu.”

Tần Thanh uể oải nói: “Tôi không có bạn trai.”

Vừa dứt lời, một người đàn ông cất giọng dò hỏi: “Là phòng này sao?”

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit : Sóc Là Ta

Theo sau giọng nói chính là bóng dáng trang nhã trong trang phục quần tây áo sơ mi trắng của một thanh niên đang từ từ tiến vào.

Khi định thần nhìn lại, cô nhận ra đó chính là Lục Kiếm Thăng.

Tần Thanh bỗng cảm thấy đầu mình vang lên từng tiếng ong ong.

Lục Kiếm Thăng đứng ở cửa, nhìn thấy Tần Thanh đang nằm trên giường bệnh. Anh ta sai bước vào, đứng bên giường cười đều nói: “Đánh người khác xong thì mình cũng liền bị người ta đánh. Trên đời này cũng có báo ứng đấy, biết chưa?”

Lục Kiếm Thăng cười mập mờ, dáng vẻ phong lưu, phóng đảng trông giống công tử đều giả.

Tần Thanh kinh hãi nói: “Sao anh tìm được nơi này?” Cô đề phòng nói: “Hiện giờ tôi đang bị thương, anh không được đụng đến tôi. Nếu không... tôi nhất định liều mạng với anh.”

Sắc mặt Lục Kiếm Thăng trầm xuống, anh ta giơ tay lên làm bộ muốn bấm vào cổ Tần Thanh.

Tần Thanh kinh hoàng lùi lại.

Lục Kiếm Thăng đột nhiên cười ha ha: “Đừng nóng, tôi sẽ khiến cô trả gốc lẫn lãi.” Anh ta cúi đầu xuống, gần sát mặt cô, chậm rãi nói: “Tôi cũng không phải hạng người dễ bị bắt nạt như vậy, thiếu nợ thì phải trả.”

Tần Thanh quay mặt không nhìn anh ta, thúc giục: “Cười xong rồi thì đi mau lên.”

Lục Kiếm Thăng không để ý tới cô, đứng dậy hỏi cô y tá đang đứng bên cạnh: “Bệnh nhân có cần tiếp máu không? Bệnh viện có đủ máu không?”

Tần Thanh không nhịn được giành đáp: “Tôi cũng không cần tiếp máu làm gì, anh đừng ở đây nói nhảm.”

Lục Kiếm Thăng cúi mặt xuống nhìn cô, làm ra vẻ tiếc nuối lắc đầu thờ dãi: “Cô còn có thể mạnh mẽ như vậy, xem ra cũng không chết được.”

Từ lúc Lục Kiếm Thăng vào phòng này, ánh mắt cô y tá không ngừng nhìn anh. Lúc này cô lại nghe anh hỏi vậy liền mỉm cười đáp lại: “Không cần phải tiếp máu, chỉ cần cô ấy bồi bổ là được.”

Lục Kiếm Thăng dứt hai tay vào túi quần, gật đầu nói: “Bồi bổ thôi sao? Ăn nhiều vào, mập như heo thì tốt nhất.” Nói xong anh lấy điện thoại ra, vừa gọi vừa chạy ra ngoài.

Trong lòng Tần Thanh tức giận, đáng tiếc giờ phút này cô cũng không còn hơi sức năng chửi ai nữa. Cô chỉ có thể hung ác trừng mắt nhìn bóng lưng anh ta khuất sau cánh cửa.

Cô y tá vô cùng hâm mộ nói: “Bạn trai cô thật tốt.”

“Anh ta không phải bạn trai tôi.” Tần Thanh lập tức phủ nhận.

Cô y tá bĩu môi, nhẹ nhàng nói: “Nếu có gì thì cứ nhấn nút này.” Nói xong, cô xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh lại trở về yên tĩnh.

Vì tác dụng của thuốc nên Tần Thanh nhanh chóng buồn ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, cô cũng chợt thức dậy. Vì cô lập tức ngồi dậy nên khiến vết thương bị động, cô “Ài da” một tiếng.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn một mình cô, kim tiêm trên tay cũng bị rút hết ra rồi.

Tần Thanh lau mồ hôi trên trán, cố gắng giữ đầu óc mình tỉnh táo. Nhìn thấy trên mép giường có một hộp cơm đang còn ấm, cô tò mò bước tới xem, mùi vị cơm canh bốc lên khiến cô cảm thấy đói bụng.

Cô nhớ lại lời thư ký Trần có nói rằng anh ấy cũng có sắp xếp cơm nước hết rồi. Vì vậy thoải mái ăn nhiều một chút cũng được.

Ăn xong, tinh thần cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cô bước xuống giường, vừa lấy tay ôm ngực vừa đi lại trong phòng. Cô thấy mình không cần ở lại bệnh viện nữa, liếc nhìn đồng hồ bây giờ cũng chỉ mới hơn mười giờ đêm. Cô cầm bộ quần áo mà thư ký Trần đem đến cho mình và rời khỏi bệnh viện.

Sáng hôm sau, tại lầu hai mươi sáu của cao ốc Đinh Thành, Tổng Vũ Thành đang đứng chống nạnh đút hai tay vào túi quần nhìn xuống dưới.

Ngoài cửa sổ, cao ốc được bao bọc bởi lớp ximang cao cấp, trông thật hùng vĩ, thật xa hoa.

Ánh mắt anh rơi vào nơi hư không, cũng hơi nhú lông mày. Mấy ngày nay, trước mắt anh luôn là hình ảnh một cô gái ngây thơ, vừa hoảng sợ vừa bất lực nhìn anh.

Sự việc này luôn làm tâm tình anh phiền não, từ trước đến nay hiếm khi anh có cảm giác như vậy.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Anh xoay người vào trong nói: “Vào đi!” Sau đó lại ngồi chễm chệ vào chiếc ghế sau bàn làm việc.

Thư ký Trần bước vào, lễ phép nói: “Thưa tổng giám đốc Tổng, lãnh đạo thành phố vừa ban hành nhiệm kỳ mới, ngày hôm qua bí thư thành ủy đã đến nhậm chức. Ngài có muốn hẹn ông ấy không?” Thư ký Trần muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tổng Vũ Thành rũ mắt suy nghĩ chốc lát, chậm chạp lắc đầu nói: “Lúc này chưa phải lúc thích hợp để gặp ông ta, chỉ bằng chúng ta hãy điều tra xem ông ấy thích gì?”

Thư ký Trần trầm ổn đáp: “Tôi cũng đã điều tra xong, vị này chính là thư ký Hinh, nguyên quán ở Giang Tô. Trên bàn rượu, ông ta cũng từng tiết lộ rằng ông ấy thích tác phẩm hội họa của đồng hương Trịnh Bán Kiều. Ông ấy còn khen ngợi Trịnh Bán Kiều chính là người đã sáng tác ra tác phẩm “Cầu gỗ cũ hai mươi năm trước” rất đáng giá để được treo trong nhà.”

Tổng Vũ Thành ngồi ê mông trên ghế, cười yếu ớt: “Tốt, vậy cậu đi chuẩn bị đi.”

Thư ký Trần gật đầu, chuẩn bị xoay người bước ra ngoài.

Tổng Vũ Thành đột nhiên gọi anh ta lại, hỏi: “Chuyện về cô nhân viên ngày hôm qua, cậu xử lý thế nào rồi?”

Thư ký Trần chợt hiểu ra và nói: “Thiếu chút nữa tôi quên báo cáo với anh việc này, cô ấy tên Tần Thanh, làm bên bộ phận tài liệu công trình. Cô ấy cũng không sao, chỉ bị thương ngoài da. Vốn định làm thủ tục giúp cô ấy nhập viện nhưng tối hôm qua cô ấy tự động xuất viện. Còn nữa,...” Anh ta nói xong, lấy tấm chi phiếu từ túi mình ra và đặt trên bàn làm việc của Tổng Vũ Thành nói: “Cô ấy không nhận tiền nên tôi trả lại cho anh. Cô ấy nói cảm ơn anh đã quan tâm”

Tổng Vũ Thành nhìn chiếc thẻ, hơi nhú mày.

Thư ký Trần nói tiếp: “Ngày hôm qua còn có hai người cảnh sát đến ghi chép hồ sơ.”

“Cô ấy nói gì?” Tổng Vũ Thành hỏi.

“Cô ấy nói sự thật còn hai người kia ngồi bên cạnh ghi chép. Cô ấy nói người kia uy hiếp anh nhưng sau đó anh đã cứu cô ấy và không nói gì đặc biệt nữa.” Thư ký Trần vẫn thản nhiên nói: “Thật ra, ngài cũng không cần quan tâm cô ấy nói gì. Ngày hôm qua tôi đã đi đến cục công an để gặp cục trưởng Cao, ông ấy cũng cam kết....”

Tổng Vũ Thành cắt ngang lời cậu ta, nói: “Người chết còn người thân không?”

Thư ký Trần sững sốt, đáp: “Việc này, tôi đi điều tra một chút.”

Tổng Vũ Thành nhú mày, nói: “Cậu hãy điều tra xem còn người thân không, nếu còn thì đi dàn xếp một chút. Người già thì đưa vào viện dưỡng lão, còn nhỏ thì cho tiền để tiếp tục đi học.” Anh dừng một chút, nói: “Trẻ nhỏ có lẽ không có, nhưng chắc vẫn còn hai người già.” Anh có chút không nhịn được, nói: “Tóm lại cậu hãy dàn xếp mọi thứ bằng tiền.”

Thư ký Trần ngồi xuống ghế, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi, lúc trước anh ta tới tìm ngài mấy lần nhưng tôi đã từ chối hết. Tôi cũng đã điều tra những lời anh ta nói nhưng cảm thấy không có lợi ích gì. Nếu sớm biết anh ta sẽ làm thế, thì tôi.....”

Tổng Vũ Thành buồn buồn hừ lạnh một tiếng: “Cho nên sự việc xảy ra ngày hôm nay chính là anh ta gieo gió gặt bão.”

“Nếu không còn chuyện gì khác thì tôi ra ngoài trước.” Thư ký Trần đứng lên nói.

Tổng Vũ Thành nhìn tờ chi phiếu như có điều suy nghĩ nên gật đầu một cái.

Thư ký Trần xoay người rời đi nhưng khi vừa đi tới cửa, đột nhiên anh nghe được tiếng nói phiến não truyền đến từ sau lưng mình: “Cậu cũng hủy bỏ giúp tôi buổi tiệc trưa hôm nay, buổi tiệc tối nay cũng hủy bỏ, ngày mai cũng hủy bỏ, để tôi yên ổn khoảng hai ngày.”

Ngày hôm qua, từ bệnh viện trở về nhà đã là nửa đêm, cô cũng không thể tự mình tắm được nên chỉ lau mình. Cô nằm trên giường cũng không cách nào ngủ được, trong lòng có cảm giác sợ hãi lẫn cô độc, TV cũng được mở cả đêm, đèn cũng được mở đến sáng.

Sáng sớm, việc chọn để mặc quần áo gì đi làm cũng là cả vấn đề. Trước ngực cô quần băng gạc thật dày nên cô không cách nào mặc thêm áo nịt ngực. Vì vết thương vẫn còn đau nên cô chỉ có thể cẩn thận mặc áo T-shirt, bên ngoài khoác một chiếc áo rộng màu hồng phấn. Hôm nay cô không mang giày cao gót mà chỉ mang một đôi giày vải màu trắng. Cô còn cẩn thận nhìn mình sơ lược một lần nữa, sau đó cô mới bước ra khỏi cửa.

Vừa mới bước vào cửa công ty, có vô số ánh mắt hướng về phía cô, Tần Thanh cảm thấy hình như trang phục mình mặc hôm nay có chút không phù hợp nên cúi đầu bước đi.

Trong phòng làm việc, Lữ Đan kinh ngạc thét chói tai: “Ông trời ơi! Sao cậu lại đi làm?”

“Chẳng lẽ cậu muốn tớ nghỉ luôn?” Tần Thanh cố làm ra vẻ thản nhiên cười hỏi.

Lữ Đan vội tới gần: “Vết thương của cậu không sao chứ?”

Tần Thanh bắt đầu khởi động máy vi tính đáp: “Vết thương cũng nhỏ, tớ không có việc gì.”

Lữ Đan tròn to hai mắt: “Sự việc ngày hôm qua thật khủng khiếp. tớ chính mắt nhìn thấy Tổng giám đốc Tổng ôm cậu máu me đầy người. Thiếu chút nữa tớ đã bị ngất đi rồi.”

Tay Tần Thanh chợt dừng lại động tác, lòng còn nghe hai tiếng “Ầm ầm”, tim đập nhanh vô cùng.

“Sao cậu lại bị thương? Sao cậu lại ở chung với Tổng giám đốc Tổng? Bọn họ nói ngày hôm qua có người nhảy lầu. Người kia muốn giết cậu nhưng Tổng giám đốc Tổng lại cứu cậu. sao anh ấy lại cứu cậu vậy? Sao người kia lại muốn giết cậu thế?” Lữ Đan nói liên miên không ngừng.

Tần Thanh lắc đầu: “Cậu đừng hỏi nữa, tớ không nhớ rõ.”

“Sao vậy? Chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua mà, sao mới hôm nay cậu đã quên? Cậu nói tớ nghe chút đi.” Khuôn mặt Lữ Đan có chút mong đợi.

“Tớ không biết ai nhảy lầu, vết thương của tớ vì bất cẩn té ngã nên tớ bị hôn mê. Còn những chuyện sau này tớ đều không biết. Mà tớ còn muốn hỏi cậu, tại sao lúc tớ và cậu tắm trong phòng tắm hơi thì đột nhiên cậu lại biến mất thế?” Tần Thanh cố gắng nói sang chuyện khác.

Lữ Đan áy náy nói: “Thật xin lỗi, lúc tớ đi thay đồ thì nghĩ muốn xuống lầu lấy chút đồ uống. Không ngờ lúc đó trưởng phòng Giao gọi tớ, ông ấy nói rất nhiều. Đến lúc nói xong, tớ trở về thì cậu đã đi đâu mất. tớ còn chạy đi tìm cậu một chút nữa đó.”

“Thôi được rồi, chuyện đã qua không nên nhắc lại.” Tần Thanh chuẩn bị kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhưng Lữ Đan vẫn kiên trì hỏi tới: “Cậu được nam thần Đinh Thành ôm thì có cảm giác gì?”

Giọng Tần Thanh không còn kiên nhẫn nữa: “Lúc đó tớ ngất rồi nên không biết gì hết.” Đang khi nói chuyện, mặt Tần Thanh cũng dần dần đỏ lên, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên mặt mình ngày càng gia tăng. Vì vậy cô đưa tay ôm ngực để che giấu cảm xúc: “Vết thương rất đau, nói chuyện cũng cảm thấy đau. Cậu cũng đừng hỏi nữa, tớ cũng không thể trả lời được đâu.”

Lữ Đan thấy tình trạng bệnh của Tần Thanh như vậy, lại nhìn điện thoại di động trên bàn, cười cười: “Thật đúng là cảm giác của thiếu nữ.”

“Cậu có ý gì?” Tần Thanh không hiểu hỏi.

Lữ Đan chỉ chiếc vỏ điện thoại màu hồng của Tần Thanh, lại nhìn chiếc áo khoác màu hồng phấn trên người cô, chế nhạo nói: “Cậu thích màu hồng sao? Ngay đến cả năm mơ cũng thấy thích sao?”

Tần Thanh quay mặt về phía Lữ Đan, nhàn nhạt nói: “Khi ba tớ còn sống, ông chỉ thích mua những món đồ màu hồng cho tớ. Sờ dĩ bây giờ tớ vẫn thích xài đồ dùng màu hồng là vì tớ muốn lúc nào ba tớ cũng đều nhìn thấy tớ.”

Lữ Đan ngơ ngẩn hồi lâu, ngẩng người mắt mấy giây, lúng túng nói: “Xin lỗi cậu.”

Tần Thanh tha thứ cười cười.

Lữ Đan lại tiếp tục hăng hái, vẫn lại gần, dùng giọng nói bí ẩn nói: “Cậu biết không, tớ nghe nói anh ấy kết hôn rồi. Thật là đáng tiếc.”

Tần Thanh quay đầu nhìn về phía Lữ Đan.

Lữ Đan nói giọng tiếc nuối, trong mắt lại có mùi vị tự cao.

Lữ Đan tiếp tục nói: “Tớ có mấy người bạn quen lúc còn học đại học. Họ làm việc ở khu trung tâm hành chính, nói mấy tháng trước, đột nhiên thấy ở ngón vô danh trên tay trái có nhẫn cưới.”

Tần Thanh cười cười: “Anh ta không cưới thì làm gì anh ta? Dù sao mấy người kia cũng không thật lòng muốn gả cho anh.”

Về mặt Lữ Đan khoa trương: “Đừng nói nữa, cậu không biết từ trên xuống dưới có biết bao nhiêu người ở sau lưng khóc hả?”

“Không đến nỗi như vậy chứ?” Tần Thanh nghịch quyền sở trong tay mình.

“Chỉ có những cô gái đầu óc ngu si mới làm ra chuyện như vậy.” Lữ Đan nói.

“Vậy ý cậu nói rằng chúng ta đều không phải là những cô gái thông minh.” Tần Thanh thuận miệng nói.

“Nếu là mấy năm trước thì không phải nhưng hiện giờ tớ lại không mơ mộng như vậy nữa. Tớ đã qua sinh nhật tròn hai mươi bảy tuổi rồi, phải biết sống thực tế, tìm một người đàn ông thực tế xứng đáng với mình.” Lữ Đan có chút phiền muộn, nói xong lại ngồi trở lại vị trí của mình.

Còn Tần Thanh nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, ngồi im lặng như đang suy nghĩ điều gì.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Buổi trưa, khi đến lầu ba ăn cơm, Tần Thanh có ý chọn chỗ ngồi ở ngay góc khuất nhất.

Hiện giờ, mọi cử chỉ hành động, cô đều cẩn thận, vì cô sợ khi động vào vết thương sẽ khiến mình đau đớn.

Lữ Đan ngồi đối diện với cô, vừa ăn vừa oán giận nói: “Cậu biết không gần đây tớ mấy lần đi xem mắt rồi. Người ta thì gặp những anh chàng đẹp trai mà tớ chỉ toàn gặp quái vật thôi.”

Tần Thanh không nói gì, Lữ Đan cũng không để ý đến Tần Thanh vì vết thương trên người mình mà trầm mặc, cô thân nhiên lần lượt tự thuật: “Căn bản là người đó chỉ muốn ra ngoài tìm một người trải qua tình một đêm, lần đầu tiên gặp mặt lại muốn động tay động chân, còn nói anh ta . và tớ chính là trời sinh một cặp, là người tốt nhất được chọn để sinh đứa bé. Làm mẹ sao? Dù nghĩ thế nào, chưa bao giờ tớ nghĩ tới anh ta lại nói với tớ như vậy. Đúng là đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà thôi.”

Tần Thanh thấy cô ấy càng nói càng kích động thì vội vàng gỡ ngón tay xuống bàn.

Lữ Đan nhìn khắp mọi nơi: “Không sao, xung quanh chúng ta đều không có ai.”

Tần Thanh tiếp tục cúi đầu nghiêm túc ăn cơm.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người.

Cô và Lữ Đan cũng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn.

Thư ký Trần nhìn Tần Thanh, lịch sự nói: “Tần tiểu thư, mời đi theo tôi.”

Tần Thanh gật đầu, quay đầu lại nói với Lữ Đan nói: “Anh ấy muốn hỏi tớ về chuyện nhập viện và xuất viện, tớ đi một chút rồi về, đừng để người khác dọn dẹp phân ăn của tớ.”

Ở phía đông lầu ba có mấy gian phòng, là nơi ăn cơm của các nhà lãnh đạo trong công ty.

Thư ký Trần đẩy cửa bước vào một căn phòng và mời cô vào.

Tần Thanh cũng không suy nghĩ nhiều, cất bước vào trong nhưng cô mới bước hai bước thì chợt khựng lại.

Tổng Vũ Thành đang ngồi sau bàn tròn, vừa thấy cô bước vào thì cũng chăm chú nhìn cô.

Tần Thanh cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, theo bản năng cô xoay người nắm tay cầm cửa.

Thư ký Trần nhẹ nhàng khép cửa lại và bước ra ngoài.

Cô đứng ngay cửa không dám bước tiếp, vẻ mặt không tự nhiên mở miệng: “Tổng giám đốc Tổng, chào ngài.”

Tổng Vũ Thành hiền hòa nói: “Mời ngồi.” Mặc dù giọng nói ôn hòa nhưng cũng có chút mệnh lệnh.

Tần Thanh nhắm mắt đi tới, có cảm giác trán mình đỏ đầy mồ hôi.

Cô ngồi vào ghế đối diện với anh, không dám ngẩng đầu lên giống như chú chim đang bị thương, trong lòng luôn cảm thấy sợ hãi sẽ bị cung tên bắn trúng lần nữa.

“Khi này mới vừa gặp cô ở đại sảnh nên muốn gọi cô lên đây để hỏi thăm về tình trạng vết thương của cô thế nào. Sao cô lại không nằm lại bệnh viện dưỡng thương?” Tổng Vũ Thành chậm rãi nói.

“Tôi không thích bệnh viện, vết thương của tôi cũng không nặng lắm nên cũng không cần ở đó làm gì. Cảm ơn Tổng giám đốc Tổng quan tâm.” Tần Thanh càng nói càng khẩn trương.

Đúng lúc này, ở phòng ăn, có một nhân viên bước vào, trên tay cầm một chén cháo to.

Tổng Vũ Thành liếc mắt nhìn người kia ý bảo đưa đến cho Tần Thanh.

Một chén cháo nóng được đặt trước mặt Tần Thanh.

Tần Thanh giương mắt nhìn, hai má trở nên đỏ hồng. Cô nhìn chăm chú vào chén cháo, bên trong còn có táo đỏ, đậu đỏ, trứng cút và hạt sen.

“Tôi đã sai bọn họ làm phần cháo bổ dưỡng này, cũng không biết bên trong có những gì?” Tổng Vũ Thành nói xong, nghiêng người về phía trước nhìn một chút, sau đó lắc đầu: “Kỹ thuật nấu nướng của phòng ăn cũng có hạn, cô đừng chê cười.”

Tần Thanh vội cảm ơn lên ăn một miếng, táo đỏ hoà với đường rất ngọt, quả thật bọn họ làm rất ngon.

“Rất ngon.” Tần Thanh nói thật lòng mình.

“Cô thích ăn gì? Để tôi nói họ chuẩn bị.” Tổng Vũ Thành hỏi rất tự nhiên.

Tần Thanh dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn anh.

Tổng Vũ Thành vẫn cất giọng bình thản giống như anh chỉ đang trò chuyện với cô nhưng trong ánh mắt vẫn lộ vẻ lạnh lẽo.

Tần Thanh lắc đầu một cái: “Cảm ơn, món nào tôi cũng thích.”

Cô lại liếc mắt nhìn về đối phương, sau đó cô lại nhìn trên bàn tay anh trông trơn, không có ngón nào đeo nhẫn.

Tần Thanh cúi đầu thấp xuống, tiếp tục ăn phần cháo của mình.

Tổng Vũ Thành cũng cầm đũa lên, nói với cô: “Hãy ăn những món này, không cần phải ăn cháo.”

Tần Thanh ngoan ngoãn gật đầu, gấp món ăn gần mình nhất.

Cả hai người lo dùng bữa, không khí giảm xuống như muốn đóng băng.

Tổng Vũ Thành đột nhiên mở miệng hỏi: “Tại sao không ăn trứng?”

Tần Thanh khăng khái nói: “Tôi bị dị ứng với lòng đỏ trứng.”

Tổng Vũ Thành nhíu mày: “Sao? Cô bị dị ứng à?”

“Khi ăn vào, trên người tôi sẽ bị nổi một ít nốt đỏ, cũng sẽ rất ngứa.” Tần Thanh nói thật.

“Uống thuốc kháng sinh vào có hết không?” Tổng Vũ Thành hỏi.

Tần Thanh kinh ngạc: “Đúng, bình thường tôi cũng thường uống thuốc kháng sinh.”

Tổng Vũ Thành nói: “Uống nhiều sẽ có tác dụng phụ, uống ít thôi.”

Tần Thanh vâng lời “ạ” một tiếng, suy nghĩ một chút lại ưỡn ẹo bổ sung một câu: “Cám ơn.”.

Tần Thanh rót cuộc cũng ăn xong chén cháo kia, cảm thấy bữa cơm này khá dài khiến người khác phải chịu đựng thật đau khổ.

Tổng Vũ Thành lại không cảm thấy như vậy. Anh là người thích an tĩnh, nhìn đáng vẻ Tần Thanh buồn bực, cố gắng ăn hết chén cháo thì anh bỗng có cảm giác rất thú vị.

Đến lúc Tần Thanh thoải mái bước từ trong phòng ra, Lữ Đan vẫn còn để lại phần cơm cho cô, còn cô ấy không biết đi đâu rồi.

Cô trở lại phòng làm việc, thấy Lữ Đan cũng không có ở đây.

Tần Thanh mời một gục xuống bàn, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân của các đồng nghiệp đi đến, cô mới cẩn thận ngồi dậy.

Lữ Đan vui vẻ chạy vào, tươi cười nói với Tần Thanh: “Tớ mới vừa đi với mấy người bạn, nghe nói hôm nay ở trung tâm thương mại Vĩnh Gia có giảm giá.” Nói xong cô giơ túi mỹ phẩm lên trước mặt Tần Thanh nói: “Nhãn hiệu này rất ít giảm giá, tớ muốn mua từ lâu rồi.”

Tần Thanh nhận lấy chiếc bình được chạm khắc rất tinh xảo, thì thầm nói: “Son móng tay của Pháp, giảm giá khá cao.”

Lữ Đan đột nhiên đến gần Tần Thanh, cẩn thận nhìn vào mặt cô hỏi: “Cậu dùng hiệu nào mà có làn da đẹp như vậy?” Nói xong, cô bước đến gần sờ khắp mặt Tần Thanh, nói: “Vừa trắng vừa trơn, cậu dùng kem dưỡng da gì thế?”

Tần Thanh cố gắng kéo tay Lữ Đan: “Tớ chỉ dùng những loại thông thường thôi, có mười mấy tệ một chai thôi.”

Lữ Đan tròn to hai mắt: “Cậu thật biết tiết kiệm tiền.”

“Tớ dùng những loại mỹ phẩm vừa hợp túi tiền vừa thoải mái.” Tần Thanh nói nghiêm túc.

Lữ Đan cười: “Khó trách da cậu giống da em bé, thì ra cậu cũng dùng những loại mỹ phẩm dành cho em bé.”

Tần Thanh cảm thấy đề tài này chẳng thú vị chút nào nên cũng không trả lời nữa.

Đến gần tối, gió bắt đầu thổi mạnh, Tổng Vũ Thành cũng cảm thấy hơi mệt vì phải ngồi trên ghế suốt buổi, mong anh cũng về nhà.

Suốt buổi chiều, anh cùng mấy giám đốc khác đi họp hội nghị, thảo luận về kế hoạch phát triển trong năm năm tới của tập đoàn.

Tổng Vũ Thành dự định sẽ giảm đầu tư về lĩnh vực địa ốc mà thay vào đó sẽ chuyển hướng đầu tư sang lĩnh vực cung cấp nhiên liệu.

Nguyên nhân chủ yếu là mấy năm nay địa ốc bị nhà nước quản lý khá chặt chẽ mà lợi nhuận cũng giảm đáng kể. Thêm vào đó, doanh nghiệp muốn gia nhập vào lĩnh vực này ngày càng nhiều, khai phá mở rộng nhiều nơi khiến tình thế địa ốc không còn đất phát triển nữa.

Mỗi giám đốc bộ phận, ai giữ ý này, mỗi người đều khư khư giữ ý kiến của riêng mình..

Chuyển sang đầu tư ở một lĩnh vực khác là một chuyện không nhỏ, không thể làm qua loa.

Điện thoại nội tuyến ở bàn làm việc vang lên, giọng nói của nữ thư ký truyền đến: “Thưa Tổng Giám Đốc Tổng, giám đốc Tổng muốn gặp ngài”

Tay Tổng Vũ Thành bắt gác nắm chặt thành quyền, sau đó anh buông tay, ngồi thẳng người, trầm giọng nói: “Mời ông ta vào.”

Nữ thư ký mở cửa mời Tổng Viễn Hưng vào.

Tổng Vũ Thành im lặng nhìn người đang đi vào. Ông ta cũng đã ngoài năm mươi nhưng đáng vẻ cũng còn rất phong độ, hai chữ “dã tâm” cũng viết rất rõ ràng trên gương mặt ông ta.

“Mời ngồi, cậu đến mà cháu chưa kịp tiếp đón, thật quá thất lễ.” Tổng Vũ Thành cũng đứng dậy nói.

Tổng Viễn Hưng mỉm cười, ngồi vào ghế sofa, không nhanh không chậm mở miệng: “Cháu ngoan, hôm nay trong hội nghị, đề nghị của cháu rất hay. Chú cũng tán thành nhưng cũng sợ mấy lão già kia dị nghị nói mình là chú cháu nên bênh vực lẫn nhau. “

Tổng Vũ Thành cười cười: “Chú nói đúng lắm”

Tổng Viễn Hưng thấy lạ nên nói: “Ba cháu đi Mỹ cũng hơn hai năm rồi, ngày hôm qua chú và ông ấy có trò chuyện qua điện thoại. Ông ấy nói rất hài lòng với cuộc sống bây giờ. Chú cũng thật sự rất ngưỡng mộ anh ấy.” Ông ngược mắt nhìn Tổng Vũ Thành “Cháu tiếp quản công ty cũng được bốn năm rồi, còn chú, chắc chưa tới một năm rưỡi nữa thì cũng di cư sang Mỹ, cùng anh ấy an die,n,đạ.n*****Sóc***Là****Ta*****lze.qu,ydo/nn.. hưởng tuổi già. Mọi chuyện ở đây đều giao cho cháu.” Ông ta khoa trương than thở “Già cả rồi thì phải chịu thôi, tuy cũng muốn làm nhiều chuyện nhưng lực bất tòng tâm. Bây giờ thiên hạ của những người trẻ tuổi rồi.”

Tổng Vũ Thành lập tức nói: “Chú cũng quá khiêm nhượng rồi, chú thật sự chẳng già tí nào. Ba cháu vì muốn trị bệnh nên mới đến đó, sau khi trị khỏi

bệnh thì cũng về nước. Ở đây cũng còn nhờ sự giúp đỡ của chú.”

Lúc này, thư ký Trần gõ cửa bước vào, cũng không chú ý đến người đang ngồi trên ghế sa lon, trực tiếp nói với Tổng Vũ Thành: “Tổng giám đốc Tổng, buổi tối là lúc vui chơi, hôm nay tôi đã cố ý mời mấy cao thủ đến chơi bài.” Anh ta cúi đầu, hơi chút kinh ngạc nói: “Tổng giám đốc Tổng, thật xin lỗi đã quấy rầy ngài, tôi ra ngoài trước.” Nói xong, anh ta liền xoay người đi ra ngoài.

Tổng Vũ Thành cũng rất vui vẻ nói với Tổng Viễn Hưng: “Chú cũng đi cùng cháu chứ, có rất nhiều tiết mục đặc sắc đấy.”

Tổng Viễn Hưng cười nói: “Không đi, già rồi, ngồi lâu sẽ đau lưng, những người tuổi trẻ như các cháu cứ tự tập vui chơi đi, đừng quan tâm đến chú.”

Tổng Viễn Hưng đứng lên và bước ra ngoài, còn Tổng Vũ Thành tiễn ông ta ra tận cửa, sau đó trở lại ngồi sau bàn làm việc.

Thư ký Trần lại gõ cửa đi vào, trực tiếp hỏi: “Ông ta lại ra chiều gì nữa đây?”

Tổng Vũ Thành nhũn mày, buồn buồn đáp: “Lão cáo già này, không biết lại đang giờ trò quý gì? Gần đây luôn tỏ vẻ muốn ả mình, cáo lão hồi hương.”

Thư ký Trần hỏi: “Vậy ngài định làm gì?”

“Hiện giờ cũng chỉ có thể dĩ bất biến ứng vạn biến (ý là chuyện đến đâu thì ứng phó đến đó).” Tổng Vũ Thành xoa lông mày đáp.

Thư ký Trần nhắc nhở: “Buổi tiệc tối nay rất đông, hôm nay cũng có mời mấy người lãnh đạo cấp cao.”

Tổng Vũ Thành lấy từ trong ngăn kéo ra chút đồ tùy thân, đứng lên nói: “Tối nay cậu không phải đi theo tôi, cậu nên trở về chuẩn bị để ngày mai đi Nam Kinh. Nhớ cẩn thận điều tra rõ về dự án hai chi nhánh công ty, có vấn đề gì khó khăn thì hãy liên lạc với tôi.”

Hai người cùng nhau đi tới ga ra tầng ngầm, sau đó chia nhau lái xe rời đi.

Lúc này gió thật to, lá cây mùa thu rụng gần hết, trông có vẻ tiêu điều.

Xe chạy nhanh trên đường nhựa, lúc này Tổng Vũ Thành thoáng nhìn thấy bóng dáng của một cô gái nhỏ nhắn đang đi dạo trên đường.

Cô gái mặc áo khoác màu trắng, vóc người cao gầy nhìn có vẻ mỏng manh. Khăn quàng cổ màu phấn trắng bay phấp phới cùng mái tóc dài đen nhánh hoà quyện vào nhau trông thật sinh động.

Anh chuyển tay lái, nhanh chóng chạy đến gần bóng dáng nhỏ nhắn kia.

Tần Thanh bỗng cảm nhận được có vật gì đang tới gần, cô quay đầu lại thì thấy chiếc xe màu đen.

Cô chỉ không ngờ chiếc xe kia sẽ đậu ở trước mặt mình, theo bản năng cô lùi về phía sau mấy bước.

Cửa sổ xe được hạ xuống, khuôn mặt tuấn tú của Tổng Vũ Thành hiện ra nơi cửa, anh nhìn Tần Thanh nói: “Đi đâu? Tôi đưa cô đi.”

Tần Thanh sững sờ mấy giây, vội vàng khoát tay: “Không cần, không cần, không cần làm phiền ngài.”

“Không phiền, lên xe.” Tổng Vũ Thành cười nói, nụ cười rất hút hồn.

Lời nói tràn đầy ý tốt và nụ cười tươi trẻ vẫn nở trên môi anh khiến Tần Thanh có chút hốt hoảng.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt mình, sau đó cúi đầu mím môi, vẻ mặt trông rất đau thương.

Đúng lúc này, có xe buýt đến, một nhóm người giành nhau bước lên.

Tần Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía đám người đang chật chội giành nhau lên xe, cô quay đầu vội vã nói với Tổng Vũ Thành: “Xe buýt đến rồi, Tổng giám đốc Tổng, tôi đi trước, cảm ơn ngài.” Cô nói xong, liền nhấc chân chạy về phía xe buýt kia.

Ngay lập tức, Tổng Vũ Thành đột nhiên nóng nảy. Anh mở cửa xe, sải bước nhảy tới mấy bước, bắt lấy cánh tay Tần Thanh.

Vì quá gấp, anh dùng chút lực muốn kéo cô về hướng mình.

“A ....” Tần Thanh theo bản năng kêu thảm một tiếng, ngay sau đó cô ôm ngực.

Tổng Vũ Thành hốt hoảng, vội vàng buông lỏng tay.

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Edit : Sóc Là Ta -

Vết thương vốn đã lành lại nhưng giờ lại bị lực kéo khá mạnh nên nó tiếp tục bị nứt ra.

Tần Thanh chau mày, ôm ngực, cắn môi dưới, đợi cơn đau dần qua đi.

Tổng Vũ Thành nhìn cô đang nước mắt lưng tròng vì đau đớn thì anh cũng sờ mắt mấy giây.

Dáng vẻ kia thật sự rất điềm đặn đáng yêu.

Gương mặt anh tỏ vẻ áy náy nói: “Xin lỗi, tôi quên vết thương của cô vẫn chưa lành.”

Anh lấy tay khê đỡ phía sau lưng cô, dìu cô đến gần xe n, mình và đỡ cô vào ngồi vào vị trí kế bên ghế lái.

“Bây giờ tôi đưa cô tới bệnh viện để kiểm tra vết thương.” Tổng Vũ Thành vừa ngồi vào trong xe đã nói.

Tần Thanh có chút áy náy, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ tôi cũng đang muốn đi tới bệnh viện để băng bó lại vết thương.”

Tổng Vũ Thành lấy điện thoại di động ra, điện thoại cho phó giám đốc để ông ta đi dự tiệc thay mình.

Tần Thanh nghe xong lo lắng: “Anh có việc thì cứ đi, để tôi ở ven đường được rồi. Tôi có thể tự đón xe đi.”

Tổng Vũ Thành trấn an cô, nói: “Tôi vốn cũng không muốn đi đến nơi đó và cũng đang muốn tìm cho mình một lý do để không đi.”

Nghe vậy, Tần Thanh cũng không nói thêm gì nữa, im lặng ngồi một bên, cũng không tìm ra được đề tài gì để nói với anh nữa.

Xe nhanh chóng tới bệnh viện, Tổng Vũ Thành trực tiếp dẫn cô đến ngoại khoa khu nội trú. Trưởng khu nội trú gặp được anh thì rất kinh ngạc. Ông dừng lại nói chuyện một lúc, cuối cùng phân công cho hai bác sĩ nữ lấy thuốc cho Tần Thanh, rồi lại băng bó vết thương cho cô.

Khi mở lớp băng, quả nhiên vết thương bị rỉ ra chút máu tươi, may mắn là vẫn chưa đông lại. Bác sĩ thoa thuốc sát trùng lên khiến Tần Thanh đau đớn như có ai đang cào xé mình.

Gương mặt Tần Thanh tái xám, cô bước ra ngoài thấy Tổng Vũ Thành đang đứng chờ cô ngay hành lang.

Cô có chút ngượng ngừng cười với anh: “Thật xin lỗi anh, làm mất thời gian của anh quá.”

Tổng Vũ Thành hỏi: “Lần sau, bác sĩ hẹn ngày nào đến băng lại?”

Tần Thanh cầm chai thuốc mà bác sĩ vừa mới đưa cho mình, quơ quơ trên tay nói: “Hôm nay là lần cuối cùng, bác sĩ nói vết thương cũng lành rồi, sau này chỉ cần băng bó ở nhà là được.”

“Vậy có để lại sẹo hay không?” Tổng Vũ Thành thuận miệng hỏi.

Tần Thanh cũng ngỡ ngác, sau đó cũng nhanh chóng lắc đầu một cái.

“Vậy giờ chúng ta đi ăn cơm, cô muốn ăn gì?” Tổng Vũ Thành cười hỏi.

“Tôi ăn rồi.” Tần Thanh nhỏ giọng nói.

Lúc này hai người đã cùng nhau sánh bước ra đến ngoài cổng bệnh viện, Tổng Vũ Thành liếc nhìn cô một cái, nói: “Ăn lúc nào? Ăn cái gì?”

“Lúc tan ca, tôi đã ăn bánh mì sandwich ở công ty.” Tần Thanh thành thật đáp.

“Vậy cũng không coi là ăn, giờ chúng ta đi ăn.”

Tổng Vũ Thành dẫn Tần Thanh đi tới nhà hàng có bàn ăn xoay tròn Shangri-La.

Phòng ăn rất lớn, bên trong ánh đèn toả sáng, khắp nơi đều là đèn gắn tường trông thật lộng lẫy.

Giữa đại sảnh có một cây đàn Piano lớn bằng thủy tinh, một người mặc lễ phục màu đen lịch sự ngồi chơi đàn ở đó.

Xung quanh chiếc đàn piano sang trọng là hòn non bộ, còn có suối phun ra theo cột tháp, nước chảy lúc cao lúc thấp mờ ảo, cảnh vật thiên nhiên vô cùng tươi đẹp.

Suối phun xuống đèn màu khiến cột nước hiện ra bảy màu, mỏng ảo, mỹ lệ như thần tiên giáng thế.

Bữa ăn tối nay, hầu như đã chật kín người, chỉ thoang thoảng nghe được tiếng đàn piano êm dịu.

Hai người ngồi ở vị trí trước cửa sổ, ghế sofa rất lớn, cả người Tần Thanh ngồi lọt thỏm bên trong chiếc ghế.

Người phục vụ bàn đưa thực đơn đến, Tống Vũ Thành đưa cho Tần Thanh: “Muốn ăn gì có thể tùy ý gọi.”

Tần Thanh không dám nhận, nói: “Tôi không biết chọn hay là anh chọn đi. Tôi ăn gì cũng được.”

Tống Vũ Thành cầm thực đơn, cười hỏi: “Trừ lòng đỏ trứng thì có gì cô không ăn được?”

Tần Thanh xấu hổ cúi đầu: “Không có.”

Tống Vũ Thành kêu một phần Gà hầm nhân sâm cách thủy, một phần rau trộn, hai phần mì Ý, một ít đồ ngọt và mấy món ăn khai vị.

Cuối cùng người phục vụ hỏi có cần rượu hay không thì Tống Vũ Thành nhìn Tần Thanh một lát, sau đó cũng khéo léo từ chối.

Thức ăn rất nhanh chóng được đưa tới.

Tần Thanh ngồi thẳng lưng, cúi đầu thận trọng dùng bữa.

Bất kể đang ở đâu hay là đối mặt với bất kỳ người nào thì cô vẫn cảm thấy lo sợ.

Thố canh gà hầm đưa tới trước mặt cô, cô tò mò nhìn nó không biết món đó ăn ra sao.

Tựa như ngân nhĩ, có màu trắng trắng, cô múc thử một muỗng đưa lên miệng mình nếm thử, mùi trứng gà tràn ngập trong khoang miệng cô.

Tần Thanh nhất thời không phản ứng kịp, cô nhăn mặt đến thảm thương.

Tống Vũ Thành lấy ly nước trên bàn đưa tới trước mặt cô, nói: “Uống cái này đi, có thể sẽ khá hơn một chút.”

Tần Thanh ngoan ngoãn làm theo, cô nếm thử và nhận ra đó là nước hạnh nhân.

Hương thơm ngọt dịu, mùi vị cũng không tệ lắm.

Cô cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên tay cô dừng lại.

Đang cầm cái ly trong tay, cô lơ đãng nhìn vào ngón tay của người đang ngồi đối diện.

Ngón áp út trên bàn tay trái của Tống Vũ Thành còn có đeo một chiếc nhẫn, mà lúc này chiếc nhẫn cũng đang phát sáng theo từng chuyển động của anh.

Phát hiện mới này khiến cô kinh ngạc không thôi, cô có chút không lễ phép, cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay của anh.

“Sao vậy?” Tống Vũ Thành nhẹ giọng hỏi.

Như ý thức được mình thất lễ, Tần Thanh vội vàng quay mặt đi, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Bàn ăn xoay tròn trong lúc vô tình lại chuyển động, cảnh vật bên ngoài lại thơ mộng khiến lòng người mê hoặc. Cảnh đêm thành phố như bùng sáng hiện ra trước mặt, như thực như ảo khiến cô say mê ngắm nhìn.

Tần Thanh quay đầu, buông đũa, nhỏ giọng nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về thôi.”

Tống Vũ Thành ngắm nhìn cô, nói: “Dùng bữa nhanh vậy sao?” Dừng một chút, anh lại bổ sung: “Nhà cô có bao nhiêu người?”

Tần Thanh im lặng không lên tiếng, sau đó cô lại không tự chủ nhìn chiếc nhẫn trên bàn tay trái của anh ta.

Cô hơi xấu hổ đỏ mặt.

Tống Vũ Thành nhìn thấy vẻ mặt cô, anh nâng bàn tay trái của mình lên một chút, trên mặt thoáng mỉm cười.

Anh múc một chén canh đưa tới trước mặt cô: “Uống một chén nữa đi, rất ngon đấy.”

Vì Tống Vũ Thành đã yêu cầu như thế, cô cũng không tiện từ chối anh.

Xe đến cửa chung cư, Tần Thanh nói ngừng xe.

Tổng Vũ Thành ngắm nhìn một hồi, sau đó nói: “Vào đi, tôi tiễn cô lên.”

“Không cần đâu, anh tiễn tôi tới đây được rồi, cảm ơn anh đưa tôi về.” Tần Thanh nói xong liền mở cửa bước xuống xe.

Cửa xe vừa muốn đóng, Tổng Vũ Thành gọi cô lại: “Cho tôi mượn điện thoại của cô.”

Tần Thanh cũng vội vàng lấy điện thoại di động ra, lễ phép đưa cho anh, sau đó cô lui về sau mấy bước, đến đuôi xe đứng chờ.

Chỉ trong mấy giây, Tổng Vũ Thành trả lại điện thoại di động cho cô.

Tần Thanh nhận lấy, khách khí nói tạm biệt. Sau đó cũng xoay người bước vào trong chung cư.

Điện thoại di động trong tay vang lên, là một dãy số lạ.

“Xin chào.” Tần Thanh bắt máy, theo quán tính cô lịch sự mở miệng nói.

“Là tôi, số điện thoại này là của tôi, khi cần giúp đỡ thì cô có thể gọi cho tôi.” Tổng Vũ Thành dừng lại một chút, nói tiếp: “Lúc nào cô cũng có thể gọi cho tôi.”

Tần Thanh dừng bước, kinh ngạc xoay người lại.

Cô nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đang đậu trước cổng chung cư.

Lúc này cô cũng không nhận ra vẻ mặt anh thế nào nữa.

Tần Thanh không dám lơ đãng, miễn cưỡng lên tiếng đáp lại: “Được, cảm ơn anh.”

Về đến nhà, Tần Thanh thật lâu không cách nào bình phục tâm tư.

Cô cứ cầm điện thoại di động và nhìn vào chuỗi số đơn giản dễ nhớ này mà cảm thấy vui vẻ, ngượng ngùng lẫn tự trách.

Đáng lẽ cô không nên lên ngôi xe của anh, không nên ăn cơm với anh, lại càng không nên đưa điện thoại của mình cho anh.

Tóm lại, tất cả đều là lỗi của cô.

Vì muốn để cho mình dễ nhận ra số của anh và tránh nghe điện thoại nên cô đặt tên Tổng Vũ Thành trong máy điện thoại là số “1”.

Tần Thanh để điện thoại trên đầu giường, đang chuẩn bị đi tắm thì đột nhiên chuông điện thoại mãnh liệt vang lên. Cô sợ hãi cầm điện thoại lên xem.

Ngay sau đó cô thở phào nhẹ nhõm, điện thoại vừa được thông, cô không khách khí nói: “Anh điện thoại cho tôi làm gì? Sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Cô ăn nhầm thuốc nổ à?” Lục Kiếm Thăng hét lên: “Số điện thoại của cô khó biết lắm sao?”

“Có chuyện gì thì mau nói đi, còn nếu không có thì tôi cũng cúp máy trước đây.” Tần Thanh nói xong liền muốn cúp điện thoại.

“Khi nào cô xuất viện?” Lục Kiếm Thăng tức giận, nói: “Tôi làm chút thức ăn đem đến cho cô nhưng hôm nay khi đến thì cô xuất viện rồi.”

Tần Thanh ngơ ngác, sau đó cô chậm rãi nói: “Cảm ơn anh có lòng.”

“Tôi đang đứng dưới lầu nhà cô đây, cô mau xuống đây.” Lục Kiếm Thăng vẫn trầm ổn nói.

Tần Thanh không chút do dự nói: “Thật xin lỗi, tôi buồn ngủ.”

“Cô nhất định phải xuống đây, nếu không tôi sẽ đi đến gõ cửa từng nhà. Tôi không tin sẽ không tìm được cô.” Lục Kiếm Thăng uy hiếp nói.

Tần Thanh luống cuống: “Có chuyện gì nói trong điện thoại không được sao?”

“Không được.”

“Anh dám xông vào nhà tôi thì tôi sẽ báo cảnh sát.” Tần Thanh không yếu thế nói.

“Cô. . . . . tôi cho cô năm phút, có xuống hay không?” Lục Kiếm Thăng đã nhịn tới mức độ cực hạn rồi.

Cúp điện thoại, Tần Thanh ném điện thoại lên giường và đi vào phòng tắm.

Cô còn chưa kịp rửa mặt thì điện thoại di động lại vang lên. Tần Thanh không để ý tới, mặc kệ nó ồn ào đến cỡ nào.

Mãi đến khi điện thoại reo lần thứ ba, Tần Thanh mới che mặt nạ, nằm ngửa trên giường, tiện tay bắt máy.

Lục Kiếm Thăng cực kỳ tức giận hét lên: “Người phụ nữ này thật kiêu căng, chắc cô cho rằng bản thiếu gia đây thực sự thích cô sao? Tôi nói cho cô biết, tôi ...tôi cũng không nghĩ gì tới cô nữa.” Nói xong, anh trực tiếp cúp điện thoại.

Tần Thanh thả điện thoại lên tủ đầu giường, vỗ vỗ vào chiếc mặt nạ trên mặt mình.

Thực ra, lúc Lục Kiếm Thăng rống giận lần thứ nhất thì cô cũng đã ném điện thoại xuống giường rồi. Cô cũng còn chưa kịp nghe anh ta nói gì.

Trong khi đó ở lầu dưới, Lục Kiếm Thăng liên tục đốt thuốc lá, anh hung hăng dùng chân nghiền nát nó, thấp giọng mắng: “Mẹ kiếp, sao mình lại vướng vào người phụ nữ ngốc nghếch, khó trị này chứ?”

Anh xoay người, ném đóa hoa vào trong xe, tùy tiện mở cửa xe. Sau đó anh ngồi vào trong và đóng sầm cửa lại.

Chiếc xe thể thao màu đỏ gầm nhẹ rời đi.

Tối thứ bảy, Tống Vũ Thành đang ở nhà tập thể dục bằng máy chạy bộ ở trên sân thượng.

Người bạn thân Daniel gọi điện thoại tới.

“Tống, đi chưa?” Daniel dùng tiếng Anh với giọng điệu nóng nảy hỏi.

“Đi đâu?” Tống Vũ Thành hoàn toàn ngờ ngạc.

Trong lòng Daniel lập tức kêu trời, rên rì nói: “Tôi cũng đoán được cậu sẽ có phản ứng này.” Anh ta bắt đầu đi nhắc nhở, nói: “Tối nay là tiệc sinh nhật tôi, tổ chức tại Thành Nam. Tôi đã điện thoại nói trước với cậu rồi mà lúc đó cậu cũng đồng ý rồi còn gì. Cậu đừng nói với tôi là cậu không có thời gian.”

“Yên tâm, tôi đã đồng ý thì nhất định phải đi.” Tống Vũ Thành chợt nhớ tới buổi tiệc này.

Daniel cười: “Vậy thì cậu mau đến đây, mọi người ở đây cũng ghép đôi hết rồi. Giờ cậu lộ mặt sẽ làm phụ nữ ở đây ngoài nhìn còn cánh đàn ông chúng tôi thì thê thảm rồi.”

“Sao cậu lại có nhiều yêu cầu như vậy?” Tống Vũ Thành vừa chạy bộ vừa nói điện thoại, trán cũng đổ chút mồ hôi, hơi thở không ổn định nói.

“Tống, đây là sinh nhật của tôi, cậu cũng đừng lạnh lùng như vậy có được hay không?” Daniel cười đùa nói.

“Một năm cậu có tám lần đãi tiệc sinh nhật.” Hai người vẫn dùng tiếng Anh để trò chuyện với nhau.

“Trong tám lần đó, cậu đến chưa quá hai lần, còn lại là đến dự sinh nhật của người khác. Hôm nay thật sự là sinh nhật tôi. Sao tôi lại có một người bạn máu lạnh như cậu chứ?” Daniel lại nhấn mặt trách móc.

“Tôi không uống rượu lại ghét ồn ào, vậy cậu nói tôi tới đó làm gì?”

“Chỉ là cậu ít uống thôi. Cậu nói không uống rượu được thì ai tin. Nhà cậu trưng bày đủ mọi loại rượu thượng hạng mà cậu lại thường hay đi xã giao. Cậu nói vậy ai tin được?”

Tống Vũ Thành cũng không hề nói dối, anh là người có tự chủ. Anh không hút thuốc, uống rượu cực ít. Về xã giao, anh có hai người trợ thủ đắc lực uống giúp. Đến phút cuối cùng, anh mới cùng đối phương uống một ly, vừa không mất mặt lại không hại cho thân thể.

Giờ phút này, Tống Vũ Thành lười biếng giải thích: “Tối nay chiều này tôi trả, cậu cứ vui vẻ hết mình.” Nói xong, anh cúp điện thoại.

Anh lại chạy một lát, sau đó anh dừng lại, cầm khăn lông vừa lau mồ hôi vừa đi xuống phòng tắm dưới lầu.

Từ phòng tắm bước ra ngoài, anh gọi điện thoại đến điểm bán đồ ăn. Sau đó anh đến phòng sách để xử lý công việc vốn làm chưa xong.

Đồng hồ báo thức chỉ mười giờ rưỡi đêm, Tống Vũ Thành ngồi trên ghế đuỗi hai cánh tay, sau đó anh đứng dậy đi tới phòng khách.

Cầm điện thoại bị ném trên ghế sa lon trước đó, anh thấy có hai cuộc gọi nhớ từ Daniel gọi đến.

Không tệ, có tiến bộ, cũng chỉ thúc giục có hai lần.

Anh cầm chìa khóa xe lên và bước ra khỏi nhà.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Chương 18

Khi anh đến nơi hẹn cũng đã hơn mười một giờ.

Daniel bao hết cả phòng, đèn màu bên trong chói sáng, âm nhạc xập xình điếc tai, một nhóm người đang vui chơi như quên hết tất cả.

Tổng Vũ Thành đứng ngay cửa, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng, anh hơi nhú mào.

Daniel nhìn anh, lớn tiếng kêu: “Tổng, ở đây...”

Daniel vừa chạy tới, toàn thân đều đeo dây ruy băng với đủ loại màu sắc khác nhau, nói: “Tổng, không ngờ cậu đến thật. Tôi nói với họ rằng cậu sẽ đến nhưng họ không tin. Cậu nhanh đến đây nào.”

Tổng Vũ Thành bị anh ta kéo đi, thỉnh thoảng cũng có vài người đến chào hỏi.

“Sao nhiều người vậy?” Tổng Vũ Thành cau mày hỏi.

“Tôi cũng không quen biết họ. Có lẽ họ là bạn của bạn tôi, mà ở đây đông đúc như vậy, sao tôi quản được họ là ai chứ?” Daniel cũng uống hơi nhiều nên ngắt ngừng say.

Hai người đi lên tới lầu hai, trái với khung cảnh náo nhiệt bên dưới thì nơi này yên tĩnh hơn một chút.

Đẩy cửa bước vào, đèn tường mờ ảo, bao nhiêu nam nữ ôm nhau cùng nâng ly uống rượu, trong phòng nồng nặc mùi bia rượu.

Tổng Vũ Thành đứng trước cửa ra vào một lúc, sau đó anh mới bước vào.

Thấy hai người họ bước vào, mọi người trong phòng rồi rít hoan hô, vui mừng hò reo.

Daniel cực kỳ vui mừng la hét: “Thấy không? Anh ấy đến đây. Mỗi người bị phạt uống ba ly, có chơi có chịu.”

Có người phụ nữ nũng nịu hờn trách: “Tôi trẻ hơn bốn giờ, vậy không tính là chúng tôi thua.”

Mọi người rồi rít vây quanh Tổng Vũ Thành để chào hỏi, giống như là anh là người bạn quen thân với họ đã lâu.

Tổng Vũ Thành cứng rắn nhếch khóe miệng trả lời.

Tổng Vũ Thành đều biết họ, họ đều là con cháu gia đình danh gia vọng tộc.

Trong đó có một người rất quen với anh, người đó chính là Lục Kiếm Thăng.

Tổng Vũ Thành mới vừa ngồi xuống, Lục Kiếm Thăng liền đẩy bạn gái ra, lại gần chỗ anh. Lục Kiếm Thăng vỗ vai Tổng Vũ Thành, nói: “Anh Thành, anh thật thiên vị, sinh nhật em thì anh không thêm tôi, vậy mà lại tham dự buổi tiệc sinh nhật của Daniel.”

Tổng Vũ Thành gỡ cánh tay Lục Kiếm Thăng đang đặt trên bả vai mình, cũng không thèm nhìn cậu ta một lần. Không khí nơi này ồn ào náo nhiệt khiến anh có chút không vui.

Lục Kiếm Thăng cũng không thèm để ý, nhận lấy ly rượu từ tay bạn gái mình đang ngồi bên cạnh, ngửa đầu uống hết.

Cô gái bên cạnh vui mừng vỗ tay.

Daniel vỗ vai Lục Kiếm Thăng, nói giọng tiếng Anh: “Cậu sao có thể so với tôi được? Tôi và Tổng đã từng vào sinh ra tử mới có được tình bạn như ngày hôm nay. Lúc tôi đỡ đạn thay anh ta thì cậu cũng còn chưa ra đời.”

“Con mẹ nó, anh mấy tuổi mà cao ngạo như thế, nói chuyện cũng không biết dè chừng. Đã vậy còn dựa vào việc hư hỏng mà lên mặt, anh cũng nên biết tôi và anh Tổng chính là thân thích.” Lục Kiếm Thăng cũng dùng tiếng Anh nói lại.

“Mẹ kiếp, họ Tổng gì chứ? Ba tôi hợp tác với Tổng, liên kết với tập đoàn Đinh Thành, chung sức chung tay phát triển tập đoàn này, đôi bên cùng có lợi. Mà anh, họ hàng xa đến nỗi bắt đại bác còn chưa tới, thân thích gì chứ? Phải biết khiêm tốn, nhớ chưa?” Daniel không phục nói.

“Sao lại bắn đại bác không tới? Dượng tôi chính là cậu của anh ấy, cái gì mà bắn đại bác cũng không tới?”

Hai người đàn ông uống say, giống như hai đứa bé, tranh cãi đến nỗi không ai chịu thua ai. Cậu một câu, tôi một câu, cứ thế mà hò hét.

Tổng Vũ Thành cũng mặc kệ hai người bọn họ, anh lấy điện thoại di động ra xem lịch trình làm việc trong ngày mai của mình.

Anh đang cầm điện thoại di động, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Đang khi hai người họ còn tranh cãi, anh kéo tay Lục Kiếm Thăng, hỏi: “Cậu giải quyết như thế nào với người nữ nhân viên kia vậy?”

“Ài?” Lục Kiếm Thăng nhất thời không phản ứng kịp.

“Tần Thanh, hôm đó cậu la hét dữ lắm cơ mà.”

“Người phụ nữ chết tiết đó sao, đã xấu xí mà còn lên mặt với tôi, tôi không cần.” Lục Kiếm Thăng thuận miệng nói mấy câu. Cậu ta đột nhiên dừng lại, vô cùng ảo não gơ tay lên lau mặt một cái. Lúc này cậu cảm thấy người mình tỉnh táo mấy phần, giống như cũng tỉnh rượu một chút, sau đó cậu rất nghiêm túc nhìn Tổng Vũ Thành, nói: “Cô bé kia rất tốt, tôi chưa từng theo đuổi ai mà khó như vậy. Tôi tặng hoa, tặng kim cương nhưng cô ấy không nhận. Cô ấy thật rất có cá tính, em nhất định muốn kết hôn với cô ấy. Chỉ cần cô ấy chịu gả thì...tôi tuyệt đối nguyện ý làm một người chồng tốt.”

Tổng Vũ Thành sùng sốt, khó tin nhìn Lục Kiếm Thăng. Trong lúc nhất thời, anh ngây người một chút.

Đúng lúc này, có một đám nam nữ đi vào phòng.

Trong đó có hai người ăn mặc mát mẻ. Người phụ nữ trang điểm xinh đẹp khe khẽ đảo mắt lướt nhìn, thấy Tổng Vũ Thành thì cô lập tức ngồi sà vào bên cạnh anh.

Cô ấy mang giày cao cổ, đang ưỡn ẹo đến gần.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Tổng Vũ Thành lạnh lùng liếc mắt nhìn khiến người phụ nữ kia khựng lại một lát.

Daniel vội vàng giải vây: “Hai vị mỹ nữ này chọn làm người rồi, anh ta không có hứng thú với phụ nữ.”

Ánh mắt hai người trong veo, trợn tròn mắt nhìn Tổng Vũ Thành, sau đó bất đắc dĩ đứng dậy đi nơi khác.

“Cậu nói xằng bậy gì vậy?” Tổng Vũ Thành nói.

“Yên tâm, không ai dám đồn ra ngoài đâu, mà dù sao đi nữa cậu cũng không quan tâm mà.” Daniel đáp.

“Ai nói tôi không quan tâm?” Tổng Vũ Thành thuận miệng nói.

Daniel có rượu trong người nên cũng đột nhiên hăng hái nói: “Tổng, có lúc tôi cảm thấy cậu thật sự khiến người khác khó hiểu. Cũng đã nhiều năm trôi qua rồi, tại sao cậu vẫn như thế? Việc cậu thủ tiết cũng nên kết thúc thôi. Cậu cũng không phải thuộc loại người ăn chay niệm phật nên cậu cũng đâu cần phải kiêng dè đúng không?”

Tổng Vũ Thành cắt lời anh, cắn răng nói: “Thủ tiết gì chứ? Thủ tiết cho ai?”

Trên đời này, việc buồn bực nhất chính là việc một người đang tỉnh táo lại nói chuyện với một người đang say bết nhè.

Tổng Vũ Thành quét mắt nhìn mấy đôi nam nữ đang mơ màng say đắm trong phòng thì khinh thường nói: “Chỉ có cậu mới thích đến những nơi lộn xộn như thế này. Cậu không sợ bị bệnh sao?” Anh chịu đựng không nổi nữa nên đứng lên chạy ra ngoài “Trong vòng một năm, cậu đừng gọi tôi đến dự sinh nhật cậu một lần nào nữa.” Nói xong anh bước ra khỏi phòng.

Lúc này Daniel mới ý thức được mình đã đùa giỡn quá trớn rồi, anh cũng mau đuổi theo để chịu tội.

Hàng năm, tập đoàn Đinh Thành có tổ chức liên hoan về hoạt động ở công ty. Trong buổi liên hoan này, chủ yếu lấy nhân viên làm chủ. Sở dĩ có buổi liên hoan này là vì tập đoàn muốn níu kéo lòng trung thành của nhân viên nên ai cũng bắt buộc phải tham dự.

Các trưởng phòng động viên nhân viên trong bộ phận mình tham dự. Họ có thể thi đấu bất cứ thứ gì, cầm kỳ thư họa, vừa được biểu diễn tài năng vốn có của mình lại đoạt được phần thưởng quý giá.

Thuở nhỏ, Tần Thanh cũng từng theo ba mình học thư pháp. Vì vậy cô viết một câu “Nhạc Phi” bằng chữ thư pháp để làm bài tham gia bình chọn. Hai chữ này nằm trong bài thơ “Mãn Giang Hồng”

Hoạt động năm nay sẽ diễn ra sau lễ quốc khánh và được chia làm ba ngày. Ngày thứ nhất, công ty cử hành ở đại sảnh lầu sáu. Còn ngày thứ hai và ngày thứ ba phải ra ngoài đi chơi.

Ngày thứ nhất là tổng kết công việc hàng năm, địa điểm ở đại sảnh lầu sáu.

Mấy trăm người tập trung ở đại sảnh, trong đó các cấp lãnh đạo từ các chi nhánh khác đổ về tham dự cũng hơn một nửa rồi.

Các hình thức khen thưởng rất nhiều, thậm chí qua mấy giờ rồi nhưng phần khen thưởng này vẫn chưa kết thúc.

Cuối cùng cũng đã tới phần trình bày của lãnh đạo cấp cao. Tất cả mọi người mong chờ đôi mắt về hướng sân khấu.

Bước chân Tổng Vũ Thành ưu nhã đi lên sân khấu, hội trường rộng lớn ồn ào lập tức an tĩnh lại. Ngay sau đó vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt như chào đón anh.

Thân mặc tây trang màu xám nhạt, nhìn lướt qua có vẻ trầm ổn lão luyện, có cảm giác khí thế bức người. Mọi người như nín thở chờ đợi anh phát biểu.

Ánh mắt lạnh lùng nhưng vẫn thể hiện nét lịch sự, cao quý khiến anh hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Lúc này, anh lời ít ý nhiều, nói tóm gọn báo cáo tình hình kinh tế của tập đoàn trong hơn một năm qua.

Tần Thanh ngồi ở vị trí giữa đại sảnh, cô đứng xa xa nhìn anh, cảm thấy anh thật sáng chói.

Xung quanh cô, các nữ nhân viên không ngừng bình luận về anh. Họ ca ngợi anh, nâng anh lên cao đến đỉnh trời.

Tần Thanh cũng cảm thấy anh thật mạnh mẽ lại cực kỳ đẹp trai. Trong phút chốc, lòng cô như đang chìm đắm trong cơn mộng ảo nhưng cô vẫn chưa hề hay biết.

Hai ngày sau, ngày mà mọi người mong chờ đã lâu. Rốt cuộc những kẻ ngồi làm trong văn phòng cũng có cơ hội bay nhảy thoải thích ở bên ngoài.

Sáng chủ nhật, các đồng nghiệp đều mặc quần áo thể thao có in hình logo công ty được phát trước khi buổi lễ này diễn ra.

Quần áo thể thao của nam là màu xanh xám, còn nữ là màu bụi phấn.

Tần Thanh cũng rất thích bộ đồ thể thao dành cho nữ, lòng cô tràn ngập vui mừng.

Có mười mấy chiếc xe buýt đậu xe chờ ở đó, có đến gần năm sáu trăm người tham gia.

Dọc đường đi, các đồng nghiệp cười nói với nhau. Tần Thanh đụng tay Lữ Đan, vui vẻ nhớ lại buổi giao lưu khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Tâm tình cô chợt vui vẻ hẳn lên.

Hơn ba giờ đi xe, địa điểm hoạt động chính là khu du lịch Kính Hồ.

Ở đây có núi có hồ, không khí trong lành, cảnh sắc nên thơ.

Cảnh vật nơi đây là những nhà ngói lợp ba tầng, mặt hồ yên lặng không gợn sóng.

Cứ hai người ở một phòng, dĩ nhiên Tần Thanh ở cùng phòng với Lữ Đan.

Đề đồ vào khách sạn, nghỉ ngơi một lát, sau đó hai người ra ngoài ăn cơm trưa.

Bữa trưa gồm mười người một bàn, mười món ăn một món canh.

Tần Thanh ăn rất no, ăn xong lại đi sang bàn khác chào hỏi, tâm tình cực kỳ tốt.

Sau hai giờ nghỉ trưa, Tần Thanh và Lữ Đan đi lòng vòng trong khu này, miệng mở to để hít thở không khí trong lành.

Bốn phía đều là cây cối xanh tốt, thiên nhiên tươi đẹp như đang hiện ra trước mặt họ.

“Cậu đã từng nhìn thấy tuyết chưa?” Lữ Đan hỏi.

“Tuyết rất đẹp, có một năm vào mùa đông, thời tiết lạnh xuống đến không độ thì bỗng xuất hiện màn mỏng tuyết.” Tần Thanh đáp.

“Xem phim Hàn Quốc “Bản tình ca mùa đông” nhìn tuyết rơi thật đẹp, thật là lãng mạn.” Tay Lữ Đan đặt ngay trước mặt cô ca ngợi.

“Tớ rất sợ lạnh, tớ không muốn gặp bão tuyết.” Tần Thanh nói.

Lữ Đan nghi ngờ nói: “Trong sách nói, tuyết nhỏ không lạnh, tuyết tan mới lạnh.”

“Đúng không?” Tần Thanh nói qua loa lấy lệ.

Hai cô gái, mỗi người nói một câu, dần dần cũng đi vào bên trong đại sảnh.

Buổi chiều ở khu lễ đường, những nhân viên đã đăng ký tham dự tiết mục văn nghệ từ sớm thì cũng đang ráo riết diễn tập văn nghệ. Còn những người

bên PR cũng đang quảng cáo trên khán đài. Cảnh tượng chưa có văn nghệ, nhảy múa đã khiến người ta vui vẻ, hướng hồ gì lát nữa lại có nhiều tiết mục thật đặc sắc.

Tiết mục sôi động nhất chính là tiết mục trao giải thưởng. Ai cũng mơ ước mình chính là người giành được giải thưởng.

Tần Thanh cùng Lữ Đan đang vừa đi vào trong vừa trò chuyện về tiểu phẩm của mình thì cô nghe tên mình được gọi trên khán đài.

Cô đã đoạt giải đặc biệt trong tiết mục tham gia viết thư pháp.

Trong chốc lát Tần Thanh ngẩn ngơ, chân cô tựa, như không còn cảm giác chỉ như cô đang bay lên khán đài.

Người trao giải thưởng chính là Tổng Vũ Thành, anh bước tới bắt tay Tần Thanh nói: “Chúc mừng cô, có cơ hội thì chúng ta cùng bàn luận một chút về vấn đề này.”

Tần Thanh cảm thấy mọi thứ xảy ra quá nhanh. Khi cô trở về chỗ ngồi của mình ở dưới khán đài thì cô cảm thấy mọi thứ giống như trong mơ, căn bản giống như mình chưa từng trải qua việc lên nhận thưởng.

Lữ Đan cảm phần thưởng của cô lên, vừa nhìn vừa nói: “Đây là máy ảnh Sony đời mới nhất đấy.”

Tần Thanh bước xuống dưới mới nhận ra thì ra người vừa mới phát thưởng cho mình chính là Tổng Vũ Thành.

Không khí bữa tiệc tối trông có vẻ sôi động hơn nhiều so với bữa trưa. Chỉ có khác biệt lớn nhất là buổi tối có rượu trắng, bia, rượu trái cây và một đám người càng uống càng hưng phấn.

Tần Thanh và Lữ Đan đều là những nhân viên bình thường, ăn xong thì liền thừa dịp chạy lên tầng trên để nghỉ ngơi.

Sau khi tắm nước nóng, hai người miễn cưỡng nằm trên giường. Vì vui vẻ nên nhất thời cả hai đều không ngủ được.

“Hôm nay, tổng giám đốc Tống nói gì với cậu?” Lữ Đan đột nhiên hỏi.

“Anh ấy không nói gì với tớ hết” Tần Thanh đứng dậy và tìm một chiếc giường trống khác ngồi xuống.

“Thật sao? Nhưng ở dưới, tớ thấy anh ấy nói gì với cậu mà.”

“Có thể do tớ quá vui mừng nên chẳng nghe thấy anh ấy nói gì.” Tần Thanh cầm hộp điều khiển ti vi lên và chọn kênh.

Cậu có từng ngủ chung với đàn ông chưa?” Một lát sau, Lữ Đan bất thành lời hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Chương 19

“Hà?” Tần Thanh nghe được câu hỏi của Lữ Đan nên hơi sợ.

“Hà cái gì? Thật ra, về phương diện đó thì phụ nữ cũng giống đàn ông thôi. Dục vọng của nam và nữ lại như nhau cả thôi. Nhưng có một điều thật không công bằng.” Lữ Đan bình tĩnh nói.

“Điều gì không công bằng?” Tần Thanh tò mò.

“Đàn ông không cần lo lắng việc mình có mang thai hay không.” Lữ Đan thản nhiên nói.

“Ừ, đúng là rất không công bằng.” Tần Thanh thuận miệng phụ họa.

“Cho nên đàn ông có thể gieo rắc tình cảm khắp nơi còn phụ nữ luôn luôn phải thận trọng.” Lữ Đan nói tiếp.

“Dù là đàn ông hay phụ nữ, nếu ai buông thả mình đều sẽ trả giá cao” Tần Thanh khinh thường nói.

“Vậy cậu có ý kiến gì không?” Lữ Đan cười hỏi.

Tần Thanh trả lời không được, cô trừng mắt nhìn Lữ Đan và đáp qua loa lấy lệ: “Tây Môn Khánh còn không chết từ té sao?”

Lữ Đan cười ha ha: “Cậu thích loại đàn ông nào? Nếu thích loại đàn ông như Tây Môn Khánh, vừa đẹp trai vừa có tiền nhưng dục vọng cao một chút, cậu chấp nhận sao?”

“Không đồng ý, đương nhiên tớ không chấp nhận rồi.” Tần Thanh lập tức đáp.

“Vậy loại đàn ông cậu thích là mẫu người thế nào?” Lữ Đan hỏi tới.

“Chính tớ cũng không biết.” Tần Thanh kéo chăn đắp kín thân thể mình, buồn buồn đáp.

“Ha ha, có gì đâu mà xấu hổ, cậu cũng trưởng thành rồi mà.” Lữ Đan cười trêu nói.

Một lúc lâu sau, Tần Thanh mới nói: “Tớ thích loại người nghiêm túc, còn phải dịu dàng với tớ.”

Lữ Đan nói: “Ừ, như vậy là đúng.”

“Mẹ cậu đối xử với cậu có tốt không?” Tần Thanh hỏi.

“Đương nhiên là tốt. Sao tự nhiên cậu lại hỏi vấn đề này?”

“Không có gì.” Tần Thanh dừng một chút, “Mẹ tớ đối xử với tớ cũng bình thường, chỉ có ba tớ thì luôn đối xử rất tốt với tớ.”

Lữ Đan cười: “Cậu có yêu thương gia đình mình không?”

Tần Thanh không e dè, đáp: “Con gái ai mà không yêu thương gia đình mình chứ?”

“Vậy sao? Đôi khi có, đôi khi không.” Lữ Đan suy tư một chút, nói: “Vậy cậu sinh sống ở đây, ba cậu ở nhà. Một năm hai người không gặp nhau, tớ khẳng định cậu rất nhớ nhà lắm.”

“Đúng là tớ rất muốn về nhà.” Tần Thanh nhàn nhạt nói: “Tớ mệt rồi, ngủ ngon.”

Tần Thanh đưa tay tắt đèn ở đầu giường.

Sáng hôm sau theo kế hoạch là hai người đạp xe đi so tài chung quanh hồ Lali.

Yêu cầu là mỗi chiếc xe có nam và nữ cùng phối hợp.

Tần Thanh cảm thấy buồn rầu, sau lưng đột nhiên có người nói: “Cô với tôi một tổ nhé?”

Tần Thanh xoay người nhìn lại, nhận ra người đó chính là Phương Siêu, một đồng nghiệp cũng có quen biết.

Anh ta nói xong thì cũng chạy tới dắt chiếc xe đạp, Tần Thanh chỉ có thể cười và đồng ý.

Một tiếng còi vang lên, bao nhiêu chiếc xe đếm không hết xông ra ngoài.

Xe chạy dọc theo trung tâm, đi qua Kính Hồ, rất nhanh kéo dài khoảng cách.

Tần Thanh ở phía trước, Phương Siêu ở phía sau, hai người nghiêm túc đạp xe và bắt đầu nhịp đạp.

Tần Thanh bị thiếu máu, đi chưa được bao lâu thì cô bắt đầu hoa mắt, chân đạp không ổn định.

Xe chạy đến dưới chân núi, Tần Thanh đột nhiên bảo dừng: “Không được rồi, tôi không thể chạy tiếp. Tôi cảm thấy đầu óc choáng váng, hay là anh cứ chạy tiếp đi.”

Tần Thanh từ trên xe bước xuống, dùng hai tay chống đầu gối đứng thở dốc.

“Cô không sao chứ?” Phương Siêu có chút luống cuống.

Tần Thanh ngẩng đầu chỉ sợi xích bên cạnh chiếc thang đu nói: “Tôi leo lên ở đây, còn anh cứ chạy theo đường nhỏ. Làm như vậy chúng ta có thể rút ngắn khoảng nửa đường.”

“À? Không cần phải như vậy, chúng ta cứ từ từ chạy về cũng được.” Phương Siêu kinh ngạc.

“Tôi nghe nói năm mươi người đứng đầu sẽ nhận được phần thưởng rất phong phú, anh không muốn nhận phần thưởng này sao?” Tần Thanh hướng dẫn nói.

Phương Siêu cười lắc đầu: “Không sao cả, chúng ta cứ từ từ chạy về.”

Tần Thanh hơi giận dữ, cô ngồi nghỉ trên một tảng đá ven đường, mệt mỏi nói: “Tôi tiếp tục chạy không được rồi, tôi phải nghỉ mệt đã hay là anh cứ đi trước đi. Lát nữa tôi sẽ leo lên bắt kịp anh sau.” Cô vừa nói vừa chỉ thang sắt trên vách núi.

“Cô chắc chắn con đường này có thể lên sao? Là đường tắt?” Phương Siêu nghi ngờ nói.

“Ngày hôm qua tôi và Lữ Đan đã đi qua nơi này rồi, tôi bảo đảm con đường này rất dễ đi.” Đang khi nói chuyện, có vài chục chiếc xe của các đồng nghiệp vượt qua mặt hai người, cũng có không ít người dừng lại hỏi tình hình bọn họ, khiến Tần Thanh và Phương Siêu cũng không muốn đứng đó giảng co như vậy nữa.

“Vậy cô phải cẩn thận, tôi đi tới ngã ba phía trước chờ cô.” Phương Siêu bắt đầu đi nói.

Xích sắt được chế thành thang đu, đính sát vào vách núi, dài chừng năm sáu mét, nghiêng khoảng 70 độ dốc.

Tần Thanh vốn cao, hai tay đều khỏe nên cô có thể leo lên ở mức độ cao như thế này.

Cô ở dưới nghỉ ngơi một lát, sau đó bắt đầu leo lên trên.

Nhưng cô mới trèo một nửa, đột nhiên cảm thấy xích sắt dưới chân chột rung lên.

“Xuống mau.” Phía dưới đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn.

Tần Thanh quay đầu nhìn xuống, sợ hãi đến nỗi cả người đều run rẩy.

Tổng Vũ Thành đứng chống nạnh phía dưới, đang ngửa đầu lên nhìn cô.

Tần Thanh không dám chần chờ, vội vã bước xuống, nhưng còn chưa đứng vững, cô liền vội vàng mở miệng hỏi: “Chào tổng giám đốc Tổng.”

“Leo cao như vậy làm gì?” Tổng Vũ Thành làm bộ nghiêm túc hỏi.

“À..... Cái đó..... thực ra.....” Tần Thanh hơi bối rối.

Tổng Vũ Thành cố nén cười, nói thẳng: “Cô muốn đi đường tắt?”

Tần Thanh không dám quanh co cũng không dám phủ nhận.

“Để tôi dẫn cô đi đường tắt.” Tổng Vũ Thành nói xong, xoay người đi về phía chiếc xe chạy bằng điện.

Tần Thanh bước đến gần, nhìn chiếc xe màu trắng, chần chờ nói: “Tôi biết mình sai rồi, để tôi tự về thì hơn.”

Tổng Vũ Thành cười: “Cô đang tưởng tượng cô là học sinh còn tôi là thầy giáo sao? Tôi lại còn chưa nói muốn phạt cô thì cô khản trương làm gì?”

Tần Thanh vẫn đứng im như cũ không nhúc nhích. Cô cắn môi dưới, lấy hết dũng khí đột nhiên ngẩng đầu nói: “Tôi chỉ sợ anh hiểu lầm giống như lúc trước vậy.”

Tổng Vũ Thành nhún mày nhìn cô cười, cũng không có nói gì nữa.

Tần Thanh hít vào một hơi, nói tiếp: “Lần trước cũng giống lần này, chỉ là ngẫu nhiên gặp thôi.”

Tổng Vũ Thành cười vui vẻ, gật đầu nói: “Tôi biết rồi, giờ lên xe đi.”

Tần Thanh nhìn Tổng Vũ Thành cười ôn hòa, một chốc lát cô trở mắt nhìn. Dáng vẻ anh cười thật ấm áp, khiến cô hoảng hốt nhớ về ba mình.

Ba cô thật sự là một người ba tuyệt vời. Mặc dù lúc dạy học ông rất nghiêm túc và khắt khe nhưng đối với con gái mình lại nhất mực yêu thương, chẳng bao giờ nổi giận với cô lần nào.

“Mau lên xe.” Tổng Vũ Thành thúc giục.

Lúc này Tần Thanh không thể làm gì khác hơn là ngồi lên xe. Xe chạy xé gió, gấp rút lái trên đường.

“Sai rồi, hướng này.” Tần Thanh thấy Tổng Vũ Thành quẹo ở khúc quanh phía trước, cô vội la lên: “Hướng này rẽ sang tay phải rồi mới trở về được.”

“Phía trước có ngôi chùa, tôi muốn đi tham quan một lát.” Tổng Vũ Thành nhìn thẳng phía trước đáp.

Tần Thanh ghé đầu nhìn về phía xa xa. Quả thật, trong bụi cây phía trước đỉnh núi thấp thoáng có đỉnh nhọn của miếu thờ nào đó.

“A, thật là cao.” Tần Thanh lẩm bẩm nói.

Tổng Vũ Thành nghiêng mặt nhìn cô, Tần Thanh ăn mặc mỏng manh, lúc này cô dường như đang ngồi bất động giống như đang rất lạnh. Cô đặt tay lên

miệng mình hà hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió thổi đến đỏ bừng.

Xe chạy với tốc độ cũng nhanh hơn.

Rất nhanh, xe cũng chạy đến trước cửa miếu ngay chân núi.

Tổng Vũ Thành thả Tàn Thanh ngay cửa, còn mình thì đi tìm chỗ đậu xe.

Tàn Thanh đứng ngay cửa ngược đầu lên ngắm nhìn, công vòm uy nghi tráng lệ được bao quanh bởi tường đá. Ba chữ “chùa Phò Tế” được mạ vàng, chung quanh còn có hoa được điêu khắc bằng đá kết hợp với chim, cá, sâu, trông rất mới. Có lẽ chùa chỉ mới được xây khoảng mấy năm nay thôi.

Tổng Vũ Thành đậu xe trong sân chùa, anh xoay người đi tới và đến gần cô, nói: “Trên đỉnh núi, cảnh vật còn đẹp hơn.”

Nói xong, anh thân nhiên nhấc chân đi vào trong.

Tàn Thanh theo sau anh bước vào, xuyên qua đình viện không lớn, đập vào mắt cô chính là vô số bậc thang.

Tàn Thanh ngẩng đầu nhìn, ngán ngẩm thở dài một hơi lạnh.

Tổng Vũ Thành đứng bên cạnh cười: “Núi này cũng không phải núi Thái Sơn, rất dễ leo lên đấy.”

“Anh tin Phật?” Tàn Thanh hỏi.

“Cô tin không?”

“Người Trung Quốc cũng có tin chút ít.” Tàn Thanh suy tư đáp: “Nhưng tin Phật cũng không nhất thiết phải thắp hương cầu khẩn.”

Tổng Vũ Thành nặng nề bước từng bậc thang: “Tôi không nghĩ vậy.”

“Vậy chúng ta trở về thôi. Nói không chừng đồng nghiệp của tôi vẫn còn chờ tôi ở đầu đường này.” Tàn Thanh đứng im lặng dưới bậc thang.

“Anh ta cũng không đến nổi gốc, đợi lâu sẽ tự nhiên bỏ đi.” Tổng Vũ Thành chẳng hề để ý nói.

Tàn Thanh vẫn đứng bất động ở đó, trong đầu nhanh chóng tìm lý do thích hợp để trở về.

“Mẹ tôi rất tin Phật, cho nên nếu gặp phải chùa miếu, tôi luôn thắp nén hương thay bà.” Tổng Vũ Thành quay đầu lại nói.

Nghe người ta nói như vậy, Tàn Thanh đành phải bước theo sau.

Tổng Vũ Thành đi phía trước, bước chân vững vàng như có lực.

Còn Tàn Thanh theo phía sau, nhìn bờ vai rắn chắc của Tổng Vũ Thành, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh lúc bé cô và ba cùng nhau leo núi. Thật vui vẻ, cũng thật hồn nhiên.

Khi đó, cô leo từng bước, đến nỗi một mồi ngã trên mặt đất không đứng lên nổi. Vì vậy ba cô công cô trên lưng, bước từng bước trên đôi chân vững chãi cũng giống như bước chân mạnh mẽ có lực của Tổng Vũ Thành lúc này.

Nhớ lại những chuyện lúc nhỏ, trên mặt liền xuất hiện nụ cười, sau đó lại chuyển thành đau thương.

“Cô viết thư pháp rất tốt, có lẽ cô luyện cũng đã nhiều năm?” Tổng Vũ Thành đột nhiên mở miệng hỏi.

Tàn Thanh tỉnh táo lại, gạt đầu một cái: “Đúng vậy.” Nhưng sau đó cô lại lắc đầu, nói: “Thật ra, tôi chỉ viết được bài “Mãn Giang Hồng” còn những bài khác thì không viết được.”

“Không ngờ cô lại thích những bài thơ hiền ngang hào hùng như thế.”

“Là bài thơ ba tôi thích, ông thích xem tôi viết chữ Nhạc Phi trong bài thơ “Mãn Giang Hồng” thôi.” Tàn Thanh nói thật nhỏ.

Tổng Vũ Thành cười: “Ba cô có một con gái tốt như vậy, chắc chắn ông ấy sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tàn Thanh nhỏ giọng nói: “Đáng tiếc ông ấy qua đời quá sớm.”

Tổng Vũ Thành tắt nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi.”

Tàn Thanh cố nén đau thương, vội vàng an ủi: “Không sao, chuyện đã qua cũng rất nhiều năm rồi, mà anh cũng rất hiểu thảo đó, còn dâng hương thay mẹ anh nữa.”

“Mẹ tôi cũng qua đời rất nhiều năm rồi.” Tổng Vũ Thành nhìn phía trước nói.

Tần Thanh ngẩng người một chút, nhỏ nhẹ nói: “Thật xin lỗi.”

Tổng Vũ Thành quay đầu nhìn cô, hai người nhìn nhau cười cười.

Một lát sau, Tổng Vũ Thành hỏi: “Cô có hài lòng với công việc hiện tại không?”

“Rất hài lòng.” Tần Thanh không lưỡng lự đáp.

“Cô không cảm thấy cả ngày làm bảng báo cáo cũng đủ mệt chết đi rồi, không cảm thấy rất phiền sao?”

“Không biết, so với việc giao thiệp với nhiều người thì tôi tình nguyện làm những việc này.” Tần Thanh thành thực nói.

“Thật không tin là cô lại có tính cách hướng nội như vậy, xem ra cô và đồng nghiệp cũng dễ dàng hoà đồng.”

Tần Thanh thở hắt ra: “Vây cũng không giống nhau, những người như vậy cũng không thể thay đổi bản tính của mình được.”

“Nếu cô muốn chuyển sang bộ phận khác thì cũng có thể.” Tổng Vũ Thành nghiêng mặt sang một bên, chăm chú nhìn cô.

Tần Thanh sững sốt mấy giây: “Không, không cần, bây giờ rất tốt.”

Cũng không rõ Tổng Vũ Thành nghĩ gì, anh chỉ cười cười, giải thích: “Mỗi năm công ty đều có tuyển người, ưu tiên cho nội bộ. Nếu cô muốn chuyển bộ phận thì cũng có thể thử.”

Hai bên bậc thang đều là đường núi, bụi cây thấp lùn đến đầu gối. Tần Thanh thấy giữa những bụi cây còn có một con đường mòn, nên cô theo sát bậc thang men theo đường mòn mà đi.

Cô đi theo lối đường mòn, vì mệt mỏi nên bước chân cô chậm dần.

Tổng Vũ Thành cười đến gần cô: “Bình thường cô ít tập thể dục quá nên lúc này mới có vài bước chân mà cô đã cảm thấy mệt mỏi. Cô phải .....”

Tần Thanh dẫm lên đá vụn, dưới chân trơn trượt nên thân hình cô nghiêng về một bên.

Tổng Vũ Thành nhanh chóng đưa tay ra nắm cánh tay của cô, kéo cô trở lại.

Tần Thanh nói cảm ơn, âm ức quay trở lại leo lên bậc thang cũ

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chương 20

Rất cuộc hai người cũng đến đỉnh núi, cảnh vật vô cùng hùng vĩ, hai bên đường mòn có nhiều người bán nhang đèn.

Vào đến sân chùa, Tổng Vũ Thành dừng lại mua đồ cúng và nhang đèn, anh đốt hương và thành kính đặt trên bàn thờ Phật, cũng không có lạy. Đơn giản chỉ đốt nhang và sau đó rời khỏi sân.

Tần Thanh ngồi trên một bụi cây lim cao lớn, thở hắt ra.

“Trưa nay chúng ta sẽ ăn ở đây.” Tổng Vũ Thành đi tới nói.

“Ở đây sao? Ăn gì vậy?” Tần Thanh mờ mịt nhìn anh hỏi.

“Đương nhiên là ăn chay.” Tổng Vũ Thành chỉ vào nhà ăn ở sau lưng Tần Thanh nói.

Tần Thanh xoay người lại nhìn, trên khu nhà ngói tầng hai có kiến trúc cổ kính, cửa làm bằng vải bạt màu hồng đang bay phấp phới trong gió.

Nhìn qua cũng biết đó là quán cơm chay trong chùa.

Tần Thanh cười: “Bây giờ chùa chiền cũng có buôn die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;yo/nn.. bán rất nhiều. Cũng may lúc nãy ở dưới chân núi chúng ta không mua nhang đèn, vì tôi mới vừa nghe nói rằng không được phép mang nhang đèn từ bên ngoài vào. Nếu muốn dâng hương chỉ có thể

mua nhang đèn ở đây thôi.”

Tổng Vũ Thành cười gật đầu một cái, nói: “Chỗ nào cũng phải bái lạy như vậy, chỉ có nhà thờ thì không như vậy.”

“Ôi, anh cũng lạy chúa Jesus à?” Tần Thanh có chút kinh ngạc.

Tổng Vũ Thành dẫn cô vào trong quán cơm chay, vừa đi vừa nói: “Tôi vốn không tin thần thánh nhưng mẹ tôi rất tin. Tôi cũng chưa thấy..... “ Anh dừng một chút, nói tiếp: “Nếu như phải nhất định tin vào thần thánh, tôi muốn tin vào một vị thần không tham tiền. Khắp nước Mi đều là giáo đường, lúc vào công cũng như trong suốt buổi lễ, chúng tôi không mất một đồng nào để cầu khấn. Tất cả đều từ tấm lòng của mỗi người.”

Trong lòng Tần Thanh chợt nổi lên lòng tự ái dân tộc, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Đó là bởi vì Trung Quốc là một đất nước đáng giá.”

Trong quán cơm chay ở trong chùa, bên trong được trang hoàng cũng bình thường như những quán cơm bình dân khác.

Thực đơn cũng được đưa tới, Tần Thanh tò mò nhận lấy, cô cẩn thận nhìn lên và lập tức sững sờ.

Một bữa ăn được trang trí với nhiều màu sắc rực rỡ, trông giống những món ăn mặn thường ngày nhưng nó thật sự chính là món chay.

Ví dụ như món thịt kho, chân giò hun khói, món vịt quay, món sườn..... vừa nhìn vào không ai nghĩ đó là những món ăn chay.

Tổng Vũ Thành lấy đĩa đưa cho Tần Thanh, cười nói: “Nhìn những món ăn được làm cầu kỳ, khá bắt mắt nhưng thực chất nó được làm từ những nguyên liệu vô cùng đơn giản.”

Một hòa thượng đứng bên cạnh làm nhân viên phục vụ miễn cưỡng đáp lời: “Thí chủ nói đúng lắm.”

Tôm lột trong phần ăn của Tổng Vũ Thành chính là được làm từ củ cà rốt, còn có món canh đậu hũ, nộm com trắng. Dĩ nhiên những món này đều được làm từ những nguyên liệu rau củ quả đơn giản.

Sau đó anh đưa thực đơn cho Tần Thanh: “Cô cũng gọi thêm mấy phần nữa đi.”

Tần Thanh đưa tay nhận lấy thực đơn từ tay anh, sau đó cô trao cho vị sư phụ đang đứng bên cạnh, nói: “Nhiều đó đủ rồi. Cảm ơn tiểu sư phụ.”

Bởi vì hành gừng tỏi là những thứ cấm kỵ không được dùng trong những món ăn chay nên bàn ăn trông thật bình thường.

Mà Tần Thanh có cảm giác đây chính là một bàn tiệc đậu hũ.

Tuy đây chỉ là một bàn thức ăn chay nhưng giá tiền không hề thấp.

Tổng Vũ Thành gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền. Khi hóa đơn đưa tới, Tần Thanh nhìn vào hoá đơn, bỗng cô kinh ngạc mất mấy giây.

Buổi sáng nay, Tần Thanh chỉ mặc trang phục thể thao nhẹ nhàng nên cô dễ quên ví tiền và điện thoại di động trong khách sạn. Hiện giờ trên người cô chỉ còn tờ một trăm đồng và một chùm chìa khoá phòng.

“Trên người tôi không đủ tiền, tôi để quên ví tiền ở khách sạn rồi.” Tần Thanh hết sức xin lỗi nói.

Tổng Vũ Thành trên choker cười: “Sao tôi lại để cô trả tiền được?” Nói xong, anh móc ví ra trả tiền.

“Theo lẽ thường, khi cấp trên và thuộc hạ đi ra ngoài ăn cơm thì đều do thuộc hạ tính tiền.” Tần Thanh nói rất nghiêm túc.

“Ai nói cô như vậy? Cô mới vào đây mấy ngày mà cũng biết quy luật này rồi.” Tổng Vũ Thành cũng nghiêm túc nhìn cô, nói: “Tôi và cô đi cùng nhau, hiện giờ không phải là cấp trên và cấp dưới mà là một người đàn ông đi với một người phụ nữ.”

Tần Thanh ngẩn người, nói sang chuyện khác: “Không ngờ anh lại mang theo tiền mặt đấy. Không phải những người giàu có đều chỉ mang thẻ sao?”

Tổng Vũ Thành lại bị cô chọc cười: “Lại là ai nói nữa thế? Vậy nếu ở đây không cho quét thẻ thì sao? Hay là họ sẽ giữ cô lại để rửa chén?”

Tần Thanh kinh ngạc nhìn anh. Anh vậy mà cũng biết đùa giỡn với cô, hơn nữa nụ cười vẫn luôn trên môi, cười rất ôn hòa. Nếu so với dáng vẻ lạnh lùng thường ngày thì lúc này trông anh giống như một người khác.

Nhìn thấy cô ngây người đứng đó, Tổng Vũ Thành đứng lên và bước ra ngoài.

Tần Thanh hồi hồn, vội vàng chạy theo.

“Cô muốn đi dạo không?” Tổng Vũ Thành nghiêng đầu nói với cô với giọng điệu êm ái, “Phía sau đình viện hình như rất rộng đấy.”

Tần Thanh lắc đầu, dùng giọng thương lượng nói: “Chúng ta xuống núi được không?”

Tổng Vũ Thành rất dứt khoát đáp: “Được.”

Hai người đi ra khỏi chùa, mới xuống được mấy bậc thang, đột nhiên từ bên đường nhỏ xuất hiện một vị tiểu hòa thượng, ngăn cản đường đi của Tổng Vũ Thành.

“Thí chủ hãy rút một que đi, rất linh đấy.” Tiểu Hòa Thượng đang cầm cái hộp gỗ nói.

Tổng Vũ Thành nhìn tiểu hòa thượng kia một lát, cậu ấy ước chừng khoảng 12, 13 tuổi gì thôi. Toàn thân mặc trang phục màu vàng, đầu trọc, trên đỉnh đầu lại còn có mấy chấm trắng.

Tổng Vũ Thành vui vẻ nói: “Tiểu Cao tăng, cậu xuất gia bao nhiêu năm rồi? Rất hiểu thấu Phật pháp sao? Cậu có thể cho tôi biết que này linh nghiệm thế nào không?”

Không đợi Tiểu Hòa Thượng trả lời, Tàn Thanh đi đến sau lưng Tổng Vũ Thành, thì thầm bên tai anh: “Đi thôi nói không chừng gia đình cậu ấy đang theo dõi chúng ta đấy, cũng đừng trên chộc cậu ấy nữa.”

Tổng Vũ Thành xoay người, nhìn chằm chằm Tàn Thanh đang ở ngay trước mặt mình.

Tàn Thanh hơi ngượng lui về phía sau hai bước.

Tổng Vũ Thành cười cười: “Được thôi.” Nói xong, anh liền bước tiếp xuống dưới, không nhìn đến tiểu hòa thượng kia.

Tiểu Hòa Thượng cũng không bối rối, đứng chắn trước mặt Tàn Thanh nói: “Nữ thí chủ cầu xin nhân duyên đi. Tôi có quẻ linh ứng về nhân duyên đây, thí chủ thử một lần sẽ biết, rút thăm không lấy tiền.”

Tàn Thanh vừa muốn nghiêng người tránh né, nghe vậy liền dừng bước chân, nhìn bốn phía, nói: “Nếu không lấy tiền thì nhà sư làm vì cái gì?”

“Chỉ bằng Phật duyên.” Tiểu Hòa Thượng mặt thành khẩn đáp.

Tàn Thanh cúi đầu nhìn Tiểu Hòa Thượng đang ôm hộp gỗ trong ngực, bên trong có rất nhiều những lá thăm.

“Thí chủ cũng không cần suy nghĩ nhiều, mọi việc đã được định từ lâu, suy nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.” Tiểu Hòa Thượng bình thản nói.

Lúc này Tổng Vũ Thành đã đi xuống mấy bậc thang rồi, sau đó anh thấy Tàn Thanh như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm hộp gỗ với vẻ mặt chuyên chú.

Anh quay lại cầm giúp Tàn Thanh chiếc hộp gỗ hơi dùng sức đè nó xuống.

Tàn Thanh bị dọa sợ đến nỗi tay khẽ run rẩy, liền rút lên một lá thăm.

Tổng Vũ Thành lấy từ trong túi ra tờ một trăm đồng và đưa cho tiểu hòa thượng kia.

Đãi khách là từ trước đến giờ Tiểu Hòa Thượng chưa từng nhận tiền nên cũng không nhận, chỉ nói: “Rút thăm không lấy tiền, giải đoán xâm vì muốn tỏ chút thành ý với thí chủ vì đã cho chùa chút nhang đèn thôi.” Tiểu Hòa Thượng chỉ sau lưng cửa miếu, nói: “Đại sư ở bên trong, muốn giải đoán xâm thì có thể đến đó tìm đại sư.”

Tổng Vũ Thành thả tiền vào hộp gỗ, nhìn Tiểu Hòa Thượng nói: “Chúng tôi đi đây, đừng đi theo chúng tôi nữa.”

Tàn Thanh đỏ mặt đứng tại chỗ nhìn tay của mình, Tổng Vũ Thành vỗ cánh tay cô một cái: “Đi thôi.”

Tàn Thanh cầm quẻ, lại nhìn đến tiểu hòa thượng kia không biết đã mất hút từ lúc nào.

Cô đi theo Tổng Vũ Thành xuống dưới, cô cẩn thận bước đều vì sợ mình sẽ bị vấp té.

“Cô không tò mò muốn biết trong đó viết gì? Hay là xem một chút nó có phải lá thăm trổng hay không?” Tổng Vũ Thành đứng bên cạnh cô nói.

Tàn Thanh cẩn thận mở tờ giấy ra, động tác chậm chạp giống `die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu,ydo/mn..` như sợ nếu mình không cẩn thận tờ giấy sẽ bị rách nát.

Cô nhìn rõ chữ phía trên, Tàn Thanh dừng bước, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Viết gì mà sợ đến như vậy?” Tổng Vũ Thành vừa nói vừa cầm lấy tờ giấy trắng trong tay cô.

Trên đó viết bốn câu thơ: “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Trời đất dài lâu có lúc tan, hận này dần vật mãi không thời.”

Tổng Vũ Thành cầm tờ giấy có chút run run, cười nói: “Cô nói bài thơ “Trường Hận ca” của Bạch Cư Dị dài như vậy, vậy các sư có thể cất thành bao nhiêu mảnh giấy đây? Cái này cũng gọi là bói toán với linh ứng hay sao? Thật buồn cười.”

Tàn Thanh miễn cưỡng giật khóe miệng: “Cả bài thơ dài như vậy, thế nào tôi lại rút trúng hai câu này?”

“Nói không chừng trong hộp đều là hai câu này.” Tống Vũ Thành cười nói.

Tần Thanh bước đi xuống dưới, hít một hơi, giọng điệu buông lỏng nói: “Nghe nói tổng giám đốc Tống du học ở nước ngoài, mà lại còn có thể biết thơ của Bạch Cư Dị sao? Thật tài giỏi.”

“Tôi tốt nghiệp trung học ở đây, sau đó mới ra nước ngoài học khoảng chín năm” Tống Vũ Thành đáp.

“Vây trí nhớ anh thật tốt, nếu không phải tôi luôn thích thơ của Bạch Cư Dị thì có lẽ tôi cũng không biết ông ấy sáng tác ra bài thơ “Trường Hận ca” này.”

“Bạch Cư Dị đúng là rất tài giỏi rồi, lại có thể viết một bài thơ về tình yêu đẹp như vậy.” Tống Vũ Thành cười nói.

Tần Thanh ngập ngừng một chút, cô rất ngại bàn luận về đề tài tình yêu với anh. Vì vậy cô nói: “Tôi nghe nói năm đó Dương quý phi không có chết mà bà bị bắt cóc sang Nhật Bản. Ở đó, bà được gả cho một đại gia, sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long, cuối cùng còn đặt hai phần mộ kề bên nhau. Đến bây giờ, Nhật Bản vẫn còn lưu lại mộ của Dương quý phi nhưng chỉ thay tên đổi họ thôi.”

“Dù bà ấy chết hoặc là không chết thì đối với Lý Long Cơ cũng giống nhau mà thôi.” Tống Vũ Thành nghiêm túc nói: “Có lẽ Lý Long Cơ đã chấp nhận sự thật là Dương Ngọc Hoàn đã chết, còn hơn là nhìn thấy bà được gả cho người khác.”

Tần Thanh bước xuống bậc thang, nói lảng sang chuyện khác: “Đi du học ở nước ngoài thì phải sống cuộc sống như thế nào? Có phải chương trình học thoải mái hơn trong nước?”

Tống Vũ Thành thuận miệng nói: “Vô cùng thoải mái nhưng cũng lắm súng đạn, rất kích thích đấy.”

“À?” Tần Thanh kinh ngạc, sau đó cười cười có vẻ không tin.

“Có lẽ cô cũng từng nghe qua vụ án nổ súng trong sân trường. Tôi chính mắt nhìn thấy một lần.” Tống Vũ Thành đùa giỡn nói.

Tần Thanh dừng bước, cô đứng nhìn anh một lúc, trong ánh mắt có vẻ giật mình và đồng cảm.

Tống Vũ Thành cũng buông tay nói: “Tôi cũng thật may mắn, có người đỡ vết đâm giúp tôi.”

“Người kia đã chết rồi sao?”

“Chưa chết.”

“À.” Nét mặt giãn ra, cô an tâm nhìn lại Tống Vũ Thành.

Tống Vũ Thành lại hứng thú đề cập trở lại đề tài tình yêu với Tần Thanh: “Nếu như chuyện cô vừa mới nói là sự thật, vậy cũng chứng minh một chuyện.”

Tần Thanh lập tức hỏi: “Chuyện gì?”

“Đàn ông luôn có tình yêu, còn phụ nữ thì không có. Đàn ông có thể vì người phụ nữ mà mình yêu miễn bỏ lại tất cả ở phía sau. Còn phụ nữ thì không, nếu gặp khó khăn họ sẽ bỏ chạy tìm người đàn ông khác.” Giọng nói của Tống Vũ Thành nhẹ nhàng.

Tần Thanh nghe xong cau mày, cô trề môi nhiều lần, rốt cuộc hơi bất mãn nói: “Tôi lại không cho là như vậy, tôi cảm thấy nó ngược lại.”

Tống Vũ Thành cười không đáp.

Đi xuống dưới chân núi, Tần Thanh quẹo về phía bên trái thẳng đến bãi đậu xe.

Tống Vũ Thành gọi cô lại, vẫy tay ngụ ý bảo cô nên đi hướng bên phải.

“Anh không lái xe về sao?” Tần Thanh chợt muốn mau chóng trở về nhà, vì cô sợ mình đang đi ngắm cảnh mà xe hết điện. “Nếu về đường đó thì cũng quá xa.”

“Đi dạo một chút, không cần phải vội vàng trở về như vậy.” Tống Vũ Thành tùy ý nói.

Tần Thanh cũng không cách nào, chỉ có thể đuổi theo sau.

Cách miếu không xa có một con suối nhỏ, hai bên đường phố có treo những biển hiệu của các cửa hàng bán hàng mỹ nghệ và những đặc sản thuộc nơi này. Du khách tập trung đông đúc, không khí thật sầm uất, náo nhiệt.

Tần Thanh miễn cưỡng đi vào trong cửa hàng, cô chỉ hiếu kỳ nhìn đông nhìn tây xem mọi thứ trên đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit : Sóc Là Ta

“Bình thường cô có thường xuyên đi dạo phố không?” Tổng Vũ Thành rất tự nhiên hỏi.

“Rất ít đi, trừ phi cần thiết, nếu không cũng sẽ không đi dạo.” Tần Thanh thành thật đáp.

“Thật không?” Tổng Vũ Thành với gương mặt chất vấn nhìn cô: “Phụ nữ không phải ai cũng đều thích đi dạo phố mua đồ sao?”

Tần Thanh hé miệng oán than, sau đó mới đáp: “Thời đại khác nhau rồi, hiện giờ nếu muốn mua đồ thì cũng không cần đi nhiều cho mệt mỏi như vậy. Chúng ta có thể mua hàng qua mạng.”

Tổng Vũ Thành cười liếc nhìn cô một cái: “Trên đường phố đèn hoa thật đẹp, cô cũng không thích đi dạo sao?”

Tần Thanh không chớp mắt, thành thật nói: “Không có ngoại lệ sao.”

Tổng Vũ Thành chủ động nói chuyện với cô. Anh hỏi một câu, cô đáp một câu.

Phía trước có một toà nhà cổ kính, khi đến gần thì ra đó là một quán Starbucks, bên trên còn có treo biển có logo hình nàng tiên cá. Kiến trúc của quán thể hiện nét độc đáo của Trung Tây Mỹ.

Tổng Vũ Thành đi tới cửa quán Starbucks, nhìn Tần Thanh một lát, có ý bảo cô cùng vào.

Tần Thanh giơ tay lên xem đồng hồ, chần chừ nói: “Bây giờ đúng lúc mọi người đang nghỉ trưa, nếu bây giờ mình về thì có thể tham gia hoạt động tiết mục buổi chiều.”

Tổng Vũ Thành không quan tâm đi đến cửa Starbucks, thuận miệng nói: “Vậy thì không cần tham gia.”

“Ồ?” Về mặt Tần Thanh thoáng bối rối, nói: “Anh không muốn về sao?”

“Nếu có tôi ở đó, bọn họ lại không thoải mái, tôi vốn muốn cho các nhân viên thả lỏng một chút.”

“Nhưng vậy thì tôi cũng không thể không tham gia.” Tần Thanh cũng vội vàng nói.

“Cô muốn tham gia tiết mục nào? Cô cảm thấy có hứng thú sao?”

“Buổi chiều có tiết mục kéo co và leo núi.” Tần Thanh đáp.

Tổng Vũ Thành ngồi vào vị trí sát cửa sổ và gọi một ly cà phê đen. Sau đó, anh hỏi Tần Thanh: “Cô uống gì?”

Tần Thanh cũng ngồi xuống theo, lắc đầu đáp: “Tôi không uống, uống cà phê sẽ rất khó ngủ.”

Phục vụ đứng bên cạnh lập tức tiếp lời, đề cử thêm mấy loại nước uống có hương vị ngọt ngào có trong quán.

Tần Thanh ghen lời, nhất thời cô không tìm được lời nào để phản bác.

Tổng Vũ Thành chủ động gọi cho cô một ly Caramel Macchiato.

Tổng Vũ Thành tiếp tục nói: “Bây giờ cô cũng không còn sức để về thể mà lại cứ muốn giằng co mãi.” Anh nhíu mày cười nhạt, nói: “Không phải cô cũng mới vừa leo núi sao?”

Tần Thanh thì thầm nói: “Cái đó làm sao tính được?”

“Trước kia cô có leo núi sao?”

“Không có, cho nên mới muốn thử một chút.”

“Không cần phải thử, leo núi rất mạo hiểm.”

Tần Thanh tò mò: “Không phải anh cũng là người thích mạo hiểm sao?”

Tổng Vũ Thành suy tư một chút, nói: “Còn phải xem tình hình nữa.”

Tần Thanh hỏi tới: “Ví dụ như?”

“Tạm thời không có ví dụ để mình chứng bởi vì tôi chưa từng mạo hiểm.” Tống Vũ Thành cũng thành thật đáp.

Tần Thanh dần mất vui, nhỏ giọng nói: “Tôi không mang theo điện thoại di động. Nếu không về cũng không xin nghỉ thì sẽ bị khiển trách.”

“Vậy cô xin nghỉ phép chung với tôi là được.” Tống Vũ Thành nhàn nhạt nói: “Tôi duyệt.”

Tần Thanh cắn môi dưới, cũng không nói gì nữa.

Cô nhìn khắp nơi một chút, chung quanh cũng có nhiều người đang ngồi thưởng thức cà phê và không khí trong lành nơi đây.

Cô quay đầu nhìn Tống Vũ Thành, âm thầm quan sát anh.

Tống Vũ Thành mặc một bộ thể thao đen xám, bên ngoài có khoác chiếc áo tây âu. Chiếc quần jean đậm màu xanh dương kết hợp cùng giày thể thao, trông anh có phong thái thật tự nhiên, phóng khoáng cũng không mất vẻ trầm ổn vốn có của anh.

Cử chỉ anh ưu nhã cầm trong tay ly cà phê, vừa nhìn đã biết là một quý công tử chịu ảnh hưởng của nền Giáo Dục phương Tây.

Anh nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh vật thoáng mát, bên trên là chiếc cầu nhỏ, bên dưới là nước chảy cùng với phong cảnh sơn thủy hữu tình hòa làm một thể, càng làm người ta say mê ngắm nhìn.

Tần Thanh hết nhìn anh, lại nhìn cảnh vật chung quanh, cô có cảm giác mình mặc trang phục thể thao đến ngồi ở đây, thật sự không thích hợp chút nào.

Cô bắt đầu cởi áo khoác len màu vàng nhạt có hình chữ V, bên trong áo len có thập thoáng cổ áo somi trắng được cắt may khá tỉ mỉ. Ngoài ra Tần Thanh còn có tình làm lộ ra chiếc nơ hình con bướm ở cổ áo.

“Vết thương của cô đã lành hẳn chưa?” Tống Vũ Thành đột nhiên hỏi.

Tần Thanh vừa ngẩng đầu đã thấy Tống Vũ Thành đang chăm chú nhìn cô.

“Cũng ổn rồi.” Tần Thanh cúi đầu đáp, sau đó cô cầm muỗng khuấy bột sữa trong ly mình.

Tống Vũ Thành đang theo dõi động tác của cô, nhất thời không nói gì.

Tần Thanh liếc nhìn anh một cái, bổ sung thêm một câu: “Không có để lại sẹo.”

Tống Vũ Thành cố nén cười, gật đầu khen ngợi: “Khả năng hồi phục rất nhanh.”

Anh vậy mà lại nói đùa với cô, trong đáy mắt ẩn chứa nụ cười, như một quân tử khiêm tốn lễ độ.

Tần Thanh thật sự không hiểu trong lòng mình đang cảm thấy thế nào.

“Thật xin lỗi.” Tống Vũ Thành thu lại nụ cười, thành thật nói: “Tôi nợ cô một câu xin lỗi.”

“Vì sao nói xin lỗi?” Tần Thanh làm như tò mò nhìn anh.

“Chuyện cô bị thương cũng do tôi xử lý không tốt.”

Tần Thanh trầm mặc chốc lát, hỏi: “Lúc đó, anh thật sự muốn tôi và người đó té xuống dưới sao?”

Tống Vũ Thành nhẹ nhàng lắc đầu: “Người kia chắc chắn không dừng cảm đến như vậy, nhưng...” Anh dừng một chút, nói: “Lúc đó cho dù cô có bị té xuống, tôi cũng không quan tâm.”

Tần Thanh bỗng tức giận, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Lúc này, ngoài cửa sổ còn có một đường đi bằng đá, xung quanh có suối chảy.

Ở vùng nước chảy xanh biếc, chuông chùa nơi đâu bắt đầu vang lên, hương cà phê tỏa ra thơm ngào ngạt. Cảnh vật thật thoáng mát, tươi đẹp khiến lòng người cũng thoải mái.

Lúc này Tần Thanh nhẹ nhàng thở dài, nhìn ngoài cửa sổ nói: “Tôi cũng nên cảm ơn anh vì lúc đó đã kéo tôi ra kịp thời.”

“Đó là lúc trước, còn nếu là bây giờ, tôi sẽ không làm như vậy. Có lẽ tôi sẽ đồng ý yêu cầu của người kia, chỉ cần không làm cô bị thương thì chuyện gì tôi cũng có thể đáp ứng.” Tống Vũ Thành nói nghiêm túc.

Tần Thanh nghe vậy chợt quay đầu lại, Tống Vũ Thành đang nhìn thẳng vào mắt cô. Trong ánh mắt anh như có lửa khiến cô có chút ngại ngùng.

Tần Thanh rũ mắt nhìn bàn tay anh đang để trên bàn, trong phút chốc cô như cảm thấy hôn mê.

Tại sao lúc này lại biến thành mười ngón tay trống trơn rồi.

Tần Thanh quay mặt đi, trong ánh mắt lóe lên tia khinh bỉ mà người khác không dễ dàng phát giác được.

Mà khi nhìn thấy ánh mắt cô, Tống Vũ Thành lại vui vẻ khi phát hiện gương mặt đáng yêu của cô, đáy mắt anh dường như có ẩn nụ cười.

Trên đường trở về, mặc kệ Tống Vũ Thành nói gì, Tần Thanh cũng chỉ là “Ừ, à” đơn giản cho qua chuyện.

Cuối cùng cũng sắp về đến khách sạn, Tần Thanh đột nhiên yêu cầu Tống Vũ Thành dừng xe.

“Để làm gì?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Đoạn đường còn lại để tôi tự về là được rồi. Hôm nay cảm ơn anh về bữa cơm.” Tần Thanh hết sức lễ phép nói lời khách khí.

Tống Vũ Thành cau mày nhìn cô: “Lên xe, cô sợ cái gì?”

“Xin anh đừng làm khó dễ tôi...tôi không muốn người khác hiểu lầm.” Mặc dù cúi đầu hạ mí mắt, nhưng giọng nói cô vẫn rất kiên định.

“Vậy cũng không cần cách một khoảng xa như vậy, cô lên đi, khi gần đến tôi sẽ mở cửa xe cho cô xuống.” Tống Vũ Thành nói giọng thương lượng.

Tần Thanh giằng co một lát, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lên xe.

Nhưng gần đến khách sạn, Tống Vũ Thành đột nhiên tăng tốc độ xe, không có ý dừng lại.

Tần Thanh kinh hoàng nhìn anh, cuối cùng bất đắc dĩ cúi đầu.

Tống Vũ Thành vẫn lái xe đến cửa khách sạn mới dừng lại. Khi xe còn chưa dừng hẳn, Tần Thanh liền nhảy xuống xe, giống như mình là kẻ trộm đang đột nhập vào khách sạn. Cô cũng không quay đầu lại chào Tống Vũ Thành mà chạy thẳng tới cầu thang.

Tần Thanh ở lầu ba, cô nhờ nhân viên phục vụ giúp mở cửa phòng. Khi vào được trong phòng, cô ngồi ở mép giường, ngây ngốc không biết mình nên làm gì.

Cô đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, thấy Tống Vũ Thành đang trò chuyện với trưởng phòng Giao.

Theo bản năng, cô dậm chân một cái, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thở dài.

Lúc này các đồng nghiệp lục tục trở về khách sạn vì bọn họ phải trở về thành phố. Ngày mai bọn họ phải đi làm lại bình thường.

Tần Thanh đang chuẩn bị dọn đồ vào vali. Cô đang tìm ví tiền, tìm trong túi áo khoác không có, kết quả chỉ có một trăm đồng mà không có chìa khoá cửa nhà.

Tần Thanh hét to một tiếng: “Nguy rồi.”

Cô lập tức chạy ra ngoài, mới chạy đến phòng khách lầu một, cô liền chạm mặt Tống Vũ Thành.

“Có chuyện gì? Sao lại hốt hoảng như vậy?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Tôi bị mất chìa khoá cửa.” Tần Thanh dừng bước lại đáp.

“Chìa khoá rất quan trọng sao?”

“Là chìa khoá nhà.”

Tống Vũ Thành nhú mày: “Cô mới vừa nói không mang điện thoại di động. Vậy tại sao lại đem chìa khoá nhà đi theo?”

Tần Thanh ngập ngừng nói: “Tôi có thói quen luôn đem theo chìa khoá nhà, cái này không thể rời khỏi người.”

“Vậy cô biết mình đánh rơi ở đâu sao?”

Tần Thanh chột hiệu đáp: “Không biết.”

“Vậy làm sao tìm? Hay đi lại chỗ cũ tìm?”

Tần Thanh tỉnh táo lại, mặt như đưa đám.

“Cô không có chìa khoá dự bị sao? Tối nay cô có chỗ ở chưa?” Tống Vũ Thành nghiêm túc hỏi.

Tần Thanh nhìn anh một chút, ngây ngốc đáp: “Có, có chìa khoá dự phòng rồi. Tôi để ở công ty. Nếu không có việc gì, lát nữa tôi đến công ty lấy.”

Tổng Vũ Thành gật đầu một cái: “Nếu cần tôi giúp gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi. Cô biết số điện thoại của tôi rồi đó.”

Tần Thanh gật đầu nói cảm ơn.

Trên đường về nhà, Tần Thanh hết sức buồn bực. Cô đi trong hành lang, tìm khắp nơi mọi ngõ ngách cũng không có chiếc chìa khoá mà mình cần tìm.

Sau khi gọi điện thoại, cô chờ khoảng hai mươi phút, một người đàn ông tầm khoảng bao mươi tuổi đang chạy đến.

Tần Thanh và anh ta vừa đến cửa, cô có chút chần chờ chỉ vào cửa nhà mình: “Ở đây.”

Thợ mở khoá cũng không nói nhiều, ông để thùng dụng cụ xuống và chuẩn bị làm việc.

Tần Thanh lui ra ngoài mấy bước. Trên hành lang cô làm bộ như đang nói chuyện điện thoại thật sự với ai đó, cô nói lớn tiếng: “Anh về làm gì? Không phải là không có thời gian đi họp luôn sao? Em đã tìm thợ mở khoá rồi. ... Được rồi, vậy anh cũng mau chóng trở về.”

Vốn là thợ mở khoá đang ngồi chồm hổm trên mặt đất tìm công cụ để mở khoá, nhưng lúc này ông cũng đang ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Tần Thanh cố giả bộ làm ra vẻ tự nhiên nói: “Chồng tôi vốn nói trước rằng anh ấy không thể về nên tôi mới tìm ông để mở khoá.” Cô cố làm ra vẻ ảo não, nói: “Nhưng lúc này anh ấy đang trên đường trở về, anh ấy sẽ lập tức về ngay.” Cô lại nói: “Không có gì đâu, dù gì ông cũng đã đến, hãy mau giúp tôi mở khoá. Tôi sẽ trả tiền đầy đủ.”

Người kia không chậm trễ chút nào, cầm dụng cụ bắt đầu mở khoá.

Tần Thanh đứng bên cạnh nghiêm túc nhìn, cô giật mình khi thấy ông thoăn thoắt tháo xuống tay nắm cửa. Sau đó ông lấy một cây vít dài đâm vào trong. Không quá ba phút, cửa liền được mở ra.

Trong lúc Tần Thanh còn đang choáng váng vì động tác quá nhanh của ông thì ông đứng bên cạnh thúc giục: “Cô lấy chìa khoá dự bị ra thử một chút, nếu không được thì cô cũng nên lấy thẻ căn cước cho tôi xem một chút.”

Tần Thanh bước vào trong nhà, lấy chìa khoá ở tủ đầu giường đưa cho ông. Ông cầm lên rồi cũng nhanh chóng để xuống, thăm thì nói: “50 đồng.”

Tần Thanh kinh ngạc: “Mắc vậy.”

“Giá chót rồi.”

Tần Thanh không muốn người này ở lâu trước cửa nhà mình nên cô vội vàng trả tiền.

Sau khi đi làm trở lại, các đồng nghiệp vẫn còn đang đắm chìm trong cuộc tranh tài ngày hôm qua. Mọi người vui vẻ bàn luận về kết quả đạt được của từng phòng ban.

Cũng khỏi phải nói đến Tần Thanh, cô đang lo lắng những người khác có thể sẽ hỏi cô chạy đi đâu, lại không thấy cô tham gia tiết mục nào.

Trưởng phòng Giao cũng không hỏi gì.

Người mà Tần Thanh cho là khó đối phó nhất đó chính là Lữ Đan. Tần Thanh nói mình bị lạc đường, nên một mình cô đến nơi gần đó chơi cả ngày trời.

Mặc dù nửa tin nửa ngờ nhưng cuối cùng Lữ Đan cũng bỏ qua chuyện này, không nhắc đến nữa.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit : Sóc Là Ta

Buổi chiều, sau khi tan việc, Tần Thanh đi lên đại sảnh tại lầu một, nhân viên ở quầy phục vụ gọi cô lại và đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ.

Bên ngoài là một chiếc hộp giấy màu đen, chiếc hộp cũng không được gói lại, trông nó cũng không giống quà tặng. Tần Thanh tò mò nhận lấy, cẩn thận mở ra xem.

Đó là một chiếc chìa khoá quen thuộc, có vòng tròn bên dưới, ngoài ra còn có cái móc khoá hình quả dưa hấu Thái Lan.

Chính là chiếc chìa khoá cô dễ quên.

Tần Thanh lấy chìa khoá ra, thấy phía dưới có tờ giấy, viết: “Roi ở Starbucks, lần sau nhớ cẩn thận.”

Vào lúc này, trong lòng Tần Thanh có cảm giác vui buồn lẫn lộn không nói nên lời.

Tần Thanh hốt hoảng chạy ra ngoài, đi tới cầu thang, cô ngẩng đầu thì thấy Lục Kiếm Thăng từ đâu xuất hiện.

Lục Kiếm Thăng vứt điều thuốc đang cháy dở phân nửa, tùy ý mở miệng nói: “Cẩn thận chứ, chút nữa là đụng anh rồi.”

Tần Thanh nhìn anh ta một chút, lại hơi khần trương quay đầu liếc nhìn về cửa công ty. Sau đó cô không nhịn được nói: “Sao anh lại xuất hiện ở cửa công ty?”

“Sao vậy? Anh không đến đây tìm em được sao?” Lục Kiếm Thăng từng bước áp sát vào người cô, nói: “Chẳng lẽ trong mắt em, anh không xứng đáng đến gặp em?”

Lục Kiếm Thăng đột nhiên cười nhạo một tiếng, khuôn mặt thể hiện vẻ xem thường, nói: “Đúng là nực cười.”

Tần Thanh nhìn thẳng mặt anh ta, gằn từng chữ một: “Tôi không muốn gặp anh, có gì buồn cười?”

Lục Kiếm Thăng như mất hết tính nhẫn nại, anh ta cực kỳ tức giận cầm bó hoa hồng đang để trên mui xe nhét vào ngực Tần Thanh, nói: “Sao vậy? Em còn đuổi theo anh ra đến tận đây cơ mà? Rốt cuộc em đang có chuyện gì?”

Theo bản năng, Tần Thanh cầm lấy bó hoa tuyệt đẹp kia. Quả thực nó rất đẹp nhưng cô lại không muốn nhận nó chút nào.

Cô dậm chân một cái, sau đó ném bó hoa xuống đất. Từng cánh hoa bị rơi xuống đất theo gió bay tán loạn, màu đỏ như máu khiến người ta kinh hãi.

Tần Thanh không muốn đứng ở đây giằng co qua lại với Lục Kiếm Thăng quá lâu nên cô chậm rãi khuyên nhủ: “Anh mau đi nhanh đi, anh ở đây cũng không khiến tôi vui về chút nào đâu chỉ bằng anh đi nơi khác tìm niềm vui thì tốt hơn.”

Lục Kiếm Thăng cũng hành động theo cảm tính, quát lên: “Không được, em hãy cho anh biết lý do.”

Tần Thanh tức giận, tay nắm thành quyền nói: “Tôi ghét anh, tôi thật sự rất ghét anh.”

Lục Kiếm Thăng giận quá nên cười to: “Em ghét anh ở điểm nào? Em nói đi, em ghét anh ở điểm nào?”

Tần Thanh nhìn anh ta chằm chằm, dùng tốc độ cực nhanh đáp lại: “Điểm nào cũng ghét, tôi ghét anh vì anh luôn luôn toả sáng trước đám đông, luôn làm ra bộ dáng con nhà giàu.” Cô chỉ vào chiếc xe màu đỏ Ferrari kia, nói tiếp: “Tôi chán ghét xe của anh, ở một nơi bình dân thế này mà anh lại lái chiếc xe sang trọng, có màu sắc tươi đẹp như thế để mọi người trầm trồ khen ngợi. Tôi rất ghét, tất cả mọi thứ trên người anh tôi đều ghét, ghét từ đầu đến chân.”

Lục Kiếm Thăng tức giận đến nỗi gân xanh hằn lên trán: “Em lấy những thứ này so sánh với anh sao?”

Lúc này Tần Thanh bỗng giật mình.

Lục Kiếm Thăng hung hăng nói: “Cuối cùng sẽ có một ngày, anh sẽ khiến em hối hận vì những lời nói ngày hôm nay.”

Nói xong, Lục Kiếm Thăng ngồi vào trong xe, đóng sầm cửa xe, nhấn chân ga, gằn thét rồi đi.

Tần Thanh đứng ngẩn ngơ tại chỗ, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi.

Bầu trời âm u, khí lạnh như đang dồn ép khiến Tần Thanh không khỏi rung mình một cái. Cô cảm giác cả người mệt mỏi vô lực.

Đang khi ngồi trên xe buýt về nhà, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Lý Hạ.

Tần Thanh đi tới nơi hẹn, từ xa cô cũng nhìn thấy Lý Hạ đang đứng chờ ở cổng.

Cô cũng rón rén đi tới sau lưng anh, đột nhiên cô nhảy dựng lên vỗ vai Lý Hạ.

“Em làm anh hết hồn.” Lý Hạ quay lại, cười với Tần Thanh nói.

Tần Thanh cũng cười cười.

“Hôm nay chúng ta đi ăn Pizza Hut, em mời.” Tần Thanh nói.

“Không phải em vẫn luôn không thích thức ăn tây sao?”

“Không có gì là không thể thay đổi.”

Trong tiệm Pizza Hut, Tần Thanh cắt phần thịt bò bít tết chín bảy phần tái ba phần ở trước mặt, cô vừa ăn vừa suy nghĩ mông lung.

“Việc làm thế nào? Em có hoà đồng với các đồng nghiệp không?” Lý Hạ hỏi.

Tần Thanh cười nhạt nói: “Vô cùng tốt.”

“Sao vậy? Có tâm sự phải không?” Lý Hạ thử hỏi.

Tần Thanh nhìn anh, vì không muốn cảm xúc của mình khiến anh cũng không vui. Cô đột nhiên nhíu mày cười nói: “Em có quen một đồng nghiệp nữ xinh đẹp giống Phạm Băng Băng.” Sau đó cô cố làm đáng vẻ say mê nói: “Anh biết không? Em thích nhất là nhìn những phụ nữ đẹp.”

Lý Hạ ngồi đối diện nhìn cô, nhìn vẻ mặt cô chớp mắt như vậy, anh thấy không được tự nhiên.

“Anh nói nhấn kết hôn là khi nào mình muốn thì đeo, còn không đeo vẫn được sao?” Tần Thanh đột nhiên hỏi.

Lý Hạ háng giọng, thân thể nghiêng tới trước, nói nghiêm túc: “Trên cõi đời này, không chỉ có phụ nữ mà còn có đàn ông.”

Tần Thanh nén cười, cố làm vui vẻ nói: “Đúng, đúng, em thấy trên web có một người đàn ông hóa trang thành Phạm Băng Băng, giống như đúc.”

Lý Hạ nhìn thẳng cô, hỏi: “Em đổi số điện thoại mà không định nói cho anh biết sao? Em không muốn liên lạc với anh nữa sao?”

“Ồ! Đúng rồi! Sao anh biết điện thoại em đổi số? Đừng nói nữa, gần đây em gặp chút trở ngại, điện thoại di động bị tên trộm khốn kiếp lấy đi rồi.” Tần Thanh che giấu nói: “Em tức đến mức ngắt xiu, đang suy nghĩ làm cách nào để đăng trên Microblogging cho anh nhận được tin tức.”

“Anh cũng đã nhắn tin rất nhiều lần cho em rồi.” Lý Hạ nói: “Nhưng em không có nhắn lại.”

“Gần đây em bận một chút.” Tần Thanh thiếu tự tin nói: “Em không có thời gian để xem.”

“Thật ra anh vốn không muốn quấy rầy em.” Lý Hạ bình tĩnh nói: “Nhưng anh có chút lo lắng, em một mình ở chỗ này không ai giúp đỡ.” Giọng anh nghiêm túc thành thật nói: “Anh hi vọng em có thể coi anh là bạn.”

“Anh đừng nói như vậy” Tần Thanh tức giận nói: “Em đương nhiên coi anh là bạn. Thậm chí em còn hy vọng ngày nào anh cũng đến tìm em”

“Chính Lưu Thư Tình nói số điện thoại của em cho anh biết.” Lý Hạ bình tĩnh nói.

“Hai người?” Ánh mắt Tần Thanh sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Nói lại tình cũ rồi đúng không?”

“Chia tay trong hòa bình, vẫn là bạn bè tốt.” Lý Hạ cau mày đáp.

Buổi tối về đến nhà, tâm tình Tần Thanh vẫn không thể bình tĩnh. Cô nhớ từ trước đến giờ mình chưa từng cãi nhau với bất kỳ ai.

Hôm nay khi nói với Lục Kiếm Thăng những lời đó, cô thật sự bất ngờ.

Lúc này cô có chút tự trách, cảm giác mình đang làm quá đáng.

Đêm nay, Tần Thanh không ngủ ngon được. Cô luôn mơ thấy có sương mù bao quanh mình, còn mình đứng đó cô độc, vô dụng không thấy gì xung quanh, mọi thứ trở nên mờ ảo.

Cảm xúc như thế vẫn kéo dài đến tận ngày hôm sau. Mãi cho đến giờ tan ca, đồng nghiệp đã ra về hết, cô mới lười biếng, chậm chạp đứng lên và rời khỏi phòng làm việc.

Đi xuống lầu một, cô mới phát hiện ngoài trời đang mưa.

Tần Thanh không mang ô, cô đi tới quầy phục vụ để nhờ giúp đỡ. Cuối cùng, cô được biết không còn cây dù nào vì đã được mọi người mượn sạch.

Tần Thanh không còn cách nào khác đành đứng trước cửa công ty, cô nhìn mưa phùn rơi bên ngoài. Đó là mưa mùa đông Nam Phương, loại mưa khiến người khác bức mình nhất.

Đang lúc suy nghĩ xem mình nên quay trở lại văn phòng nán lại một chút hay tiếp tục đứng đây đợi mưa, hay là cô nên dứt khoát chạy về nhà trong làn mưa thì đột nhiên trên đỉnh đầu cô xuất hiện một chiếc ô màu đen.

Tần Thanh kinh ngạc quay đầu nhìn, thấy đồng nghiệp Phương Siêu cười cười đứng phía sau lưng mình.

“Tôi có thể tiễn cô đến trạm xe buýt.” Phương Siêu nói.

Tần Thanh do dự một chút, khoát tay nói: “Cám ơn, tôi cũng không gấp, anh đi trước đi.”

“Vậy cô đừng ô này đi.” Nói xong, Phương Siêu nhét ô vào tay Tần Thanh.

Tần Thanh không nhận, hai người cứ khách khí lẫn nhau như vậy. Cho đến khi không biết từ đâu bỗng xuất hiện một người phụ nữ mặc áo màu đỏ, bước đến tát vào mặt Tần Thanh một cái như trời giáng.

Lúc này Tần Thanh liền cảm thấy bối rối.

Chỉ nghe người phụ nữ kia lớn tiếng xông đến trước mặt Phương Siêu gào thét: “Cũng bởi vì con hồ ly tinh này mà anh không nhận điện thoại của em, không trả lời tin nhắn của em phải không? Anh cho rằng như vậy là xong sao? Chưa xong, em với anh chưa xong đâu.”

Phương Siêu sững sờ mấy giây, chợt tức giận nói: “Cô nói bậy bạ gì đó? Cô ấy chỉ là đồng nghiệp của tôi thôi. Cô xem lại bộ dạng của mình đi, một người đàn bà chanh chua như vậy, tôi muốn chia tay lâu rồi. Dù trên đời này chỉ còn một mình cô là phụ nữ thì tôi cũng không cần.”

Người phụ nữ kia nghe vậy liền phát điên xông tới cào cấu vào người Phương Siêu.

Tần Thanh đứng bên cạnh, mặt bị đánh đến đau rát. Cô bụm mặt, tức giận, toàn thân phát run, hàm răng cũng run rẩy va vào nhau lạch cạch, trong lòng suy nghĩ thật may lúc này không có ai ở đây.

Đang suy nghĩ như vậy, bỗng nhiên từ trong thang máy xuất hiện một nhóm người, họ mang giày Tây với dáng vẻ rất lịch lãm đang bước ra ngoài.

Tần Thanh không tự chủ được quay đầu nhìn sang, cô lập tức ngây người. Mọi người đang bước đến gần cô, cô như thức tỉnh liền hốt hoảng chạy ra ngoài, định chạy trong làn mưa tuôn xối xả kia.

Ai ngờ mới bước xuống mấy bậc tam cấp, cô liền bị gọi lại, mà cô cũng không thể không cúi đầu quay lại.

Lúc đó Tống Vũ Thành đang đưa một nhóm khách hàng ra ngoài. Chờ đến khi khách hàng đã ngồi vào xe, anh đi tới bên cạnh Tần Thanh, hỏi: “Không đem ô à?”

Tần Thanh không dám ngẩng đầu lên, nghiêng mặt nhìn dưới mặt đất đáp: “Không sao, mưa không lớn.”

“Mặt của cô sao vậy?” Tống Vũ Thành nghiêng người nhìn cô, cau mày hỏi.

Tần Thanh lúng túng cúi đầu không nói.

Tống Vũ Thành nhìn về phía hai người đang cào cấu không thể tách rời.

Trong lúc lơ đãng, Phương Siêu nhìn thấy Tống Vũ Thành. Anh ta lập tức ngậm miệng, nhận thức được mình và bạn gái cũ đã chọn không đúng chỗ để làm loạn.

Phương Siêu hốt hoảng lên tiếng chào hỏi Tống Vũ Thành, muốn kéo người phụ nữ kia rời đi.

Ngược lại, người phụ nữ kia nhìn thấy Tần Thanh đang đứng bên cạnh người đàn ông khác nên cũng không dám làm gì. Cô ta chỉ phẫn hận trừng mắt, sau đó muốn cùng Phương Siêu rời đi.

“Đứng lại!” Tống Vũ Thành nhìn hai người bọn họ, đột nhiên lên tiếng nói: “Đánh người xong liền muốn đi dễ dàng như vậy?”

Tống Vũ Thành phát tay ra hiệu cho hai người bảo vệ đang đứng trực ngay cửa chính.

Hai người bảo vệ hiểu ý lập tức xông đến, họ bắt giữ Phương Siêu và người phụ nữ kia kẹp ở giữa không cho bọn họ rời đi.

Phương Siêu lập tức giải thích: “Tổng giám đốc Tống, chúng tôi khiến ngài chê cười rồi, hai người phụ nữ chỉ tranh giành người tình mà thôi.”

“Tranh giành người tình?” Khoé miệng Tống Vũ Thành lạnh lùng cười: “Chỉ vì cậu?”

Anh xoay người lại, áp thân thể mình sát vào người Tần Thanh, cúi đầu nhìn gương mặt của cô, nhìn Phương Siêu với tia nhìn tàn nhẫn.

Trong lúc này Phương Siêu chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

Tống Vũ Thành khó chịu hỏi: “Cậu làm ở bộ phận nào?”

Phương Siêu ngơ ngác, đưa tay tát người phụ nữ bên cạnh một cái, cả giận nói: “Cô làm loạn cái gì ở đây? Cô không dùng đầu óc suy nghĩ một chút, người ta có thể coi trọng tôi như vậy sao?”

Người phụ nữ kia bị đánh đến nổi mặt mày choáng váng, một lúc lâu sau mới tức giận thờ ơ nhìn Tần Thanh đứng bên cạnh Tống Vũ Thành. Lúc này cô ta cũng hoàn toàn mất hết khí thế hào hùng khi nãy.

Tống Vũ Thành hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục nhìn hai người kia nữa mà quay sang nói với Tần Thanh: “Đi theo tôi.”

Tần Thanh xấu hổ không chịu nổi, nhắm mắt đi theo sau Tống Vũ Thành về hướng thang máy.

Trong thang máy, Tần Thanh nói thật nhỏ: “Người kia trách lầm tôi, tôi và anh ta chỉ nói chuyện vài câu thôi.”

“Không cần giải thích.” Khuôn mặt Tống Vũ Thành vui vẻ nói: “Tôi hiểu cô và cậu ta không có gì. Lục Kiếm Thăng mà cô còn không chịu thì sao lại coi trọng anh ta.”

Tần Thanh đỏ mặt: “Tôi. . . . . Không phải tôi đang giải thích.”

Thang máy rất nhanh tới tầng một, Tống Vũ Thành cũng đi về phía xe của mình.

Tần Thanh đứng ngay cửa thang máy, về mặt không được tự nhiên nói: “Cái đó. . . . . Tôi. . . . . tự về là được rồi.”

Tống Vũ Thành mở cửa xe cho cô, rất tự nhiên nói: “Đi thôi, mưa to lắm.”

Tần Thanh cũng từ từ bước vào, mặc dù do dự nhưng cuối cùng vẫn ngồi vào xe.

Tống Vũ Thành lấy một chiếc khăn bông sạch từ phía sau xe và đưa cho cô: “Lau khô tóc đi, nếu không sẽ dễ bị cảm.”

Tần Thanh nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn!”

“Gương mặt còn đau không?” Tống Vũ Thành ngồi vào trong xe, ân cần hỏi.

“Cũng không còn đau.” Tần Thanh cố làm ra vẻ thoải mái, cười cười: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ đau một chút thôi.”

“Chúng ta đi ăn cơm trước đã, ăn cơm xong tôi đưa cô về.” Tống Vũ Thành vừa khởi động xe vừa nói.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit : Sóc Là Ta

Tần Thanh do dự một lát, cuối cùng cũng không từ chối.

Trong lòng cô âm thầm tự nhủ, mình chỉ vô tình gặp gỡ và đây chỉ là phép xã giao thông thường thôi.

“Đạo này Lục Kiếm Thăng còn đến tìm cô không?” Tống Vũ Thành đột nhiên hỏi.

“Không có.” Tần Thanh cười nói: “Chắc anh ấy theo đuổi người khác rồi.”

Tống Vũ Thành cũng tỏ vẻ đồng ý, gật đầu nói: “Sau này, nếu anh ta tìm cô thì cô cũng không cần để ý đến nữa.”

Tần Thanh nghi ngờ nhìn Tống Vũ Thành, cũng không hiểu anh muốn nói gì.

Tống Vũ Thành nói tiếp: “Con người cậu ta không phải không tốt, chỉ là tuổi trẻ quá cao ngạo nên có lúc rất dễ nóng giận.” Anh lại hơi cười nói: “Lúc tôi còn trẻ, tôi cũng hay nóng giận, chẳng qua là tôi biết kiềm chế.”

“Tống giám đốc tự nói mình già rồi sao?” Tần Thanh mỉm cười nói: “Anh cũng không hơn cậu ta bao nhiêu tuổi đâu.”

“Tóm lại cô cũng không cần để ý đến cậu ta nữa.” Tống Vũ Thành vẫn như cũ nói.

“Tôi biết rồi.” Tần Thanh không kiềm chế đáp.

Tống Vũ Thành dẫn Tần Thanh đến một khách sạn có thời gian tồn tại cả trăm năm lịch sử.

Ở đây có đầy đủ tất cả các món ăn từ thời lịch sử đến nay, mỗi một nơi, mỗi một món ăn đều thể hiện nét tự hào theo bề dày lịch sử của nó.

Tần Thanh thận trọng ăn mì, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa sổ ngăn cách đường cái bởi một con sông.

Du khách đứng dạo chơi trên bờ sông đông đúc như mắc cửi.

“Cô ăn rất ít, thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Tống Vũ Thành quan tâm hỏi.

Tần Thanh lắc đầu, trên mặt có chút buồn rầu.

“Cô vẫn còn cảm thấy không vui vì chuyện lúc nãy sao? Mặt còn đau không?” Tống Vũ Thành ân cần hỏi.

Tần Thanh miễn cưỡng cười nói: “Cám ơn anh vì vừa nãy thay tôi giải vây.”

“Đó là chuyện phải làm.” Tống Vũ Thành mơ hồ nói.

Tần Thanh cũng không nói lời nào, cô cúi đầu tiếp tục ăn. Trong lúc lơ đãng cô lại chú ý đến chiếc nhẫn trên tay Tống Vũ Thành. Lúc này, cô cũng không còn tâm trạng để tiếp tục ăn nữa nên cô bỏ dao nĩa xuống bàn yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cô muốn đi dạo ngoài bờ sông một chút không?” Tống Vũ Thành hỏi.

Tần Thanh gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu: “Cũng không còn sớm nữa, tôi muốn về nhà.”

“Dù gì chúng ta cũng đã tới đây, cũng nên đi dạo một chút.” Tống Vũ Thành gọi phục vụ đến tính tiền.

Ra khỏi khách sạn, hai người sóng vai đi về phía bờ sông. Không khí sau cơn mưa đường như ẩm ướt và trong lành hơn.

Đây là con sông đẹp nhất ở thành phố này, nó đã từng chứng kiến vô số chuyện tình lãng mạn tươi đẹp giữa hai bên bờ sông này.

Còn bờ sông bên kia chỉ có vài toà cao ốc với lối kiến trúc cổ kính, mà vào ban đêm nơi này càng kỳ diệu hơn với ánh đèn lập loè chói mắt và quyến rũ.

Tay Tần Thanh nắm chặt hàng rào, lướt mắt nhìn qua bờ bên kia, vui vẻ nói: “Cảnh đêm ở đây thật đẹp.”

Người phía sau không nói gì.

Cô cũng không để ý, mặc kệ gió đêm thổi qua mặt mình, mái tóc dài phấp phới trước gió, tung bay trong khoảng không khiến lòng người cảm thấy rộn rạo. Xa xa một chiếc du thuyền đang đến gần, toàn thân tàu ánh sáng lung linh, huyền ảo, đầu đó còn vang lên tiếng động cơ cùng tiếng gió rít trên mặt sông. Nước sông nhộn nhạo gọn sóng, ánh đèn chiếu xuống mặt sông tạo thành một cảnh vật vô cùng diễm lệ.

Tần Thanh vui vẻ, cất giọng nói: “Nhìn xem, du khách trên thuyền đang ngoác tay về bên này.”

Nói xong, cô theo bản năng giơ tay lên muốn vẫy tay chào nhưng cuối cùng cô chợt tỉnh táo cảm thấy mình hơi hưng phấn và cũng vì thế bàn tay cô cũng lơ lửng giữa không trung.

Cô có chút ngượng ngùng xoay người lại, lúc này mới phát hiện ra hai cánh tay Tống Vũ Thành đang để bên thành lan can, đôi cánh tay mạnh mẽ có lực như đang ôm trọn cả người cô. Ngực anh dán rất gần, cằm nhọn cũng dán chặt vào trán cô. Trong lúc đó, bởi vì cô xoay người lại quá nhanh nên khuôn mặt cô gần như đụng vào cằm anh.

Hầu như trọn cả thân thể của cô vùi trong ngực anh. Khi chạm vào lồng ngực ấm áp, cô như nghe được tiếng tim đập.

Tần Thanh ngạc nhiên vì tình huống mập mờ như thế này. Cô chỉ đứng đó trở mắt nhìn mà không để ý đôi môi mình đang bị một lực đè xuống.

Cô quả thật bị hù dọa, ở tình huống như thế này, tại một nơi như thế này, chung quanh lại có nhiều người như vậy mà cô lại bị cường hôn. Cô khiếp sợ đến nỗi quên cả gãy gập như thế nào, chỉ trọn to hai mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai đang tiến sát gần mình kia.

Lông mi của anh rất dài, ánh đèn đường hắt tia sáng mờ ảo xuống càng khiến gương mặt vốn cương nghị giờ lại trở nên sắc sảo và quyến rũ.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, chỉ nhẹ nhàng hôn phớt qua đôi môi của cô.

Trong lúc thân thể cứng đờ vì toàn thân đang bị người khác ôm vào lòng, giữa lúc ý loạn tình mê, cô bỗng thức tỉnh nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Tần Thanh chợt dùng hết sức lực tránh thoát lồng ngực của Tống Vũ Thành.

Vì động tác quá đột ngột này nên Tống Vũ Thành ngơ ngẩn: “Sao vậy?”

Tim Tần Thanh đập rộn lên, cô nhất thời không thể nói lời nào, chỉ có thể đưa mắt nhìn chăm chăm Tống Vũ Thành. Cô nhìn trên gương mặt anh lúc này tràn đầy nét quyến rũ say đắm lòng người. Đột nhiên vẻ mặt cô dần biến đổi một cách khác thường.

Tống Vũ Thành nóng bỏng nhìn vào ánh mắt cô, nhẹ giọng hỏi: “Không muốn sao?”

Tần Thanh cúi đầu, dần khôi phục trạng thái bình thường, sâu kín nói: “Tôi chỉ là một người bình thường, cũng chưa có sự nghiệp gì lớn lao. Còn vật chất thì càng không nói, tôi cũng chẳng có gì trong tay. Còn tình cảm thì...” “Cô hơi ngưng lại, nói: “Tôi hi vọng mình có thể đơn giản một chút.” Cô dừng cảm ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt của anh, tiếp tục nói: “Tôi chỉ nghĩ mình là một người bình thường có cuộc sống bình thường.”

Tổng Vũ Thành thật sự không hiểu ý cô nói: “Có ý gì? Em muốn nói gì?”

Tần Thanh đỏ mặt, hít một hơi nói: “Tôi không thể làm người thứ ba được, không chịu nổi tai tiếng rằng mình chính là người thứ ba.”

Tổng Vũ Thành nghe xong, cười thành tiếng, tiến tới sát bên tai cô, nói: “Ai nói em là người thứ ba?”

Tần Thanh quần bách, trên mặt như có lửa thiêu. Cô muốn giải thích nhưng lại không tìm được lời nào thích hợp để nói, chỉ có thể cúi đầu nhìn mặt sông.

Tổng Vũ Thành không còn cười nữa, vẻ mặt anh nghiêm túc: “Anh chưa từng kết hôn, mà em cũng không phải làm người thứ ba, cũng không cần sợ mang tiếng xấu là người thứ ba.”

Bỗng nhiên Tần Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tổng Vũ Thành, chỉ thấy anh đang rút chiếc nhẫn vô danh cân nhắc: “Em đang nói chiếc nhẫn này?”

Anh vừa nói vừa nhét chiếc nhẫn vào tay Tần Thanh.

Theo bản năng, Tần Thanh giơ tay lên nhìn chiếc nhẫn đang phát ra ánh sáng kỳ diệu chói mắt.

“Đây cũng chỉ là một chiếc nhẫn mà thôi.” Tổng Vũ Thành giải thích.

Vừa dứt lời, anh cầm chiếc nhẫn không do dự ném xuống mặt sông.

Tần Thanh hoảng hốt nhìn theo hướng tay anh thét lên: “Sao lại ném?”

Sau đó cô rõ ràng nhìn thấy trên mặt sông yên lặng, đèn đường chiếu sáng ngời mà vật nhỏ kia khi rơi xuống nước bỗng tạo ra vô số vòng tròn. Cuối cùng nó như mất hút trong lòng sông không để lại dấu vết gì.

Tổng Vũ Thành nhẹ nhàng nói: “Vậy tại sao không muốn?”

Tần Thanh thoáng ổn định cảm xúc, nghiêm túc hỏi: “Vậy anh có thể nói chiếc nhẫn này từ đâu tới?”

Tổng Vũ Thành nhìn bộ dáng cô nghiêm túc, không khỏi tức cười nói: “Lúc đầu anh chỉ nghĩ đơn giản, đó là không muốn bị phụ nữ quấy rầy. Sau đó, anh lại phát hiện, dù anh có đeo nhẫn hay không thì cũng không có người phụ nữ dám đến gần anh.” Anh lại đến gần Tần Thanh, nói tiếp: “Có lẽ cũng chỉ có người này đang quan tâm đến chiếc nhẫn này.”

Tần Thanh trầm tư trong chốc lát, cuối cùng phần hận nói: “Em cũng biết hỏi như vậy với anh thì thật sự không lễ phép.” Cô do dự nói: “Anh có thể chỉ muốn chơi đùa thôi vì từ trước đến giờ anh vốn không có kinh nghiệm về tình cảm nam nữ mà. Em chỉ... chỉ muốn hiểu nhiều về anh một chút thôi.”

Tổng Vũ Thành cẩn thận dò xét nhìn nét mặt cô, cuối cùng anh gật đầu một cái. Anh cau mày, nhớ lại nói: “Lúc còn học đại học, anh cũng có qua lại với người phụ nữ khác nhưng chuyện cũng đã trôi qua năm sáu năm rồi. “Anh nắm tay Tần Thanh, mỉm cười nhìn vào mắt cô: “Có thể khiến anh động lòng quả thật là chuyện không dễ.”

Gương mặt Tần Thanh thoáng chốc đỏ hồng, cô nói nhỏ đến mức không thể nghe được: “Vậy tại sao anh thích em?”

Tổng Vũ Thành bị hỏi khó, hồi lâu mới đáp: “Em khiến anh có cảm giác đặc biệt, khiến anh biết nhớ nhưng, lúc nào cũng muốn gặp em.”

“Bắt đầu từ lúc nào?” Tần Thanh ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Em nhớ anh đã từng nói, anh không có hứng thú với em.”

Tổng Vũ Thành cười lớn ôm cô vào lòng, nói dối: “Không phải anh nói không có hứng thú với em mà ý anh là anh không có hứng thú với cách chúng ta làm quen với nhau.”

Tần Thanh ngã đầu vào vai anh, cô cười trộm hỏi tới: “Vậy lúc nào anh nhận ra rằng anh thích em?”

“Mặc kệ bắt đầu lúc nào, em chỉ cần biết, từ giờ trở đi, anh sẽ đối xử với em thật tốt, được không?” Giọng anh quyen rũ vẫn thẳm thì bên tai cô.

Tần Thanh không tự chủ được giơ hai cánh tay ôm eo anh.

Tổng Vũ Thành đưa Tần Thanh đến trước cửa, đứng ở dưới lầu nhìn chung quanh.

Lúc này đầu óc Tần Thanh vẫn còn rất hỗn loạn, cô vẫn im lặng không nói gì.

Tổng Vũ Thành cúi đầu hôn lên mặt cô: “Đang nghĩ gì thế? Sao ngăn người ra vậy?”

Tần Thanh bị anh hôn nên xấu hổ lui về sau một chút. Cô e lệ nói: “Cám ơn anh đã đưa em về. Em lên nhà đây.”

Không để ý đến anh đang nhìn mình bằng ánh mắt nóng bỏng, cô quay người bỏ chạy lên lầu.

Vào trong nhà rồi, cô dựa lưng vào cửa phòng, lúc này cô mới dám hít sâu và thở ra một hơi.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi xách cô vang lên, Tần Thanh lấy ra nhận điện thoại.

“Vào phòng rồi sao?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Ừ, vào rồi.”

“Em phải chú ý an toàn, đóng kỹ các cửa, cũng đừng tùy tiện mở cửa cho người lạ, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho anh.” Tống Vũ Thành dặn dò.

“Ừ.”

Tần Thanh bắt chợt cười vui vẻ.

Đêm nay, cô nhất định không ngủ được.

Tần Thanh nằm trên giường, trần trọc trở mình.

Cô nhớ Tống Vũ Thành, chỉ duy nhất nhớ về anh.

Trong đầu không ngừng ẩn hiện hình ảnh anh dịu dàng hôn cô.

Cô như cảm thấy anh đang dùng lực hút nguy hiểm tấn công cô, hấp dẫn cô khiến cô không cách nào thoát ra được.

Ý nghĩ ấy khiến cô vừa hạnh phúc lại vừa thấp thỏm.

Sáng sớm, Tần Thanh dậy rất sớm. Tuy đêm qua ngủ rất ít nhưng hôm nay tâm tình cô lại cực kỳ tốt.

Cô đến công ty rất sớm, cô đứng trước cửa ngược nhìn lên. Tòa cao ốc như bức tường pha lê màu xanh đậm hoà với mây trắng của bầu trời khiến nó trở nên sống động. Bốn phía được xây dựng theo lối kiến trúc hình thoi, càng lên cao càng hẹp dần. Đến lúc này, cô cũng không thể tự chủ, gương mặt tươi sáng đang tương tượng có một ngày mình sẽ được đứng ở tầng cao nhất trong tòa cao ốc này.

Bây giờ khi bước vào tòa cao ốc này, Tần Thanh lại có cảm giác khác lạ, cảm giác thân thiết không nói nên lời, tựa như niềm vui luôn phảng phất đâu đó, lúc nào cũng tồn tại trong lòng cô.

Cô không nhận được nhìn khắp mọi nơi, lại bối rối với tình huống nếu gặp anh ấy thì nên chào hỏi hay trốn tránh.

Thế nhưng có chuyện không ngờ lại xảy ra.

Buổi chiều, Tần Thanh trở về từ cục xây dựng thành phố. Cô đứng ở cửa thang máy chờ, vô tình cô nghe được câu chuyện của hai nữ nhân viên đang vui vẻ nhỏ giọng nói: “Nhìn kia, bên kia.” Sau đó họ thể hiện khuôn mặt hoa si nói: “Thật là một người xuất sắc lại quá đẹp trai. Tổng giám đốc Tống quả thật rất đẹp trai.”

Tần Thanh nghe tiếng nhìn qua, thấy Tống Vũ Thành đang đi cùng một thanh niên trẻ tuổi và đang đi về hướng này. Người thanh niên kia trông giống người châu Á, cũng có chiều cao tương tự Tống Vũ Thành. Hai người đi cùng với nhau trông thật quyến rũ, chói mắt.

Tần Thanh không dám nhìn lâu, cô đứng đó làm bộ như không nhìn thấy anh nhưng thật ra trái tim cô đang nhảy loạn xạ trong lồng ngực.

Đúng lúc có thang máy đến, Tần Thanh bước nhanh vào, cô cũng không quên nhìn vào chiếc thẻ vàng ở mặt bên, xác định là mình đã đi đúng thang máy.

Ai ngờ Tống Vũ Thành lại theo cô vào, người thanh niên gốc châu Á này dĩ nhiên cũng theo vào. Còn những người khác cứ đứng ngẩn ngơ nhìn bọn họ mà không ai dám bước vào.

Đúng lúc này Tống Vũ Thành bước đến nhấn nút đóng cửa, không cho ai có thể bước vào.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Khuôn mặt Tần Thanh lập tức đỏ lên, nhìn lại Tống Vũ Thành, lại nhìn người thanh niên có nét châu Á kia.

Người thanh niên chỉ cười cười nhìn hai người họ.

Tống Vũ Thành giới thiệu: “Đây là Daniel, là bạn thân với anh cũng nhiều năm rồi.”

Daniel dùng tiếng Anh chào hỏi: “Tần Thanh, chào cô.”

Tần Thanh cũng đưa tay mình ra, đồng thời dùng tiếng Anh nói với Daniel nói: “Chào anh, rất hân hạnh được biết anh.”

Tống Vũ Thành thân nhiên nói: “Anh mới vừa nhắc đến em với anh ta.” Anh lại bổ sung giới thiệu: “Daniel là người Hàn, quốc tịch Mỹ, không biết nói tiếng Trung.”

Daniel cũng lịch sự bắt tay với cô: “Tôi cũng rất hân hạnh được biết cô.”

Khuôn mặt Tống Vũ Thành thăm thì gần sát bên tai Tần Thanh: “Sao em dễ đỏ mặt vậy?”

Lời vừa nói ra, khuôn mặt Tần Thanh lại còn đỏ hơn. Theo bản năng, cô giơ tay lên vuốt mặt mình.

Thang máy rất nhanh lên đến tầng mười lăm, *dllqquydoon* Tần Thanh cũng bước ra ngoài. Cô đi tới cửa liền gật đầu chào hai người bên trong thang máy.

Tần Thanh đi vào phòng làm việc, trở về chỗ ngồi của mình. Cô nhớ lại cảnh tượng trong thang máy, không nhịn được mỉm cười vui vẻ.

Từ khung chấn màu lam nhạt, Lữ Đan lộ đầu ra trên: “Ui, cậu có tình yêu hay sao mà vui vẻ thế? Nhìn khuôn mặt hoa si của cậu kia.”

Nụ cười trên môi Tần Thanh vụt tắt: “Đừng nói lung tung.”

Lữ Đan vui vẻ vì hình như mình đã nói trúng yếu điểm, kết luận nói: “Có vấn đề, nhất định là cậu đang có vấn đề.” Cô ngồi xuống ghế, sau đó lấy chân đá chiếc ghế khác đang ở gần đó sang chỗ khác, đến trước mặt Tần Thanh, nhỏ giọng hỏi: “Có bạn trai rồi hả?”

Tần Thanh vừa dọn dẹp những tài liệu trên bàn, đáp: “Không có, đừng đoán mò, chỉ có cậu nhiều chuyện thôi.”

Lữ Đan bĩu môi: “Làm ơn đi, cậu bao nhiêu tuổi rồi hả? Cậu làm như yêu sớm là phạm phải trọng tội, không nói cho ai biết đây.” Ánh mắt của cô đảo quanh, cuối cùng kết luận: “Tớ biết rồi, cậu muốn yêu trong thâm lặng, cưới trong lén lút đúng không?”

Tần Thanh không tiếp lời, mở máy vi tính lên, nghiêm túc làm bảng báo cáo.

Lữ Đan ngồi bên cạnh tự biên tự diễn, càng nói càng hăng say: “Thật là quá buồn, trông cậu cũng đang hoảng, nghiêm túc như một nữ sinh mà lại ra vẻ với tớ như vậy. Thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay.” Đường như cảm giác mình nói có chút quá khích nên cô vội vàng cải chính, nói: “Tớ không có ý gì, thật ra tớ cảm thấy, phụ nữ chúng ta nên ăn nhấm một chút cũng tốt. Xã hội cũng đòi hỏi quá cao đối với phụ nữ rồi, vừa yêu cầu có sự nghiệp lại còn muốn chúng ta kết hôn sinh con và giáo dục đứa trẻ nên người.” Cô đột nhiên nhớ đến việc gì, cảm khái nói: “Trên web còn có người kết luận, phụ nữ thời nay hoàn toàn có thể độc lập, không cần kết hôn. Bởi vì một khi kết hôn, đứa trẻ ra đời thì mình sẽ phải làm việc gấp đôi bình thường. Mỗi khi đi làm về, mình phải tranh thủ *dllqquydoon* mua thức ăn về nhà nấu cơm, phục vụ cho chồng mình và đứa trẻ. Thân thể vốn mệt mỏi gần chết mà ban đêm lại bị chồng không quan tâm quấy rối đến tận sáng. Ngày hôm sau lại phải chiến đấu giống như ngày hôm trước. Quả thật rất bất công.”

Tần Thanh nghe xong liền vội vàng ngăn lại: “Cậu đề ý một chút đi.”

Nghe vậy, khuôn mặt Lữ Đan bi ai, hối hận trở về chỗ ngồi của mình, phản trần: “Nếu không có ích lợi gì thì cũng nên không nên quan tâm.”

Tần Thanh phát hiện ra sự khác thường của cô ấy, hỏi: “Cậu sao vậy? Bình thường cậu đâu có như vậy, hay cậu gặp phải chuyện gì không vui?”

Lữ Đan lắc đầu, hồi lâu sau cô mới than thở nói: “Tớ và bạn trai cũ lúc đầu cũng dự định kết hôn. Thế nhưng cuối cùng bọn tớ lại chia tay.”

Tần Thanh vội vàng an ủi cô ấy: “Cậu làm tớ tưởng có việc gì ghê gớm lắm. Rõ ràng anh ta nên khổ sở bởi vì anh ta bỏ cậu.”

Khuôn mặt Lữ Đan tỏ vẻ đau thương, cô tự nhiên nói: “Đoạn tình cảm đã qua cũng vĩnh viễn không thể quay lại được, dù là anh ta có ưu tú đến mấy cậu cũng đừng quan tâm.”

Tần Thanh cũng không còn lời gì nói tiếp nữa, cuối cùng cô không thể làm gì khác hơn là vỗ vai Lữ Đan để bày tỏ an ủi.

“Tớ chỉ tùy tiện nói ra chút thôi.” Lữ Đan nhún vai: “Cậu nói không sai, đó cũng không có gì lớn lao. Đúng rồi, hôm nay Phuong Siêu từ chức, cũng không biết lý do tại sao nhưng tổ trưởng Lưu cũng không giữ lại.” Lữ Đan khôi phục tinh thần, lại bát quái nói: “Nhảy việc? Trúng số độc đắc?”

Tần Thanh cười thầm: “Cậu thích Bychkov không?”

“Hả?” Lữ Đan không rõ ý Tần Thanh.

“Anh ấy có viết bộ truyện ngắn tên là “Nhân viên quèn” câu chuyện kia rất thú vị đấy.” Tần Thanh tập trung nhìn vào máy tính giống như cô chỉ đang tùy tiện nói.

“Người đó với việc đó à? Cậu suy nghĩ nhanh thật đấy.” Lữ Đan ai oán nói.

Vừa tới giờ tan ca, Tống Vũ Thành liền điện thoại tới cho Tần Thanh.

Tần Thanh vội đứng lên, đi ra khỏi phòng làm việc mới bắt máy.

“Chờ anh một lát, anh còn có chút việc phải xử lý.” Tống Vũ Thành tự nhiên nói.

Tần Thanh nhẹ giọng đáp: “Được.”

Trong lòng cô vui mừng, cô và anh đã có thể nói chuyện tự nhiên giống như hai người đã thân thiết từ lâu.

“Hay em suy nghĩ tối nay chúng ta ăn gì?” Ngay sau đó Tống Vũ Thành nói.

“Được.”

“Lát nữa anh gọi lại cho em, sẽ không lâu đâu.”

“Được.”

Trên mặt Tần Thanh vẫn nở nụ cười, như thiếu nữ mới biết yêu lần đầu.

Vừa cúp điện thoại, Tần Thanh trở lại phòng làm việc. Nửa tiếng sau, Tống Vũ Thành lại gọi điện tới.

Tần Thanh nghe theo lời căn dặn của anh, đi đến bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, vừa đến đã thấy Tống Vũ Thành đã đợi ở trong xe rồi.

“Tối nay Daniel hẹn nhóm bạn cùng ăn cơm ca hát, em muốn đi không?” Tần Thanh mới vừa bước vào trong xe, Tống Vũ Thành liền hỏi.

“Em . . . . anh muốn đi không?” Tần Thanh cẩn thận hỏi.

Tống Vũ Thành nhìn cô mỉm cười: “Đi hay không cũng không sao, anh cũng rất ít khi tham gia hội nhóm. Thỉnh thoảng, nể mặt anh ta, đi cho có lệ, ngồi một lát rồi về.”

Tần Thanh yên lòng nói: “Em không thích đến nơi quá ồn ào, không ngồi chung với bạn bè không quen biết, gượng gạo nói cười.”

Tống Vũ Thành hài lòng gật đầu: “Vậy chúng ta cũng có nhiều điểm tương đồng.”

Nghe anh nói vậy, trong lòng Tần Thanh cảm thấy hết sức vui vẻ.

Lần này Tống Vũ Thành dẫn cô đến một con đường nhỏ hết sức yên tĩnh để ăn cơm. Chung quanh cũng không nhiều cửa hàng buôn bán tấp nập, chỉ có xe gánh đi qua lại họp lại thành Tứ Hợp Viện.

Nếu người khác dẫn cô đến đây, cô nhất định sẽ rất lo sợ nhưng nếu đi cùng với anh thì cô không sợ.

Đây đang là giờ nghỉ ngơi của Tứ Hợp Viện, giữa sân có gốc đa già cỗi, cổ xưa, phía trên có mảnh vải đỏ, quang cảnh nơi đây trông thật thanh vắng, âm u.

Mới vừa vào cổng, có một tốp người đến chào: “Tiên sinh Tống, đã lâu không gặp ngài.”

Một ông lão đoán chừng là chủ quán ở đây, nghe được lời người phục vụ, vội vàng đi ra, vừa đi vừa nói: “Hôm nay ngọn gió nào dẫn ngài đến đây, thật khó để gặp lại ngài lần nữa.”

Tống Vũ Thành cười đáp: “May mà ông còn nhớ tôi.”

Tần Thanh đi theo Tống Vũ Thành tới một gian nhà trên lầu hai. Gian phòng cũng không lớn, ở giữa có chiếc bàn vuông, hai bên có ghế đệm, bên trong được bày biện theo lối cổ xưa.

Tần Thanh ngồi vào bàn, nhìn chung quanh gian phòng. Phòng được điêu khắc các loại chim chóc bằng gỗ mộc, phía trên còn trưng bày các loại chén sứ và bình quý giá.

Tống Vũ Thành nhận lấy thực đơn từ tay chủ quán. Đợi anh gọi thức ăn xong, nói thêm mấy câu, sau đó chủ quán cũng cung kính bước ra ngoài.

“Em thích nơi này không?” Tống Vũ Thành thuận mắt nhìn sang cô.

Tần Thanh lắc đầu: “Em không am hiểu những thứ này, nhưng ngược lại ba em lại rất thích nó đấy.”

“Ông ấy qua đời lâu rồi sao?” Tống Vũ Thành nhẹ giọng hỏi.

Tần Thanh khẽ gật đầu: “Gần mười năm.”

Tống Vũ Thành đưa tay ra, nắm tay cô đang để trên bàn.

Tần Thanh mỉm cười nhìn anh, cô cũng mặc kệ anh đang nắm tay mình, cố gắng hưởng thụ hơi ấm đang lan toả trong lòng bàn tay mình.

“Nơi hẻo lánh thế này, sao anh lại biết mà dẫn em đến đây?” Tần Thanh hỏi.

“Lúc trước, anh từng có lần đi cùng với một sếp lớn đến đây. Bọn họ thường thích những nơi hẻo lánh như thế này.” Tống Vũ Thành đáp: “Nhưng thức ăn ở đây cũng không tệ lắm. Theo lời chủ quán giới thiệu, từ thời cha ông đã là đầu bếp nổi tiếng nên ông được truyền nghề đến bây giờ.”

“Thật không?” Tần Thanh tò mò hỏi.

“Thật hay giả cũng không sao vì không ai thật sự quan tâm chuyện này.” Tống Vũ Thành khinh thường nói, sự cao ngạo trong thoáng chốc lại biểu lộ ra ngoài.

Rất nhanh, thức ăn cũng được đưa lên, Tần Thanh nhìn trước mặt mình là một thố canh, cũng không biết đó là món gì.

“Yên tâm, tất cả những thức ăn này đều không có lòng đồ trứng.” Tống Vũ Thành nhìn cô nói: “Anh đã cố ý nói với chủ quán rồi.”

“Món này là gì?” Tần Thanh chỉ vào thố canh hỏi.

“Tổ yến, anh nhớ em rất thích.”

Tần Thanh nhớ lại món tổ yến làm bằng máu con chim yến mà trên TV vẫn thường giới thiệu, đột nhiên cô cảm thấy tàn nhẫn và ghê tởm. Vì vậy cô cau mày một chút.

Tống Vũ Thành cũng lập tức thấy được phản ứng của cô, anh nhấn chuông trên bàn để gọi phục vụ tới. Chỉ trong chốc lát, phục vụ chạy tới, Tống Vũ Thành liền bảo họ mang ra ngoài.

Tần Thanh có chút ngượng ngùng: “Xin lỗi anh.”

“Nếu biết trước thì anh sẽ không nói cho em nghe đó là món gì.” Tống Vũ Thành hơi tự trách mình nói.

Anh chỉ vào một món trên bàn, cá Đa Bảo và một nồi lẩu nạm thịt, nói: “Hai món này em muốn ăn không? Hay là để anh nói phục vụ đổi món khác?”

Tần Thanh vội vàng khoát tay: “Em không phải kén ăn vậy.”

Tống Vũ Thành nghe vậy cười thành tiếng, Tần Thanh cũng phản ứng kịp nên cười theo anh.

Sau bữa cơm chiều, Tống Vũ Thành đưa Tần Thanh về nhà.

Tối thứ sáu, xe cộ trên đường cực kỳ đông đúc.

Xe chạy thẳng một đường, vừa đi vừa nghỉ, lúc đang đợi đèn đỏ thì Tần Thanh nhìn dòng xe cộ chạy ngược xuôi ngoài cửa sổ. Cô đột nhiên hỏi: “Loại xe này rất đắt. Em chưa từng thấy có chiếc thứ hai.”

Tống Vũ Thành đang đợi đèn đỏ, nhìn sang ngã ba bên trái và chuẩn bị quẹo thì nghe Tần Thanh hỏi. Anh liền thuận miệng đáp: “Chiếc xe có một không hai này là dòng xe dân sự bọc thép.”

“Xe bọc thép? Sao anh mua loại xe này?”

Tống Vũ Thành thấy đèn đỏ chuyển màu nên tự động cho xe quẹo vào ngã ba tay trái, thoát khỏi cảnh hỗn loạn giữa xe chật kín ngoài đường cái.

“Đương nhiên là vì bền chắc, chống đạn, chịu lực va đập mạnh.” Tống Vũ Thành đáp xong, hỏi cô: “Em thích xe gì?”

Tần Thanh lắc đầu, thành thật đáp: “Em không hiểu về xe lắm, không phân biệt được loại xe.” Cô bẻ ngón tay, tiếp tục nói: “Xe con, xe tải lớn, xe thể thao, xe cảnh sát, xe đua.” Nói xong cô cười khanh khách “Còn có xe chiến thuật.”

Tống Vũ Thành quay đầu nhìn cô, có lẽ nhiệt độ máy điều hòa không khí trong xe đang mở lớn nên khiến hai gò má cô ửng hồng. Mặt khác, cô đang cười tự nhiên, chân mày cong cong, nụ cười dịu dàng nở tươi trên mặt khiến anh ngơ ngẩn ngẩn nhìn.

Tống Vũ Thành không nhịn được vươn tay tới phía trước, dùng mu bàn tay vuốt mặt cô: “Em thích xe gì? Anh tặng em.”

Cũng theo bản năng, Tần Thanh đưa tay sờ vào nơi bị anh vuốt ve khi nãy, nghiêm túc nói: “Em không biết lái xe, cũng không có ý định học lái xe.”

Ngay sau đó, Tống Vũ Thành liền nắm tay cô, nói: “Em đừng tỏ vẻ khách khí với anh như vậy.”

Tần Thanh chuyên chú nhìn anh: “Anh không cần tặng em thứ đồ gì hết. Em không muốn.”

Tống Vũ Thành không quan tâm nói: “Nếu anh có lòng tặng em thì em có nhận không?”

Lúc này Tần Thanh không chỉ đỏ mặt mà lỗ tai cũng đỏ.

Cô cúi đầu, mím môi, nén cười.

Tống Vũ Thành vui vẻ nắm tay cô, lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp dịu dàng ôm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Trong xe đều là không khí hạnh phúc và vui vẻ.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit : Sóc Là Ta

Xe đậu ở dưới lầu chỗ ở của Tần Thanh, Tống Vũ Thành cũng bước xuống theo. Anh nắm tay cô dẫn đến tận cửa hỏi: “Em muốn anh đưa em lên nhà không?”

Tần Thanh cũng không biết làm sao, do dự cả nửa ngày cũng không nói được lời nào.

Tống Vũ Thành cười cười: “Em ở lầu mấy?”

“Lầu bảy.”

“Mặt cửa sổ ở phía nào?”

“Ở phía bên này.” Tần Thanh chỉ lên lầu.

“Em lên phòng mở cửa sổ và ngoắc tay về hướng anh, sau đó anh sẽ đi.” Tống Vũ Thành cúi đầu nhìn cô, giọng nói rất nhu hòa mang theo vài phần yêu thương.

Tần Thanh ngược lên nhìn anh, thấy trong đáy mắt anh đầy vẻ nhu tình, hoàn toàn không giống dáng vẻ ngày thường chút nào. Dáng vẻ không có cao ngạo hay uy nghiêm bức người, không còn vẻ lạnh lùng xa cách mà giờ đây anh chỉ có dáng vẻ dịu dàng, cung chiêu khiến lòng người rung động.

Trong lúc hai người đứng nhìn nhau, Tống Vũ Thành đột nhiên nghiêng người qua nhẹ nhàng hôn phớt lên gò má cô một cái.

Tần Thanh cũng không có phản ứng gì, cô chỉ im lặng nhìn anh.

Mà nhìn thấy cô không có phản ứng, Tống Vũ Thành thuận thế hôn lên môi cô và ôm cô vào ngực mình.

Tần Thanh cũng đưa tay ôm hông anh, cảm nhận hơi ấm từ thân thể cường tráng của người đàn ông này toả ra, đôi môi ấm áp đam mê vừa phớt qua má mình. Cô đang say đắm, cảm thấy trái tim mình cũng lỗi một nhịp.

Bỗng đâu trong chung cư xuất hiện chiếc Motorcycle chạy vào và phát ra tiếng động cơ thật lớn.

Tần Thanh vội vàng tránh anh, hai gò má đỏ hồng giống như vừa mới thoa lớp phấn vô cùng tươi đẹp.

Tống Vũ Thành không nhịn được nên cười lên, anh vỗ vai Tần Thanh nói: “Lên đi, anh ở đây chờ em vào.”

Tần Thanh vội vã chạy vào cửa thang máy. Sau khi đã vào nhà, cô chạy vọt tới trước cửa sổ nhìn xuống.

Tống Vũ Thành mở đèn xe, đứng bên cạnh xe ngược đầu lên nhìn.

Dưới ánh đèn, thân hình anh cao lớn rắn rỏi phủ bóng dài trên mặt đất.

Tần Thanh vẫy mạnh tay với anh còn Tống Vũ Thành cũng giơ tay đáp trả cô cùng với nụ cười trên môi.

Anh xoay người bước vào trong xe, xe chậm rãi khởi động. Trong phút chốc chiếc xe được lái ra khỏi chung cư, hoà vào đường lớn giữa dòng xe cộ.

Tần Thanh vẫn đứng ở trước cửa sổ, si ngốc nhìn theo bóng anh hồi lâu.

Ngày hôm sau là thứ bảy, khi chuông báo thức từ chiếc đồng hồ reo vang, Tần Thanh vẫn tỉnh lại như thường ngày.

Bình thường, Tần Thanh dọn dẹp khắp phòng, đi siêu thị mua vài món đồ, chọn mua một bộ đồ mình thích. Sau đó về nhà xem TV, một ngày đi qua rất nhanh.

Nhưng hôm nay, đột nhiên Tần Thanh lại có cảm giác nôn nao khác thường.

Lòng cô không yên nên cô quyết định dọn dẹp chung quanh. Cô bắt đầu từ bồn rửa tay ở phòng vệ sinh trước, cô ngẩng đầu nhìn hình dáng mình trong kiếng, không nhận được suy nghĩ trước nay cô luôn để tóc thẳng tự nhiên, giờ nếu cô thay đổi thành mái tóc xoăn thì sẽ như thế nào?

Cô ăn mặc thật gọn gàng đi tới siêu thị đảo quanh một vòng. Khi đi tới quầy tính tiền mới phát hiện ra mình đã không bỏ món đồ gì trong giỏ.

Tần Thanh tự xấu hổ cười cười, đưa mắt nhìn lên bảng quảng cáo trên tivi thấy đang quảng cáo cho bộ phim truyền hình mới nhất.

Chiều thứ bảy, rạp chiếu bóng chật kín người, phòng chiếu phim có sức chứa hơn một trăm người mà hơn phân nửa số ghế đã được ngồi chật kín người.

Xem được phân nửa bộ phim điện ảnh, điện thoại trong túi Tần Thanh chợt rung lên.

Nhìn thấy màn hình điện thoại di động hiện lên số “1”, tâm trạng Tần Thanh có chút chấn động, cô còn chưa kịp suy nghĩ đã nhanh chóng bắt máy.

“Em có ở nhà không?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Không có.”

“Em đang ở đâu?”

“Ở rạp chiếu bóng.”

Giọng đối phương có chút chần chờ, hỏi: “Đang đi với bạn sao?”

“Không, em đi một mình.”

“Ở đâu? Anh đến đón em.”

“Dạ”

Sau khi cúp điện thoại, đầu óc Tần Thanh cũng không còn tập trung để xem phim nữa.

Phim điện ảnh vừa chiếu phụ đề thì cô cũng đứng lên chạy ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh bấm số gọi cho Tống Vũ Thành.

“Anh đến chưa?” Tần Thanh hỏi.

“Anh đang ở dưới đại sảnh lầu một.”

Còn Tần Thanh đang đứng trên thang cuốn lầu hai.

Xa xa, cô còn nhìn thấy Tống Vũ Thành đang đứng giữa một đám người lộn xộn, nói cười huyên náo.

Dáng người anh cao ráo, cường tráng đứng nơi đó cầm điện thoại kề sát bên tai. Khóe miệng hơi nở nụ cười, khuôn mặt hơi ngước lên khiến anh thật cuốn hút, quyến rũ.

Tống Vũ Thành nhìn thấy cô nhưng anh cũng không vội cúp điện thoại, mà chỉ ngoắc tay với cô, khóe miệng cười tươi hơn.

Tần Thanh theo cầu thang cuốn đi đến gần anh. Hình ảnh trước mắt giống như cô đang từ từ xê dịch đám người kia để chạy đến gần bóng dáng cao lớn của anh. Có lẽ cả đời cô cũng không thể nào quên được hình ảnh ngày hôm nay.

Cô đi xuống đại sảnh ở lầu một, Tống Vũ Thành cũng đang đi tới, rất tự nhiên nắm tay cô.

“Xem phim gì vậy?” Anh hỏi.

“Lấy chồng giàu”

“Hay không?”

“Cũng được.”

“Lần sau khi muốn đi xem phim thì nhớ rủ anh đi cùng.” Tổng Vũ Thành kéo tay cô, ngọt ngào trách.

Tần Thanh cười ngọt ngào gật đầu lia lịa: “Được.”

Hai người ngồi vào trong xe, Tổng Vũ Thành nói: “Bây giờ anh dẫn em đi gặp bạn anh.”

Ngay lập tức, Tần Thanh cúi xuống nhìn trang phục của mình, có chút khó xử, vừa hớn hờ lại vừa thấp thỏm.

“Anh cũng không có nhiều bạn trong nước, còn nếu hợp tác trên phương diện làm ăn cũng không gọi là quen biết. Vì vậy, anh mới muốn dẫn em đi gặp bạn anh.” Anh cười liếc nhìn Tần Thanh, tiếp tục nói: “Em có muốn dẫn anh đi gặp bạn em không?”

Tần Thanh lắc đầu, suy tư nói: “Em cũng không có bạn bè gì nhiều, chỉ có vài người bạn thời đại học nhưng sau khi tốt nghiệp thì ai đi đường nấy rồi.” Cô tạm dừng một chút nói: “Em cũng có một người bạn rất thân nhưng hai năm nay chưa liên lạc với nhau.”

Tổng Vũ Thành nửa đùa nửa thật nói: “Rất tốt, thế giới của em cũng chỉ có anh, như vậy là tốt nhất rồi.”

Đến chỗ ăn cơm, đi vào phòng đã có bốn người đang đợi sẵn.

Trong phòng có hai nam hai nữ, Tần Thanh đã gặp hai người đàn ông này rồi. Một người là Daniel người Hàn Quốc, quốc tịch Mỹ, còn người kia chính là thư ký Trần.

Hai người phụ nữ xinh đẹp chia nhau ra ngồi bên cạnh hai người đàn ông này.

Tổng Vũ Thành nắm tay dẫn Tần Thanh vào trong, kéo ghế cho cô ngồi.

“Em cũng từng gặp hai người này rồi nên anh sẽ không giới thiệu nữa.” Tổng Vũ Thành nói với Tần Thanh, sau đó quay sang với hai người kia nói: “Đây là Tần Thanh, hai người phải nghiêm túc với cô ấy, nhớ chưa?”

Hai người rất lịch sự chào hỏi Tần Thanh, sau đó họ giới thiệu bạn gái đang ngồi bên cạnh mình.

“Tuy ở công ty, Trần Thụy chính là thư ký của anh nhưng thực ra anh ta và anh thân với nhau từ lúc nhỏ đến bây giờ.” Về mặt Tổng Vũ Thành nghiêm túc nói với Tần Thanh: “Em cũng đừng nói cho người khác biết.”

Trong lòng Tần Thanh dâng lên một cổ vui sướng, cô vui sướng vì được anh đối đãi khá đặc biệt.

Đang dùng cơm, Tổng Vũ Thành ra ngoài nghe điện thoại.

Daniel mượn cơ hội ngồi vào vị trí bên cạnh Tần Thanh, cũng không gan tị chút nào, nói: “Về chuyện tình cảm, có thể nói Tổng rất khó khăn đấy, cô phải . . . .” Anh ta chuyển sang giọng cảnh cáo nói: “bảo trọng.”

“Cậu cũng không cần hù dọa cô ấy, không ngờ Thành lại nghiêm túc với cô ấy.” Trần Thụy bùng ly rượu, trầm giọng nói.

“Không nghiêm túc thì cũng khó khăn muốn chết rồi, nghiêm túc hơn thì như thế nào?” Daniel chau mày, nói: “Tớ thật sự rất muốn biết.”

Tần Thanh kinh hãi, nghi ngờ mình hiểu lầm ý của hai người này vì họ nói chuyện bằng tiếng Anh.

Trần Thụy dùng sức đặt ly rượu lên bàn hơi mạnh, cau mày nhìn Daniel với vẻ mặt không vui.

Bạn gái ngồi bên cạnh Trần Thụy không phải rất quen, cô ấy vẫn cúi đầu ăn, rất ít nói chuyện. Mà Trần Thụy cũng không để ý tới, giống như anh ta nhờ người đến để góp vui mà thôi.

Ngược lại, bạn gái Daniel lại vô cùng hoà đồng, cô ấy vẫn cố gắng tích cực khiến không khí trở nên vui vẻ, vào lúc này cô ấy nói tiếp: “Anh ngồi chỗ của Tổng, không sợ anh ấy ghen sao?”

Daniel trở lại ngồi ở vị trí của mình, nhìn Trần Thụy nói: “Tổng có thể yêu, vậy chẳng lẽ gần đây tập đoàn rất yên ổn sao?”

Trần Thụy lắc đầu một cái: “Tạm là như vậy nhưng hiện tại phải tùy theo độ hứng thú của lão hồ ly nữa.” Suy nghĩ một chút còn nói: “Gần đây rất bình an, không biết lão ta đang giờ trò gì”

Lúc này Tổng Vũ Thành đẩy cửa bước vào, ngồi bên cạnh Tần Thanh hỏi: “Thế nào?” Anh ân cần hỏi: “Sao sắc mặt không được tốt, không thoải mái sao?”

Daniel và Trần Thụy cũng dừng lại, có chút khấn trương nhìn Tần Thanh.

Tần Thanh cố buông lỏng cười nói: “Không có việc gì.” Cô bỗng đổi chủ đề: “Sao anh đi lâu vậy?”

“Ba anh gọi điện thoại, nói rằng ông ấy đang ở Newyork, sáng sớm muốn gọi điện cho anh. Thân thể già cả cũng không còn như trước, trước kia ông ấy không như vậy.” Tống Vũ Thành nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Lúc ra khỏi khách sạn, Daniel đề nghị tiếp tục đi chỗ khác chơi.

Tống Vũ Thành nhìn sắc mặt Tần Thanh, từ chối nói: “Chúng tôi không đi, các người đi đi.”

Trần Thụy cũng khoát tay nói với Daniel: “Tôi cũng không đi.”

Daniel buồn rầu nói: “Một năm khó có cơ hội được gặp hai người một lần, bây giờ lại làm mất hứng.”

Trần Thụy vỗ vai anh ta: “Còn có nhiều cơ hội mà.” Nói xong, anh cũng quay sang tạm biệt Tống Vũ Thành, sau đó lên xe rời đi.

Ba chiếc xe chia nhau lái mỗi hướng khác nhau.

Tống Vũ Thành đưa Tần Thanh về đến dưới lầu, nói: “Sáng mai em chờ điện thoại của anh, anh và em cùng nhau đi chơi, được không?”

Tần Thanh cười ngọt ngào nói: “Dạ được.”

Ngày hôm sau, Tần Thanh dậy thật sớm để chuẩn bị. Chờ đến chán, cô mở ti vi chọn kênh để xem, vừa xem vừa suy nghĩ không biết anh đang đi đến đâu rồi.

Đồng hồ vừa chỉ đúng chín giờ sáng, điện thoại di động ở đầu giường liền reo lên.

Tần Thanh bắt điện thoại, cười tươi như hoa.

Giọng Tống Vũ Thành trầm thấp truyền đến: “Dậy chưa?”

Tần Thanh ngượng ngập nói: “Đã dậy một lát rồi.”

“Hôm nay muốn làm gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.”

“Nửa giờ sau xuống lầu, anh tới đón em.” Giọng nói anh như có chứa nụ cười.

Sau khi Tần Thanh cúp điện thoại, cô lập tức mở tủ treo quần áo tìm trang phục thích hợp. Chọn tới chọn lui, quay bên phải quay bên trái, cuối cùng cô cũng chọn được một bộ đơn giản. Nhìn đồng hồ đoán chắc anh cũng sắp tới, cô vội vàng khoác chiếc áo khoác mỏng, thoa chút son môi và chạy ra cửa.

Dưới lầu, một chiếc xe màu đen cao lớn bắt mắt vừa mới ngừng lại.

Những người dân sống ở chung cư này*Leequyddon* đều ngoái đầu nhìn lại, có người còn đứng lại nhìn chiếc xe với ánh mắt thêm khát.

Tống Vũ Thành ngồi trong xe, nghiêng người ngó ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay Tần Thanh mặc chiếc váy màu đỏ dài quá gối kết hợp với chiếc áo len kín cổ. Mái tóc dài màu đen thướt tha nhẹ nhàng bay trong gió, trông cô thật xinh đẹp làm rung động lòng người.

Tống Vũ Thành không nén được vui vẻ nên hơi nhếch môi, anh tự tay mở cửa xe cho cô.

Ngồi vào trong xe, Tần Thanh vui mừng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Tống Vũ Thành cho xe chạy, tùy hứng nói: “Em muốn đi đâu cũng được.”

Tần Thanh suy nghĩ một lát, lại không ngờ mình khi ở gần anh lại cảm thấy vui vẻ như thế.

Tống Vũ Thành thấy cô không nói gì nên cười yếu ớt hỏi: “Em thích môn thể thao nào? Như là leo núi, tập thể dục hay cầu lông?”

Tần Thanh lắc đầu, nghĩ thầm, lúc còn đi học, môn học cô ghét nhất chính là thể dục.

“Ngồi lâu trong phòng làm việc, em nhất định phải yêu thích một môn thể thao lành mạnh. Có như vậy thân thể em mới khoẻ mạnh được.” Tống Vũ Thành chân thành khuyên cô.

Nghe được lời này, Tần Thanh cũng không dám nói mình không yêu thích bất kỳ môn thể thao nào mà cô bỗng nhiên vỗ tay một cái, nói: “Có, em thích bowling.”

Tống Vũ Thành lại hỏi: “Ăn sáng chưa? Hay chúng ta đi dùng bữa trước?”

Tần Thanh thử hỏi ngược lại: “Anh ăn chưa?”

Tống Vũ Thành dịu dàng cười: “Anh ăn rồi nhưng cũng có thể cùng em ăn một chút cũng được.”

Tần Thanh cũng nhanh nhẹn nói: “Em cũng ăn rồi.” Nói xong, cô làm tư thế nắm quyền “Em đã có đầy đủ năng lượng rồi.”

Tống Vũ Thành cười gật đầu, cho xe chạy đi đến nơi đã định.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Edit : Sóc Là Ta

Vì là Chủ nhật nên bowling cũng không ít người. Tống Vũ Thành cố ý dẫn cô tới khu vực VIP để cho không khí thoải mái hơn một chút.

Trước đó, cô và Tống Vũ Thành cùng đi đến một cửa hàng chuyên bán đồ thể dục thể thao. Tống Vũ Thành và Tần Thanh cùng chọn trang phục có kiểu dáng giống nhau. Hiện giờ Tần Thanh cũng đã thay bộ đồ thể thao màu xanh da trời.

Tần Thanh nhìn Tống Vũ Thành, cô thật thích khi thấy anh mặc như thế này, nhìn anh khỏe mạnh mà tinh thần phấn chấn, tươi sáng hơn so với thường ngày rất nhiều.

Hơn nữa cũng bởi vì cô và anh mặc trang phục kiểu tình nhân nên trong lòng cảm thấy tràn đầy vui mừng.

Tần Thanh xoay qua lại để hoạt động gân cốt, sau đó lấy ra một quả bowling, khom lưng xuống, bước lên, hơi dùng sức để ném banh. “Phanh” một tiếng, quả banh rơi vào trong đường len, lần không tới hai thước, liền chậm rãi trượt vào rãnh bên ngoài.

Tần Thanh cũng không quan tâm, lấy quả thứ hai nhưng quả này cũng có kết quả tương tự.

Tống Vũ Thành đứng bên cạnh nhìn cô, không khỏi tức cười, rốt cuộc anh cũng không nhịn được hỏi: “Em chắc chắn biết chơi bowling?”

Tần Thanh thành thực đáp: “Hôm nay là lần đầu tiên em cầm trái bowling.”

Tống Vũ Thành đứng chống nạnh, cười nói: “Vậy mà khi nãy em nói thích chơi bowling?”

Tần Thanh cúi đầu chấp tay: “Người ta nói chơi bowling rất dễ, mặc kệ ném bao nhiêu trái thì cũng sẽ có một hai lần trúng.” Nói xong, cô nhướn mày, gương mặt vui mừng nói tiếp: “Đây chính là nguyên nhân em thích.”

Nghe đến đây, rốt cuộc Tống Vũ Thành cũng cười ra tiếng.

Tần Thanh ngước lên nhìn anh, si ngốc nói: “Anh cười thật đẹp.”

“Anh cũng rất thích nhìn em cười.” Tống Vũ Thành đưa tay vuốt mặt cô, ánh mắt say đắm nhìn cô, nói: “Thật sự rất đẹp.”

Tần Thanh xấu hổ nhìn chung quanh một chút, sau đó cô đi tới nơi đựng banh lấy thêm một quả nhìn anh nói: “Anh cũng thử lấy một quả để ném đi.”

Tống Vũ Thành nhận banh, đi tới trước làn phân cách, một chân đứng thẳng một chân khụy xuống, thủ thế bắt đầu lấy đà và ôm banh chạy. Động tác anh cực kỳ ưu nhã, làm mọi thứ liền mạch, mà Tần Thanh nhìn về phía trước thấy quả banh kia giống như đang bị anh điều khiển, chạy thẳng vào len giữa đánh ngã mười quả banh một lúc.

Tần Thanh vỗ tay vui mừng la lên.

Tống Vũ Thành lấy một quả banh cho cô, nói: “Dựa vào sự may rủi ngẫu nhiên để ném sao được? Không có kỹ thuật ném bóng thì làm sao có niềm đam mê? Lại đây, anh dạy em ném.”

Tần Thanh dùng sức găt đầu: “Dạ.”

Tổng Vũ Thành rất nghiêm túc làm mẫu cho cô: “Động tác ném bóng cần hạ tay xuống một chút để lực rơi không phát ra âm thanh. Tay phải cầm bóng đồng thời phải chú ý động tác bên tay trái. Ngoài ra phải giữ thân thể thẳng bằng. . . . .”

Cứ như vậy, Tần Thanh bị anh dạy cho tới trưa, cuối cùng mệt mỏi trốn vào chiếc ghế bên cạnh, không chịu đứng lên nữa: “Không được, không được, cánh tay em muốn trật khớp luôn rồi.”

Tổng Vũ Thành đưa chai nước cho cô: “Vậy hôm nay đến đây thôi, em mau thay quần áo rồi đi ăn cơm.”

Tinh thần Tần Thanh cũng tinh táo hẳn: “Được, nhưng bữa này để em mời.”

Tổng Vũ Thành kéo cô đứng dậy: “Em coi anh giống như đồng nghiệp của mình, nhất thiết phải phân rõ ràng như vậy sao?”

Tần Thanh có chút lúng túng: “Không phải phân biệt rõ ràng cũng không phải vì muốn tiền bạc rõ ràng.” Cô cười vui vẻ hỏi: “Em cũng có thể mời anh ăn một bữa bình dân chứ sao?”

Tổng Vũ Thành vừa đi vừa bỏ lại một câu: “Không thể được.”

Giọng Tần Thanh hơi nũng nịu nói: “Mình làm giống những cặp tình nhân khác, có qua có lại được không?”

“Những người khác sao? Ví dụ như?” Tổng Vũ Thành lập tức hỏi.

Kết quả, Tổng Vũ Thành bị Tần Thanh dẫn đến Pizza Hut.

Anh nhìn chung quanh, không hiểu hỏi: “Tại sao người ta thường đến đây hẹn hò? Anh thấy nơi này có gì tốt đâu, không khí cũng bình thường.” Anh quét mắt nhìn thấy đại đa số đều là những thực khách đồng tính, mở miệng: “Anh không thấy nơi này có nhiều cặp đôi nam nữ.”

Tần Thanh vừa há miệng to ăn món mình thích nhất – pizza sữa đặc vừa nhìn Tổng Vũ Thành đang ngồi đối diện.

Cô cảm giác được một loại hạnh phúc khó có thể diễn tả thành lời.

Tần Thanh thuận miệng nói: “Em thích nơi này.”

Tổng Vũ Thành găt đầu: “Em thích là được.” Anh thông thả ung dung ăn mì Ý, tiếp tục nói: “Lần đầu tiên anh thấy em ăn vui vẻ như vậy. Vậy mà lúc trước anh nghĩ em ăn như mèo con thôi.”

Đột nhiên Tần Thanh dừng lại, giống như nhận thức ra điều gì, trong mắt lóe lên tia lo lắng.

“Anh thích em như vậy, thật thà mà đáng yêu.” Tổng Vũ Thành dịu dàng nói.

Tần Thanh cười ngọt ngào .

Thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh.

Ngày thứ hai đầu tuần, Tổng Vũ Thành đang ngồi trong phòng làm việc xử lý một đồng tài liệu lớn.

Trần Thụy gõ cửa bước vào, đáng vẻ có chút lo âu nói: “Thưa tổng giám đốc Tổng, lúc trước chúng ta có tặng cho thư ký Hình một bức tranh. Theo nguồn tin tức mới nhất, cuối tuần bức này sẽ được đấu giá tại Đức Xương. Đó là một buổi đấu giá từ thiện. Mọi lợi nhuận sẽ được quyên góp cho hội cứu trợ trẻ em cô nhi Cơ Kim Hội.”

Tổng Vũ Thành buông tài liệu xuống, đưa ngón tay chỉ chiếc ghế đối diện bàn làm việc, ý bảo anh ta ngồi xuống.

Theo thói quen Trần Thụy cũng ngồi xuống, nói tiếp: “Ông ta ẩn danh quyên góp theo hình thức cho thấy đây cũng không phải là dấu hiệu tốt. Chắc ông ta muốn dùng việc này vạch rõ giới hạn đối với chúng ta chứ?”

Tổng Vũ Thành xoay cây bút trong tay, gõ nhẹ mặt bàn. Dường như anh đang suy nghĩ điều gì nên im lặng ngồi đó không nói lời nào.

Trần Thụy cau mày phân tích: “Sao lại vậy chứ? Lúc ông ta nhận được bức tranh kia, hai mắt ông ta cũng sáng lên, đáng vẻ yêu thích không buông tay mà giờ lại tự nguyện quyên góp nó?”

Đột nhiên Tổng Vũ Thành mở miệng: “Cậu tính thử xem bức tranh kia đáng giá bao nhiêu?”

Trần Thụy cố gắng nhớ lại từng chi tiết: “Bức tranh được thu thập từ một người dân bình thường chỉ mất có 180 vạn thôi. Trong quá trình tìm bức tranh, chúng ta phải trả phí trung gian, phí hậu mãi tốn gần mười vạn. Cho đến bây giờ, bức tranh thực sự rất khó tìm mà ở ngoài trà trộn rất nhiều bức giả mạo.”

Tổng Vũ Thành ném cây bút lên bàn, cả người áp vào thành ghế, thả lỏng nói: “Tháng sau cậu đi đến buổi đấu giá, cố giành được bức tranh “Trúc Vũ”

này. Đồng thời, cậu cũng sắp xếp thêm mấy người đến dự, làm bộ tăng giá lên. Mức giá cuối cùng cao hơn mười triệu cũng được. Sau khi đấu giá xong, cậu đem nó trở về và tặng cho ông ta.”

Trần Thụy không hiểu rõ đầu đuôi ra sao, về mặt vô cùng hoài nghi.

Tổng Vũ Thành nhìn cậu ta, nói thật: “Ông ta cũng thật sự không muốn bán, ông ta chỉ muốn bức tranh kia sẽ có giá cao ở ngoài thị trường.” Anh khinh thường cười cười: “Ai cũng muốn cất giữ cho riêng mình những món đồ quý giá huống chi ông ta chính là dạng người ham hư vinh.”

Trần Thụy cũng còn chưa hiểu: “Chẳng lẽ ông ta muốn mua lại? Nhưng nếu bức vẽ kia bị người khác mua thì sao?”

Tổng Vũ Thành rên lên một tiếng: “Đương nhiên ông ta sẽ không tự mình mua lại mà sẽ chờ cho chúng ta mua lại, được giá cao thì ông ấy mới bắt đầu ra tay.”

Lúc này Trần Thụy chợt hiểu ra, khóe miệng hiện ra ý giễu cợt: “Ông ta thật cáo già, sao ông ta biết mình sẽ mua lại và tặng lại cho ông ấy chứ?”

Tổng Vũ Thành hơi trầm ngâm chốc lát, nói: “Nếu như tôi đoán không sai, tin đồn âm ỉ ở khu dân cư mới Bắc Thành chính là do vị thư ký Hinh này tạo ra. Đây chính là khối thịt béo bở mà ai cũng muốn giành lấy. Bây giờ muốn ông ta phê duyệt không chỉ có một hai nhà đầu tư, huống chi buổi đấu giá này lại có mục đích tuyên truyền cho công ty chúng ta thì sao chúng ta lại có thể bỏ qua?”

Trần Thụy gật đầu một cái, sau đó còn nói: “Buổi đấu giá từ thiện cuối cùng cũng không thể hoàn toàn nâng cao giá trị của món đồ được trưng bày. Vậy bức vẽ kia thực sự có ý nghĩa sao?”

Tổng Vũ Thành cười lạnh: “Đây chính là sự thông minh của thư ký Hinh. Đối với những loại tranh cổ, một khi được định giá công khai thì sẽ rất khó rút giá. Dù giá thị trường có là giá không thì những loại người ham mê danh lợi cũng sẽ thoải mái tự thưởng cho chính mình.”

Trần Thụy như có chút nghi ngờ, hỏi tới: “Nếu không thấp hơn mười triệu, vậy thì chúng ta nên định giá cao đến mức nào?”

Tổng Vũ Thành thân nhiên đáp: “Cũng chỉ là một bức tranh mà thôi, có thể cao bao nhiêu? Đến lúc đó nếu có vấn đề gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Trần Thụy gật đầu đáp: “Được” Cậu ta nói tiếp: “Có một lão ở châu Úc gọi điện thoại tới, nói anh đi gặp ông ta ở Macao. Tôi đã hẹn ngày mai rồi.”

“Giữa Las Vegas và Macao chỉ được chọn một, vậy mà ông ta lại chọn Macao.” Tổng Vũ Thành xoa bóp lông mày, thoải mái nói: “Xem ra có việc khó nói.”

Trần Thụy hiển nhiên gật đầu, hỏi: “Nếu đi Macao thì anh có muốn chuẩn bị gì không?”

Tổng Vũ Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên cười lớn tiếng: “Cậu mua giúp tôi vài bộ y phục nữ, kiểu dáng công sở nghiêm trang, mua cả váy và áo khoác. Cô ấy thích màu hồng, ngoài ra còn có đồ trang sức, giấy. Nói chung cậu quyết định là được.”

Trần Thụy cũng cười: “Dẫn theo tiểu thư Tàn sao?”

Tổng Vũ Thành tỏ vẻ đắc ý đáp: “Dĩ nhiên.”

Trần Thụy trêu ghẹo nói: “Chắc vé máy bay cũng không dễ mua.”

Tổng Vũ Thành cười không nói.

Trần Thụy nhẹ nhàng than thở: “Rốt cuộc không cần phí tâm chọn bạn gái cho cậu nữa rồi, tôi có thể yên tâm rồi.”

Ăn cơm tối xong, Tổng Vũ Thành theo thường lệ đưa Tàn Thanh về đến lầu dưới nhà.

Tàn Thanh mở cửa xe để xuống xe, chuẩn bị vẫy tay chào tạm biệt.

Xoay người lại cô nhìn thấy Tổng Vũ Thành cũng bước xuống xe cùng với cô.

Tàn Thanh thấy vậy cũng khần trương, cô sợ anh sẽ yêu cầu muốn lên nhà mình, sợ không biết phải từ chối anh thế nào.

Tổng Vũ Thành đi thẳng tới đuôi xe, lấy ra một chiếc rượu màu hồng.

Anh xách hòm rượu đến trước mặt Tàn Thanh, thông báo nói: “Ngày mai em đi theo anh đến Macao một chuyến, khoảng ba bốn ngày sẽ trở về.”

“Đi Macao sao?” Tàn Thanh cảm thấy ngạc nhiên. Cô giật mình hỏi lại, giọng nói có vẻ hưng phấn.

“Cái này là chuẩn bị cho em.” Tổng Vũ Thành trêu cô, cười cười “Anh nói Trần Thụy đi mua, đoán chắc rằng cậu ta cũng không rành về trang phục của phụ nữ.” Anh liếc nhìn đồ trong rượu, hơi nhủ mảy: “Anh nói với cậu ta rằng em thích màu hồng, có lẽ cậu ta cũng chọn đồ toàn màu hồng. Nếu không hợp cũng có thể đổi.” Anh hơi trầm ngâm giống như đang suy nghĩ chuyện gì, lẩm bầm: “Biết vậy dẫn em đi chọn là tốt nhất.”

Giờ đây suy nghĩ của Tàn Thanh bắt đầu hỗn loạn, cô ngập ngừng nói: “Giờ em không còn là cô con gái nhỏ luôn thích màu hồng nữa.” Một lát sau, cô

lại tiếp tục: “Em cũng có trang phục, anh không cần phải chuẩn bị cho em.” Một lát sau, cô lại nói: “Mà tại sao anh lại dẫn em đi? Cũng chỉ có hai chúng ta đi thôi sao?”

Tổng Vũ Thành nhìn đáng vẻ cô bồn khoăn lo lắng, không nhận được giờ tay vuốt ve gương mặt cô.

“Chỉ có hai chúng ta thôi.” Anh vui thích đáp, trong mắt có tia dịu dàng “Bởi vì anh muốn mỗi ngày đều có thể gặp em.”

Trong lòng Tần Thanh hoảng loạn, lấy cớ nói: “Gần đây công việc em khá nhiều, em mới vừa nhận một hạng mục mới, không đi được.”

“Chuyện công ty tự anh sẽ sắp xếp, em không phải lo lắng.” Tổng Vũ Thành không hề để ý nói.

“Em, hay là em không đi. Em chưa bao giờ đi, cũng không muốn đi, em sợ đi tới một nơi xa lạ.” Tần Thanh bắt đầu cà lăm.

“Sợ gì?” Tổng Vũ Thành dỗ khóc dỗ nhìn cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, có anh bảo vệ em.” Nói xong, mắt anh nhìn vào chiếc rương da, hỏi: “Anh mang rương này lên lầu giúp em?”

Tần Thanh khiếp sợ, nhỏ giọng nói: “Em không thích, em không cần những đồ này, anh mang đi đi.”

Tổng Vũ Thành cúi đầu nhìn cô, cười nói: “Em xấu hổ gì chứ? Em với anh còn khách khí vậy sao? Anh tặng quà cho em mà em lại không cần.” Anh nâng cổ tay mình xem đồng hồ, nói: “Cũng không còn sớm nữa, em lên nhà nghỉ ngơi đi, ngoan, đừng lộn xộn.”

Tần Thanh ngây ngốc đứng đó, kéo rương từng bước nặng nề lên lầu. Lúc này đầu óc cô trống rỗng, không thể nghĩ ra điều gì.

Đi được mấy bước, Tổng Vũ Thành gọi cô lại, đi tới hôn một cái vào trán cô: “Ngủ ngon.” Anh giờ tay vuốt lỗ tai cô, động tác vô cùng cung chiêu.

Vậy mà Tần Thanh lại bị nụ hôn của anh làm khuôn mặt cô đỏ bừng. Theo bản năng, cô cúi đầu tránh né không nhìn vào mắt anh.

“Lát nữa lên lầu nhớ mở cửa sổ vẫy tay với anh, sau đó anh mới đi.” Gương mặt Tổng Vũ Thành lưu luyến.

Tần Thanh gạt đầu bước đi nhưng lại bị kéo lại.

“Mặt mã của chiếc rương là bốn số sau cùng của số điện thoại em đó.” Tổng Vũ Thành bổ sung nói.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Tần Thanh ngây ngốc đi vào trong nhà, giày cũng chưa kịp cởi ra đã vội chạy đến trước cửa sổ, ghé đầu nhìn xuống dưới.

Tổng Vũ Thành cũng đang ngược lên nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, anh cười cười, vẫy tay với cô.

Nhìn xe khởi động rời đi, Tần Thanh chán nản ngồi xuống.

Cô ngồi bên giường nhìn cái rương hồi lâu, vẻ mặt bắt đầu biến đổi giống như mình đang phải quyết định việc gì rất khó khăn.

Cuối cùng, cô đứng lên mở chiếc rương ra, nhìn thấy bên trong toàn là nữ trang: áo khoác Chanel, váy Moschino, giày Stac-cato. Không những vậy, còn có rất nhiều màu sắc khác nhau nào là màu trắng, màu hồng.

Trong góc nhỏ của rương còn có một chiếc hộp trang sức tuyệt đẹp, bên trong là cặp bông tai nam bằng bạch kim có đính hạt xoàn Aura sáng lấp lánh kết hợp với sợi dây chuyền đính hạt kim cương trên mặt.

Tần Thanh sắp xếp đồ vật trong rương lại và ngơ ngác ngồi dưới đất hồi lâu.

Cô nghĩ chắc anh cũng chỉ kiên nhẫn với mình không quá một tuần lễ thôi.

Đêm này, Tần Thanh ngủ không được, luôn tỉnh lại giữa chừng.

Cũng không biết là lần thứ mấy ngủ lại, cô nằm mơ thấy Tống Vũ Thành bỏ mình vì cảm thấy cô vô cùng nhàm chán.

Cô giật mình tỉnh dậy, sợ hãi khóc một mình.

Giờ phút này, cô mới ý thức được, lòng mình rất sợ hãi khi mất đi người đàn ông này. Hiện giờ cô cũng không có lòng tin rằng mình sẽ có thể giữ anh mãi mãi.

Đột nhiên những kỷ niệm vốn bị cô bỏ qua bỗng trở dậy khiến cô vô cùng đau đớn.

Thân phận và địa vị vốn chênh lệch mà hoàn cảnh gia đình cũng khác nhau thì làm sao cô có thể mơ tưởng đến anh?

Cô cảm thấy mình đang làm một chuyện vô cùng hão huyền. Dù biết vậy nhưng cô cũng tình nguyện lưu lại trong lòng mình những ký ức tốt đẹp, tình nguyện cứ ở mãi trong mộng mà không cần phải tỉnh lại quá nhanh.

Cô không hiểu rốt cuộc Tống Vũ Thành thích cô ở điểm nào hay là anh chỉ cảm thấy hứng thú với cô trong một phút giây nào đó rồi thôi.

Cô cũng hiểu sự ưa thích của đàn ông đối với phụ nữ chỉ là một sự hứng thú nhất thời mà thôi.

Suy nghĩ như vậy khiến cô đau khổ không dứt. Hiện giờ cô tiến không được mà lùi cũng không xong, quả thật mối tình đầu của một cô gái thật sự rất đau khổ.

Buổi sáng, sắc mặt Tần Thanh tiêu tụy bởi vì suốt đêm không ngủ mà cảm thấy trong lòng buồn bực. Cô nhẹ ho khan một chút.

Hơn ba giờ chiều, Tống Vũ Thành gọi điện thoại tới, nói buổi tối có hội nghị quan trọng, còn phải đi dự tiệc. Vì thế, anh dặn dò cô phải nhớ ăn gì đó, ngủ sớm để mười giờ sáng hôm sau đi Macao.

Tần Thanh yên lặng cúp điện thoại, trong lòng vẫn do dự.

Chín giờ tối, rốt cuộc cô cũng dũng cảm quyết định gọi điện thoại cho anh.

Cô nhắn tin cho Tống Vũ Thành, nói với anh rằng mình bị bệnh nên không thể đi Macao với anh được.

Mấy phút sau, Tống Vũ Thành gọi điện thoại lại.

“Sao lại bị bệnh? Bệnh gì? Nghiêm trọng không?” Tống Vũ Thành vội vàng hỏi.

“ . . . . . Bị cảm . . . . . Đầu cũng nhức. . . . . còn ho khan.” Tần Thanh liên tục ho khục khục trong điện thoại.

“Đi bác sĩ chưa? Bây giờ anh đến chỗ em.” Tống Vũ Thành lo lắng.

“Không cần, em đã uống thuốc rồi, bây giờ cũng rất buồn ngủ, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe thôi. Nhưng “ Tần Thanh thận trọng nói: “Em không thể đi với anh đến Macao rồi.”

“Đó không phải việc quan trọng.” Tống Vũ Thành dừng lại một chút, cảm giác đầu óc có chút hỗn loạn, cuối cùng anh cũng chỉ có thể nói một câu: “Em phải tự chăm sóc tốt cho mình, anh sẽ nhanh chóng trở về.”

Sau khi cúp điện thoại, Tống Vũ Thành cũng chưa muốn đi vào phòng tiệc.

Đứng ở hành lang tối om, như nhớ ra việc gì, anh bấm số điện thoại của Trần Thụy.

“Ngày mai cậu tìm ai đó đi theo tôi sang Macao.” Tống Vũ Thành dứt khoát nói.

“Cái gì? Cậu đừng nói giỡn.” Sau khi tan việc, Trần Thụy cũng khôi phục thân phận bạn bè với Tống Vũ Thành.

“Tôi không nói đùa, Tần Thanh không đi được.” Giọng Tống Vũ Thành có chút mệt mỏi.

“Tại sao?”

“Cô ấy ngã bệnh nên cần nghỉ ngơi.”

Trần Thụy dừng lại mấy giây, lòng có ý đùa giỡn nói: “Nếu bệnh không nghiêm trọng, hãy ôm cô ấy lên máy bay đi.”

Tống Vũ Thành cũng không thể kiên nhẫn hơn được, anh trực tiếp phán: “Hãy tìm người khác đi với tôi.”

Trần Thụy lập tức cảm thấy nhức đầu: “Cậu có thể cần những người thư ký dờ như vậy được sao? Nếu thể hiện kém thì cũng sẽ bị sa thải.” Trần Thụy than thở

Tổng Vũ Thành bất đắc dĩ hỏi: “Không thể tìm được người nào an phận có thể đi với tôi sao?”

“An phận sao? Làm sao họ tránh được sức hút và sức quyến rũ của cậu được?” Trần Thụy trêu ghẹo nói: “Hết cách rồi, phụ nữ gặp cậu khó tránh khỏi ý nghĩ muốn gần cậu.”

Tổng Vũ Thành đột nhiên nói: “Lisa và Linda thì sao? Linda mới vừa kết hôn hay là gọi cô ấy đi.”

Trần Thụy hình như cũng đang nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng hừ bỏ nói: “Hay là thôi đi. Cô ấy vốn chung thủy, nếu đi với cậu sẽ làm ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của người khác cũng nên.”

Tổng Vũ Thành cũng không muốn tiếp tục thảo luận việc này nên nói: “Vậy để tôi tự đi, cũng không có gì lớn lao.”

Trần Thụy lập tức suy đoán: “Nếu lão già ở châu Úc đó mượn cơ hội tặng phụ nữ cho cậu thì làm thế nào? Nhất là lúc này cậu đang phải nương nhờ vào ông ta đấy.”

Tổng Vũ Thành nhú mày, trầm tư một chút nói: “Không sao, dù sao ông ta cũng không thắng được tôi.”

Sau khi Tổng Vũ Thành đi Macao, cả ngày Tần Thanh thất hồn lạc phách, cảm thấy trong lòng trống rỗng, rất khó chịu.

Cô dự định điện thoại cho anh nhưng sợ anh đang giận.

Loại cảm giác lo sợ được mất này khiến cô nhận ra tình cảm trong lòng mình đối với Tổng Vũ Thành sâu đậm bao nhiêu.

Thậm chí cô càng hối hận tại sao lúc đó không đi cùng anh sang Macao.

Cũng may, ngày nào Tổng Vũ Thành cũng gọi điện thoại cho cô, lời ngon tiếng ngọt của anh khiến cảm giác thấp thỏm không yên trong lòng Tần Thanh hơi nguôi ngoai.

Tổng Vũ Thành đến Macao, phần lớn thời gian ở sòng bạc.

Lão già Cát Phổ Sâm ở châu Úc vừa bài bạc lại vừa vui vẻ với gái.

Tổng Vũ Thành chấp nhận xã giao với ông ta chủ yếu là muốn khai thác mỏ ở châu Úc này.

Buổi sáng ngày thứ ba ở Macao, Tổng Vũ Thành *SocLata-dleEqquyDonn*trở lại khách sạn. Mọi chuyện đã tạm ổn, anh định đặt máy bay chuyển về nhất để trở về.

Thế nhưng lúc này, Trần Thụy gọi điện thoại tới.

“Bộ tranh vẽ được đấu giá hơn mười triệu, người tăng giá không phải là người của chúng ta. Vậy chúng ta tiếp tục tăng giá hay không?” Trần Thụy vội vàng hỏi.

Tổng Vũ Thành hơi kinh ngạc nhưng anh rất nhanh trấn định lại: “Theo tiếp, nhớ để ý xem đó là ai.”

“Tôi mức giá bao nhiêu thì không theo nữa?” Trần Thụy lập tức hỏi.

Tổng Vũ Thành ấn huyết thái dương, lên tiếng nói: “Trước tiên cứ theo đến cùng, gặp khó khăn thì hỏi tôi.”

Điện thoại vẫn chưa cúp, Tổng Vũ Thành vẫn nghiêm túc nghe.

Cũng không ngờ lại có người thích bức họa đến nỗi không buông.

Cuối cùng, Trần Thụy lấy được bức tranh “Trúc vũ” kia với giá 1600 vạn, chính thức trở thành tập đoàn sáng giá nhất trong buổi đấu giá hôm đó.

Tổng Vũ Thành cũng hài lòng với kết quả này, còn lại nửa ngày, anh đi dạo một mình ở Macao này một chút.

Gần tối, trên đường ra sân bay thì nhận được một cuộc điện thoại từ Mỹ gọi đến. Cuối cùng anh đổi chuyến bay sang hướng New York.

Ngày thứ ba đi Macao, Tổng Vũ Thành cũng không gọi điện thoại cho Tần Thanh.

Cũng có thể tưởng tượng tâm tình Tần Thanh lúc này, cô suy nghĩ miên man, trong lòng lo sợ Tổng Vũ Thành sẽ không còn quan tâm tới mình nữa.

Lữ Đan thấy cô không được vui nên buổi trưa cố ý rủ Tần Thanh đi dạo quanh để mua sắm.

Lữ Đan nhìn chiếc ví da có giá hơn hai trăm mấy chục ngàn, nhỏ giọng nói với Tần Thanh: “Lúc còn nhỏ, khi cảm thấy buồn phiền, tớ liền mua rất nhiều đồ ăn vặt. Còn bây giờ, khi buồn phiền, tớ chẳng dám ăn như trước mà chỉ đi dạo mua sắm đâu đó thôi. Tớ cũng thường tự nói với chính mình tuy đồ tốt mình không được hưởng nhưng công việc thì nhất định phải tốt.”

Tâm tình Tàn Thanh vốn không yên, nói: “Tớ không hiểu.”

“Khi mình giữ tâm trạng tốt thì mình mới được sống lâu. Chỉ cần được sống lâu thì mình muốn gì cũng có thể đạt được.” Lữ Đan nửa đùa nửa thật nói.

Tàn Thanh giống như đang thả hồn mình đi nơi khác, cô lúng túng gật đầu lấy lệ.

Hai người từ từ đi dạo đến một quầy mỹ phẩm.

Lữ Đan quay đầu nhìn lại thấy Tàn Thanh dường như không cảm thấy hứng thú đối với bất cứ thứ gì. Cô chỉ lo tập trung vào chiếc điện thoại trong tay mình.

Lữ Đan quay người nhìn lại, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc nên nhìn sang, phát hiện đó là Lục Kiếm Thăng.

Lục Kiếm Thăng đang đứng bên cạnh một quầy mỹ phẩm, bên cạnh anh ta còn có một mỹ nhân. Hai người đang trò chuyện rất thân thiết.

Tàn Thanh quay mặt đi nơi khác, bước tới bên cạnh Lữ Đan nói: “Cũng trễ rồi, chúng ta về thôi.”

Hôm nay cô tăng ca đến tận chín giờ khuya, cuối cùng cô quyết định không chờ điện thoại của Tống Vũ Thành nữa, đứng lên chuẩn bị bước ra khỏi công ty.

Bóng đêm âm u, mà ngay con hẻm nhỏ xuất hiện một chiếc xe màu đen cùng bóng dáng cao lớn trong bộ tây trang màu đậm, anh đứng trong góc tối như đang chờ đợi ai.

Tàn Thanh vẫn cúi đầu, trong lòng mang nặng tâm sự, không để ý đến những sự vật chung quanh. Thậm chí cô còn không ngẩng đầu lên để nhìn rõ sự vật.

Người kia cũng không chịu được nữa, ném tàn thuốc xuống đất, kêu lên một tiếng: “Tàn Thanh.”

Tàn Thanh bị dọa sợ đến khẽ run rẩy, mãnh liệt quay đầu nhìn sang, chỉ nghe người kia nói: “Mặc trang phục sáng thì bị em ghét bỏ, mặc màu đậm em lại không thèm nhìn. Vậy rốt cuộc em có nghĩ cho anh hay không?” Người nọ vừa nói vừa đi đến trước mặt cô.

“Lục Kiếm Thăng?” Rốt cuộc Tàn Thanh cũng tỉnh lại, cô không thể tin người đứng trước mặt mình là anh ta.

Lục Kiếm Thăng trong mái tóc ngắn, áo vét màu cà phê đậm, quần jean đen đang đứng nghiêm trang trước mặt cô. Tuy trang phục rất nghiêm chỉnh nhưng ánh mắt có mấy phần phóng đãng cùng phong cách thoải mái, không vào khuôn khổ.

Lục Kiếm Thăng nhìn lại mình một chút, không vui nói: “Em tan việc đã lâu mà giờ mới về nhà sao?”

Tàn Thanh vẫn còn bị dọa sợ, nhịp tim cũng còn chưa ổn định, giọng nói cũng khàn đi: “Anh đến đây làm gì?”

Lục Kiếm Thăng không nói gì, kéo cô đến trước cửa xe nói: “Lên xe, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tàn Thanh giãy dụa muốn vùng tay ra khỏi anh: “Có lời gì thì cứ nói ở đây.” Cô nhìn chiếc xe màu đen phía trước, không nhận được hỏi: “Đây là xe của anh à?”

“Đúng, chỉ vì em mà anh cố ý đổi nó thành màu đen. Như vậy em cũng đừng chê sàn xe thấp.” Lục Kiếm Thăng giận dữ nói.

Tàn Thanh khó tin nhìn anh ta: “Vậy chiếc lúc trước đâu?”

“Bán rồi, để mua chiếc này.” Lục Kiếm Thăng cúi đầu nhìn cô, khoé miệng hơi cười: “Cảm động phải không?”

Tàn Thanh than thở, chậm rãi nói: “Anh không cần phải làm vậy, tôi không thích anh. Thật ra, tôi cũng không quan tâm đến những món đồ thuộc quyền sở hữu của anh.”

Lục Kiếm Thăng cười: “Sao trưa nay thấy anh mà không đến bắt chuyện? Sức ghen vẫn còn lớn, em giận lâu như vậy sao?”

Tàn Thanh cũng tức cười: “Anh thật đúng là tự mình đa tình, tôi và anh không có quan hệ gì sao tôi lại giận?”

Lục Kiếm Thăng vẫn kiên quyết giữ ý mình: “Nhìn này, còn nói không có tức giận, phụ nữ thật đúng nhỏ nhen.”

Tàn Thanh buồn rầu nói: “Anh cũng có nhiều phụ nữ bên cạnh, sao lại cứ phải đeo bám tôi không tha vậy?”

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Edit : Sóc Là Ta

Lục Kiếm Thăng cười: “Tôi chỉ thiếu duy nhất một người này thôi.”

Tần Thanh cả giận, dùng sức hất cánh tay anh ta nói: “Vô si, tôi không muốn dây dưa với anh.”

Lục Kiếm Thăng cố gắng nuốt giận, hòa khí nói: “Đừng lộn xộn, mau lên xe.” Anh lại nở nụ cười đều, bước đến gần “Đừng ép anh phải tỏ ra vô si với em.”

Tần Thanh nhìn chung quanh một chút, nghiêm mặt nói: “Đây là ngoài đường, anh muốn làm gì?”

Lục Kiếm Thăng hí hóp mắt cười tà: “Ngoài đường thì sao? Nếu anh muốn hôn em tại đây, đồ ai dám ngăn cản.”

Tần Thanh bị dọa sợ đến nỗi bước lui về phía sau: “Rất cuộc anh muốn như thế nào? Tha cho tôi được không?”

Lục Kiếm Thăng uất ức sò dạ dầy: “Anh chờ em cũng lâu rồi, em có thể khiến anh no bụng trước được không?” Anh nhìn Tần Thanh nói tiếp: “Em không biết đàn ông bị đói bụng sẽ rất nguy hiểm sao?”

Tần Thanh xoay người đi về phía trước, không muốn chờ đợi thêm một phút giây nào nữa.

Mà Lục Kiếm Thăng làm sao dễ dàng cứ như thế mà buông tha cô, anh không nhịn được kéo tay cô đẩy vào trong xe.

Tần Thanh gào thét, chỉ có vài người đứng nhìn, không ai dám chạy tới cứu cô.

Lục Kiếm Thăng nhốt cô vào chỗ ngồi phía sau xe, lớn tiếng nói: “Đi ăn cơm, nếu em không ăn mà cứ làm náo loạn thì cũng đừng trách anh ức hiếp em.”

Tần Thanh ngồi vào trong thở dốc, tức giận nói: “Lục Kiếm Thăng, anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Sao lại còn ngây thơ như vậy?”

Lục Kiếm Thăng vội vã cho xe chạy, trên đường đi mới mở miệng đáp: “Anh lớn hơn em mấy tháng, em vẫn nên gọi là “anh” thì hơn.”

Tần Thanh chán ghét nói: “Tôi nghĩ anh cũng chỉ mới mười mấy tuổi.”

Lục Kiếm Thăng cố làm vẻ kinh ngạc: “Em thích chị em yêu nhau sao? Vậy em cứ xem anh nhỏ tuổi hơn em cũng được. Anh không có vấn đề, lớn nhỏ đều được, chỉ cần anh thích là được.”

Tần Thanh buồn bực nói: “Anh có gì muốn nói thì nói mau, đừng ép tôi nhảy xuống xe.”

Lục Kiếm Thăng cười to: “Em được lắm, giỏi lắm, mới đây còn dám uy hiếp anh. Em cũng quá coi thường anh rồi đấy, giờ nếu em dám mở cửa xe, anh sẽ lao xe này xuống vực.”

Tần Thanh chán nản không biết làm thế nào: “Vậy bây giờ đi đâu?”

“Đi ăn cơm.” Vừa dứt lời, Lục Kiếm Thăng đạp mạnh cần ga, vượt qua xe phía trước, một đường đi thẳng, thậm chí tới điểm dừng đèn đỏ anh cũng vượt qua luôn. Tần Thanh bị dọa sợ không ngừng thét chói tai.

Rất cuộc xe dừng ở trước cửa khách sạn, Tần Thanh vừa xuống xe đã chạy vào bụi cỏ bên đường bắt đầu nôn không ngừng. Mặc dù trong bụng cũng không còn gì để nôn nhưng cô cứ có cảm giác nôn ọe, sắc mặt lại trắng bệch đến đáng thương.

Lục Kiếm Thăng đứng phía sau đợi một lát, rất cuộc không chịu nổi nên bước lên kéo người kia vào quán cơm nói: “Không nôn được thì cũng đừng cố gắng để không người ta nghĩ em có...”

Tần Thanh tức giận nói: “Anh chạy nhanh như vậy để đi đâu thai à? Muốn chết cũng đừng lôi tôi theo.”

Lục Kiếm Thăng vô cùng vui vẻ nói: “Ai bảo em tỏ thái độ với anh, em càng thét thì anh càng muốn tăng tốc.”

Tần Thanh cũng bị anh làm tức chết: “Đồ biến thái, cuồng bạo ngược.”

Lục Kiếm Thăng kinh ngạc liếc nhìn Tần Thanh, sau đó cười lớn kéo cô vào một gian phòng.

Tần Thanh ngồi xuống ổn định lại cảm xúc, cũng không có phản ứng gì.

Phục vụ vẫn đứng bên cạnh, Lục Kiếm Thăng nhận thực đơn gọi mấy món, sau đó đưa thực đơn tới trước mặt Tần Thanh: “Em thích ăn gì thì chọn, ăn

một chút dạ dày sẽ thoải mái hơn.”

Tần Thanh không nhận thực đơn nói: “Tôi không có khẩu vị, ăn không vô.”

Lục Kiếm Thăng quay đầu nhìn người phục vụ than thở: “Phụ nữ khi mang thai thật là phiền toái, tính khí nóng lạnh thất thường.”

Tần Thanh thét lên: “Anh nói bậy bạ gì vậy?”

Phục vụ đứng đó cố nén cười.

Lục Kiếm Thăng cười cười nhìn phục vụ nói: “Hãy tùy tiện đưa lên mấy món ăn ngon.” Nói xong anh lại lập tức đổi lại: “À mà cũng không thể tùy tiện, nếu không có người lại ghim hận trong lòng.”

Phục vụ cười đồng tình, hỏi: “Vậy anh có muốn uống chút rượu không?”

Lục Kiếm Thăng nhìn Tần Thanh, nói: “Tôi lái xe nên không được uống rượu, hay là cho tôi hai ly nước dừa thôi. Cảm ơn.”

Chờ phục vụ vừa ra khỏi cửa, Lục Kiếm Thăng lập tức lại gần hỏi: “Nhiều ngày không gặp, em có nhớ anh không?”

Tần Thanh phẫn hận trừng mắt nhìn anh ta: “Ước gì tôi không gặp lại anh thì tốt biết mấy.”

Lục Kiếm Thăng lại không có vẻ gì tức giận: “Không thể nào, chẳng lẽ em đang dùng chiêu vờ tha để bắt thật với anh sao?”

Tần Thanh nghe xong ngẩn người, nhỏ giọng lặp lại: “Vờ tha để bắt thật?” Cô nhìn chăm chăm Lục Kiếm Thăng “Đàn ông cũng có thể dùng chiêu này với phụ nữ cơ mà.”

Lục Kiếm Thăng cười ra tiếng, cười rất vui vẻ: “Chuyện như vậy mà cũng phân biệt nam nữ sao?”

Tần Thanh trầm mặc không nói, sau đó đột nhiên đứng lên nói: “Không có việc gì thì tôi đi trước.”

Lục Kiếm Thăng với tay kéo cô ngồi xuống: “Đừng vội, chúng ta chưa ăn xong mà.”

Tần Thanh cẩn thận quan sát Lục Kiếm Thăng hỏi: “Sao tôi lại quen biết được với cái tên vô lại như anh chứ?”

Lục Kiếm Thăng than thở: “Xem ra đàn ông không hư phụ nữ không yêu, câu nói này có thể áp dụng với em đó.” Anh ta cũng nghiêm túc mấy phần “Vậy em nói xem, em thích người thế nào?”

Tần Thanh nghe vậy, liền nghĩ đến Tống Vũ Thành, nhớ đến từng cái nhăn mày và nụ cười của người ấy.

Lục Kiếm Thăng lại gần, phả hơi thở bên tai cô: “Nghĩ kỹ chưa? Em tả dáng vẻ người đó, anh sẽ làm giống vậy.”

Về mặt Tần Thanh chăm chú nhìn anh ta, bình tĩnh nói: “Anh không cần lãng phí thời gian với tôi, bởi vì . . . . . tôi đã có người trong lòng rồi.”

Về mặt Lục Kiếm Thăng dừng lại mấy giây, sau đó lơ đãng nói: “Chỉ cần em chưa kết hôn, anh có quyền theo đuổi em.” Sau đó anh ta cười vô cùng phóng đãng, “Em nói dáng vẻ người kia thế nào? Hôm nào dẫn đến giới thiệu với anh một chút.”

Về mặt Tần Thanh nghiêm túc, hồi lâu mới nói: “Lục Kiếm Thăng, có phải anh đang đánh cuộc không? Tôi thấy anh cũng không thích tôi mà tại sao cứ muốn dây dưa không buông?”

Nhìn thấy khuôn mặt đối phương biến sắc, Tần Thanh vẫn nói tiếp: “Anh sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ đã ngâm thia vàng, thích dạo chơi đây đó để tiêu khiển nhưng đó là việc của anh. Còn tôi, cũng chỉ là những người dân bình thường nên cũng không dám trèo cao.”

Tần Thanh đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lục Kiếm Thăng cũng kéo tay cô, giọng nói có chút u ám: “Anh biết là anh không được, luôn có dáng vẻ chơi bời khiến em không hài lòng. Hôm nay anh có thể thề với trời cao, anh thật sự đang nghiêm túc theo đuổi em.” Anh dừng một chút, hình như rất do dự, nói tiếp: “Anh cũng không phải loại người giống như em nói, có cuộc sống nhẹ nhõm tự do tự tại như vậy. Gia đình anh rất phức tạp, có hai anh trai cùng cha khác mẹ, lúc nào cũng muốn áp bức anh. Nếu không phải có ba, nhất định hai mẹ con anh đã bị đuổi thẳng ra cửa rồi.”

Tần Thanh nghe vậy cũng không thể tỏ vẻ cứng rắn nữa, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi xuống. Cô nghe Lục Kiếm Thăng kể về chuyện gia đình, nhất thời cũng không biết có thể nói gì.

Lục Kiếm Thăng nhìn cô hình như không được tự nhiên nên trên mặt lại hiện ra nụ cười tùy tiện, trêu chọc cô nói: “Sao vậy? Thông cảm cho anh rồi sao?”

“Anh có cái gì tốt mà thông cảm? Anh cũng có thể dựa vào sự cố gắng của mình để vươn lên, sau đó dẫn mẹ anh rời khỏi nhà họ Lục để sống cuộc sống an nhàn.” Tần Thanh nói.

Lục Kiếm Thăng đột nhiên giận dữ: “Tại sao? Tại sao anh lại nhún nhường hai tên khốn kiếp kia? Vì bọn họ lớn hơn anh sao hay vì bọn họ cùng một mẹ sinh ra mà có thể hợp lực ghét bỏ anh? Anh sẽ làm cho bọn họ không ngóc đầu dậy nổi chứ không muốn bọn họ sống thoải mái như vậy.”

Tần Thanh bị dọa khi thấy Lục Kiếm Thăng tức giận, lúc này cô cũng không biết làm sao.

Lục Kiếm Thăng hít một hơi thật sâu để trấn định cảm xúc, anh cầm đĩa gấp chút thức ăn cho Tần Thanh, nhẹ nhàng nói: “Cũng không còn sớm nữa, ăn xong anh đưa em về.”

Xe đậu ở dưới nhà Tần Thanh.

Trước khi xuống xe, Tần Thanh vẫn còn nặng nề đối với Lục Kiếm Thăng: “Tôi thật sự có người trong lòng rồi, chúng ta không thể nào đâu.”

Lục Kiếm Thăng vẫn thản nhiên cười: “Anh vẫn là câu nói cũ, ngày nào chưa kết hôn thì ngày đó anh không buông tha.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Thanh đang đánh răng thì điện thoại chọt vang.

Đang ở trong toilet, Tần Thanh chạy vọt ra, cầm điện thoại lên nhìn, chính là người cô ngày đêm mong nhớ.

Cô không khỏi khần trương, một cảm giác thoải mái dâng lên tới tận cổ họng.

“Tần Thanh . . . .” Tống Vũ Thành nhẹ giọng gọi cô.

Đôi mắt cô chột đỏ, tay cũng đang run rẩy, nghẹn ngào nói: “Anh đang ở đâu? Em rất nhớ anh, lại không dám gọi điện thoại vì sợ quấy rầy đến anh.” Trong giọng nói của cô tràn đầy vẻ uất ức lẫn giận hờn.

“Hiện tại anh đang ở Newyork, thật xin lỗi, bởi vì quá bận rộn nên hai ngày nay không tìm được cơ hội gọi cho em.” Giọng nói Tống Vũ Thành âm trầm mà một mối “Anh cũng rất nhớ em.”

“Khi nào anh trở về?”

“Cũng chưa biết được, bệnh của ba anh chưa tốt lắm nên chưa thể quay về.” Tống Vũ Thành hắng giọng một cái, hỏi: “Em hết bệnh chưa?”

Tần Thanh cầm điện thoại liều mạng gạt đầu: “Em khoẻ rồi.”

Hai người hỏi han lẫn nhau, hồi lâu mới cúp điện thoại.

Mấy ngày kế tiếp, mặc dù không có tin tức của Tống Vũ Thành nhưng anh vẫn gọi điện thoại đều cho cô. Vì vậy, Tần Thanh cảm thấy an tâm hơn, không suy nghĩ viễn vông nữa.

Buổi trưa cô nghe được cuộc trò chuyện giữa giám đốc điều hành và mấy thư ký, nhắc tới việc mấy ngày nay không thấy tổng giám đốc Tống đi làm, cũng bỏ lỡ không ít các hợp đồng buôn bán. Không biết anh ấy đang xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Tần Thanh có chút tự hào, tự hào vì chỉ có mình biết Tống Vũ Thành đang ở đâu.

Cứ như vậy, ba ngày nữa lại trôi qua.

Thứ bảy, Tống Vũ Thành rời khỏi Newyork, Tần Thanh ngồi trước bàn làm việc, chăm chú nhìn vào máy vi tính mà ngẩn người. Đột nhiên cô cảm thấy mình thật vui vẻ, thậm chí có phải cảm giác này người ta vẫn gọi là tương tư khó đề nên không?

Buổi tối, sau giờ tan ca, Tần Thanh mới vừa đi tới cửa chung cư, phía sau có người vỗ nhẹ bả vai cô.

Tần Thanh vui mừng xoay người lại nhưng vẻ mặt cũng nhanh chóng xụ xuống.

“Em đang nghĩ gì mà xuất thần vậy? Anh chờ em được một lúc rồi.” Lý Hạ nhẹ nhàng nói.

Tần Thanh nghi ngờ: “Anh ở đây chờ em?”

Lý Hạ đưa cho cô một túi quà: “Anh mới đi công tác từ Thanh Đảo về, có đem vài món đặc sản cho em.”

Tần Thanh cũng không khách sáo, đưa tay đón nhận: “Cái gì vậy? Ăn được không?”

Tần Thanh xoay người nhìn ra ngoài: “Chúng ta tìm một chỗ để ngồi đi.”

Lý Hạ vội nói: “Anh còn có việc, có đồng nghiệp đang ở khách sạn chờ anh...Anh chỉ muốn đến thăm em một lát, em mau vào nhà đi.”

Giọng nói Tần Thanh cũng có vẻ ân cần: “Sao anh lại vội vậy chứ? Nhất định phải giữ gìn sức khoẻ đấy.”

Lý Hạ cười gạt đầu: “Em cũng vậy.” Anh đưa tay vuốt đỉnh đầu Tần Thanh nói: “Hiện giờ anh đã lên làm Giám sát. Vì vậy công việc của anh là đi kiểm

tra những chi nhánh ở các tỉnh lân cận. Mà anh cũng đã viết thư từ chức rồi, chắc năm sau sẽ không bận rộn như thế này nữa.” Anh nhìn Tần Thanh hỏi: “Nếu ngày nào anh cũng tìm em, vậy em có cảm thấy phiền hay không?”

“Không. . . . . Không biết. . . . . Em làm sao biết chứ.” Tần Thanh ưỡn ẹo cười.

Lý Hạ cũng cười, sau đó phát tay nói: “Mau đi lên nhà đi.”

Tần Thanh nhìn bóng lưng Lý Hạ xa dần mới xoay người bước vào chung cư.

Cô đi chậm rãi như có điều phải suy nghĩ, sau đó đột nhiên cô ngẩng đầu khẽ thở dài. Vừa mới ngược nhìn lên, bước chân cô bỗng dừng lại.

Xe Tống Vũ Thành đang dừng trước lầu nhà cô mà anh cũng đang đứng dựa lưng vào thành xe nhìn cô.

Bóng dáng cao lớn rắn rỏi như có lực hút mạnh mẽ khiến Tần Thanh cứ đứng nhìn anh chăm chú.

Lòng cô mừng rỡ, bước chân hốt hoảng chạy tới nhưng không biết làm sao lại lao đảo một cái, nhếch nhác ngã xuống đất.

Vì là đau đón nên cô mới nhận thấy đây không phải là mộng.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit : Sóc Là Ta

Tống Vũ Thành chạy tới đỡ cô, lo lắng hỏi: “Có bị thương không? Có đau hay không?”

Tần Thanh cười ngọt ngào, ngây ngốc lắc đầu.

Tống Vũ Thành ôm eo cô đi về phía xe, Tần Thanh rúc vào trong ngực anh, đắm đuối nhìn anh.

Sắc mặt anh tái nhợt, trông thật tiều tụy, mệt mỏi.

Bất giác Tần Thanh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh.

Tống Vũ Thành mở cửa xe, dìu cô lên ghế trước, nhẹ giọng trách cứ: “Chạy nhanh như vậy làm gì? Về sau không được phép làm vậy nữa.”

Tần Thanh ngoan ngoãn gật đầu, hỏi: “Anh mới trở về sao?”

Tống Vũ Thành nhìn ra phía sau, đột nhiên nhớ đến điều gì, anh xoay người đi tới đuôi xe, lấy ra một chiếc túi lớn đưa cho Tần Thanh, nói: “Đây là quà anh mua cho em lúc còn ở Macao. Lúc ở New York, vì cứ ở suốt trong bệnh viện nên anh không có cơ hội mua quà cho em ở đó.”

Tần Thanh nhận lấy túi lớn, hỏi thăm: “Ba anh không sao chứ?”

Đôi tay Tống Vũ Thành dùng sức nắm tay cầm lái, giọng cực thấp nói: “Ông ấy đã qua đời.”

Tần Thanh nghe xong ngẩn ra, cố gắng nhớ lại hình dáng của Tống Đình Hứng mà cô từng thấy trên website công ty. Trong hình, ông ấy chính là ông lão cao lớn, cương nghị.

Trong nhất thời, cô không biết nên an ủi anh thế nào nên cô chỉ biết để lòng bàn tay mình lên tay anh, hy vọng anh sẽ vượt qua nỗi đau này.

Ngược lại, Tống Vũ Thành lại úp ngược tay cô, nhẹ nhàng nói: “Ai cũng sẽ có ngày này, thật ra chết cũng không là gì nhưng vì ông ấy có rất nhiều ước nguyện mà chưa thể làm gì được. Vì thế ông ấy nuối tiếc rất nhiều thứ.” Anh nói với giọng chán nản “Suy nghĩ một chút, anh thật sự không hiểu, ba anh thương yêu anh như vậy mà anh không thể báo hiếu được ngày nào. Thậm chí đến lúc chết, ông ấy cũng chưa được nhìn thấy anh kết hôn. Điều này là nuối tiếc của ông cũng là sự tiếc nuối của anh.”

Bỗng nhiên ánh mắt Tống Vũ Thành lóe lên tia sáng: “Ông đi rất nhanh, ban ngày vẫn còn kẻ góa nham nói chuyện với anh nhưng đến buổi tối tự nhiên lại. . . .” Anh dừng một chút, nói tiếp: “Bệnh ba anh thường xuyên tái phát nhưng anh lại không ngờ. . . . .”

Tần Thanh vội vàng an ủi anh: “Có thể ba anh ở trên trời cũng đang nhìn anh. Anh cũng không cần phải tự trách như vậy. Nếu ông ấy chưa làm nốt tâm

nguyện của mình, anh nên giúp ông ấy hoàn thành. Ở trên trời, ông ấy nhất định sẽ biết và an tâm nơi chín suối.”

Tổng Vũ Thành nhẹ nhàng dựa vào ghế, nhớ lại: “Vào sinh nhật lần thứ mười tám, ba anh có nói với anh rằng không nên kết hôn quá sớm, rằng nhất định phải chờ một người phụ nữ yêu anh sâu đậm, rằng anh nên cho cô ấy thời gian để cô ấy tự nguyện ưng dung xuất hiện trước mặt anh.” Nói đến đây, Tổng Vũ Thành cười khổ: “Lúc đó, anh cũng không nghĩ sâu xa như vậy. Cho đến ngày ba anh qua đời, ông mới bộc bạch rằng lúc trước ông đã từng yêu một người phụ nữ nhưng ông lại kết hôn với một người phụ nữ khác. Khi ông kết hôn, tình cờ ông lại gặp người cũ, tình cảm trong lòng ông bắt đầu dao động. Cũng chính vì như vậy, ông cũng không ngờ mình đã khiến cho anh lớn lên trong một gia đình không trọn vẹn, không ngờ lại khiến vợ mình vì quá đau khổ nên lâm trọng bệnh. Kết quả là. . . . .”

Tần Thanh đột nhiên ho nhẹ một tiếng, rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của Tổng Vũ Thành.

Cô cố ý ho khan bởi vì cô không còn muốn nghe bộc bạch tâm sự của mình, lại càng không muốn nghe Tổng Vũ Thành đang nghiêm túc bày tỏ tình cảm với mình.

Cô không nhịn được hỏi: “Anh cảm thấy thế nào đối với việc ngoại tình?”

Tổng Vũ Thành cũng nhận ra sự nhạy cảm của cô, anh bất đắc dĩ cười khổ, chốc lát mới nói: “Anh sẽ không giống ba anh.”

Tần Thanh cũng không dám tiếp tục thăm dò ý kiến của anh vì cô sợ mình lỡ mồm đụng chạm đến giới hạn của anh.

Cô cẩn thận quan sát nét mặt của Tổng Vũ Thành, phát hiện anh không hề tức giận hoặc lộ ra một tia không vui nào.

Cô vội vàng chuyển đề tài lên túi quà mà anh đưa mình, hỏi: “Trong đây là gì? Em mở ra xem được không?”

Nói xong, cô mở túi ra, thấy bên trong có rất nhiều chiếc hộp đủ mọi chủng loại: có thức ăn, đồ trang sức, vật trang trí và các loại khác.

Tần Thanh cảm một chiếc điện thoại có hình dáng giống lá bài mật chược. Cô đang suy nghĩ không biết khi Tổng Vũ Thành mua thứ này cho cô thì anh có cảm nghĩ gì.

Tổng Vũ Thành cầm chiếc điện thoại lên, hình như anh cũng không nhớ rõ mình từng mua qua cái này nên nói: “Anh chỉ tùy tiện đi dạo chung quanh, nghĩ rằng không biết sẽ mua quà gì cho em nhưng khi nhìn đến thứ này, anh nghĩ có lẽ em sẽ thích.” Anh dừng lại một chút “Anh chưa bao giờ có cảm giác nhìn đồ vật sẽ nghĩ ngay đến một người nào đó.” Anh đột nhiên cười nói: “Loại cảm giác này thật sự rất tuyệt.”

Tần Thanh nhìn người trước mặt mình không chớp mắt, nội tâm bị cảm động làm cho đầu óc cô rối tinh rối mù.

Tổng Vũ Thành trêu cô, nói: “Bây giờ nhìn lại, anh thấy rất giống trẻ con.”

“Em rất thích.” Tần Thanh lập tức nói: “Còn món gì nữa không? Em rất thích những món đồ giống trẻ con như thế này.”

Tần Thanh lấy ra một chiếc hộp bằng vải nhung màu xanh dương đậm, phía trên còn có thêu hàng chữ nghệ thuật bằng tiếng Anh màu vàng vô cùng tinh xảo.

“A, đúng rồi.” Tổng Vũ Thành với tay cầm theo, nói: “Cái này, anh cũng có một nửa đấy.” Anh mở hộp ra, bên trong là một cặp đồng hồ đeo tay tình nhân. Sau đó, anh lấy chiếc đồng hồ của nữ và cẩn thận đeo vào cổ tay Tần Thanh.

Tần Thanh giơ chiếc đồng hồ đeo tay lên. Đó là một chiếc hồ màu xanh lam, trên mặt đồng hồ chỉ có hai cây kim chỉ giờ và phút, cả chiếc đồng hồ được làm bằng kim loại tốt.

Tổng Vũ Thành tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay mình xuống và bắt đầu đeo chiếc đồng hồ tình nhân lên tay mình. Sau đó, anh tiến đến bên cạnh Tần Thanh và đưa tay sát gần cổ tay cô đeo đồng hồ với Tần Thanh.

“Em thấy được không?” Tổng Vũ Thành hỏi.

Tần Thanh gật đầu khen: “Thật đẹp.” Chiếc đồng hồ của cô hơi nhỏ, khi cử động còn có một ánh sáng phát ra trông thật đẹp.

“À?” Tần Thanh kinh ngạc “Thật đẹp, sao lại đẹp như vậy?” Cô vuốt ve mặt đồng hồ “Loại này có cảm giác thật đặc biệt.”

Tần Thanh không ngừng cử động khiến ánh hào quang cứ sáng lấp lánh quanh tay cô.

“Thật tinh xảo.” Tổng Vũ Thành nhìn cô khen ngợi “Hai chiếc đồng hồ này được chế tạo từ một loại tảo biển, ngoài sự bền bỉ còn có phát quang, là thứ cực hiếm, thậm chí còn hiếm hơn so với kim cương. Một loại tảo chỉ có thể mài ra một đôi như vậy, cho nên độ sáng lấp lánh của nó không gì có thể sánh được. ngoài ra chúng cũng là một cặp đồng hồ độc nhất vô nhị. Trên thế giới này chỉ có sáu cặp, vợ chồng vua nước Anh cũng có một cặp, còn bốn cặp khác, anh cũng không biết ở nơi nào?” Khuôn mặt mặt mỉm cười của Tổng Vũ Thành lúc này chợt ánh lên niềm vui sướng “Không ngờ anh có thể có được nó ở Macao.”

“À?” Tần Thanh e sợ, nói: “Cái này. . . . . nhất định rất quý.” Cô cũng vội vàng tháo xuống, nói “Nó đắt như vậy, em không thể nhận.”

Tổng Vũ Thành nghe vậy, đột nhiên sắc mặt anh trầm xuống. Giọng anh tuy vô lực nhưng lại mang theo cứng rắn, nói: “Em đừng làm anh mất hứng như

vậy, anh tặng quà cho em thì em nhất định phải nhận.” Anh quay mặt sang nhìn Tần Thanh hỏi: “Tại sao em cứ khách khí với anh như vậy? Anh là người lạ với em à?”

“Thôi được, em nhận.” Tần Thanh khần trương nói.

Tổng Vũ Thành không nhịn được nên cười lớn, lên tiếng nói: “Anh muốn em đeo hàng ngày.”

Tần Thanh gật đầu lia lịa: “Được.”

“Em lên nghỉ ngơi đi.” Tổng Vũ Thành xoa mi tâm nói: “Anh cũng phải trở về nghỉ ngơi để hồi phục sức khoẻ. Sáng sớm mai, anh phải đi hoá táng ba anh rồi nên anh phải dậy thật sớm.”

Tần Thanh đành ôm túi quà bước xuống xe.

“Em đánh rơi đồ kia.” Mới đi khỏi mấy bước, Tổng Vũ Thành gọi cô ở phía sau.

Tần Thanh quay đầu lại, thấy Tổng Vũ Thành cũng bước xuống xe, trong tay còn cầm theo một chiếc túi.

“Đây là đặc sản của một người bạn mới vừa đi công *tác đến tặng em” Tần Thanh không khỏi chột dạ, nói: “Anh ấy tên là Lý Hạ, có cơ hội em sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

Tổng Vũ Thành gật đầu, giọng nói cũng ôn hòa: “Được rồi, bạn em chính là bạn của anh.”

Tần Thanh đột nhiên để chiếc túi xuống đất, sau đó cô đưa hai cánh tay ôm lấy cổ Tổng Vũ Thành, nhón chân đặt một nụ hôn lên trán anh..

Tổng Vũ Thành vội vàng ôm chặt cô vào lòng.

Còn Tần Thanh tựa đầu lên ngực anh, lúc này cô còn nghe thấy tiếng tim đập của anh khiến cô say đắm mụ mị.

Tổng Vũ Thành vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói: “Khoảng thời gian tới anh sẽ rất bận, có thể sẽ không có thời gian rảnh để gặp em nhưng anh sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho em. Em phải tự chăm sóc mình thật tốt.”

Ngày hôm sau, trên website của công ty có thông báo, di thể của chủ tịch sẽ được đưa về nước bằng máy bay tư nhân. Tang lễ sẽ được cử hành trang trọng trong khoảng ba ngày sau đồng thời cũng huỷ bỏ tất cả các hạng mục vui chơi của công ty trong vòng một tháng.

Trong lúc nhất thời mọi người bàn luận âm ỉ, phần lớn là khen ngợi công đức vĩ đại của chủ tịch quá cố.

Buổi tối, khi Tần Thanh về đến nhà, dù sắp sửa ngủ cũng không chịu tắt máy. Trong bóng đêm, cô đang cầm điện thoại di động nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc điện thoại cô reo vang.

Tần Thanh vội vàng bắt máy, bàn tay kích động bấm phím nhận có chút run rẩy.

Mà ở đầu dây bên kia, giọng của một người đàn ông truyền đến: “Ồ, nhận nhanh như vậy sao? Em chưa ngủ à?”

Tần Thanh sững sờ, lúc này mới liếc nhìn vào màn hình điện thoại di động, sau đó khuôn mặt cô cũng mất hứng, không kiên nhẫn nói: “Trẻ như thế, anh gọi điện thoại làm gì?”

Nghe giọng Lục Kiếm Thăng dường như có chút men say: “Muộn như vậy còn chưa ngủ hay là đang chờ điện thoại của ai? Cô đơn sao? Hay là anh đến chỗ em?”

Tần Thanh kiên quyết ngắt điện thoại lại không dám tắt máy. Ngược lại, người kia gọi một lần lại một lần, cuối cùng cũng hết kiên nhẫn nên không phiền cô nữa.

Rốt cuộc, cho đến khi cô buồn ngủ thì mới nhận được điện thoại của Tổng Vũ Thành.

Tổng Vũ Thành nói xin lỗi: “Đã ngủ chưa? Anh quấy rầy giấc ngủ của em đúng không?”

Tần Thanh háng giọng: “Không có, em chưa ngủ.”

Tổng Vũ Thành nhẹ giọng nói: “Cũng mười hai giờ rồi, mau ngủ đi. Ngày mai anh và em cùng ăn cơm tối.”

Tần Thanh cảm thấy ngọt ngào trong lòng vô hạn: “Được, anh cũng đi ngủ sớm một chút, chúc anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Qua hồi lâu cũng không thấy đối phương cúp điện thoại, Tần Thanh nhẹ nhàng lên tiếng: “Vũ Thành.”

Quả thật đối phương dịu dàng lên tiếng: “Sao?”

Tần Thanh giật mình: “Anh chưa cúp điện thoại.”

Tổng Vũ Thành nhân nhạ nói: “Em cúp trước đi.”

Tần Thanh lại không dám chần chờ, không thể làm gì khác hơn là lại nói câu “Ngủ ngon”, sau đó cũng cúp máy.

Vào bữa cơm chiều ngày hôm sau, Tổng Vũ Thành đưa Tần Thanh về nhà.

Đậu xe ở dưới lầu, Tần Thanh lo lắng nhìn anh, dịu dàng nói: “Gần đây anh rất gầy, anh nên trở về sớm để nghỉ ngơi một chút.”

Sắc mặt Tổng Vũ Thành mặt mày, xoa nhẹ mi tâm, nói: “Ngày mai là tang lễ của ba anh, anh sẽ cho người đón em ở hội trường.”

Tần Thanh kinh ngạc, sau đó ánh mắt lóe lên ngượng ngùng, cô đáp thật thấp: “Dạ được.”

“Anh phải đi sớm cho nên ngày mai anh chỉ có thể nói tài xế tới đón em.”

“Anh nói em biết địa chỉ, em tự đi được.” Tần Thanh nói nghiêm túc.

Tổng Vũ Thành than nhẹ, nắm tay cô kéo lại gần mình, hơi có vẻ bất đắc dĩ nói: “Em không được khách khí với anh.”

“Đây không phải là khách khí.” Tần Thanh vội vàng giải thích “Em chỉ . . . . chỉ là chưa quen được với sự chăm sóc đặc biệt từ người khác phái “ Cô ngập ngừng diễn tả ý mình nói.

“Vậy thì từ bây giờ, em bắt đầu quen với việc này đi là vừa. Anh không cho phép em cự tuyệt sự chăm sóc của anh đối với em.” Tổng Vũ Thành nghiêng người hôn lên mặt cô một cái, nói: “Em lên lầu đi, ngủ ngon.”

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit : Sóc Là Ta

Sáng sớm, Tần Thanh dậy sớm để chờ tài xế lái xe đến đón mình.

Chưa đến chín giờ, cô nhận được cuộc gọi từ tài xế, nói rằng xe đã chờ sẵn dưới lầu.

Tần Thanh nhanh chóng xuống lầu, một tài xế trung niên đang đứng bên cạnh chiếc xe BMW màu đen chờ đợi cô.

Tài xế lịch sự mở cửa xe cho cô, cũng giữ khoảng cách như chủ tớ khiến Tần Thanh cảm thấy mình không cần quá nhiều lời với ông.

Tang lễ được cử hành tại công viên Cẩm Hoa, kế núi gần sông, còn có phong thủy hữu tình gần huyệt mộ của ông.

Bên ngoài công viên còn có vô số vòng hoa, xe đậu đếm không hết.

Trong khoảng hơn 1000 mét, có nhiều nhân viên bảo vệ đứng rà soát chung quanh các xe, chủ yếu không muốn cho nhóm ký giả trà trộn vào bên trong lấy tin.

Mà trong khuôn viên cũng đã hết chỗ đậu xe nên tài xế đành phải dừng xe bên ngoài lề đường.

Không khí trang nghiêm nặng nề khiến tâm tình Tần Thanh cũng buồn bã. Cô từ từ bước đến cửa chính, có người còn trao cho cô một đoá hoa nhỏ để cô cài lên trước ngực.

Bước vào lễ đường, toàn bộ khung cảnh bên trong chính là sự phối hợp giữa hai màu đen trắng.

Người đàn ông trong hình không nở nụ cười, nghiêm túc lạnh lùng khiến người khác cảm thấy xót xa khi nhìn ảnh ông lần đầu tiên.

Bên ngoài lễ đường, ai cũng mặc trang phục hai màu trắng đen.

Nhìn cảnh này, Tần Thanh bỗng cảm thấy sợ hãi, núp trong góc không dám bước tới gần.

“Tần Thanh ....” Một giọng nói quen thuộc gọi cô từ phía sau.

Cô xoay người lại, Tống Vũ Thành cũng đã đứng trước mặt, ân cần hỏi: “Sao em ăn mặc mỏng manh như vậy?”

Tần Thanh nhìn lại bản thân mình, trên người chỉ mặc bộ chiffon màu đen, lắc đầu đáp: “Không sao, em không cảm thấy lạnh.” Sau đó, cô hối lỗi giải thích: “Vì thời gian quá gấp mà em chưa kịp mua quần áo, nên chỉ còn có bộ quần áo màu đen trông cũng hợp với khung cảnh này một chút.”

Tống Vũ Thành hạ giọng nói: “Đi theo anh.”

Tần Thanh theo anh đi lên lầu hai và bước vào một gian phòng để nghỉ ngơi.

Phòng cũng không lớn, có đặt một bộ ghế da màu nâu ở giữa phòng. Trên tường có treo hai bộ tranh sơn thủy, một chiếc bàn để trà bánh, ngoài ra còn có một chiếc tủ nhỏ gần đó.

Vừa bước vào, Tống Vũ Thành liền quay người lại, kéo hai tay cô vào giữa lòng bàn tay mình, nói: “Tay em lạnh như vậy mà còn nói không lạnh? Em ở đây nghỉ ngơi một chút đi. Sau khi chôn cất ba anh xong, anh sẽ đến tìm em.”

Tống Vũ Thành buông tay cô, trước khi đóng cửa lại dặn dò: “Ở đây, không được đi đâu.”

Máy điều hòa không khí trong phòng vẫn thổi đều đều, Tần Thanh yên lặng ngồi trên ghế sa lon, nhớ lại khuôn mặt của chủ tịch trong hình.

Khuôn mặt ông cũng giống Tống Vũ Thành, chắc hẳn lúc còn trẻ ông cũng hết sức anh tuấn.

Tần Thanh ngồi đó tưởng tượng ra dáng vẻ của Tống Đình Hứng, không biết khi còn trẻ ông làm cách nào có thể dung hoà được mối quan hệ giữa vợ và người tình của mình.

Đột nhiên trong lòng cô dâng lên vẻ chán ghét về hành động của Tống Đình Hứng, cũng lo lắng không biết Tống Vũ Thành có những hành động thác loạn giống ông lúc còn trẻ hay không?

Bên ngoài vang lên khúc nhạc buồn, cũng thỉnh thoảng vang lên giọng nói của người điều khiển chương trình thông báo về diễn biến của buổi lễ.

Tần Thanh không muốn mình cứ ở đây đợi như vậy, cô thận trọng mở cửa, núp vào rào chắn phía sau cửa sổ lầu hai len lén nhìn xuống.

Ngay chỗ ngồi dành cho người thân đáp lễ, từ góc độ Tần Thanh nhìn xuống, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Tống Vũ Thành. Anh mặc trang phục tây trang màu đen tuyền, trông anh khá chững chạc và nghiêm trang hơn.

Mà trên dãy ghế dài, còn có Tống Viễn Hưng với dáng vẻ lịch lãm đang ngồi, ngoài ra còn có một người phụ nữ trung niên ngồi cạnh ông.

Tần Thanh đoán có lẽ đó là vợ của Tống Viễn Hưng.

Lúc này, ngoài cửa cũng có nhiều người bước vào.

Giọng nói của người điều khiển chương trình vang lên: “Gia đình họ Lục - Lục Kiếm Xương, Lục Kiếm Hồng bước lên hành lễ.”

Đang nói, Lục Kiếm Thăng với trang phục màu đen vội vàng chạy vào. Vẻ mặt anh ta hốt hoảng vì đến muộn. Thậm chí, anh còn chưa kịp cầm hoa trên tay mình.

Người điều khiển chương trình vội vàng bổ sung nói: “Con trai thứ ba Lục Kiếm Thăng tiến lên phía trước để hành lễ.”

“Khom người chào, hai bên chào, cúi đầu ba cái....người thân đáp lễ.”

Nhìn Lục Kiếm Thăng ủ rũ cúi đầu, dáng vẻ rất buồn cười nhưng ở vào thời điểm này, cô thật sự không nên như vậy.

Tần Thanh lại lần nữa quan sát bức ảnh trắng đen của Tống Đình Hứng, dù nhìn thế nào cũng không thể cảm thấy mình quý trọng và kính nể ông ta được.

Người đến viếng ngày càng nhiều, mà hai bên hội đường chỗ ngồi cũng chật kín người.

Cũng không biết có điểm tương đồng hay không mà đột nhiên Tống Vũ Thành xoay người liếc nhìn về phía lầu hai, vừa đứng gặp ngay ánh mắt Tần Thanh đang nhìn xuống.

Tần Thanh bị dọa sợ đến nỗi cô vội vàng lui về trong phòng.

Chỉ trong chốc lát, Tống Vũ Thành bước vào phòng.

Anh bước tới cầm áo khoác màu đen của mình đang để trên ghế, nói: “Nghe lời anh, đừng đi ra ngoài.” Nói xong, anh lấy áo khoác lên người Tần Thanh.

“Anh không cần quan tâm đến em, có nhiều người ở dưới đang đợi anh.” Tần Thanh vội nói.

“Không cần gấp gáp, mọi người cũng ngồi đó đợi thôi.” Tổng Vũ Thành đáp.

Tần Thanh kéo áo trên người mình cho ngay ngắn. Chưa kịp nói cảm ơn thì nghe có tiếng gõ cửa mà cửa vốn chỉ được khép hờ.

“Vào đi.” Tổng Vũ Thành nói.

Trần Thụy len nửa người vào, nhỏ nhẹ nói: “Thành, ba nuôi tôi đến rồi.”

“Sao? Bác Vạn?” Tổng Vũ Thành cũng rất giật mình hỏi.

Lời còn chưa dứt, cửa bị mở ra hoàn toàn, có hai người đàn ông áo đen đứng ở cạnh cửa, một người đứng ở cửa trong, một người đứng ở ngoài cửa.

Sau đó, một người đàn ông trung niên trông có vẻ cao quý, mặc trang phục màu đậm bước tới, nhìn thấy Tổng Vũ Thành liền cất tiếng gọi: “Cháu trai.”

Tổng Vũ Thành sải bước đi tới: “Bác Vạn, sao bác lại đến đây?” Nói xong, anh bắt cánh tay của ông.

“Bác và ba cháu là bạn bè thân hữu cũng nửa đời người, sao tang lễ ông ấy mà bác lại không đến? Như vậy cũng thật quá hạ thấp bác rồi.” Ông tiếp tục nắm tay Tổng Vũ Thành đi tới trước sofa ngồi xuống, tiếp tục khen ngợi nói: “Năm trước, bác gặp ông ấy ở Newyork. Lúc đó bác thấy ông cũng không tệ lắm, không ngờ lại đi nhanh như vậy. Tính ra, bác chỉ lớn tuổi hơn ông ấy mấy tuổi thôi, chúng ta thật sự già rồi.”

Tần Thanh lui lại sau ghế sofa, đứng phía sau Tổng Vũ Thành, rũ mắt thăm cầu xin đừng ai để ý đến mình.

“Ba cháu đi đột xuất, cũng không quá đau khổ. Ông ra đi vì bệnh cũ tái phát.” Tổng Vũ Thành nói xong rót nước mời ông, lễ phép hỏi: “Cháu biết bác đến viện tu dưỡng Vancouver, lần này bác trở về bao lâu?”

Ông nhận lấy ly trà, than thở nói: “Bác cũng suy nghĩ rất nhiều rồi, dù nghỉ ngơi mấy ngày cũng thật sự không thể tìm kiếm được người tài giỏi trong thời gian ngắn như vậy. Những thanh niên trẻ tuổi thời nay giống như nhân cao thủ đệ (ý nói tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp).”

Tổng Vũ Thành hiển nhiên gật đầu: “Tháng trước cháu cũng có nghe nói về chuyện này.”

Ông nói: “Mất hàng là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn, vì thế bác phải hy sinh thôi.”

“Có mấy đứa thế thân thì tốt rồi.” Tổng Vũ Thành tự nhiên nói.

Ông vỗ vai Tổng Vũ Thành, thân thiết nói: “Bác muốn nói có con trai như cháu là tốt rồi.”

Ông liếc mắt nhìn Tần Thanh đang đứng phía sau lưng Tổng Vũ Thành.

Khi Tần Thanh nhìn thấy ánh mắt hiên ngang mạnh mẽ của ông ta thì nhất thời sợ hãi, cả người cũng khẽ run rẩy.

Lúc này, Tổng Vũ Thành cũng xoay người lại, nói chuyện tự nhiên với Tần Thanh: “Em lại đây, đây là Vạn Cửu Gia, cứ gọi là bác Vạn, là bạn thân của ba anh cũng là người cưng chiều anh từ nhỏ đến bây giờ.”

Tần Thanh vội bước tới theo lời Tổng Vũ Thành gọi, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Vạn Cửu Gia hơi gật đầu nhưng vẫn nhìn cô với ánh mắt sắc bén.

“Đây là Tần Thanh.” Tổng Vũ Thành nghiêng người kéo tay Tần Thanh đến gần sát mình và giới thiệu: “Em cứ ngồi đi, không cần đứng.”

Hành động thân mật quá rõ cũng không cần giới thiệu nhiều.

Tần Thanh theo lực kéo của Tổng Vũ Thành ngồi bên cạnh anh, sợ hãi cúi đầu.

Vạn Cửu gia đột nhiên cười: “Đứa cháu này không sợ ba cháu trách cứ à.”

Tổng Vũ Thành cũng hơi mỉm cười: “Nếu ba cháu biết, ông còn không kịp vui mừng chứ đừng nói là trách cháu.”

“Nếu thật là vậy, sao ông không đồng ý bác nhận cháu làm con nuôi?” Vạn Cửu gia thuận miệng nói, ngay sau đó gật đầu: “Cũng tốt, không làm con nuôi cũng được.” Ông thở dài một tiếng, nói: “Bây giờ ngay cả con rể cũng làm không được, ba đứa con gái của bác đúng là vô dụng.” Vạn Cửu Gia cười nhạt nói: “Bác vốn định gả Dương Đình cho cháu nhưng nhà đầu kia cũng không có động tĩnh gì, suốt ngày ăn chơi lêu lổng, đến giờ cũng chưa có cơ hội tiến tới với cháu.”

Tổng Vũ Thành lập tức an ủi ông: “Cháu đã phụ lòng các em ấy.”

Vạn Cửu Gia đưa mắt nhìn Tần Thanh và Tổng Vũ Thành, ông đi một vòng chung quanh, nói: “Rất có tướng vợ chồng.”

Tổng Vũ Thành quay đầu liếc nhìn Tần Thanh, đáy mắt có tia ám áp.

Tần Thanh nhìn xuống đất, thân thể gượng cứng, sắc mặt khế biến thành ửng hồng.

“Ba cháu biết chưa?” Vạn Cửu Gia hỏi.

“Cháu cũng đã từng kể với ông ấy.” Về mặt Tổng Vũ Thành dường như tiếc nuối, nói: “Vốn định chờ ông khỏe mạnh, đợi thời điểm tốt thì cháu dẫn Tần Thanh đến ra mắt ông ấy.”

Vạn Cửu Gia vỗ vào bàn tay anh, an ủi: “Dưới tuổi vàng, nếu ông ấy biết nhất định sẽ rất vui mừng. Còn nữa, “ Về mặt Vạn Cửu Gia nghiêm túc, nói: “Vẫn có một số việc cháu nên nghe thì tốt hơn, vất vả lắm ba cháu mới thoát khỏi chuyện làm ăn đen tối. Vậy cháu cũng không nên đi theo vết xe đổ của ông ấy. Ông chỉ còn mình cháu là con trai nên cháu nhất định phải làm ăn chân chính.”

Vạn Cửu Gia giương mắt nhìn Trần Thụy đứng bên cạnh, không nhanh không chậm nói: “Thụy, khi nào dự định về giúp ba?”

Trần Thụy một mực cung kính đáp: “Theo sự sắp xếp của ba nuôi.”

“Tạm thời con cứ ở lại phụ giúp A Thành đi.” Vạn Cửu Gia đứng lên, bước về phía cửa, nói vọng lại: “Có chuyện gì cứ thông báo với ba, đến lúc đó tự nhiên có người phải làm chuyện nên làm.”

Tổng Vũ Thành nắm tay Tần Thanh cùng nhau đứng lên, tiễn Vạn Cửu Gia đến tận cửa. Anh dùng sức nắm chặt tay Tần Thanh không buông giống như đang muốn biểu đạt tình yêu và lưu luyến không rời. Sau đó anh cũng buông tay ra, để Tần Thanh đứng bên trong.

Tần Thanh một mình ở lại trong phòng nghỉ, khuôn mặt thoát đỏ, thoát trắng, nhất thời những tin tức kia khiến cô không thể tiêu hóa được.

Lúc này cô mới biết rõ ràng, mình hiểu biết về Tổng Vũ Thành quá ít.

Tại sao khi ở bên một người mà mình lại chưa hoàn toàn hiểu hết về con người anh ta thì cô lại nhanh chóng yêu hết mình như vậy?

Không tình tảo thì sao? Đối với cô, quá khứ của Tổng Vũ Thành không quan trọng. Vào giờ phút này, Tần Thanh cũng tình nguyện trao phần tình cảm từ đáy lòng mình cho anh, chỉ cần anh yêu cô và cô yêu anh là đủ.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit : Sóc Là Ta

Đăng tải duy nhất tại ....

Thời điểm Tống Đình Hưng được chôn cất thì Tần Thanh đang đứng trên lầu hai nhìn xuống dưới đất qua cửa sổ trong phòng.

Tần Thanh có cảm giác mình như người ngoài cuộc đến xem cảnh náo nhiệt nào đó. Từ đầu đến cuối, cô cũng chưa từng hành lễ, thật có chút không lịch sự nhưng vào lúc này mọi việc cứ như thế tiếp diễn khiến cô không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhìn quanh tìm bóng dáng của Tống Vũ Thành đang ở đâu.

Vì khoảng cách khá xa, cô cũng nhìn không rõ nét mặt của Tống Vũ Thành, thậm chí hình dáng anh cũng bị người khác ngăn cách.

Nhưng cô hiểu rõ, người cô yêu đang đứng đó, người cô yêu nhất đời đang hiện hữu nơi đó.

Thời tiết hôm nay cũng được coi là tươi sáng, chỉ có . không khí trang nghiêm lạnh lẽo bởi những nghi thức đám tang khiến lòng người buồn bã và đau khổ. Không khí chùng xuống cả một mảnh trời.

Trước mộ bia, mọi người lại lần nữa cúi chào, sau đó cũng dần dần tản đi.

Tống Vũ Thành vẫn đứng nơi đó cho đến khi mọi người đều ra về hết, cuối cùng chỉ còn một mình anh. Anh ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thanh, sau đó quay người bước về phòng, nơi Tần Thanh đang đứng.

Tống Vũ Thành mới vừa bước vào đến phòng nghỉ ngơi, Tần Thanh bước đến nói: “Anh dẫn em đi đến trước mộ báỉ lạy bác được không?”

Tổng Vũ Thành nhìn cô, gạt đầu một cái. Anh nhất quyết khoác chiếc áo mình đang mặc trên người cho Tần Thanh và nắm tay dắt cô đến trước mộ ba mình.

Tần Thanh cúi đầu lạy ba cái, còn Tổng Vũ Thành vẫn cúi người đứng đó nhìn di ảnh trên mộ Tổng Đình Hưng, nói: “Ba, cô gái đang đứng trước mặt ba chính là người con yêu nhất. Ba hãy chúc phúc cho con và cô ấy nhé.”

Tần Thanh đứng bên cạnh nghe được lời anh nói, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào, nhất thời tâm tình có chút rung động.

Cô còn chưa kịp tỉnh lại thì đã bị Tổng Vũ Thành nắm tay rời khỏi mộ.

Trên đường trở về thành phố, Tổng Vũ Thành lái xe chở Tần Thanh về.

Anh vẫn trầm mặc không nói, ánh mắt khó nén bi thương.

Tần Thanh lo lắng nhìn anh, cảm thấy so lúc anh vừa mới từ nước Mỹ trở về thì bây giờ trông anh còn khổ sở hơn, tựa như anh rất khó khăn mới tiếp nhận được sự thật rằng ba mình đã qua đời.

Càng đi vào nội thành, Tổng Vũ Thành cũng dần thả chậm tốc độ xe lại.

“Hôm nay em ở bên cạnh anh một lát có được hay không?” Anh đột nhiên mở miệng “Hôm nay anh không muốn ở nhà một mình.”

Xa xa, Tần Thanh cũng ngắm nhìn những toà nhà với lối kiến trúc thật độc đáo, chạm trổ những hoa văn thật đẹp mắt.

Càng đi bằng chữ màu bạc “cao ốc Đình Thành” càng ngày càng rõ ràng hơn.

Xe đi tới tầng hầm, sau khi bảng điện tử phát sáng xác nhận xe thì Tần Thanh quay đầu hỏi: “Anh ở đây sao?”

Tổng Vũ Thành hạ thấp giọng “Ừ” một tiếng.

Cửa vừa mở ra, xe cũng nhanh chóng tiến vào.

Tần Thanh khen ngợi: “Kiến trúc này thật đẹp, trên nóc được thiết kế giống như một đóa hoa.”

“Thật sao? Không giống lưới?” Tổng Vũ Thành thuận miệng nói.

Trong thang máy, Tổng Vũ Thành nhấn tầng năm mươi một.

Tần Thanh nhớ lại lần đầu tiên gặp Tổng Vũ Thành trong thang máy. Lúc đó đáng vẻ cô vừa mạo hiểm lại vừa bối rối, đáng vẻ hẳn rất buồn cười.

“Thế nào? Sao lại có vẻ mặt như vậy?” Tổng Vũ Thành ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Anh nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ở đâu không?” Tần Thanh nghiêm mặt hỏi.

Tổng Vũ Thành có chút mờ mịt, có lẽ cũng không nhớ rõ, anh hỏi: “Ở đâu?”

“Chính là trong thang máy này.” Tần Thanh dịu dàng đáp.

Tổng Vũ Thành hơi gạt đầu, cũng không có nói gì.

“Vậy trong trí nhớ của anh, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở đâu?” Tần Thanh tiếp tục hỏi.

“Là trên đỉnh núi.” Tổng Vũ Thành đáp.

Cửa thang máy mở ra, đập vào mắt cô là một phòng khách có ghế sa lon, có loa âm tường, có TV, có giá sách. Trên giá sách còn có xếp vài bộ sách, trong góc còn có một chiếc bàn nước.

“Vào đây à?” Tần Thanh hỏi.

“Không phải.” Tổng Vũ Thành đi qua phía bên trái cánh cửa, nói: “Vào đây, ở đó chỉ là khu để khách chờ.”

Tổng Vũ Thành mở cửa ra, bên cạnh còn có một chiếc hộp bạc làm bằng kim loại. Anh nhấn đề lên công tắc, cửa lập tức được mở ra.

“Mời vào.” Tổng Vũ Thành đứng ở cửa nói.

Tần Thanh thận trọng bước vào.

Không ngoài dự đoán của cô, vừa bước vào cửa chính, một phòng khách thật lớn được trang trí bằng những vật dụng xa hoa xuất hiện trước mắt cô. Những ngọn đèn nhỏ màu xanh dương có hình ngôi sao chiếu sáng khắp nơi, chính giữa còn là một chiếc đèn màu bạc to lớn hình trăng lưỡi liềm, còn có

vô số đèn ngôi sao bao quanh. Từ dưới nhìn lên chính là một bầu trời đêm đầy sao thật sáng ngời, tuyệt diệu.

Tổng Vũ Thành bước đến tủ lạnh, vừa đi vừa hỏi: “Em muốn uống gì?”

Tần Thanh thuận miệng đáp: “Nước lọc là được rồi.”

Tổng Vũ Thành đưa nước cho cô, nhắc nhở nói: “Em có thể đi lên lầu hai xem một chút, biết được tại sao tầng cuối cùng là tầng sang trọng nhất.”

Phía bên phải có một cầu thang xoắn ốc, Tần Thanh bước dọc theo cầu thang đi lên, đi tới phòng trên lầu hai.

Vừa đẩy cửa ra, trước mắt cô là một khoảng không gian bao la rộng lớn, bên ngoài là một hồ bơi lộ thiên to lớn hình bầu dục, bốn phía được rào bằng thủy tinh trong suốt, sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, phía xa là bầu trời bát ngát vô hạn.

Tần Thanh bước tới tường rào bằng thủy tinh, thân thể và mặt đất có độ chênh lệch cực lớn khiến người khác có loại cảm giác mình thật nhỏ bé giữa bầu trời bao la rộng lớn như thế này.

Cô mới nhìn mà sợ hết hồn hết vía, vội vàng thối lui đến đầu bên kia lầu hai.

Bên kia là phòng tập Gym và nhà kính bằng thủy tinh. Chung quanh phòng Gym còn có treo đầy bao cát, bốn phía còn có rất nhiều máy tập thể hình.

Trong nhà kính, hoa thực vật mọc thưa thớt, chỉ có mấy quả cây tiên nhân cầu nằm rải rác đâu đó. Mọi thứ trông có vẻ hết sức trống trải.

Tần Thanh xuống lại lầu dưới, Tổng Vũ Thành đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu đỏ sậm. Anh cũng thay cho mình trang phục thoải mái mặc ở nhà màu xanh dương, tay cầm chiếc cốc, ánh mắt rơi vào nơi hư không. Từ góc độ của Tần Thanh nhìn sang chính một đôi gò má đầy ưu thương, sầu khổ.

Tần Thanh nhìn đồng hồ đeo tay, cũng đã là hơn một giờ chiều.

“Phòng bếp ở đâu? Em làm chút đồ cho anh ăn.” Tần Thanh đi tới, dịu dàng nói.

“Không cần phiền phức như vậy, anh đã kêu đồ ăn, lát nữa có người sẽ mang đến.” Tổng Vũ Thành đáp.

Tần Thanh nhìn anh buồn bực không vui, rất không đành lòng nên ngồi sà xuống bên cạnh, hỏi: “Vậy em có thể làm gì giúp anh không?”

“Làm bạn với anh là tốt rồi.” Tổng Vũ Thành giơ cánh tay mình lên, ôm bả vai của cô.

“Đây là rượu mạnh sao?” Tần Thanh cầm lấy cái cốc trong tay của anh hỏi.

“Em nếm thử một chút đi.”

Tần Thanh nếm thử, miệng nhỏ lướt qua, sau lại chu mỏ nói: “Thì ra là nước.”

Tổng Vũ Thành hơi trách cứ xoa đầu cô: “Ban ngày mà uống rượu gì.”

“Chẳng lẽ uống rượu chỉ có thể uống buổi tối?” Tần Thanh cố ý nói nhiều để vui bớt phần sầu khổ trong lòng anh.

“Tốt nhất là em không nên uống rượu dù bất cứ lúc nào.” Tổng Vũ Thành nghiêm túc đáp “Nhất là ở trước mặt người khác.”

Tần Thanh cười gật đầu lia lịa.

Lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng kèn tây Scotland, âm lượng từ từ lớn dần, giống như tự nơi nào bay tới.

Tần Thanh ngồi thẳng dậy: “Là anh đàn sao?” Cô nhìn khắp mọi nơi “Em thích phong cách âm nhạc này.”

Tổng Vũ Thành cầm hộp điều khiển ti vi lên, một chiếc TV màn hình phẳng bên trái vách tường hiện ra hình ảnh.

Trên màn hình là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng có cài nơ trông thật lịch lãm.

Tổng Vũ Thành lại ấn vào chiếc hộp điều khiển ti vi, cửa mở ra vang lên một tiếng “đinh”.

Người đàn ông đẩy chiếc xe thức ăn màu bạc bước vào.

“Chào ngài, tiền sinh Tổng.” Người đàn ông lễ phép mỉm cười, quen thuộc đẩy xe thức ăn vào trong.

Tần Thanh đứng dậy vội vàng đi theo, đi qua quầy rượu tới một hành lang hình chữ S, sau đó liền tới đến phòng ăn, phía sau phòng ăn chính là một kiểu phòng bếp mở rộng.

Nhân viên giao thức ăn bày từng chiếc đĩa màu bạc trên bàn, lễ phép lui ra ngoài.

Bốn món mặn một món canh, có mặn có chay vừa với phần ăn của hai người.

Khi tiễn nhân viên giao thức ăn ra cửa, Tống Vũ Thành cũng cầm ví tiền theo.

“Anh ta đẩy xe đi rồi.” Tần Thanh cảm thấy hơi bối rối.

“Họ cũng ở lầu này.” Tống Vũ Thành vừa đáp vừa đi đến phòng bếp lấy hai cặp đũa. Khi ra ngoài, anh đưa cho cô một đôi nói: “Đũa này là dành cho chúng ta.”

“Bình thường anh cũng đều ăn cơm như vậy sao?” Tần Thanh hỏi.

“Ăn ở nhà đều là vậy.”

“Căn phòng kia cũng có người thường xuyên đến quét dọn sao?”

Tống Vũ Thành gật đầu: “Mỗi ngày đều có người tới quét dọn một lần, tầng lầu có quản gia.”

“Máy gì?” Tần Thanh lập tức hỏi.

“Thời gian mình có thể đặt ra, nhưng thường là mười giờ sáng.”

Tống Vũ Thành gấp thức ăn cho cô: “Em quá gầy, ăn nhiều một chút.”

Ăn cơm xong, Tống Vũ Thành kéo Tần Thanh vào thư phòng, cầm mấy album ảnh từ trên giá sách đưa cho cô xem.

Album đều là hình ảnh từ nhỏ đến lớn.

“Đây là lúc anh được một trăm ngày.” Tống Vũ Thành chỉ vào một tấm ảnh có hình bé trai đang mặc chiếc áo khoác có in hình những nhân vật hoạt họa.

“Lúc anh ấy còn nhỏ trông thật đáng yêu.” Tần Thanh đang thầm khen ngợi trong lòng.

“Con chó này đi theo anh đã mười ba năm. Sau khi nó chết, anh cũng quyết định về sau không tiếp tục nuôi chó nữa.” Tống Vũ Thành chỉ tới một hình khác, trong hình là một cậu bé đang ôm con chó.

Tần Thanh nhìn hình, thuận miệng hỏi: “Tại sao?”

“Tuổi thọ của chó quá ngắn mà cuộc sanh ly tử biệt nào cũng quá đau khổ.” Tống Vũ Thành đáp.

“Đây là ngọn núi gì?”

“Đây là núi Pyrénées ở Pháp.”

“Anh thích leo núi?”

“Ừ, trước kia đã leo rất nhiều ngọn núi.”

.....

Đối với Tần Thanh, xem ra đây là một buổi chiều vô cùng vui vẻ, chỉ cần có thể cùng Tống Vũ Thành ở chung một chỗ thì dù im lặng ngồi cạnh bên nhau cô cũng cảm thấy vui vẻ. Huống chi anh và cô nói rất nhiều chuyện, trao đổi rất nhiều kinh nghiệm. Cô càng hiểu rõ anh hơn, thương anh càng nhiều thì cô càng có cảm giác mình phải có được anh bên cạnh mình.

Cũng sắp tối, Tống Vũ Thành nói với cô: “Buổi tối chúng ta có hẹn với bác Vạn ăn cơm. Khó có cơ hội bác ấy về nước nên anh phải đi tiếp đãi ông.”

Tần Thanh nhớ lại ánh mắt của bác Vạn khi nhìn mình thì cả người cảm thấy lúng túng. Cô vội vàng từ chối nói: “Em không đi, hôm nay em hơi mệt, em muốn về nhà sớm nghỉ ngơi. Còn có. . . . . Hôm nay em xin nghỉ một ngày, ngày mai sẽ có rất nhiều công việc phải làm.”

Đột nhiên Tống Vũ Thành như là nhớ ra việc gì, anh đứng dậy từ thư phòng đi vào phòng. Tần Thanh tò mò đi theo phía sau: “Sao vậy?”

“Khi nãy trở về anh đã tắt điện thoại.” Tống Vũ Thành lấy điện thoại di động ra từ bộ quần áo âu phục.

Vừa mới mở máy, điện thoại di động liền phát ra những âm thanh nhắc nhở. Sắc mặt Tống Vũ Thành vẫn bình tĩnh nhìn từ trên xuống dưới.

“Có chuyện quan trọng sao?” Tần Thanh hỏi.

“Không có việc gì lớn, những chuyện vặt vãnh Trần Thụy sẽ thay anh xử lý.” Tống Vũ Thành đáp.

“Trần Thụy là con trai nuôi của bác Vạn sao?” Tần Thanh khẩn trương hỏi.

“Đúng, anh ta là cô nhi được bác Vạn nhặt nuôi. Bác Vạn có rất nhiều con nuôi nhưng ông ấy thương nhất chính là cậu ta.” Tống Vũ Thành tùy ý đáp.

“Bác Vạn làm gì?” Lúc Tần Thanh hỏi việc này thì trong lòng cô cũng khấn trương không ít.

Tống Vũ Thành đến gần cô, nghiêm túc nhìn mặt cô: “Em làm sao vậy?”

“Không có. . . . . Không có gì. “ Tần Thanh cứng rắn cười cười “Em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, cũng không còn sớm, em muốn về nhà.”

“Anh đưa em về.” Tống Vũ Thành không truy hỏi nữa, xoay người bắt đầu cởi nút áo chuẩn bị thay quần áo.

Tần Thanh thấy thế vội vàng lui ra ngoài.

Cô cũng không phải người hiếu kỳ nên cô sẽ xem những chuyện kia không liên quan gì đến cô cũng như không cần phải hao tổn tâm trí vì những việc như vậy.

Trên đường trở về, Tống Vũ Thành mua một Bát Bảo cho cô, cũng dặn cô phải ăn bữa tối.

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Edit : Sóc Là Ta

Sau tang lễ của Tống Đình Hưng, Tần Thanh nhận được điện thoại của Lục Kiếm Thăng.

“Buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm, anh chờ em ở cổng chính.” Lục Kiếm Thăng thân nhiên nói.

Tần Thanh đang ngồi ở nhà ăn trong công ty, nhìn thức ăn trước mặt mình đáp: “Tôi đã ăn rồi.”

“Vậy ra ngoài uống ly cà phê.”

Tần Thanh vừa định từ chối nhưng nhớ lại dù gì Lục Kiếm Thăng cũng là người thân của Tống Vũ Thành nên cũng có đôi phần nể nang. Hơn nữa lần trước Lục Kiếm Thăng thổ lộ tình cảm dường như trải hết tấm lòng với cô rồi nên Tần Thanh cũng không muốn làm căng nữa. Vì vậy cô miễn cưỡng đáp: “Được rồi, anh cứ ở đợi tôi ở Starbucks ngay ngã ba đường Hải Triều.”

Lúc cô đến Starbucks thì đã thấy Lục Kiếm Thăng đang đợi cô ở bên trong.

Tần Thanh gọi một ly Caramel Machiato và ngồi đối diện với Lục Kiếm Thăng.

Lục Kiếm Thăng trông có vẻ tâm tình không tốt, xoa mi tâm ngồi đó nhìn cô.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Tần Thanh mở miệng trước nói.

“Ngày mai anh phải về Canada rồi.” Giọng của Lục Kiếm Thăng có chút gượng gạo đáp.

“Trở về sao? Anh ở Canada à?”

“Anh đến đây để du học thôi.” Lục Kiếm Thăng không nhịn được nói.

“Đi học? Anh vẫn còn đi học?” Tần Thanh giật mình hỏi.

“Thế nào? Không giống du học sinh à?” Lục Kiếm Thăng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, cảm thấy có chút không vui.

Tần Thanh không nhịn được bật cười, nói thẳng: “Không giống chút nào, làm gì có một học sinh nào mà mấy tháng không đến lớp như anh đâu?”

Ngược lại, Lục Kiếm Thăng thành thực, nói: “Anh tạm nghỉ học nửa năm.”

“Anh bị ba dạy dỗ nên mới nhớ tới việc mình nên trở về trường học phải không?” Tần Thanh chế nhạo nói.

Lục Kiếm Thăng bấu môi gật đầu, đột nhiên nói: “Làm sao em biết?”

Tần Thanh ngỡ ngác một chút nhưng sau đó cũng phản ứng kịp, nhanh chóng nói: “Đoán mò, không ngờ đã đoán đúng.” Cô lại tiếp tục giải thích giống như muốn bổ sung “Có biết bao tin tức về trên báo đài, tôi khẳng định anh đã chọc giận ba mình và dĩ nhiên chuyện bị mắng chửi cũng là lẽ dĩ nhiên, không thiếu được.”

“Đã rất lâu anh không còn bị đăng lên báo đài nữa mà.” Lục Kiếm Thăng lập tức phản bác.

Tần Thanh cười không nói.

Lục Kiếm Thăng nhìn cô chằm chằm, nghiêm túc nói: “Cũng sắp đến lễ Nô-en rồi, anh sẽ nhanh chóng trở về.” Anh dừng một chút, nói tiếp: “Em đừng quên anh đây.”

Tần Thanh gượng cười gượng hai tiếng nói: “Tôi không đến nỗi mất trí nhớ.”

“Cũng sẽ không đột nhiên lập gia đình?” Lục Kiếm Thăng đùa giỡn hỏi.

Nghe như thế, Tần Thanh không cười được nữa, cô điều chỉnh thân thể mình một chút, nặng nề nói: “Tôi thật sự đã có người mình thích, anh cũng đừng nên lãng phí thời gian với tôi làm gì.”

“Ai vậy? Anh gặp em thường xuyên mà sao lại chưa lần nào anh nghe em nói đến người kia? Anh là không khí à?” Lục Kiếm Thăng có chút kích động, giận dữ nói.

Tần Thanh do dự một chút, chầm chước trả lời: “Anh ấy có thân phận thật đặc biệt nên nếu muốn người ta biết thì tôi phải hỏi anh ấy mới được.”

Lục Kiếm Thăng khinh thường đáp: “Vậy giờ hỏi đi.”

“Công việc của anh ấy rất bận nên tôi không muốn quấy rầy anh ấy.” Tần Thanh đáp trong tuyệt vọng.

Sau một hồi giằng co qua lại nên Lục Kiếm Thăng cũng không nói gì.

“Rốt cuộc anh có điểm nào khiến em không thích? Hay là do tính tình anh phóng khoáng và qua loa tắc trách?” Lục Kiếm Thăng tức giận nói.

“Nhất định là anh chưa thật lòng yêu thích ai nên mới hỏi tôi những câu như vậy.” Tần Thanh cảm khái nói.

Cô xem đồng hồ, nói: “Cũng không còn sớm, tôi phải trở về đi làm.”

“Nếu anh không về thì cũng không cho phép em kết hôn.” Lục Kiếm Thăng ngang ngược, bày ra vẻ mặt vô si nói.

“Chúc anh thành công trong việc học.” Tần Thanh chán nản nói.

Sau tang lễ khoảng mười ngày, Tần Thanh cũng không thấy Tống Vũ Thành đến, chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại an ủi.

Mà lúc này, Tống Vũ Thành đang ngồi trước bàn làm việc, đôi tay nắm thành quyền đặt ở trên trán, trong đầu những sự việc phức tạp xảy ra trong mấy ngày trước cứ liên tiếp xuất hiện khiến anh vô cùng phiền não.

Hội nghị cấp cao mở ra trong hai ngày, có nhiều vấn đề nan giải nhưng điều khó khăn nhất chính là những bẽ phái đứng sau lưng Tống Viễn Hưng đã nhiều hơn so với dự liệu của anh. Trước tiên, anh phải nhờ bỏ từng cái gai một, nhờ cả gốc lẫn rễ để ông ta không còn đường lui.

Viện khoa học kỹ thuật Bắc Thành đang tiến hành hạng mục nhằm kêu gọi đầu tư với tốc độ khá nhanh nhạy khiến mọi người thẩm thán phục.

Hôm trước, cùng thư ký Hình có từng gặp mặt một lần, trên bàn ăn, thư ký thân nhiên úp úp mở mở, sáng khoái như đang tập Thái Cực quyền. Xem ra đây là khúc xương khó gặm đây.

Để thay đổi vị trí tổng giám đốc tài vụ Tống Viễn Hưng, không thể để ông ta ngồi đó điều võ giương oai, làm thế nào để đổi vị trí này thì e cũng là một việc khó khăn đây.

Vụ việc khai thác mỏ ở châu Úc đã tiến vào giai đoạn xúc tiến thương thảo, cần phải nhanh chóng thành lập đội đặc biệt chuyên trách về hạng mục này.

Anh cũng chưa kịp liên lạc đến các nhà báo, đài để quảng cáo đăng bán hoặc cho thuê toà nhà cao tầng.

Toà nhà Đại Liên cho bán hoặc cho thuê, vì tắc trách trong việc xử lý tài liệu nên dẫn đến hoạ hoạn. Tuy không thiệt hại về tính mạng nhưng cũng ảnh hưởng rất xấu đến uy tín của Đình Thành mà việc phái người đi điều tra nguyên do cũng chưa có tin tức gì.

Ngoài ra, còn có đồng tài liệu lớn vẫn chưa ký, những thứ này cũng khiến Tống Vũ Thành mệt mỏi không chịu nổi, lo lắng đến nỗi kiệt sức.

Trần Thụy vẫn yên lặng đối diện với anh, chờ anh lên tiếng, hồi lâu cũng không còn kiên nhẫn đợi nữa.

Trần Thụy không nhịn được mở miệng: “Tim mấy nhà báo quen biết tung tin đồn, nói chủ tịch mới vừa qua đời, bản thân là chủ mà muốn giành ghế của cháu gây áp lực tạo thành bức xúc trong dư luận khiến ông kiêng dè, vì xấu hổ phải từ chức. Mặt khác cánh dư luận cũng vẫn xuôi theo chiều gió, họ không cần quan tâm quá trình vụ việc xảy ra thế nào sẽ đứng về phe mình cả thôi.”

Giọng Tổng Vũ Thành cũng không hề buồn bực nói: “Nhà họ Lục gần như nắm giữ toàn bộ giới truyền thông, nếu tin tức này lọt ra ngoài chẳng những không được việc gì mà còn có thể bức dây động rừng.” Anh dừng một chút, nói tiếp: “Hay là chúng ta thay đổi vị trí giữa các cấp lãnh đạo, khôi tài vụ ba năm đổi một lần. Cậu và Tổng Khổng phụ trách giữ khối này trong tay.”

Trần Thụy suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Sợ rằng không dễ làm được vì sẽ có mấy vị cổ đông sẽ không thông qua.”

Tổng Vũ Thành ngồi dựa vào thành ghế, nhắm mắt phần hận nói: “Tôi thật sự muốn đem mấy lão già kia ném xuống biển cho cá ăn mất đi.”

Trần Thụy cười: “Cũng không phải là không thể.”

Tổng Vũ Thành bắt đầu đi lắc đầu: “Ba tôi sẽ không để tôi làm vậy.”

Trần Thụy khó tin nhìn anh, do dự nói: “Ông ấy sẽ không biết.”

“Không, ông ấy sẽ biết.” Tổng Vũ Thành chỉ ngón tay trên đầu.

Trong lòng Trần Thụy thầm thở dài, cũng không nói gì nữa, chốc lát mới nói: “Có mấy người cổ đông lớn tuổi, cũng không tránh khỏi bệnh tật lúc về già, luôn muốn có lý do để về hưu.” Nói xong, anh cười to “Không phải sao?”

Tổng Vũ Thành hí mắt nhìn anh ta, cười bí hiểm.

Sau đó, Tổng Vũ Thành không nhanh không chậm mở miệng nói: “Cậu âm thầm thay tôi thu mua công ty quảng cáo của nhà họ Lục, chọn hai công ty tầm trung là được.”

Trần Thụy cau mày nói: “Không ổn đâu? Ông cụ Lục vô cùng tinh anh, anh cũng đừng nên đắc tội với ông ấy làm gì. Huống chi anh còn phải lôi kéo hai anh em Lục Kiếm Xương và Lục Kiếm Hồng cùng tham gia vào dự án khai thác mỏ châu Úc.”

“Một ngựa đôi một ngựa.” Tổng Vũ Thành nhàn nhạt nói: “Tôi muốn ông ấy biết, tôi cũng có hứng thú với khu vực này và tôi cũng muốn ông ta nể mặt tôi ba phần, phải cho ông ta biết ai làm chủ nhà họ Tổng, tránh cho ông đứng sai đội.”

Trần Thụy gật đầu một cái: “Được, tôi sai người đi làm ngay.”

“Thư ký Hình cũng không tài giỏi lắm đâu, bản thiết kế cũng còn có vài điểm thiếu sót.” Tổng Vũ Thành nói.

Trần Thụy hiển nhiên nói: “Việc của thư ký Hình cũng không khó giải quyết. Vào lần gặp mặt trước, lúc ông ta khoe khoang rằng quan trọng nhất vẫn là an toàn công trình, nhất định phải kiểm tra chặt chẽ toàn bộ công trình thì thật ra lúc đó ông ta muốn ám chỉ ý khác. Tôi đã điều tra được, em vợ ông ta làm chính là kinh doanh vật liệu xây dựng, mà điểm này không chỉ chúng ta biết mà chắc chắn những đối thủ khác cũng biết rồi, nói không chừng họ cũng đã xuống tay.”

Tổng Vũ Thành quả quyết nói: “Hạng mục 8000 mẫu đó cũng chỉ có chúng ta có thể nắm được thôi.”

Trần Thụy nhắc nhở nói: “Chính phủ có thể đem hạng mục này phân tách để nhận thầu, loại công trình thị chính này không lo về tiền bạc, vay ngân hàng rất dễ dàng, mọi công ty dù lớn dù nhỏ, ai cũng muốn tới giành chén cơm manh áo này.”

“Vậy cậu có cách gì hay?” Tổng Vũ Thành hỏi.

Trần Thụy đề nghị: “Tôi biết rõ thư ký Hình rất sợ vợ, huống chi là em vợ ông ta có buôn bán. Chúng ta có thể bắt đầu từ phu nhân Hình – Thang Nguyệt Như, có lẽ...”

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Tổng Vũ Thành đột nhiên cắt đứt lời anh ta, giọng hơi lớn hơn hỏi.

“Cậu muốn hỏi câu nào?” Trần Thụy sợ ngần ra.

“Cậu nói vợ ông ấy tên gì?” Tổng Vũ Thành ngồi thẳng lên, sắc mặt nghiêm túc.

“Thang Nguyệt Như, hiện tại đang kinh doanh trong lĩnh vực khách sạn.” Anh không hiểu nhìn Tổng Vũ Thành “Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

Tổng Vũ Thành phản phó nói: “Hãy điều tra lai lịch của Thang Nguyệt Như cho tôi, càng chi tiết càng tốt.”

Trần Thụy không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Được.”

Tổng Vũ Thành giờ đồng hồ lên xem một chút, cũng đã đến , buổi chiều giờ tan sở, anh thở sâu nói với Trần Thụy: “Hôm nay cứ như vậy thôi, chuyện này vĩnh viễn cũng làm không xong. Cậu cũng nên về nghỉ ngơi trước, tôi cũng có việc phải đi.”

Trần Thụy cười: “Chịu không được tương tư rồi hả ?”

Tổng Vũ Thành không chút e dè, gật đầu: “Lâu không gặp lại cô ấy, tôi như muốn điên lên rồi.”

Trần Thụy cũng không giễu cợt, chỉ điểm: “Nếu đã như vậy, không bằng anh sớm làm cho cô ấy ở cùng nhà, gặp mặt cũng dễ dàng một chút.”

Lúc này Tổng Vũ Thành đang lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, cười cười nhìn Trần Thụy.

Những ngày này, nếu không quá muộn, Tổng Vũ Thành sẽ gọi điện thoại cho Tần Thanh. Giọng nói trầm thấp chậm rãi mang theo mị hoặc từ trong điện thoại truyền đến khiến Tần Thanh như si như say, thậm chí ban ngày cô cũng len lén bật cười khiến người khác ngỡ ngàng nhìn cô.

Mà bây giờ Tần Thanh đang ngồi đó cầm di động nâng niu trong tay, cho đến khi nhận được điện thoại của Tổng Vũ Thành, cô càng thêm hưng phấn, trong lòng hết sức vui vẻ.

Cô vừa nhận điện thoại vừa đi tới cửa hành lang, nghe thấy Tổng Vũ Thành nói một lát cùng nhau ăn cơm tối. Lúc đó, quả thật cô vui mừng đến nỗi quên hết tất cả.

Trở lại trước bàn làm việc, cô mới tỉnh lại và nhớ ra hôm nay mình phải tăng ca.

Không được rồi. Vào lúc này, trong lòng Tần Thanh như có tảng đá đè nặng xuống, cô đã quyết tâm dù hôm nay trời có sập xuống cũng không thể ngăn bước chân cô đi gặp Tổng Vũ Thành.

Cô nhắm mắt đi vào phòng làm việc của trưởng phòng Giao, nói mình nhức đầu muốn xin nghỉ.

Trưởng phòng Giao đối với cô tuyệt đối là xin gì được nấy, thậm chí ông ước gì cô còn nói thêm vài yêu cầu nữa.

Nhìn bóng lưng Tần Thanh mở cửa đi ra, trưởng phòng Giao suy nghĩ trong lòng: Rốt cuộc người phụ nữ này có quan hệ gì với nhà họ Tống đây?

Đến từ sớm, Tống Viễn Hưng chứng kiến Tần Thanh đang đối mặt với những ánh mắt bất đồng lẫn ganh tỵ vì trong cuộc họp thường niên, Tống Vũ Thành có ý tới xin nghỉ giúp cô.

Như vậy Phật sống đang ở bên cạnh mình, không biết làm thế nào để lạy cho tốt?

Bữa tối ngọt ngào cũng trôi qua, Tống Vũ Thành theo thường lệ đưa Tần Thanh về nhà.

Đến cửa lầu, Tần Thanh không nở xuống xe, mà Tống Vũ Thành cũng không cam lòng để cho cô rời đi.

“Mấy ngày nay em có nhớ anh không?” Tống Vũ Thành vừa nói vừa đưa tay hạ chót để thành ghế hạ thấp. Anh nắm tay Tần Thanh, hơi dùng chút lực kéo Tần Thanh ngồi trên đùi anh.

Tần Thanh mắc cở đỏ bừng mặt, mắt hướng ngoài cửa sổ nhìn quanh.

“Yên tâm, bên ngoài sẽ không thấy được bên trong.” Tống Vũ Thành vùi đầu trong mái tóc dài của cô, buồn buồn nói.

“Thật không?” Tần Thanh không yên lòng hỏi.

“Thật, đây là loại kính đặc biệt, dày đến sáu centimet, vừa chống đạn lại phòng . . . . .” Tống Vũ Thành hôn lên mặt cô một cái, nói tiếp: “Rình coi.”

Tần Thanh tựa vào đầu vai Tống Vũ Thành, cô giơ tay lên vuốt ve gương mặt anh. Gần đây anh gầy hơn rất nhiều, Tần Thanh cũng không nhịn được ngẩng đầu hôn lên cằm anh với động tác cực kỳ dịu dàng.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Chương 33

Hai tay Tống Vũ Thành vòng ôm eo cô, môi là lướt vờn quanh trên cổ cô, chậm rãi nói: “Em thật sự rất tài giỏi, luôn khiến anh nhớ mãi hình bóng em trong đầu.”

Anh cúi đầu, thâm tình in môi mình lên môi cô, thậm chí dùng sức cắn mút môi Tần Thanh.

Thời khắc này dường như thế giới cũng chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

Qua một hồi lâu, Tống Vũ Thành dịu dàng nói bên tai cô nói: “Chúng ta ở cùng nhau có được hay không?”

Mắt Tần Thanh u mê nhìn anh, phảng phất nét quyến rũ, dường như cô nghe không hiểu anh nói gì.

“Khi trở về nhà, được nhìn thấy em thì trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Mặc kệ những bận rộn công việc, về đến nhà có thể nhìn thấy em, mỗi ngày trôi qua cũng có thể yêu thương em nhiều hơn.”

Tần Thanh lấy lại tinh thần, cũng không biết đáp lại như thế nào là tốt nhất.

Thật lâu, Tống Vũ Thành thấy cô cũng không trả lời liền biết chính mình có chút hơi nôn nóng. Trong lúc nhất thời anh bỗng cảm thấy lúng túng.

Anh giả vờ ung dung vỗ mặt cô nói: “Em cứ suy nghĩ đi, cũng không cần trả lời ngay.”

Tần Thanh rất muốn nói: Được, em rất muốn ở cùng anh nhưng trong đầu phảng phất có giọng khác truyền đến khiến cô do dự một chút.

“Em lên nghỉ ngơi sớm đi.” Tống Vũ Thành nói.

Tần Thanh phản ứng chậm nửa nhịp từ từ bước đi, n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qy;do/mn.. xuống xe, cẩn thận dò từng bước đi về hướng cửa lầu. Thậm chí sau khi vào đến trong phòng, trong đầu cô vẫn còn đang suy nghĩ về Tống Vũ Thành.

Tài liệu của rất nhiều hạng mục mới đang bày trên bàn làm việc của Tần Thanh. Đang lúc cô vui đầu kiểm tra đồng tài liệu thì chiếc di động trên bàn cô chợt loé sáng. Cô liếc nhìn vào màn hình, trong phút chốc bỗng cảm thấy sợ hãi.

Cô cũng không tự chủ ngẩng đầu nhìn bốn phía, các đồng nghiệp đều đang bận rộn, họ không rảnh bận tâm việc của người khác.

Cô vội vàng tiếp điện thoại, hạ thấp giọng nói “Alô”.

“Đang ở đâu?” Tống Vũ Thành ở đầu dây bên kia hỏi.

“Ở công ty, sao vậy?” Tần Thanh ngạc nhiên vì anh gọi vào giờ này.

“Em đến phòng làm việc của anh.” Tống Vũ Thành ra lệnh.

“A?” Tần Thanh bị kinh sợ đến nỗi chỉ la lên một tiếng.

“Bây giờ đến phòng làm việc của anh.” Anh lặp lại mệnh lệnh với giọng điệu cứng rắn.

Tần Thanh không thể tin được xác nhận nói: “Tầng 6?”

“Đúng.” Tống Vũ Thành không nói gì, chủ động cúp điện thoại trước.

Tần Thanh khó tin cứ cầm điện thoại di động đứng ngẩn ra. Một nhân viên nhỏ như cô đi đến phòng chủ tịch e là khó tìm ra lý do đây.

Cô nghiêm túc đứng dậy đi đến cửa thang máy, vừa đi vừa suy nghĩ về giọng điệu ra lệnh của anh, tựa như cô đã làm sai chuyện gì.

Hôm nay thang máy đột nhiên nhanh lạ kỳ, còn chưa kịp nghĩ ra được lý do vì sao một ông chủ lớn lại gọi một nhân viên nhỏ nhoi như cô lên phòng làm việc của mình thì thang máy đã đến tầng cao nhất.

Tần Thanh nhắm mắt bước ra khỏi thang máy, vừa đi ra cô liền nhìn thấy thư ký Trần. Đang định tìm lý do thích đáng thì thấy thư ký Trần mở miệng hỏi: “Cô Tần, tổng giám đốc Tống đang đợi cô.”

Trần Thụy nhìn cô với ánh mắt kỳ quái khiến trong lòng Tần Thanh cảm thấy lo lắng.

Trần Thụy dẫn cô đi tới văn phòng của Tống Vũ Thành.

Cô mới vừa bước vào thì cửa phía sau liền được nhẹ nhàng đóng lại.

Hình dáng cao to của Tống Vũ Thành đang đứng chống nạnh sát ngay cửa sổ sát đất. Anh chậm chậm xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Tần Thanh có loại dự cảm không lành, dường như lạnh lẽo đang kéo đến bao phủ toàn bộ sống lưng và cơ thể cô.

Cô đi tới trước mặt anh, cũng không biết nên mở miệng xưng hô với anh như thế nào cho phải phép.

Tống Vũ Thành nhìn chằm chằm vào người cô như nhìn người xa lạ, cũng không mở miệng nói gì.

Tần Thanh cẩn thận e dè mở miệng: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Tổng Vũ Thành thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói: “Không có chuyện gì, chỉ muốn gặp em một lát.” Giọng nói anh lúc này ôn hòa hơn lúc nói chuyện trong điện thoại rất nhiều.

Nhưng trong giọng nói của anh biểu lộ ra một cảm giác khó nói. Nói chung là Tần Thanh vẫn nhận ra được tâm tình của anh lúc này không tốt.

Cô tới gần anh, ân cần hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Bây giờ chúng ta đi ăn cơm.” Tổng Vũ Thành nói.

“Bây giờ?” Tần Thanh nhìn đồng hồ cũng mới ba giờ rưỡi chiều.

“Buổi trưa anh còn chưa ăn, em đi ăn với anh một chút.” Tổng Vũ Thành nói xong cũng cầm áo khoác và chìa khóa xe bước đi.

Tần Thanh theo anh tới một quán ăn trung tâm thành phố, Tổng Vũ Thành gọi món xong, cau mày ngồi suy nghĩ, Tần Thanh cũng không biết anh đang phiền não việc gì.

Tần Thanh rất muốn tìm đề tài nào đó để nói nhưng lại không dám tùy tiện mở miệng làm phiền anh.

“Anh đã chuẩn bị phòng chưa? Khi nào em có thể chuyển đến?” Tần Thanh cố ý dùng giọng điệu trêu chọc nói. Dù vậy khi nói câu này, cô vẫn xấu hổ đỏ mặt.

Tổng Vũ Thành lướt mắt nhìn cô, sau đó lập tức cúi đầu, chốc lát mới nói: “Gần đây anh có chút việc bận, mấy ngày nay đều nghỉ ngơi ở văn phòng. Chuyện này nói sau đi.”

Nghe anh nói như vậy, Tần Thanh nhất thời lúng túng không biết nói gì nữa.

“Xin lỗi em!” Giọng Tổng Vũ Thành trầm thấp, “Gần đây anh có chút khó khăn cần giải quyết.”

“Em có thể giúp gì cho anh không?” Tần Thanh hỏi.

Tổng Vũ Thành lắc đầu không nói.

Món ăn cũng nhanh chóng được dọn lên, Tổng Vũ Thành ăn rất ít, rõ ràng có tâm sự nặng nề.

Vì muốn giảm bớt bầu không khí nặng nề lúc này nên Tần Thanh thỉnh thoảng gấp rau hoặc những món anh thích vào chén anh.

Tổng Vũ Thành cũng vì cô nên cố gắng ăn dùng bữa nhiều một chút. Mà Tần Thanh cũng vì muốn anh vui nên cũng ăn hai cái bánh ngọt.

“Lát nữa anh trở về công ty sao?” Tần Thanh hỏi.

“Nếu như em muốn đi dạo xung quanh, anh cùng đi với em.” Tổng Vũ Thành đáp.

“Không, em biết anh bận, em cũng phải về công ty vì lúc này đi ra ngoài cũng chưa kịp xin phép.” Tần Thanh oán trách, nói: “Anh chính là lãnh đạo không tuân theo quy tắc nên mới khiến nhân viên phạm sai lầm.”

Cô vẫn cố gắng trêu đùa để tạo bầu không khí vui tươi, sinh động. Cô hi vọng anh có thể cảm thấy thoải mái, tạm quên đi hết những buồn phiền và mệt mỏi để tâm tình trở nên thoải mái một lần.

Tổng Vũ Thành cũng nhìn rõ tâm tư của cô, ôn nhu cười với cô nhưng đáy mắt vẫn thấp thoáng mây đen dày đặc.

“Về thôi.” Tần Thanh nói.

Tổng Vũ Thành nhìn cô, thoáng gật đầu một cái.

Ra khỏi quán cơm, gió lạnh ở đâu ủa đến, Tần Thanh không die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydo/nn.. cảm thấy lạnh nhưng chỉ thấy đau rất ở mặt và da đầu mình.

“Thôi rồi!” Tần Thanh kéo cao ống tay áo mình để kiểm tra cánh tay. Quả thực lúc này trên tay cô nổi lên đầy nốt nhỏ màu đỏ, vừa nhìn thấy đã gãi mình.

“Sao vậy?” Tổng Vũ Thành bình tĩnh hỏi.

“Em bị dị ứng.” Tần Thanh khóc nức nở nói.

“Anh dẫn em đi bệnh viện.” Tổng Vũ Thành lập tức nói.

“Hay là tìm tiệm thuốc gần đây cũng được, em biết mình uống thuốc nào sẽ hết mà.” Tần Thanh vội la lên.

“Bệnh viện rất gần đây.” Tống Vũ Thành kéo cô lên xe, nhanh chóng khởi động xe chạy đi.

Bệnh viện xác thực rất gần, chưa tới năm phút đồng hồ đã đến nơi.

Đầu tiên Tống Vũ Thành dẫn cô đến khu khám bệnh tổng quát và lại đăng ký thử máu cho cô.

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Tần Thanh rất sợ thử máu.

“Anh cần phải biết em dị ứng với những món đồ ăn thức uống nào.” Tống Vũ Thành nói.

“Thực ra dị ứng cũng không có gì ghê gớm, uống thuốc xong qua hai giờ là hết thôi.” Tần Thanh cực lực giải thích đồng thời cố gắng kiềm nén những đợt ngứa trên người mình. Cô không dám đưa tay gãi bởi vì như vậy những nốt dị ứng sẽ trở nên càng kinh khủng. Cô sợ Tống Vũ Thành nhìn thấy sẽ không còn yêu thích cô nữa.

“Bác sĩ ở đây là bạn anh, em không cần phải sợ.” Tống Vũ Thành an ủi cô.

Tần Thanh thấy tranh luận cũng vô ích nên cô ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi từ bệnh viện đi ra, Tống Vũ Thành nói với cô: “Anh đưa em về nhà.”

“Em còn chưa xin nghỉ.”

“Ngày mai về công ty rồi xin phép bù.”

“Vậy còn anh? Trở về công ty sao?” Tần Thanh hỏi.

Tống Vũ Thành gạt đầu: “Anh còn có chút việc phải xử lý.”

Sau đó, cô cũng không có bất kỳ tin tức gì của Tống Vũ Thành nữa, điện thoại cũng không liên lạc được, thậm chí cuối tuần Tống Vũ Thành cũng không đến tìm cô.

Mỗi đêm Tần Thanh cầm điện thoại trong tay ngủ, cô chưa từng như thế đối với bất kỳ ai.

Có mấy lần bị tin nhắn đánh thức vào ban đêm, cô hí hóp, thất vọng khi biết đó những tin nhắn quảng cáo lung ta lung tung. Sau đó, cô lại nhét điện thoại dưới gối và ngủ tiếp. Hiện tại cô đã không còn giống như trước, không còn suy nghĩ mông lung lo lắng về những việc mình tưởng tượng. Cô cảm thấy an tâm về anh vì anh đã từng đứng trước mặt ba anh mà nói yêu cô suốt cả cuộc đời này.

Cô hiểu anh nhất định vì quá bận mà không rảnh liên lạc với cô. Với cách lý giải đó, lòng cô chợt cảm thấy an tâm, sẵn sàng chờ đợi mà không hề có bất kỳ oán hận nào.

Sáng sớm thứ ba, Tần Thanh đang rửa tay trong phòng vệ sinh thì nghe tiếng gõ cửa từ phía ngoài vọng vào.

Cô nhanh chóng lau kem đánh răng dính đầy miệng mình, chạy tới cửa nhìn xuyên thấu ra ngoài.

Khi thấy rõ người đứng ngoài cửa là ai thì cô ngạc nhiên không hề nghĩ ngợi kéo cửa ra.

Tống Vũ Thành đứng trước cửa, một tay chống lên vách tường, một tay day trán trông thật chán chường.

Cửa mở ra, anh ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

Lúc này Tần Thanh đã cột tóc phía sau gáy, đầu đó còn có vài sợi tóc bung ra nằm gọn phía sau tai, uốn lượn trên cổ và tiến gần đến da thịt trắng như tuyết của cô. Không khí lạnh lạnh xuyên qua cửa sổ đến sau lưng cô khiến cả người cô đắm chìm trong ánh nắng mai buổi sớm. Sắc mặt phấn diễn, sóng mắt như tơ, đẹp lung linh tuyệt vời.

Tần Thanh đưa tay kéo anh vào, kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh không thể tới sao?” Anh thấp giọng hỏi ngược lại.

Tần Thanh vừa cười vừa kéo ghế mời anh: “Anh chỉ thấy em đứng ở cửa sổ mà có thể tìm ra nhà em được sao?”

Tống Vũ Thành nhìn qua căn phòng chật hẹp, cuối cùng tầm mắt nhìn về phía chiếc giường phía trước cửa sổ. Chăn trên giường còn chưa kịp xếp, ánh mặt trời ấm áp chiếu tia sáng lên chiếc chăn màu hồng nhạt trông cực kỳ quyến rũ.

Tống Vũ Thành bước tới, nằm dài trên giường, uể oải nói: “Anh ngủ một lát.”

Tần Thanh kéo rèm cửa sổ lại, che lại ánh sáng hắc trên mặt anh, cúi người nói với anh: “Anh ăn gì chưa?”

Tổng Vũ Thành mở mắt ra nhìn cô, hai mắt anh tràn ngập tơ máu chứng tỏ cho một đêm không ngủ.

“Hôm nay cũng đến công ty sao? Đùng đi được không?” Tần Thanh thương tiếc ôm mặt anh trong tay mình, gần như khản cảu nói.

Tổng Vũ Thành kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô, nhắm mắt lại nói: “Hôm nay là ngày dành cho em.”

Trên người Tần Thanh chỉ ăn mặc đơn bạc, áo ngủ đơn giản có kiểu chữ thập nhưng cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô ngả đầu lên bả vai anh, nhắc tay sờ soạng chiếc cằm nhọn của anh, cô chưa từng thấy đáng vẻ anh một mội như thế. Anh nhắm mắt lại như ngủ, còn Tần Thanh ngẩng đầu lên một chút, sau đó tới gần muốn hôn môi anh nhưng vừa chạm được khoé môi thì anh mở mắt dậy. Khuôn mặt anh đông cứng, ngạc nhiên nhìn cô.

Tần Thanh lén lút cười nói: “Em đi làm bữa sáng cho anh.”

Cô đứng dậy rón ra rón rén đi vào nhà bếp, khép cửa nhà bếp lại. Mỗi một động tác đều chậm chậm như phim truyền hình chiếu chậm ở một cảnh quay nào đó.

Sau khi trải qua một giờ ở nhà bếp, cô mới cẩn thận bước ra, thấy Tổng Vũ Thành đang ngồi chờ sẵn một bên giường.

“Anh không ngủ sao?” Tần Thanh hỏi.

“Hôm nay em muốn làm gì?” Hai mắt Tổng Vũ Thành vô thần hỏi.

Tần Thanh xoay người đi vào nhà bếp, cô cầm sữa bò, trứng rán và bánh mì bước ra, còn cất thêm một đĩa chân giò hun khói.

“Ăn bữa sáng trước đi!” Tần Thanh vui vẻ nói.

Tổng Vũ Thành ăn rất ít, xem ra không hợp khẩu vị.

“Có phải anh đang bị bệnh không?” Tần Thanh lo lắng nhìn anh “Hôm nay chúng ta không đi, anh nghỉ ngơi cho thật tốt, được không?”

“Không cần, anh muốn cùng em ra ngoài dạo chơi.” Tổng Vũ Thành dừng một chút, nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Tần Thanh sờ müt găt đầu: “Được.”

“Em muốn đi đâu?” Tổng Vũ Thành hỏi.

“Đến bờ biển.” Tần Thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chương 34

Biển vào tháng mười hai có gió lạnh thổi từng đợt, Tần Thanh chỉ ngồi trên bờ cát một lát rồi không muốn ngồi tiếp nữa.

“Lạnh quá! Chúng ta đi thôi!” Tần Thanh xoa xoa tay, oán giận nói: “Không lãng mạn như trong phim Hàn vẫn diễn.”

Về mặt Tổng Vũ Thành không hề có cảm xúc đứng bên cạnh cô nhìn mặt biển nói: “Chúng ta không hợp, chia tay thôi.”

“Sao?” Tần Thanh tưởng mình nghe lầm

“Anh không hợp với em, em cũng không hợp với anh, chúng ta không thể tiếp tục bên nhau được nữa.” Tổng Vũ Thành nói rõ ràng dứt khoát.

“Tại sao?” Tần Thanh hoảng sợ nhìn anh.

Tổng Vũ Thành xoay người đối mặt với cô, dùng giọng ôn hòa nói: “Không làm người yêu thì chúng ta cũng có thể gặp mặt, cũng đi,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;oyo/nn.. có thể nói chuyện, cũng có thể...”

Tần Thanh đột nhiên giờ hai tay ôm lấy cổ anh, đè thấp đầu dùng sức hôn môi anh.

Tổng Vũ Thành cuống quýt đẩy cô ra, lui về sau hai bước.

“Như vậy có thể không?” Tần Thanh kích động hỏi.

“Em hãy bình tĩnh một chút, hãy thừa nhận hiện tại chúng ta yêu nhau cũng không sâu đậm đến nỗi không thể sống thiếu nhau được. Anh không muốn lại sai lầm lần nữa.” Tổng Vũ Thành bình tĩnh nói giống như đã từng luyện tập qua rất nhiều lần.

“Sai lầm sao?” Tần Thanh cố nuốt nước mắt, lớn tiếng hỏi: “Sai lầm ở đâu?”

“Em đừng như vậy, nghe anh nói đã, dù không phải là người yêu, anh cũng sẽ chăm sóc em như thế, cũng quan tâm em như trước.” Tổng Vũ Thành cố gắng ổn định tâm tình của chính mình.

“Anh có yêu em không?” Tần Thanh mạnh mẽ hỏi.

Tổng Vũ Thành quay đầu nhìn sang một bên, giọng kiên quyết nói: “Không yêu.”

“Anh...” Nước mắt Tần Thanh rơi xuống.

Giận dữ và xấu hổ đột ngột xâm chiếm tâm tư cô, ngoài tức giận vẫn là tuyệt vọng. Cô xoay người bước nhanh chạy về phía biển rộng, nước biển lạnh lẽo thấm ướt bàn chân nhỏ của cô, thấy vậy Tổng Vũ Thành cũng chạy ở phía sau giữ cô lại.

“Em làm gì vậy? Em điên rồi sao?” Tổng Vũ Thành quát.

“Đừng, em điên rồi. Anh trêu đùa em như vậy mà em điên rồi nên mới yêu anh.” Tần Thanh cực lực giãy giụa, nỗ lực hất tay của anh ra khỏi cánh tay mình.

Tổng Vũ Thành dùng hết sức lực ôm cô vào lòng, ôm chặt cả người cô.

Nước biển từng đợt nổi tiếp từng đợt đánh mạnh vào chân hai người, xa xa mặt biển thoáng nổi lên tầng sương mù, mảnh tối sâu thẳm bên trong phẳng phát chứa sức mạnh kinh khủng như sắp sửa nuốt chửng tất cả những gì ngăn cản nó.

Tần Thanh bị ôm đến khó thở, mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: “Tại sao? Tại sao? Tại sao lại như vậy?”

Tổng Vũ Thành đang từ mất không chế chợt trở nên tỉnh táo. Anh lờ cô đang vùng vẫy trong nước trở lại trong xe, mở điều hoà âm áp ở mức tối đa.

Sắc mặt Tần Thanh tái xanh, môi trắng bệch ngồi một bên nhưng vẫn cố chấp ngồi đó trong bộ quần áo và đôi chân ướt sũng.

Xe vẫn chạy thẳng một đường, có mấy lần Tần Thanh lo lắng anh sẽ vượt đèn đỏ nhưng anh không làm vậy.

Xe mở cửa, Tần Thanh đứng dưới lầu, Tổng Vũ Thành như muốn nói gì, muốn mở miệng nhưng cuối cùng cũng chỉ dụi dụi nhìn cô.

“Em không sao.” Sắc mặt Tần Thanh bình tĩnh, vừa trêu chọc lại vừa cay nghiệt nói: “Thất tình thôi mà, có gì ghê gớm lắm đâu. Em không dễ chết đến thế.”

Cũng không chờ Tổng Vũ Thành mở miệng nói chuyện, cô mạnh mẽ đẩy cửa xe và bước xuống, cũng không quay đầu lại nhìn anh lần nào và nhanh chóng chạy vào cầu thang.

Nghe được tiếng khởi động xe càng ngày càng xa, rốt cục Tần Thanh không còn chịu đựng được nữa, ngồi xổm xuống đất gào khóc ở bậc nghỉ ở cầu thang.

Cô khóc ước chừng rất lâu, có hộ gia đình nào đó đi từ trong thang máy ra, khi đi ngang qua cầu thang cũng hiếu kỳ đánh giá cô. Lại tình cờ có người bước đến hỏi thăm cô vài câu nhưng không được cô đáp lại. Mãi đến khi khóc thoải mái, cô mới bước lên lầu trở về nhà.

Mấy ngày qua, ngày nào Tần Thanh cũng không tắt điện thoại di động, hàng đêm ngủ trong nước mắt, có mấy lần đi trong thang máy, cô đều muốn chạy lên tới tầng cao nhất đi gặp người kia, muốn hỏi đến tột cùng là tại sao lại vậy? Cô nghĩ không ra, cô không thể lý giải được, cô không biết rốt cuộc là có chuyện gì khiến anh như thế? Anh nói anh không yêu cô, đây là sự thật mà cô khó có thể tiếp thu.

Mọi việc trong công ty vẫn diễn ra như thường ngày, một việc riêng tư của một nhân viên nhỏ như cô vốn không ai quan tâm đến.

Cuối tuần lại đến, Tần Thanh mặc quần áo tử tế nằm trên giường, cầm điện thoại di động nhìn lên trần nhà và chảy nước mắt. Cô cảm giác mình sắp điên rồi, hiện tại Tổng Vũ Thành không thèm nghe điện thoại của cô, cũng không chịu trả lời tin nhắn của cô.

Đang trong lúc tuyệt vọng, điện thoại đột nhiên vang lên với bài hát dễ nghe.

Vào lúc này, bất kể là ai điện đến thì Tần Thanh vẫn cảm ơn người đó rất nhiều.

Nếu như trong lúc mình cảm thấy cô đơn bất lực, nếu như bởi vì thất tình mà cần một người làm bạn bên cạnh thì lúc này chỉ có người khác phái mới có thể đáp ứng được cô trong lúc này.

“Làm gì đấy?” Giọng nói vui vẻ của Lý Hạ ở đầu dây điện thoại bên kia hỏi.

Tần Thanh lau nước mắt, ổn định tâm tình nói: “Có rảnh không? Hôm nay anh đến chỗ em có được không?”

Giọng nói của Lý Hạ có phần vui vẻ: “Được, không thành vấn đề.”

Tần Thanh đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, vừa đi vừa nói: “Một giờ sau hẹn gặp anh tại quảng trường Thế Kỷ gần đài phun nước.”

Tần Thanh rửa mặt thật sạch, nhìn lên gương và vỗ nhẹ gò má, ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Sau đó cô trang điểm chút ít để trông khuôn mặt mình thêm rạng rỡ, cũng nhanh chóng bước ra ngoài, trong lòng tự nói thầm “Minh nhất định phải đi ra ngoài.”

Cô đến chỗ hẹn từ sớm, đứng nhìn đài phun nước hồi lâu. Cũng không lâu lắm, phía sau có người vỗ nhẹ bả vai cô, còn chưa kịp xoay người lại liền nhìn thấy một bàn tay đưa tới một ly trà sữa cho mình.

“Muốn đi đâu?” Lý Hạ hỏi.

Tần Thanh đáp: “Đi đâu cũng được.”

“Bình thường vào cuối tuần, em thường đi đâu?”

“Em ở nhà xem tivi.” Tần Thanh âm u nói.

Lý Hạ mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, hai tay đút vào hai túi quần, thoải mái nói: “Được, vậy hôm nay em hãy để anh sắp xếp.”

“Sao hôm nay anh rảnh rồi thế?” Tần Thanh thuận miệng hỏi.

“Từ tuần sau anh bắt đầu nghỉ đông, thời gian này anh sẽ thường xuyên đến tìm em.” Lý Hạ nói.

Tần Thanh bị anh dẫn tới một nơi nuôi sinh vật biển. Trong lòng biển cả, thế giới nước màu xanh lam vây quanh lấy cô, cô tò mò về mong ước tự nói: “Nếu có thể trở thành những sinh vật dưới nước này thì hay biết mấy.”

Lý Hạ cười: “Hay chỗ nào?”

Tần Thanh miễn cưỡng cười: “Sẽ không còn khóc nữa.”

Lý Hạ lấy tay chỉ vào một con cá mặt quỷ, hỏi: “Biết tại sao nó đẹp như thế không?”

Tần Thanh quả thật hiếu kỳ nói: “Tại sao?”

Lý Hạ nhún nhún cười, nghiêm túc nói: “Nó bị nước đè. Nó nhìn em cũng thâm ước ‘nếu tôi không ở dưới nước thì cũng sẽ không chịu áp lực cao như vậy.’”

Tần Thanh thật sự không cười nổi nhưng cũng cố gắng cười cười: “Em cũng đồng ý trao đổi với nó.”

Lý Hạ vẫn đứng bên cạnh tràn đầy phấn khởi giảng giải các loại cá biển.

Tần Thanh trông như đang nghe chăm chú, chốc lát lại như tình cờ phụ họa thêm đôi ba câu.

Ăn cơm trưa xong, Lý Hạ dẫn cô tới một hồ bơi, Tần Thanh phản đối: “Em không biết bơi.”

“Vậy thì học thôi.”

“Không có hứng thú.”

“Không học thì làm sao biết không có hứng thú?”

Tần Thanh lúng túng nói: “Anh dạy em sao?”

Lý Hạ cười lắc đầu: “Anh muốn học lặn dưới nước, chờ bao nhiêu ngày nữa.”

“Sao lại muốn học lặn dưới nước?”

“Khi đi công tác ở Sanya liền đặc biệt cảm thấy hứng thú, tương lai anh muốn có thể lặn dưới nước ở mỗi địa phương một lần.” Lý Hạ ước mơ, nói: “Anh muốn đi nhất chính là vịnh đá ngầm ở Australia.”

Tần Thanh gật đầu, thấp giọng tự nói: “Anh nên theo đuổi ước mơ mới đúng.”

Cô cố ý lựa chọn quần áo thật đẹp trong cửa hàng đồ bơi, thật lòng nghe nhân viên bán hàng kiên trì chào hàng các loại phương thức giảng bài về bơi lội. Cuối cùng không chút do dự trả tiền học phí.

Tần Thanh vốn muốn nam huấn luyện viên dạy cho mình nhưng cuối cùng vẫn thay đổi chủ ý. Cô chọn một cô gái xấp xỉ tuổi mình làm huấn luyện viên, cô ấy trước đây là huấn luyện viên ở tỉnh.

Tần Thanh không rõ cách giảng giải, lúc đầu học cũng không dám buông tay. Sau đó, đơn giản liều mạng, tay không ngừng quạt nước, thậm chí bị sặc nước cũng không ít.

Sau khi học xong, cô gặp Lý Hạ ngoài cửa, tóc Tần Thanh vẫn còn ướt nhẹp, Lý Hạ dịu dàng nói: “Sao không lau khô tóc? Như vậy rất dễ bị cảm mạo.”

Tần Thanh không quan tâm chỉ đứng cười ngây ngô.

Lý Hạ lấy ra từ trong túi chiếc khăn mặt, ấn lên đầu cô, hỏi: “Cảm giác thế nào? Có bị sặc nước không? Có thoải mái không?”

Tần Thanh vừa vò tóc vừa đáp: “Rất tốt, còn sống sót, thật là cái giá quá đắt. Anh học lặn dưới nước, khẳng định là khó khăn gấp mấy lần em học bơi.”

“Bất kỳ ham muốn nào đều phải bỏ tiền.”

“Vậy chính là nói, muốn vui sướng cũng cần có tiền để hưởng thụ.”

“Có thể dùng tiền mua được vui sướng nhưng còn phải tùy tình hình.”

Tần Thanh âm thầm thờ dài.

Cô thầm nghĩ lúc cô càng cảm thấy thống khổ thì càng phải đối xử tử tế với chính mình.

Một tuần lễ sau, buổi tối Tần Thanh tặng ca, về đến nhà cũng đã hơn mười giờ.

Mệt mỏi đến nỗi nằm vật vờ trên giường, động cũng không muốn động. Khi cô sắp ngủ thiếp đi thì điện thoại trong tay vang lên khiến Tần Thanh bò dậy, nhìn trên màn hình điện thoại, chính là Tống Vũ Thành. Tần Thanh kích động suýt nữa khóc lên, một tay vỗ ngực, một tay nhận nghe điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói xa lạ của ai đó: “Tần Thanh sao?” Đó là một giọng phát âm Trung văn đến khó chịu.

Tần Thanh do dự nói: “Tôi là.....”

Đối phương như thờ nhẹ một hơi: “Tôi là Đan Ni Nhĩ, chào cô.” Cũng không chờ Tần Thanh nói tiếp, đối phương vội vã tiếp tục nói: “Bây giờ cô có thể đến đây một lát không? Tống đang cần cô chăm sóc, cô đến nhanh đi.”

Tần Thanh chưa kịp tiêu hóa câu nói của người kia, vội vàng hỏi: “Anh ấy làm sao?”

Dường như người kia cũng không muốn nhiều lời, chỉ đáp: “Cô đến thì biết, tôi nhắn tin địa chỉ cho cô biết, cô đến nhanh đi.” Đan Ni Nhĩ đã chuyển sang dùng tiếng Anh.

Tần Thanh cũng không kịp chờ đợi tin nhắn đến, cô vội vã ra cửa, trên đường nhận được tin nhắn, trong lòng cảm thấy lo lắng vô cùng.

Đứng trước cửa khách sạn, Tần Thanh bất giác do dự. Lúc cô đang không biết mình nên tiến tới hay lùi bước thì điện thoại lại vang lên, còn chưa kịp nghe thì cửa liền mở ra. Đan Ni Nhĩ cầm điện thoại di động của Tống Vũ Thành đứng ngay cửa, nhìn thấy Tần Thanh liền tắt máy.

Đan Ni Nhĩ thở dài: “Rất cuộc cũng đợi được cô.” Nói xong liền xoay người đi vào trong.

Tần Thanh cũng theo vào, cố ý mở cửa rộng ra.

Phòng khách trên bàn bày rất nhiều vỏ chai rượu, trên giường lớn bên trong phòng ngủ Tống Vũ Thành đang nằm đó. Anh mặc áo trắng trông như ngủ rất say.

Cửa sổ trong phòng đều được mở toang.

Tần Thanh chạy vội tới bên cạnh giường, la lên: “Anh ấy làm sao vậy?”

Đan Ni Nhĩ ngáp một cái, miễn cưỡng nói: “Đương nhiên là do uống rượu nhiều rồi.”

“Tại sao lại uống say tới như vậy?”

Đan Ni Nhĩ nhìn như đánh giá Tàn Thanh: “Tôi còn muốn hỏi cô đấy.”

Tàn Thanh ghen lời.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chương 35

Đan Ni Nhĩ tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Hiếm thấy Thành tìm tôi uống rượu, lúc đầu tôi còn rất vui vẻ nhưng sau đó tôi cũng nhận ra được rằng cậu ta không vui. Hôm nay là lần đầu tiên cậu ta uống nhiều như vậy.” Đan Ni Nhĩ lắc đầu nói tiếp: “Cậu ta vừa nôn ói một trận, tôi đã thay đồ và cũng kêu người trong quán quét dọn sạch sẽ rồi nhưng vì tôi không muốn ở đây suốt cả đêm nên mới gọi điện thoại cho cô đến chăm sóc cậu ta.”

Đan Ni Nhĩ dừng một chút nói tiếp: “Mặc kệ hai người có chuyện gì nhưng hôm nay cô hãy chăm sóc cậu ấy.” Anh ta nhìn Tàn Thanh, nghiêm túc nói: “Anh ấy rất quan tâm đến cô, cô không nên phụ lòng.”

Nghe lời này trong lòng Tàn Thanh có chút bức bối, cảm giác giống như có sóng lớn đang sắp sửa vây kín thân thể mình.

Đan Ni Nhĩ xoay người rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa, dù vậy cũng khiến trong lòng Tàn Thanh run lên từng hồi.

Cô chậm chạp đi tới sát giường, cúi người nhìn người trên giường, khuôn mặt Tống Vũ Thành trắng bệch, lông mày cũng đang nhíu chặt.

Tàn Thanh nhẹ giọng gọi: “Vũ Thành . . . . .”

Người trên giường cũng không phản ứng chút nào.

Tàn Thanh đi vào phòng tắm, cầm khăn lông nhúng nước và ra ngoài lau mặt cho Tống Vũ Thành. Sau đó cô ngồi bên giường say mê nhìn anh.

Tống Vũ Thành ngủ rất yên tĩnh, anh hô hấp trầm trầm mà mạnh mẽ, lông mày rậm hơi nhíu lên, sống mũi cao anh tuấn, môi mỏng nhếch lên làm xuất hiện những góc râu ria dưới cằm, gò má rõ ràng gầy gò so với lúc trước rất nhiều.

Tàn Thanh si ngốc nhìn người trước mặt.

Theo cảm tính, Tống Vũ Thành đột nhiên lay động đầu Diên da n****Sóc***Là****Tà****I e q u y d o n, mình, sau đó anh mở to mắt, nhìn thấy có người đang cúi nhìn mình. Lúc này ánh mắt anh tựa như vô hồn, mạnh mẽ nhìn vào mắt Tàn Thanh.

Tàn Thanh có chút chột dạ nhẹ giọng nói: “Vũ Thành, là em, em là Tàn Thanh.”

Tống Vũ Thành hít một hơi khí lạnh, hô hấp rõ ràng bị đình trệ vài giây sau đó mới tiếp tục hít thở sâu.

Anh cau mày hỏi: “Cô là ai?”

“Em là Tàn Thanh . . . . .”

Đột nhiên Tống Vũ Thành bật người ngồi dậy, thuận thế đè cô ngã trên giường, quát: “Tại sao lại là cô? Ai cũng có thể, tại sao cứ phải là cô?”

Tròng mắt anh đỏ lên, trong mắt tràn ngập tia phẫn hận.

Tàn Thanh bị dọa đến hoảng sợ, hoang mang nắm chặt cổ tay để kiềm chế chính mình, cũng gấp gấp hô lên: “Vũ Thành, Vũ Thành..”

Biểu hiện của Tống Vũ Thành dần dần hoà hoãn lại, anh buông tay ra, tia phẫn hận và u oán lúc này đã biến thành thương xót và đau khổ.

“Tôi không muốn mỗi ngày cô đều xuất hiện trong mộng, cũng không muốn gặp lại cô... Cô nói tôi nên làm gì đây?” Trong giọng nói của anh như chứa đựng nỗi bi thương và thống khổ.

Môi anh cũng từ từ hạ xuống, cuối cùng lại rơi trên môi Tàn Thanh. Lúc đầu chỉ là thăm dò nhẹ nhàng đụng vào, cuối cùng đã biến thành thâm tình, mãnh liệt ôm hôn cùng cắn mút không thể dứt ra được.

Tàn Thanh bị anh đè dưới thân, dường như cô có cảm giác hai tay đang nắm vai cô dần mất đi sức mạnh, cuối cùng anh lại nằm nghiêng bên cạnh cô, nhắm mắt ngủ tiếp.

Tần Thanh cũng nằm đó không dám nhúc nhích, cũng nghe được bên tai truyền đến tiếng hít thở sâu lắng từ anh. Lúc này cô mới nhẹ nhàng đứng dậy, đắp chăn kín cho anh.

Tần Thanh cũng cởi áo khoác nằm trong chăn, nhích sát vào gần anh, khoe miệng còn nở nụ cười ngọt ngào lẫn hạnh phúc.

Lúc này cô biết, biết Tống Vũ Thành yêu cô. Nghĩ như thế, cô cũng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào gian phòng khiến Tần Thanh tỉnh lại. Cô ngược khuôn mặt hạnh phúc nhìn khuôn mặt đang gần ngay trước mắt mình.

Trong lúc Tần Thanh nhìn say đắm khuôn mặt anh thì Tống Vũ Thành đột nhiên hít sâu hơi thở, chậm rãi mở mắt ra.

Phát hiện bên cạnh khác thường, Tống Vũ Thành đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Tần Thanh, anh căng kinh ngạc, trố mắt vài giây. Trong nháy mắt anh từ trên giường ngồi dậy, trừng lớn hai mắt nhìn cô vừa như không tin vào mắt mình vừa như đang bị dọa đến sợ hãi.

Tần Thanh dịu dàng mỉm cười nhìn anh: “Anh tỉnh rồi?”

“Em sao lại ở đây?” Tống Vũ Thành lớn tiếng hỏi.

Lời nói anh phát ra khiến Tần Thanh sợ hãi đến sững sờ, cô nói quanh co: “Đan Ni Nhĩ gọi điện thoại kêu em tới... chăm sóc anh.”

Tống Vũ Thành xoay người mặc quần áo, động tác anh nhanh nhạy, thậm chí là hoảng loạn. Nút quần cũng còn chưa kịp cài mà anh lại chạy về phía cửa chính. Khi tay vừa cầm vào nắm cửa, anh bỗng bình tĩnh quay người lại như muốn xác nhận đó có phải thực hay không. Anh liếc nhìn y phục trên người Tần Thanh, khẽ nhếch miệng cười, cuối cùng vẫn mở cửa bước đi.

Tần Thanh nhìn chằm chằm từng cử chỉ hành động của Tống Vũ Thành, trong lòng dần nổi lên cay đắng.

Qua hồi lâu, cô mới buồn rầu đứng dậy mặc lại quần áo gọn gàng.

Bởi vì cô không quen với việc phải mặc nhiều quần áo khi ngủ nên nửa đêm hôm qua Tần Thanh mơ mơ màng màng lại cởi phần lớn quần áo trên người mình, cuối cùng chỉ còn lại đồ lót.

Mà bây giờ, cô lại không cảm thấy có vấn đề gì lớn đối với Tống Vũ Thành.

Thế nhưng nhìn phản ứng của Tống Vũ Thành thì sao? Thực sự anh không nghĩ như thế.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Tần Thanh mở cửa phòng chuẩn bị rời đi, lại thấy Tống Vũ Thành đang trở về.

Tống Vũ Thành một tay xách túi thức ăn gà rán Kentucky, một tay cầm chai sữa đậu nành.

“Ăn bữa sáng rồi đi.” Tống Vũ Thành nghiêng người đi vào phòng nói.

Tần Thanh nhếch miệng, sau đó đóng cửa lại, xoay người bước theo anh.

Tống Vũ Thành để túi trên bàn, xoay người lại đưa chai sữa đậu nành cho Tần Thanh, nói: “Khi này không cẩn thận nên làm đổ một ít, em uống hết phần còn lại đi.”

Tần Thanh nhận chai sữa trong tay, ngồi xuống bàn, cúi mặt hỏi: “Gần đây anh rất bận sao?”

Tống Vũ Thành trầm mặc lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, rút một điếu ra chuẩn bị đốt thuốc.

Còn chưa chờ anh đốt lửa, Tần Thanh kinh ngạc hỏi: “Từ khi nào thì anh bắt đầu hút thuốc?”

Tống Vũ Thành dừng lại động tác, cũng bẻ gãy điếu thuốc đang cháy dở ném qua một bên, đứng dậy nói: “Anh đi rửa mặt.”

Tần Thanh nhìn bóng lưng anh đi vào toilet, trong lòng không thể nói ra được mình đang cảm thấy điều gì.

Tống Vũ Thành cũng rất nhanh chóng bước ra, trên trán vẫn còn sợi tóc dính đầy nước, trông anh tỉnh táo vài phần.

Anh lấy một miếng Hamburger đưa tới trước mặt cô: “Ăn nhanh đi, để nguội không ngon.”

Anh lại cầm chai sữa lắc lắc, mở nắp đưa cho cô.

Tần Thanh nhận lấy uống một hớp nhỏ, hỏi: “Sau này anh muốn cứ vậy mà không thêm quan tâm đến em nữa sao?”

Đôi mắt Tống Vũ Thành cúi nhìn dưới mặt đất, lạnh lùng đáp: “Gần đây anh rất bận.”

“Sau đó cũng sẽ vẫn bận rộn như vậy?” Giọng nói Tần Thanh run rẩy, tràn ngập oan ức.

Tổng Vũ Thành không nhìn cô, cũng không nói lời nào mà chỉ hơi gật đầu một cái.

Ngay lúc anh vừa gật đầu đó, lồng ngực Tần Thanh như bị vỡ ra, cơn đau đớn như đột nhiên ập đến bao phủ toàn thân cô, khoé mắt đỏ ngầu. **Sóc***Là****Ta****** e q u y d o n, nhanh chóng ngập tràn nước mắt nhưng cô vẫn nhẫn nhịn hỏi: “Tại sao? Hãy cho em một lý do.”

Tổng Vũ Thành đưa hai tay cào tóc mình, sau đó mới trầm lặng đáp: “Em rất tốt chỉ là do anh không thích hợp với em, chỉ do vấn đề của anh.”

Nước mắt Tần Thanh không cách nào ngăn chặn được nữa, cô cứng rắn chống đỡ đứng dậy, xoay người bước nhanh ra cửa, một phút cũng không muốn dừng lại.

Tổng Vũ Thành đứng dậy ngăn cản cô, đem chai sữa đậu nành nhét vào trong tay cô.

Tần Thanh không rõ vì sao anh lại nhét chai sữa vào tay mình, cũng nghe được giọng nói yếu ớt của Tổng Vũ Thành vang lên: “Tối ngày hôm qua... Xin lỗi... Anh không biết làm sao sẽ xảy ra chuyện như vậy, anh không phải cố ý, anh không muốn... cũng không ngờ làm em bị tổn thương.” Anh bốn cọt, có chút bất đắc dĩ và thống khổ nói năng lộn xộn.

Tần Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đăm lệ nhìn anh. Cô vốn định lên tiếng giải thích, nhưng cuối cùng chỉ cắn môi dùng ánh mắt oán hận nhìn anh.

Tổng Vũ Thành cũng chỉ nhìn vào khoảng không nào đó chứ cũng không dám nhìn chính diện lên gương mặt cô.

Tần Thanh run rẩy cầm chai sữa trên tay, bất giác cô bóp nát chiếc chai khiến nó bị biến dạng. Tiếp đến cô bỗng nhiên ngửa đầu uống hết chai sữa và dùng sức ném nó xuống đất.

Cô đau đớn nói: “Giờ anh hài lòng rồi chứ?”

Sau đó cô xoay người tông cửa chạy ra ngoài, để lại cửa phòng đóng sập vì chưa được đóng lại.

Tổng Vũ Thành thở dài, cả người vô lực dựa vào một bên tường.

Một lát sau, anh lấy một hộp thuốc tránh thai mới chỉ dùng một viên, mạnh mẽ nắm chặt trong tay và ném mạnh vào thùng rác.

Tần Thanh đến công ty, ngồi trước bàn làm việc của mình, trong lòng càng lúc càng đau khổ. Cô tự nhận ra mình không cách nào bình tĩnh được khi ngày ngày phải vào toà nhà lớn này làm việc cũng như lòng cô không cách nào an tâm để tập trung làm tốt công việc của mình được.

Cô vội vã đánh máy đơn xin từ chức, kiên định đứng lên, trực tiếp đi vào phòng làm việc của phó phòng.

Phó phòng nghe có người gõ cửa, thuận miệng nói câu: “Mời vào”, khi ngẩng đầu lên ông cũng không ngờ gặp được khuôn mặt trắng bệch của Tần Thanh đang đứng trước mặt.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Phó phòng quan tâm hỏi.

“Tôi muốn xin từ chức.” Tần Thanh đem thư từ chức để trên bàn làm việc của ông cùng với giọng trầm thuật.

Phó phòng thật sự rất ngạc nhiên, ông chăm chú nhìn Tần Thanh một lúc, chỉ vào chiếc ghế trước mặt nói: “Cô ngồi xuống trước đi, hãy nói xem đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên muốn từ chức? Làm việc ở đây không vui sao? Hay không thể hoà đồng với các đồng nghiệp??”

Tần Thanh chần chừ một lúc, ngồi xuống ghế dựa, giữ khoảng cách với phó phòng một chút. Cô thật lòng đáp: “Chỉ là lý do cá nhân thôi, tôi muốn chuyển đổi công việc vì nhà tôi có việc. Tôi thật sự không thể ở lại đây được nữa.”

Phó phòng cũng không hỏi thêm nữa nhưng làm vẻ mặt khó sở khó nói: “Cô là một trường hợp khá đặc biệt đấy mà tôi cũng không có quyền xét duyệt. Hay là cô đi tìm trưởng phòng Chu đi. Nếu ông ta đồng ý thì tôi cũng không có ý kiến.”

Tần Thanh cũng không có tâm trạng nghe ông nói tiếp, cô lập tức đứng lên nói cảm ơn, sau đó liền cầm thư từ chức đi tới phòng nhân sự.

Trước cửa phòng nhân sự, một nhân viên xinh đẹp nghiêm trang trong bộ đồng phục công chức, đeo thẻ nhân viên trước ngực đang ngồi ngay cửa. Cô ấy nhìn thấy Tần Thanh nên cũng thân thiện hỏi thăm cô có hẹn trước với trưởng phòng Chu hay không?

Tần Thanh không trực tiếp trả lời mà chỉ nói: “Cô chỉ cần nói rằng có Tần Thanh nhân viên phòng tư liệu công trình đến tìm, có việc muốn nói với ông là được. Xin cảm ơn.”

Tần Thanh nhanh chóng được mời đến phòng làm việc của trưởng phòng Chu.

Trưởng phòng Chu rất bận, điện thoại trên bàn mới vừa thả xuống thì lại có cuộc gọi khác đến.

Ông ta chỉ ghé sơ pha đối diện, ra hiệu cho Tần Thanh ngồi xuống.

Trưởng phòng Chu cúp điện thoại, cười hỏi: “Sao đột nhiên đến tìm tôi? Có chuyện gì không?”

Tần Thanh cũng nhanh chóng đáp: “Xin lỗi đã quấy rầy ông, tôi đến đưa thư từ chức, phó phòng nói chỉ cần ông đồng ý là được.” Nói xong, cô lấy thư từ chức đưa tới.

Trưởng phòng Chu nhận lấy, hững hờ hỏi: “Ai từ chức? Cô nộp lên giúp à?”

“Là tôi muốn từ chức.” Tần Thanh đáp.

Trưởng phòng Chu khó nén kinh ngạc nói: “Cô muốn từ chức? Tại sao?”

Tần Thanh thuận miệng đem lý do mình đã nói trước đó, nói lại một lần nữa.

Trưởng phòng Chu nhìn chăm chú vào mặt cô như muốn tìm ra sơ hở, ông chần chờ hỏi: “Việc cô muốn từ chức, tổng giám đốc Tống có biết không?”

Tần Thanh nghe xong trong lòng căng thẳng, vài giây sau cô mới phản ứng được, nhanh chóng biện minh nói: “Tổng giám đốc Tống? Tống Viễn Hưng sao?”

Trưởng phòng Chu gật đầu, nhìn kỹ gương mặt cô.

Tần Thanh có chút mơ mộng, gần như lầm bầm nói: “Tôi và ông ta không quen không biết, vì sao lại phải nói cho ông ta biết?”

Về mặt trưởng phòng Chu trở nên nghiêm túc, giọng điệu như có vẻ đang giải quyết việc chung nói: “Muốn từ chức phải đưa đơn trước một tháng, bàn giao công việc rõ ràng. Tạm thời tôi sẽ giữ thư từ chức này, còn việc có được xét duyệt hay không thì còn phải bàn lại sau. Bây giờ cô trở về làm việc đi.”

Về mặt Tần Thanh thống khổ mà tiều tụy, cô chậm rãi đứng lên, mấy lần muốn nói lại thôi.

Trưởng phòng Chu an ủi: “Tuy cô chỉ là một nhân viên cấp dưới nhưng đây là quy định của công ty. Cũng vừa hay, tôi cho cô một quãng thời gian để suy nghĩ kỹ về việc cô có muốn ở lại hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit : Sóc Là Ta

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thanh đều trầm lặng, không nói lời nào.

“Hôm nay là lễ Giáng Sinh, lát nữa hết giờ làm cậu dự định làm gì?” Lữ Đan vui mừng hỏi.

Tần Thanh hướng mắt nhìn vào máy tính, không nói gì chỉ lắc đầu một cái.

“Nhìn mặt cậu không vui, tớ cũng có cảm giác mất hứng.” Lữ Đan oán trách nói: “Đừng tưởng ngày lễ của những người nước ngoài không có gì hay, rất vui đấy tuyệt đối không chê được.”

“Ở Trung Quốc, đoán chừng chỉ có hai loại người có thể muốn tìm niềm vui thôi.” Tần Thanh phờ phạc nói.

“Hai loại nào?” Lữ Đan hiếu kỳ hỏi.

“Thương gia và tình nhân.” Tần Thanh đáp.

“Thất tình rồi sao?” Lữ Đan nhìn cô chăm chăm hỏi: “Nên mới suy nghĩ tiêu cực như vậy đây.”

“Cậu đừng đoán mò.” Tần Thanh hít một hơi, nói tiếp: “Vậy cậu dự định tìm niềm vui thế nào?”

Lữ Đan nghe vậy không nhịn được cười: “Tớ sẽ yêu, lần này tớ nhất định phải yêu cho tới cùng.”

“Chúc mừng cậu.” Tần Thanh chân thành nói.

Vừa lúc Lý Mẫn đi tới, cô ta dùng sức ném mạnh tập văn kiện xuống bàn làm việc của Tần Thanh.

“Làm gì vậy?” Tần Thanh bị dọa đến run lên, giọng khó chịu hỏi.

Lý Mẫn tức đến nỗi phôi nói: “Cô xem lại cách thức làm việc của cô đi, không có số liệu nào đúng hết, ngay cả đến những kiến thức cơ bản cũng làm sai. Cô đang làm gì ở đây? Xin thôi việc sao? Công ty do nhà cô mở ra à?”

Vì việc to tiếng này nên đã thu hút nhiều ánh nhìn của khối văn phòng, họ ngồi đó nhìn như đang xem kịch vui.

“Tôi làm lại là được, cô là lồi lớn tiếng làm gì chứ?” Tần Thanh đứng mực, không chút nào yếu thế.

“Đây là thái độ gì?” Lý Mẫn vất vả nắm chân đau của mình.

Tần Thanh vẫn ngồi in lặng, bề ngoài nhìn qua rất bình tĩnh nhưng kỳ thực trong nội tâm đang dao động mãnh liệt. Cô có cảm giác gần đây mình thực sự gặp xui xẻo, mọi chuyện luôn không theo ý mình.

Lúc này, trùng hợp phó phòng từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Lý Mẫn hung hăng áp bức Tần Thanh trước bàn làm việc thì liền bước đến hỏi thăm.

Phó phòng nghe xong, cực kỳ hoà hoãn nói: “Tài liệu còn chưa nộp mà, cũng không có gì ghê gớm, làm lại là được rồi.”

Ông quay đầu nhìn Lý Mẫn nói: “Người mới có phạm sai lầm cũng là chuyện bình thường.” Nói xong ông cũng trở về phòng.

Lý Mẫn đã sớm không thuận mắt với Tần Thanh nên bây giờ lại gặp tình huống như thế, cô càng bị tức giận không nhẹ. Cô ném cho Tần Thanh ánh mắt phần hận rồi mới ra ngoài.

Lữ Đan ngồi bên cạnh hồ to, lại tiến đến sát Tần Thanh nói: “Đã sớm nói với cậu rằng cô ấy rất biến thái, bây giờ đã tin tới chưa?”

Tần Thanh trong lòng phiền não, ném cây bút trên bàn, nói: “Biến thái đều là do bị bức ép, tớ cũng nhanh chóng biến thái mất.”

Lữ Đan nhìn Tần Thanh với ánh mắt đồng tình.

Buổi chiều, Tần Thanh ôm một túi tài liệu trở về, khi đi đến lầu một phòng khách thì gặp Tổng Vũ Thành.

Không ngờ lại gặp anh như thế nên Tần Thanh cảm thấy căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng quên.

Tổng Vũ Thành đang cùng một cô gái trẻ từ phòng khách phía bên phải quán cà phê đi ra, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện.

Từ khi yêu nhau đến giờ, Tần Thanh đã ngẫu nhiên gặp anh vô số lần ở công ty nhưng cô vẫn chưa từng nghĩ mình lại gặp anh trong tình huống như thế này sau khi chia tay.

Cô hi vọng mình có thể đường đường chính chính mặt không đỏ, tâm không hoảng hốt, làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn cứ thế đi lướt qua mặt anh, hiên ngang khí thế tiến về phía trước. Nhưng xin thứ lỗi cho cô, cô không có cách nào làm được, thử hỏi có mấy ai gặp lại mối tình đầu của mình mà vẫn có thể vững vàng tỏ ra như không có chuyện gì?

Giờ khắc này Tần Thanh cũng không dám ngẩng đầu lên, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng, tim đập rất nhanh, bước chân cũng không tự chủ hoảng loạn bước xiêu vẹo.

Vào giờ khắc đó, cô nghe thấy người phụ nữ bên cạnh Tổng Vũ Thành đang nói chuyện với anh, hỏi anh buổi tối đi ăn cơm ở đâu.

Tần Thanh không nghe thấy Tổng Vũ Thành trả lời, cũng không cần biết lúc này mắt anh nhìn đi đâu, cô chỉ muốn bước nhanh ra khỏi nơi này.

Trở lại văn phòng, Tần Thanh trốn vào phòng toilet và gào khóc rất lâu. Đây chính là nguyên nhân mà anh nói chia tay sao? Đây chính là nguyên nhân anh không hợp với cô sao? Người phụ nữ ôn hoà, dịu dàng kia mới thích hợp với anh sao?

Cuối cùng cũng hết giờ làm. Tần Thanh xách túi ra khỏi công ty, cô đang hồn bay phách lạc, thậm trọng bước từng bước không ngừng tự nhủ: Không nên vì vậy mà chết, không ai quan tâm cũng không sao. Lúc trước sống thế nào thì bây giờ sống như vậy, đừng oán trách ai cũng đừng làm ra dáng vẻ khiến người khác chán ghét.

“Này, đang nhớ anh phải không?” Lục Kiếm Thăng không biết từ nơi nào đột nhiên nhảy ra, một tay anh giơ bó hoa hồng từ bên cạnh, một tay ôm eo Tần Thanh.

“Hết hồn, anh muốn dọa tôi đến chết sao?” Tần Thanh kinh hoàng đẩy anh ta ra.

Lục Kiếm Thăng cười hắc hắc, dáng vẻ chính gốc của chàng trai không tim không phổi.

“Sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở đây?” Tần Thanh gượng hỏi.

Lục Kiếm Thăng chỉ cửa hàng tủ kính, khắp nơi đều là thiệp cùng những món đồ trang trí để chúc mừng Giáng Sinh.

“Anh đã hứa với em rằng Giáng Sinh sẽ trở về.” Lục Kiếm Thăng vừa cười vừa bước tới gần cô nói: “Sao anh lại nói dối em được?”

“Hôm nay trông anh rất vui.” Tần Thanh hỏi.

“Bởi vì được gặp em.” Lục Kiếm Thăng giả vờ thật lòng đáp.

Tần Thanh miễn cưỡng cười.

“Đi ăn cơm với anh được không? Chờ nữa chắc anh chết đói mất.” Lục Kiếm Thăng làm ra vẻ oan ức, giọng nói mang theo mấy phần làm nũng.

Tần Thanh nhìn đóa hoa hồng trong tay anh, cười nói: “Vì anh chăm sóc bó hoa thật tốt nên ngày hôm nay anh muốn gì đều được.”

Cửa hàng tủ kính bật ánh đèn dịu dịu chiếu sáng khắp nơi, hai mắt Tần Thanh đầy nước, khuôn mặt kiều mị tươi đẹp như đóa hoa làm nổi bật cả người cô khiến Lục Kiếm Thăng hoảng loạn nhìn cô không chớp mắt.

“Thật sao? Em chơi hết mình sao?” Lục Kiếm Thăng khiêu khích.

“Ai sợ anh.” Tần Thanh cũng cương theo.

Giọng điệu Lục Kiếm Thăng ngả ngón trêu đùa: “Vậy em qua đêm cùng anh, có dám không?”

Tần Thanh vùng vằng đánh lên người anh ta “Tôi biết cái tên lưu manh này không nghĩ ra chuyện gì tốt đẹp cả mà.” Nói xong cô xoay người muốn chạy.

“Được rồi! Được rồi! Không giận nữa.” Lục Kiếm Thăng đứng trước mặt cô “Anh bảo đảm nói chuyện đàng hoàng, tuyệt đối không giờ trò lưu manh.”

Thấy cô vẫn còn do dự, Lục Kiếm Thăng trực tiếp kéo cô đến ven đường: “Hôm nay anh không lái xe, chúng ta bắt xe đi.”

“Sao vậy? Do hôn bay phách lạc hay công việc không hài lòng? Bị lãnh đạo khiển trách?” Lục Kiếm Thăng hỏi khi đã ngồi trên xe taxi.

Tần Thanh dựa vào lưng ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không trả lời anh ta.

Hôm nay thời tiết rất xấu, ngoài cửa xe sương mù giăng mờ mịt, phía trước cũng không còn thấy rõ đường đi.

Xe dừng trước cửa một hội quán cao cấp, Lục Kiếm Thăng quen cửa quen nẻo nên đi tới lầu hai phòng khách. Anh kéo ghế mời Tần Thanh ngồi, sau đó cũng ngồi bên cạnh cô. Sau khi gọi món ăn xong, Lục Kiếm Thăng rất tự nhiên lấy tay khoát lên lưng ghế dựa sau lưng Tần Thanh, cũng không kiêng dè chút nào mà đắm đuối nhìn cô.

“Anh nhìn cái gì?” Tần Thanh bị nhìn nên cảm thấy rất không dễ chịu.

Lục Kiếm Thăng kẻ mặt gần sát cô, ám muội nói: “Đột nhiên anh phát hiện ra rằng em rất đẹp.”

Tần Thanh gờ tay giữ khoảng cách: “Anh đừng luôn trưng bày bộ dáng không đứng đắn như vậy.”

Lục Kiếm Thăng cười: “Đàn ông nhìn người phụ nữ của mình cũng chỉ là chuyện bình thường thôi mà.”

Tần Thanh cau mày phản bác: “Khi nào mà tôi với anh có mối quan hệ chuẩn xác như vậy?” Cô nhìn anh ta, nghiêm mặt nói: “Tôi và anh nhiều lắm cũng chỉ là những người bạn bình thường mà thôi.”

Lục Kiếm Thăng thâm trầm, cười nhạt nói: “Bạn bè bình thường sao? Thế nào là bạn bè bình thường? Là không cùng nhau trải qua trên giường thì được gọi là bình thường sao? Lẽ nào anh theo đuổi em đến như vậy mà em vẫn không nhận ra?” Anh cũng không chờ Tần Thanh trả lời, Lục Kiếm Thăng tiếp tục phân tích “Em thích chơi trò bí mật với đàn ông mình thích sao? Muốn có cảm giác mờ ám đúng không?”

Tần Thanh nghe mà thấy nổi nóng nhưng cô cũng không thể nào phản bác lại lời anh được.

Lục Kiếm Thăng nhân cơ hội này, lần thứ hai áp sát vào người cô, thì thầm bên tai cô: “Anh không giống những người đàn ông khác, muốn chơi trò mập mờ với anh thì phải trả giá thật đắt đó.”

Tần Thanh cực kỳ phẫn nộ rất muốn chửi bậy: “Nói đủ chưa? Anh, một thằng nhóc chưa đủ lớn như anh thì lên mặt với tôi cái gì chứ?”

Nói xong cô đứng dậy đi ra phía ngoài, Lục Kiếm Thăng cũng kịp kéo cô lại: “Làm gì hẹp hòi như vậy? Nói hai câu liền trò mặt.”

“Tôi đi rửa tay.” Tần Thanh cắn giận đáp.

Tần Thanh đi tới chỗ ngõ khuất nơi hành lang, vừa muốn xoay người sang tay trái để tiến vào toilet thì phía sau truyền tới một giọng nói khá quen thuộc. Thân thể Tần Thanh cứng đờ, cô chậm chậm xoay người nhìn sang, nhìn thấy cuối hành lang là một người đàn ông cao lớn tuấn lãng.

Đó là người khiến cô tâm hồn bất định, luôn quấy nhiễu trong giấc mộng của cô hằng đêm.

Tổng Vũ Thành đứng cuối hành lang trước cửa sổ, nghiêng người đứng đó. Ngoài cửa sổ, tia sáng lấp lánh soi sáng chung quanh khiến bóng dáng anh

phảng phất nét cao lớn kiên cường. Tần Thanh hoảng hồn, muốn nhanh bước đi né tránh, mà khi ý nghĩ này xuất hiện thì cũng vừa lúc Tổng Vũ Thành xoay người phát hiện ra cô.

Bốn mắt giao nhau, trong khoảnh khắc không khí như ngưng đọng lại.

Còn về mặt Tổng Vũ Thành kinh ngạc, anh cũng đang muốn đi tới chỗ Tần Thanh nhưng mới bước một bước thì trong hành lang liền vang lên một giọng nói của phụ nữ lạnh lạnh. Sau đó cô nghe người phụ nữ nũng nịu nói: “Anh Vũ Thành, ba mẹ em đã đến.”

Tổng Vũ Thành nghe tiếng nên quay đầu lại, đáp nhanh: “Được.” Anh vẫn chưa dừng bước nhưng điều khiến anh dừng bước chính là Lục Kiếm Thăng từ trong phòng khách bước ra.

Lục Kiếm Thăng đi thẳng tới trước mặt Tần Thanh, anh ta không hề nghĩ ngợi ôm lấy eo Tần Thanh nói: “Anh còn đang tức giận vì không biết em chạy đi đâu. Em làm gì ở đây vậy?” Nói xong anh ta cúi đầu xuống thấp, trán蹭 vào đầu cô thân mật hỏi: “Hà?” Không khí càng thêm ấm muội đến cực điểm.

Tần Thanh cũng hoảng hốt miễn cưỡng xoay mặt qua một bên, phiến chán dùng tay đẩy Lục Kiếm Thăng ra.

Lúc này Lục Kiếm Thăng mới phát hiện ra sự khác thường, anh xoay mặt qua liền nhìn thấy cũng còn hai người khác trong hành lang.

Lục Kiếm Thăng cũng hơi sững người nhưng sau đó liền cười chào hỏi: “Thật trùng hợp, anh Thành cũng ở đây.” Lục Kiếm Thăng thả tay Tần Thanh ra và đi tới trước.

Tổng Vũ Thành vẫn không mở miệng, chỉ hơi gật đầu một cái, sắc mặt có chút khó coi.

Lục Kiếm Thăng hết nhìn Tổng Vũ Thành lại nhìn người phụ nữ bên cạnh anh nói: “Tam tiểu thư xinh đẹp Vạn gia về nước khi nào vậy? Sao lại không nói một tiếng để tôi tới đón tiếp. Thật thất lễ.”

Tiểu thư Vạn nhàn nhạt đáp: “Lúc trước không về kịp để dự tang lễ của bác Tống nên lần này tôi cố ý trở về để bái tế ông ấy.”

“Có dự định khi nào đi chưa?” Lục Kiếm Thăng hỏi.

Tiểu thư Vạn quay đầu nhìn về phía Tổng Vũ Thành, đáp: “Tôi còn chưa quyết định khi nào sẽ đi, không chừng sẽ không đi nữa.”

Lục Kiếm Thăng nhìn về phía Tổng Vũ Thành, về mặt đang hoàng trịnh trọng hiếm thấy: “Anh cũng đừng quá khổ sở, tôi thấy anh tiểu tụy rất nhiều. Xin nén bi thương.”

Tổng Vũ Thành vẫn nhìn Tần Thanh, dường như anh không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa người bên cạnh mình và Lục Kiếm Thăng. Mãi đến khi nghe được bốn từ cuối của Lục Kiếm Thăng, anh mới nhú mày, ném câu tiếp theo: “Cảm ơn!” và xoay người đi vào trong.

Tiểu thư Vạn cũng đuổi theo, đồng thời lễ phép chào hỏi. Cô ta chạy về hành lang, hai người mỉm cười vung vẩy tay, trông thật vui vẻ..

Tần Thanh vẫn đứng phía sau cúi đầu xuống thấp, cô tựa như đang ở một thế giới khác, một thế giới không cùng thuộc về ba người phía trước.

Lục Kiếm Thăng xoay người trở lại bên cạnh Tần Thanh, kéo cánh tay cô trở về phòng khách.

Cửa phòng đóng lại vang lên tiếng “Đùng”, lòng Tần Thanh cũng bị chấn động, dường như bức tường ngăn cách thế giới giữa anh và cô quá lớn. Trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ đó, cô cũng cho rằng mình đã tìm thấy đáp án nên trong lòng hoàn toàn u ám.

“Sao vậy? Anh thấy khuôn mặt anh Tống cũng trắng bệch.” Lục Kiếm Thăng đứng một bên cười nói “Em cũng không cần sợ anh ta.”

Tần Thanh thăm thẳm nói: “Có phải các người luôn ở vị trí cao nhất, hưởng thụ những thứ tốt nhất nên muốn người khác kính nể mình thôi đúng không?”

Lục Kiếm Thăng buông đầu xuống, xoay hai bả vai cô lại để cô đối mặt với mình, trịnh trọng nói: “Hãy gả cho anh.”

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thanh đều trầm lặng, không nói lời nào.

“Hôm nay là lễ Giáng Sinh, lát nữa hết giờ làm cậu dự định làm gì?” Lữ Đan vui mừng hỏi.

Tần Thanh hướng mắt nhìn vào máy tính, không nói gì chỉ lắc đầu một cái.

“Nhìn mặt cậu không vui, tớ cũng có cảm giác mất hứng.” Lữ Đan oán trách nói: “Đừng tưởng ngày lễ của những người nước ngoài không có gì hay, rất vui đấy tuyệt đối không chê được.”

“Ở Trung Quốc, đoán chừng chỉ có hai loại người có thể muốn tìm niềm vui thôi.” Tần Thanh phờ phạc nói.

“Hai loại nào?” Lữ Đan hiếu kỳ hỏi.

“Thương gia và tình nhân.” Tần Thanh đáp.

“Thất tình rồi sao?” Lữ Đan nhìn cô chăm chăm hỏi: Nền mới suy nghĩ tiêu cực như vậy đây.”

“Cậu đừng đoán mò.” Tần Thanh hít một hơi, nói tiếp: “Vậy cậu dự định tìm niềm vui thế nào?”

Lữ Đan nghe vậy không nhịn được cười: “Tớ sẽ yêu, lần này tớ nhất định phải yêu cho tới cùng.”

“Chúc mừng cậu.” Tần Thanh chân thành nói.

Vừa lúc Lý Mẫn đi tới, cô ta dùng sức ném mạnh tập văn kiện xuống bàn làm việc của Tần Thanh.

“Làm gì vậy?” Tần Thanh bị dọa đến run lên, giọng khó chịu hỏi.

Lý Mẫn tức đến nổi phôi nói: “Cô xem lại cách thức làm việc của cô đi, không có số liệu nào đúng hết, ngay cả đến những kiến thức cơ bản cũng làm sai. Cô đang làm gì ở đây? Xin thôi việc sao? Công ty do nhà cô mở ra à?”

Vì việc to tiếng này nên đã thu hút nhiều ánh nhìn của khối văn phòng, họ ngồi đó nhìn như đang xem kịch vui.

“Tôi làm lại là được, cô la lối lớn tiếng làm gì chứ?” Tần Thanh đứng mực, không chút nào yếu thế.

“Đây là thái độ gì?” Lý Mẫn vát và nắm chân đau của mình.

Tần Thanh vẫn ngồi in lặng, bề ngoài nhìn qua rất bình tĩnh nhưng kỳ thực trong nội tâm đang dao động mãnh liệt. Cô có cảm giác gần đây mình thực sự gặp xui xẻo, mọi chuyện luôn không theo ý mình.

Lúc này, trùng hợp phó phòng từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Lý Mẫn hung hăng áp bức Tần Thanh trước bàn làm việc thì liền bước đến hỏi thăm.

Phó phòng nghe xong, cực kỳ hoà hoãn nói: “Tài liệu còn chưa nộp mà, cũng không có gì ghê gớm, làm lại là được rồi.”

Ông quay đầu nhìn Lý Mẫn nói: “Người mới có phạm sai lầm cũng là chuyện bình thường.” Nói xong ông cũng trở về phòng.

Lý Mẫn đã sớm không thuận mắt với Tần Thanh nên bây giờ lại gặp tình huống như thế, cô càng bị tức giận không nhẹ. Cô ném cho Tần Thanh ánh mắt phần hận rồi mới ra ngoài.

Lữ Đan ngồi bên cạnh hô to, lại tiến đến sát Tần Thanh nói: “Đã sớm nói với cậu rằng cô ấy rất biến thái, bây giờ đã tin tớ chưa?”

Tần Thanh trong lòng phiền não, ném cây bút trên bàn, nói: “Biến thái đều là do bị bức ép, tớ cũng nhanh chóng biến thái mất.”

Lữ Đan nhìn Tần Thanh với ánh mắt đồng tình.

Buổi chiều, Tần Thanh ôm một túi tài liệu trở về, khi đi đến lầu một phòng khách thì gặp Tổng Vũ Thành.

Không ngờ lại gặp anh như thế nên Tần Thanh cảm thấy căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng quên.

Tổng Vũ Thành đang cùng một cô gái trẻ từ phòng khách phía bên phải quán cà phê đi ra, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện.

Từ khi yêu nhau đến giờ, Tần Thanh đã ngẫu nhiên gặp anh vô số lần ở công ty nhưng cô vẫn chưa từng nghĩ mình lại gặp anh trong tình huống như thế này sau khi chia tay.

Cô hi vọng mình có thể đường đường chính chính mặt không đỏ, tâm không hoảng hốt, làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn cứ thế đi lướt qua mặt anh, hiên ngang khí thế tiến về phía trước. Nhưng xin thứ lỗi cho cô, cô không có cách nào làm được, thử hỏi có mấy ai gặp lại mối tình đầu của mình mà vẫn có thể vững vàng tỏ ra như không có chuyện gì?

Giờ khắc này Tần Thanh cũng không dám ngẩng đầu lên, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng, tim đập rất nhanh, bước chân cũng không tự chủ hoảng loạn bước xiêu vẹo.

Vào giờ khắc đó, cô nghe thấy người phụ nữ bên cạnh Tổng Vũ Thành đang nói chuyện với anh, hỏi anh buổi tối đi ăn cơm ở đâu.

Tần Thanh không nghe thấy Tổng Vũ Thành trả lời, cũng không cần biết lúc này mắt anh nhìn đi đâu, cô chỉ muốn bước nhanh ra khỏi nơi này.

Trở lại văn phòng, Tần Thanh trốn vào phòng toilet và gào khóc rất lâu. Đây chính là nguyên nhân mà anh nói chia tay sao? Đây chính là nguyên nhân anh không hợp với cô sao? Người phụ nữ ôn hoà, dịu dàng kia mới thích hợp với anh sao?

Cuối cùng cũng hết giờ làm. Tần Thanh xách túi ra khỏi công ty, cô đang hồn bay phách lạc, thận trọng bước từng bước không ngừng tự nhủ: Không nên vì vậy mà chết, không ai quan tâm cũng không sao. Lúc trước sống thế nào thì bây giờ sống như vậy, đừng oán trách ai cũng đừng làm ra dáng vẻ khiến người khác chán ghét.

“Này, đang nhớ anh phải không?” Lục Kiếm Thăng không biết từ nơi nào đột nhiên nhảy ra, một tay anh giơ bó hoa hồng từ bên cạnh, một tay ôm eo

Tần Thanh.

“Hết hồn, anh muốn dọa tôi đến chết sao?” Tần Thanh kinh hoàng đẩy anh ta ra.

Lục Kiếm Thăng cười hắc hắc, đáng vẻ chính gốc của chàng trai không tim không phổi.

“Sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở đây?” Tần Thanh gượng hỏi.

Lục Kiếm Thăng chỉ cửa hàng tủ kính, khắp nơi đều là thiệp cùng những món đồ trang trí để chúc mừng Giáng Sinh.

“Anh đã hứa với em rằng Giáng Sinh sẽ trở về.” Lục Kiếm Thăng vừa cười vừa bước tới gần cô nói: “Sao anh lại nói dối em được?”

“Hôm nay trông anh rất vui.” Tần Thanh hỏi.

“Bởi vì được gặp em” Lục Kiếm Thăng giả vờ thật lòng đáp.

Tần Thanh miễn cưỡng cười.

“Đi ăn cơm với anh được không? Chờ nữa chắc anh chết đói mất.” Lục Kiếm Thăng làm ra vẻ oan ức, giọng nói mang theo mấy phần làm nũng.

Tần Thanh nhìn đóa hoa hồng trong tay anh, cười nói: “Vì anh chăm sóc bó hoa thật tốt nên ngày hôm nay anh muốn gì đều được.”

Cửa hàng tủ kính bật ánh đèn dịu dịu chiếu sáng khắp nơi, hai mắt Tần Thanh đầy nước, khuôn mặt kiều mị tươi đẹp như đóa hoa làm nổi bật cả người cô khiến Lục Kiếm Thăng hoảng loạn nhìn cô không chớp mắt.

“Thật sao? Em chơi hết mình sao?” Lục Kiếm Thăng khiêu khích.

“Ái sợ anh.” Tần Thanh cũng cương theo.

Giọng điệu Lục Kiếm Thăng ngả ngón trên đầu: “Vậy em qua đêm cùng anh, có dám không?”

Tần Thanh vung hoa đánh lên người anh ta “Tôi biết cái tên lưu manh này không nghĩ ra chuyện gì tốt đẹp cả mà.” Nói xong cô xoay người muốn chạy.

“Được rồi! Được rồi! Không giỡn nữa.” Lục Kiếm Thăng đứng trước mặt cô “Anh bảo đảm nói chuyện đàng hoàng, tuyệt đối không giỡn trò lưu manh.”

Thấy cô vẫn còn do dự, Lục Kiếm Thăng trực tiếp kéo cô đến ven đường: “Hôm nay anh không lái xe, chúng ta bắt xe đi.”

“Sao vậy? Do hôn bay phách lạc hay công việc không hài lòng? Bị lãnh đạo khiển trách?” Lục Kiếm Thăng hỏi khi đã ngồi trên xe taxi.

Tần Thanh dựa vào lưng ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không trả lời anh ta.

Hôm nay thời tiết rất xấu, ngoài cửa xe sương mù giăng mờ mịt, phía trước cũng không còn thấy rõ đường đi.

Xe dừng trước cửa một hội quán cao cấp, Lục Kiếm Thăng quen cửa quen nẻo nên đi tới lầu hai phòng khách. Anh kéo ghế mời Tần Thanh ngồi, sau đó cũng ngồi bên cạnh cô. Sau khi gọi món ăn xong, Lục Kiếm Thăng rất tự nhiên lấy tay khoát lên lưng ghế dựa sau lưng Tần Thanh, cũng không kiêng dè chút nào mà đắm đuối nhìn cô.

“Anh nhìn cái gì?” Tần Thanh bị nhìn nên cảm thấy rất không dễ chịu.

Lục Kiếm Thăng kẻ mặt gần sát cô, ám muội nói: “Đột nhiên anh phát hiện ra rằng em rất đẹp.”

Tần Thanh gợn tay giữ khoảng cách: “Anh đừng luôn trưng bày bộ dáng không đứng đắn như vậy.”

Lục Kiếm Thăng cười: “Đàn ông nhìn người phụ nữ của mình cũng chỉ là chuyện bình thường thôi mà.”

Tần Thanh cau mày phản bác: “Khi nào mà tôi với anh có mối quan hệ chuẩn xác như vậy?” Cô nhìn anh ta, nghiêm mặt nói: “Tôi và anh nhiều lắm cũng chỉ là những người bạn bình thường mà thôi.”

Lục Kiếm Thăng thâm trầm, cười nhạo nói: “Bạn bè bình thường sao? Thế nào là bạn bè bình thường? Là không cùng nhau trải qua trên giường, thì được gọi là bình thường sao? Lẽ nào anh theo đuổi em đến như vậy mà em vẫn không nhận ra?” Anh cũng không chờ Tần Thanh trả lời, Lục Kiếm Thăng tiếp tục phân tích “Em thích chơi trò bí mật với đàn ông mình thích sao? Muốn có cảm giác mờ ám đúng không?”

Tần Thanh nghe mà thấy nổi nóng nhưng cô cũng không thể nào phản bác lại lời anh được.

Lục Kiếm Thăng nhân cơ hội này, lần thứ hai áp sát vào người cô, thì thầm bên tai cô: “Anh không giống những người đàn ông khác, muốn chơi trò mập mờ với anh thì phải trả giá thật đắt đó.”

Tần Thanh cực kỳ phẫn nộ rất muốn chửi bậy: “Nói đủ chưa? Anh, một thằng nhóc chưa đủ lớn như anh thì lên mặt với tôi cái gì chứ?”

Nói xong cô đứng dậy đi ra phía ngoài, Lục Kiếm Thăng cũng kịp kéo cô lại: “Làm gì vội vội như vậy? Nói hai câu liền trở mặt.”

“Tôi đi rửa tay.” Tần Thanh căm giận đáp.

Tần Thanh đi tới chỗ ngoặt nơi hành lang, vừa muốn xoay người sang tay trái để tiến vào toilet thì phía sau truyền tới một giọng nói khá quen thuộc. Thân thể Tần Thanh cứng đờ, cô chậm chậm xoay người nhìn sang, nhìn thấy cuối hành lang là một người đàn ông cao lớn tuổi tác.

Đó là người khiến cô tâm hồn bất định, luôn khuấy nhiễu trong giấc mộng của cô hằng đêm.

Tổng Vũ Thành đứng cuối hành lang trước cửa sổ, nghiêng người đứng đó. Ngoài cửa sổ, tia sáng lấp lánh soi sáng chung quanh khiến bóng dáng anh phảng phất nét cao lớn kiên cường. Tần Thanh hoảng hồn, muốn nhanh bước đi né tránh, mà khi ý nghĩ này xuất hiện thì cũng vừa lúc Tổng Vũ Thành xoay người phát hiện ra cô.

Bốn mắt giao nhau, trong khoảnh khắc không khí như ngưng đọng lại.

Còn về mặt Tổng Vũ Thành kinh ngạc, anh cũng đang muốn đi tới chỗ Tần Thanh nhưng mới bước một bước thì trong hành lang liền vang lên một giọng nói của phụ nữ lạnh lùng. Sau đó cô nghe người phụ nữ nũng nịu nói: “Anh Vũ Thành, ba mẹ em đã đến.”

Tổng Vũ Thành nghe tiếng nên quay đầu lại, đáp nhanh: “Được.” Anh vẫn chưa dừng bước nhưng điều khiến anh dừng bước chính là Lục Kiếm Thăng từ trong phòng khách bước ra.

Lục Kiếm Thăng đi thẳng tới trước mặt Tần Thanh, anh ta không hề nghĩ ngợi ôm lấy eo Tần Thanh nói: “Anh còn đang tức giận vì không biết em chạy đi đâu nào. Em làm gì ở đây vậy?” Nói xong anh ta cúi đầu xuống thấp, trán蹭 vào đầu cô thân mật hỏi: “Hà?” Không khí càng thêm ấm áp đến cực điểm.

Tần Thanh cũng hoảng hốt miễn cưỡng xoay mặt qua một bên, phiến chán dùng tay đẩy Lục Kiếm Thăng ra.

Lúc này Lục Kiếm Thăng mới phát hiện ra sự khác thường, anh xoay mặt qua liền nhìn thấy cũng còn hai người khác trong hành lang.

Lục Kiếm Thăng cũng hơi sững người nhưng sau đó liền cười chào hỏi: “Thật trùng hợp, anh Thành cũng ở đây.” Lục Kiếm Thăng thả tay Tần Thanh ra và đi tới trước.

Tổng Vũ Thành vẫn không mở miệng, chỉ hơi gật đầu một cái, sắc mặt có chút khó coi.

Lục Kiếm Thăng hết nhìn Tổng Vũ Thành lại nhìn người phụ nữ bên cạnh anh nói: “Tam tiểu thư xinh đẹp Vạn gia về nước khi nào vậy? Sao lại không nói một tiếng để tôi tới đón tiếp. Thật thất lễ.”

Tiểu thư Vạn nhàn nhạt đáp: “Lúc trước không kịp để dự tang lễ của bác Tống nên lần này tôi có ý trở về để bái tế ông ấy.”

“Có dự định khi nào đi chưa?” Lục Kiếm Thăng hỏi.

Tiểu thư Vạn quay đầu nhìn về phía Tổng Vũ Thành, đáp: “Tôi còn chưa quyết định khi nào sẽ đi, không chừng sẽ không đi nữa.”

Lục Kiếm Thăng nhìn về phía Tổng Vũ Thành, về mặt đang hoang hốt trọng trọng thấy: “Anh cũng đừng quá khổ sở, tôi thấy anh tiểu tụy rất nhiều. Xin nén bi thương.”

Tổng Vũ Thành vẫn nhìn Tần Thanh, dường như anh không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa người bên cạnh mình và Lục Kiếm Thăng. Mãi đến khi nghe được bốn từ cuối của Lục Kiếm Thăng, anh mới nhũn mày, ném câu tiếp theo: “Cảm ơn!” và xoay người đi vào trong.

Tiểu thư Vạn cũng đuổi theo, đồng thời lễ phép chào hỏi. Cô ta chạy về hành lang, hai người mỉm cười vung vẩy tay, trông thật vui vẻ..

Tần Thanh vẫn đứng phía sau cúi đầu xuống thấp, cô tựa như đang ở một thế giới khác, một thế giới không cùng thuộc về ba người phía trước.

Lục Kiếm Thăng xoay người trở lại bên cạnh Tần Thanh, kéo cánh tay cô trở về phòng khách.

Cửa phòng đóng lại vang lên tiếng “Đùng”, lòng Tần Thanh cũng bị chấn động, dường như bức tường ngăn cách thế giới giữa anh và cô quá lớn. Trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ đó, cô cũng cho rằng mình đã tìm thấy đáp án nên trong lòng hoàn toàn u ám.

“Sao vậy? Anh thấy khuôn mặt anh Tống cũng trắng bệch.” Lục Kiếm Thăng đứng một bên cười nói “Em cũng không cần sợ anh ta.”

Tần Thanh thăm thẳm nói: “Có phải các người luôn ở vị trí cao nhất, hưởng thụ những thứ tốt nhất nên muốn người khác kính nể mình thôi đúng không?”

Lục Kiếm Thăng buông đầu xuống, xoay hai bả vai cô lại để cô đối mặt với mình, trịnh trọng nói: “Hãy gả cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Edit : Sóc Là Ta

Tần Thanh chớp mắt nhìn anh ta, vì bị bất ngờ nên cô hoàn toàn nghe không hiểu.

Lục Kiếm Thăng nói tiếp: “Nếu em đồng ý kết hôn, anh bảo đảm em sẽ được hạnh phúc, không cần ra ngoài làm việc cũng không cần chen lấn chật chội trên xe bus đông người.” Giọng anh kiên định bổ sung, nói tiếp: “Những việc khác em cũng không cần phải quan tâm nhiều.”

Tần Thanh nghe rõ từng câu từng chữ, cô ngây ngô nhìn Lục Kiếm Thăng, cảm thấy người này quả thực rất kỳ dị, không thể hiểu được anh ta đang nghĩ gì.

Lục Kiếm Thăng tỏ vẻ nghiêm túc đến cực điểm, anh ta như nhà ảo thuật lấy từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp nhung màu đỏ đưa tới trước mặt Tần Thanh mở ra. Chiếc hộp loé lên ánh sáng màu trắng và bên trong là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Trong phút chốc Tần Thanh cảm thấy bối rối.

Lục Kiếm Thăng nhìn vẻ mặt cô biến hoá như vậy, tiếp tục tấn công nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Anh kéo tay Tần Thanh về phía mình, muốn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Ngay lúc Tần Thanh hốt hoảng đến nỗi không nói được gì, cô liền nhìn thấy xuất hiện một tia sáng lấp lánh. Ánh sáng yếu ớt thoáng qua khiến lòng Tần Thanh bị chấn động mạnh, cô tỉnh táo nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Cô liền ngăn cản hành động của Lục Kiếm Thăng, hỏi: “Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Tại sao muốn kết hôn với tôi?”

“Muốn kết hôn với người phụ nữ mình yêu thích thì cần gì có lý do tại sao?” Lục Kiếm Thăng biểu hiện sự phản bác.

“Anh cho rằng kết hôn giống như việc rú ai đó đi uống rượu à? Nói kết hôn liền kết hôn.”

Lục Kiếm Thăng bỏ nhẫn lên trên bàn, thoáng ảo não hỏi: “Em luôn cho rằng anh không yêu em sao? Anh làm vậy chưa đủ chứng minh? Vậy em muốn như thế nào thì cứ nói, anh sẽ làm như ý em muốn.”

Tần Thanh suy nghĩ, chầm chậm nói: “Anh yêu bất cứ ai thì sẽ cầu hôn người đó sao? Anh không cảm thấy hành động này mang tính chất nông nổi và quái dị lắm hay sao?”

Trên mặt Lục Kiếm Thăng tỏ vẻ chán chường và tức giận nhưng anh ta vẫn nhẫn nại nói: “Em và những người khác không giống nhau.”

“Sao không giống?” Tần Thanh lập tức hỏi.

Lục Kiếm Thăng nghiêm mặt, gần từng chữ: “Anh chỉ muốn kết hôn với em thôi còn với người khác thì không.”

Tần Thanh đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xin lỗi, tôi không muốn kết hôn với anh. Anh nói tôi chỉ thích những người đàn ông mập mờ, đúng vậy nhưng đó là lúc trước còn hiện giờ thì không phải.” Cô dừng một chút, ánh mắt u ám nói: “Khi nào anh gặp người anh yêu thật lòng anh sẽ hiểu, cùng một lúc mà anh mập mờ với người khác cũng là một loại tội lỗi.”

Tần Thanh mạnh mẽ nói những lời thật lòng sau đó chuẩn bị xoay người rời khỏi phòng.

Lục Kiếm Thăng bước đến ngăn cô nói: “Em không thể cứ vậy mà bỏ đi.” Anh ta có chút kích động nói: “Anh đã theo đuổi em mấy tháng rồi, cũng đã áp dụng đủ mọi biện pháp mà em cứ thế không quan tâm đến anh. Vậy giờ em cứ nói thẳng, em muốn thế nào thì mới chịu gả cho anh?”

Tần Thanh nhìn Lục Kiếm Thăng với ánh mắt kiên định, cô chỉ cảm thấy khó mà tin nổi vì sao anh ta lại cố chấp như vậy. Trong nhất thời cô không thể tìm được lời nào để ứng đáp câu hỏi của anh ta, chỉ có thể trốn to mắt nhìn anh tựa hồ như muốn tìm điểm đặc biệt gì trên gương mặt anh.

Lục Kiếm Thăng bị cô nhìn chăm chú có chút chột dạ tự thở dài, lại trêu chọc nói: “Thật không biết loại người phụ nữ như em đang nghĩ gì nữa? Anh chưa từng mất quá nhiều công sức để theo đuổi một người phụ nữ như thế bao giờ.” Anh tự giễu cười cười “Vậy anh cũng sẽ không ép em nữa.”

“Tôi là loại người nào?” Tần Thanh thuận miệng hỏi.

Ánh mắt Lục Kiếm Thăng sáng lên, bước về phía gần cô, vẻ mặt khá thật lòng đáp: “Loại phụ nữ thích hợp để kết hôn.” Anh ta giơ tay phải lên, làm biểu tượng thề thốt nói: “Tần Thanh, bây giờ anh rất thật lòng nói với em, lúc trước do anh đào hoa, để lại nhiều tai tiếng. Nhưng bây giờ có thể nói trừ em ra, anh không rung động với bất cứ người nào hết. Lúc còn trẻ, anh phong lưu, chơi bời chỉ nghĩ đùa giỡn với những người phụ nữ khác mà thôi. Nếu hôm nay em chịu gả cho anh, anh bảo đảm mình sẽ là một người chồng tốt, sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, tương lai sẽ không khiến em phải đưa ra yêu cầu

ly hôn cũng như chắc chắn sẽ không ly hôn với em”

Nghe xong những lời như thế, Tần Thanh cũng không rõ trong lòng mình cảm thấy thế nào chỉ cảm thấy có chút khó chịu. Từng lời nói của Lục Kiếm Thăng khiến cô thật sự khó chịu.

Cô nhìn dáng vẻ Lục Kiếm Thăng hạ mình như thế cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Anh còn trẻ như vậy, sao nghĩ tới chuyện kết hôn sớm như vậy?” Tần Thanh hiểu kỳ hỏi.

“Sớm muộn gì cũng phải kết hôn, nhất là giờ anh đã gặp người thích hợp, đương nhiên anh phải biết nắm bắt thời cơ.” Lục Kiếm Thăng nhanh chóng đáp.

“Chúng ta thích hợp chỗ nào?” Tần Thanh càng tò mò.

“Chỗ nào cũng đều thích hợp.” Giọng Lục Kiếm Thăng kiên định nói.

“Tôi không thấy chúng ta thích hợp ở bất kỳ điểm nào hết.” Tần Thanh cảm thấy buồn cười, nhún vai nói: “Chúng ta không hề có điểm chung”

Tần Thanh xoay người mở cửa bước đi, Lục Kiếm Thăng kéo cô lại, đưa hai tay chống đỡ trên tường giam cô ở giữa bức tường.

“Anh muốn làm gì?” Tần Thanh đưa tay chặn hai bờ vai anh ta lại.

“Gã cho anh, chỉ đơn giản như vậy.” Lục Kiếm Thăng bướng bỉnh đáp.

Tần Thanh tự biết sức mình không đấu lại Lục Kiếm Thăng, nếu chọc giận đến anh ta thì người chịu thiệt sẽ là cô.

“Anh cũng nên cho tôi một quãng thời gian để suy nghĩ kỹ.” Tần Thanh ôn hòa nói: “Khoảng thời gian này tôi muốn được yên tĩnh nên nếu tôi không liên lạc với anh thì anh cũng đừng phiền tôi. Chúng ta cần yên tĩnh để suy nghĩ kỹ về vấn đề này.” Tần Thanh bướng bỉnh đáp.

“Anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi, em cần thời gian bao lâu để suy nghĩ?”

“Sẽ không lâu, anh cứ chờ đi, được không?”

“Được.” Lục Kiếm Thăng xoay người cầm ly rượu đỏ trên bàn, uống một hớp đến cạn: “Anh cho em thời gian một tháng để suy nghĩ. Qua một tháng, nếu em không liên lạc thì anh xem như em đã đồng ý.”

Lục Kiếm Thăng còn chưa nói hết, Tần Thanh cũng thừa cơ hội mở cửa đi ra ngoài. Vào lúc cửa sắp đóng lại, cô còn nghe được âm thanh chiếc ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tần Thanh bất đắc dĩ cười lắc đầu một cái, thật là một thiếu gia giàu có tùy hứng. Những lời nói này cô cũng sẽ không coi là sự thật.

Vào buổi tối mùa đông, Tần Thanh bước ra cửa chính của hội quán, một trận gió mạnh mẽ kéo tới khiến cô không tự chủ rút cổ vào áo khoác. Nhiệt độ phurong nam vào mùa đông vẫn lạnh lẽo, giờ phút này cô cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Cô chậm chậm đi ven đường, đi cũng không được bao xa, một chiếc xe màu đen bỗng dừng lại trước mặt cô. Dĩ nhiên Tần Thanh nhận ra chiếc xe này, thậm chí bằng số xe chẳng biết lúc nào cô đã thuộc nằm lòng. Dù vậy, cô vẫn thản nhiên làm như không biết, vẫn bước thẳng đi trên con đường của mình.

Tổng Vũ Thành bước xuống xe, gọi cô lại. Anh còn bước vòng qua mở cửa vị trí gần bên ghế tài xế, nói: “Lên xe, anh có chuyện nói với em”

Tần Thanh có chút chần chờ nhưng trong lòng cô quả thật rất vui mừng. Cô hy vọng nghĩ: có lẽ anh ấy vẫn còn quan tâm đến mình, hay là anh ấy muốn giải thích lý do, sau đó lại làm lành đây?

Cô ngồi vào xe, Tổng Vũ Thành đóng cửa xe lại, anh lại đi vòng qua đầu xe và ngồi vào chỗ lái xe. Xe chậm rãi khởi động chạy đi, Tổng Vũ Thành cũng không nói gì.

Tần Thanh không nhìn được quay đầu nhìn anh, chỉ thấy Tổng Vũ Thành đang cau mày nhìn về phía trước, tay anh còn dùng sức nắm tay lái như đang nhẫn nhịn con tức giận trong lòng.

Tần Thanh nhìn bàn tay anh, trong đầu không nhìn được nhớ lại lòng bàn tay ấm áp của anh khi áp vào má mình. Cô thật sự không muốn tiếp tục nghĩ nữa nên chủ động mở miệng nói: “Có chuyện gì?”

“Em không muốn tạm biệt Lục Kiếm Thăng à?” Giọng Tổng Vũ Thành trầm thấp nói.

Câu này rất rõ ràng cho thấy sự quan tâm của anh khiến ánh mắt Tần Thanh thể hiện vẻ hạnh phúc.

Tổng Vũ Thành nói tiếp: “Lục Kiếm Thăng không thích hợp với em. Em có thể tìm bạn trai, có thể lập gia đình nhưng nên tìm một người an phận, thật lòng tốt với em là được.”

Tần Thanh nghe xong kinh ngạc.

Tổng Vũ Thành chân thành nói tiếp: “Chỉ cần người đó đối xử tốt với em là được, không cần quan tâm người đó có giàu có hay không đâu. Chờ đến khi em kết hôn, anh sẽ cho em tất cả, sẽ không để em bị ức hiếp.” Anh nói rất nhanh, rất lưu loát giống như là đã chuẩn bị tốt lời kịch sẵn rồi.

Tần Thanh cực kỳ giật mình nhìn anh.

Tổng Vũ Thành lúc nói chuyện vẫn nhìn thẳng trước, thấy cô vẫn im lặng không lên tiếng, anh mới quay đầu nhanh chóng nhìn cô một chút.

Thân thể Tần Thanh run rẩy, cô đang cảm thấy oan ức đến cực điểm, trợn trừng mắt nhìn anh.

Tổng Vũ Thành thấy cô như vậy, vội vàng giải thích: “Anh cũng không có ý đùa bỡn tình cảm của người khác, chính anh cũng rất căm hận loại người như vậy. Hiện giờ anh cũng hiểu em đang nghĩ gì nhưng anh ...” Tổng Vũ Thành lắp bắp giải thích.

“Anh không muốn giải thích quá nhiều, nói chung, chúng ta không thích hợp.” Tổng Vũ Thành mạnh mẽ kết luận.

Không thích hợp? Cái gì không thích hợp? Thân phận địa vị không thích hợp? Lúc anh yêu em thì không phải em vẫn như vậy sao? Lẽ nào bây giờ anh mới biết em vốn không phải thiên kim đại tiểu thư gì hết? Tần Thanh thầm nghĩ, trong lòng đau như cắt ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Cô cố gắng không để mình rơi lệ, mở miệng nói: “Giữa chúng ta không là gì thì tại sao em phải nhận tiền của anh? Lúc trước em cũng không phải vì tiền mới đồng ý yêu anh. Nếu anh cũng thật lòng với em thì hôm nay cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.”

Cuối cùng, vẫn không thể nhịn xuống, nước mắt theo gò má trượt xuống. Giọt nước mắt lớn đến nỗi đủ thấm ướt lớp vải trên đùi cô.

Giọng Tần Thanh bắt đầu run rẩy: “Những người có tiền có phải đều như thế? Dùng tiền để giải quyết tất cả, đâu phải ai cũng yêu tiền như các người.”

Tổng Vũ Thành phản bác lại cô: “Em biết anh không phải có ý này, xưa nay anh không hề nghĩ về em như vậy.”

Anh đột nhiên dừng ở ven đường, xoay người nắm tay Tần Thanh. Ánh mắt anh lấp lánh như đã hạ quyết tâm rất lớn, càng dùng sức nắm tay cô chặt hơn.

Tổng Vũ Thành vừa muốn mở miệng, Tần Thanh lại đột nhiên vùng thoát khỏi tay anh, cũng nhanh chóng mở cửa xe xuống xe, nhanh chân chạy đi.

Buổi tối ở thành thị, khắp nơi ánh sáng lấp loè đến kỳ lạ.

Tần Thanh đi được một đoạn, sau đó cô đi vào một cửa hàng trong quảng trường náo nhiệt. Cô ngồi xuống chiếc ghế dài trên quảng trường.

Cô có cảm giác vừa uể oải lại lạnh giá, run rẩy không ngớt. Nước mắt không ngừng rơi xuống, cánh tay cô để lên hai bên đùi, cúi đầu đem mặt chôn vào đầu gối.

Con đường đi đến quảng trường, có không ít người đi đường qua lại. Mặt khác trên quảng trường có rất nhiều người chơi đùa lại có cả nhảy vũ đạo tập thể.

Thế giới náo nhiệt như vậy, ai cũng có thế giới của chính mình, sẽ không ai để ý đến một người đang cô độc thống khổ như cô. Cô đang cần một người quan tâm đến mình, mang lại ấm áp đến cho mình.

Tần Thanh không muốn chịu một cuộc sống chật vật, cô độc, thống khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit : Sóc Là Ta

Cô lấy từ trong túi ra chiếc di động gọi Lưu Thư Tinh nhưng cô gọi đến ba lần mà đối phương vẫn không nhận điện thoại.

Tần Thanh đau khổ đến cực điểm, dường như trên đời không còn ai quan tâm mình. Cô càng nghĩ càng khổ sở, không nhịn được khóc ra thành tiếng. Cô tìm số điện thoại của Lý Hạ và hẹn anh ra ngoài.

Cô cũng không muốn chờ, điện thoại vừa được nối thì cô liền cướp lời: “Anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh.”

Lý Hạ giật mình bị dọa sợ, anh lập tức nói: “Tần Thanh, anh là Lý Hạ.”

“Em biết, Lý Hạ, em muốn gặp anh ngay bây giờ.”

Tần Thanh cũng không biết tại sao mình lại tùy hứng nói chuyện với Lý Hạ một cách thoải mái như vậy. Trực giác cho thấy Lý Hạ sẽ không làm tổn thương đến cô.

Lý Hạ đến nơi, anh bước từ trên xe taxi xuống, ngừng nhanh chóng chạy tới chỗ Tần Thanh.

Tần Thanh đứng lên đón, cũng nhào tới trên người anh.

Lý Hạ kinh ngạc đến gần người, sau đó cũng đưa tay ôm cô vào lòng. Anh vỗ nhẹ lưng cô an ủi khiến cô cảm thấy lòng mình có chút ấm áp.

Tổng Vũ Thành đứng phía sau cây đại thụ ngay quảng trường, đứng yên thật lâu. Sau khi nhìn thấy cảnh này, anh không nhịn được nắm chặt tay thành quyền, sau đó xoay người rời đi.

Tổng Vũ Thành trở về phủ Tường Vân ở lầu hai. Anh ở trong phòng thể hình đánh quyền đến nửa đêm, dường như trên người có vô số sức mạnh muốn phát tiết ra ngoài. Anh mạnh mẽ đánh ra từng quyền từng quyền vào bao cát đang treo lơ lửng. Mãi cho đến tận khi cả người vô lực bủn rủn co quắp ngã xuống đất, miệng há lớn thở dốc như cá đang thiếu nước nằm thoi thóp.

Bên trong quán Pizza Hut, Tần Thanh há lớn miệng ăn bánh pizza pho mát trước mặt. Nhớ lại lần trước ngồi ăn ở đây, nước mắt cô lần nữa rơi xuống, cô cúi đầu ăn từng miếng để che lấp lúng túng và ngượng ngùng.

“Đừng ăn!” Lý Hạ kéo cánh tay cô nói.

Tần Thanh thần nhiên lau mặt, cũng giả vờ ung dung cười: “Bánh pizza này càng ngày càng khó ăn, không tin anh cũng ném thử.”

Lý Hạ đưa tay nhận lấy mâm bánh Tần Thanh đưa cho mình, nhìn cô hỏi: “Cãi nhau sao?”

“Không, chia tay.” Tần Thanh không e dè đáp.

Lý Hạ nhìn cô chăm chú, anh dừng lại rất lâu mới mở miệng hỏi: “Anh ta là người như thế nào?”

“Một người ngông cuồng, tự cao tự đại, bạc tình bạc nghĩa, vì lợi ích của mình mà có thể làm đủ tội ác tày trời, một người đàn ông vô lại.” Tần Thanh nói ra một hồi những từ ngữ xấu xa để miêu tả về Tổng Vũ Thành.

“Người đàn ông?”

“Nhảm nhí, anh nghĩ em yêu phụ nữ sao? Sao anh dễ bị lừa gạt thế?”

Lý Hạ bất đắc dĩ cười cười: “Anh ta nhiều khuyết điểm như vậy, sao em lại yêu anh ta?”

“Em yêu anh ấy bao gồm tất cả những khuyết điểm của anh ấy.” Tần Thanh tự giễu đáp, đôi mắt bao phủ tầng tầng sương mù.

Cô rất nhanh cố gắng che giấu, nói sang chuyện khác: “Hiện tại anh thế nào? Đã có bạn gái mới chưa? Đột nhiên tùy hứng gọi anh ra đây, không biết có làm phiền bạn gái anh hay không?”

“Anh vẫn một mình.” Lý Hạ đáp.

Tần Thanh thờ dãi: “Thời gian trôi qua lâu như vậy mà anh vẫn chờ chị ấy sao? So với em, anh có chấp hơn đấy. Em nghĩ chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, em sẽ quên được anh ấy.” Cô oan ức nhếch môi, trong mắt lại tràn ngập nước mắt, thù hận nói: “Em sẽ không vì một thân cây mà bỏ cả một cánh rừng.”

“Không phải anh vẫn chờ cô ấy.” Lý Hạ nhàn nhạt nói: “Chỉ là vì vẫn chưa gặp được người thích hợp.”

“Hai chúng ta đều ngốc như nhau.” Tần Thanh đột nhiên nói.

Lý Hạ cười: “Chỉ có em ngốc, anh không ngốc.” Suy nghĩ một chút, anh lại gật đầu “Thực ra anh cũng ngốc.”

Hai người ăn ý đều nở nụ cười vui vẻ.

Từ quán Pizza Hut đi ra, Tần Thanh hất xì một cái nói: “Lạnh quá!” Cô nói.

“Anh đưa em về.” Lý Hạ định cởi áo khoác phủ lên người cô.

“Không cần! Không cần!” Tần Thanh vội vàng lắc đầu nói: “Em tự bắt xe về cũng được.”

Cô xoay người, chân thành nói với Lý Hạ: “Hôm nay, thật sự rất cảm ơn anh vì đã đến đây với em. Sau này em cũng sẽ không tùy tiện như thế nữa.”

“Sao lại khách khí với anh như vậy, anh lúc nào cũng mong được em quấy rầy như vậy.” Lý Hạ vò đầu cô nói “Khoảng thời gian này anh nghĩ đồng vẫn luôn hi vọng em gọi điện thoại cho anh. Cuối cùng hôm nay em cũng gọi cho anh.” Lý Hạ giả vờ nói thêm một câu “Em không có chút nào quan tâm đến anh, hoàn toàn chưa hề xem anh là bạn.”

“Không phải.” Tần Thanh vội vàng nói: “Tong lòng em trước đây luôn xem Luru Thư Tình là chị gái, hiện tại” Cô dừng một chút: “Em coi anh như anh trai.”

Lý Hạ cười nói: “Được, anh trai cũng được.”

Tần Thanh kiên trì không cho Lý Hạ đưa mình về nhà, kết quả dọc đường đi Lý Hạ cứ điện thoại cho cô mãi. Đến tận khi cô vào trong nhà, Lý Hạ mới yên tâm cúp điện thoại.

Do tâm tình buồn rầu lo lắng và thời tiết thay đổi thất thường nên Tần Thanh bị bệnh.

Ban đêm đột nhiên cô tỉnh lại, cô cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cả người rét run, lại thực sự không muốn uống thuốc. Cô cố gắng chịu đựng như vậy đến sáng ngày hôm sau, trong người cảm thấy khó chịu nghĩ mình chắc không xong rồi.

Có thể khiến một người tinh thần đang rất tốt lại trở nên yếu đuối chỉ có là ốm đau.

Sống cảnh đơn chiếc trong một gian phòng, điều khiến con người hật sự sợ hãi chính là đột nhiên sinh bệnh.

Tần Thanh cô gắng gượng dậy, lại phát hiện trong nhà không có thuốc cảm. Cô cũng không còn nhớ lần trước bị bệnh cảm mạo là khi nào, có lẽ thuốc cũng đã hết.

Tâm tình cô đang hạ xuống tới cực điểm, ngồi yên một lát, cô quyết định gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ bệnh. Sau đó cô vào nhà bếp nấu bát đường đỏ và gừng hấp cách thủy, uống xong lại bần rần quay về trên giường ngủ tiếp. Cô ngủ lúc lạnh lúc nóng, đất trời tối tăm, tỉnh lại bị đói bụng. Cả người cô bần rần vô lực, ngồi xuống lại có cảm giác đầu đau như búa bổ. Cô muốn đứng dậy nấu bát cháo trắng nhưng dường như sức lực đều không có.

Giờ phút này cô đột nhiên ý thức rằng mình chỉ có thể chết ở phòng này, đợi chủ nhà trọ đến thu tiền thì mới phát hiện ra xác cô.

Nghĩ đi nghĩ lại cô liền ầm ục khóc ra thành tiếng, càng khóc càng có cảm giác oan ức, có cảm giác không cam lòng. Cô cầm điện thoại lên cấp tốc bấm một dãy số, e sợ và do dự khiến dừng khí trong người cô hoàn toàn tan biến.

Trong điện thoại truyền tới một âm thanh “Bíp bip”, cùng với âm thanh này là tiếng “bịch bịch” xuất phát từ trái tim cô. Dường như thế gian cũng chỉ còn sót lại hai âm thanh này, chấn động đến mức khiến cả người cô run rẩy.

Nhưng cô phải dùng hết toàn bộ dũng khí mới dám điện thoại, đến giờ điện thoại vẫn chưa thông.

Tần Thanh nhắm mắt lại, rơi vào nỗi thống khổ cùng tuyệt vọng trong lòng.

Không biết qua bao lâu, dường như rất lâu nhưng cũng dường như chỉ là một lát, điện thoại vẫn cứ vậy vang lên.

Cuối cùng Tần Thanh cũng nghe có người bắt máy, đối phương chỉ nhẹ nhàng nói “Này” một tiếng liền khiến nước mắt cô rơi như mưa.

Cô không nói lời nào, trong điện thoại cũng chỉ có tiếng cô trầm thấp khóc rầm rứt truyền đến.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Tống Vũ Thành xuất hiện ở cửa phòng trọ của Tần Thanh.

Anh thở hỏn hển, nồn nóng bất an nhìn cô. Anh thấy sắc mặt cô trắng bệch, đáng dấp lão đảo thì anh tựa như mất khống chế muốn ôm cô vào lòng.

“Em đừng làm anh sợ, không được làm chuyện điên rồ. Anh nói rồi anh sẽ không mặc kệ em nữa, em đừng nên như vậy.” Tống Vũ Thành vội vã nói.

Tuy ngoài mặt Tần Thanh chảy nước mắt nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Anh vẫn còn quan tâm đến em, em biết anh luôn quan tâm em mà.” Tần Thanh lẩm bẩm nói.

Tống Vũ Thành ôm cô thật chặt, cảm thấy thân thể cô rất nóng. Theo bản năng, anh đưa tay sờ trán cô.

“Sao lại nóng như vậy?” Anh vội vã nói: “Mau thay đồ và đi theo anh.”

Tần Thanh đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn anh. Cô rất yếu, yếu đến nỗi không thể cử động được.

Tống Vũ Thành đã mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo khoác dày nhất và mặc vào cho cô, hỏi: “Em muốn đem theo gì không?”

“Đi đâu?” Tần Thanh ngây ngất hỏi.

“Em không thể ở lại đây một mình.” Tống Vũ Thành kiên quyết nói.

“Vậy thì nghỉ ngơi ở đâu?”

Tổng Vũ Thành hơi chần chờ, đáp: “Tạm thời ở chỗ của anh.”

Trên đường đi, Tổng Vũ Thành còn gọi bác sĩ riêng của mình đến. Lúc họ về đến nhà thì bác sĩ đã chờ sẵn ở phòng khách.

Sau khi kiểm tra sau, Tần Thanh được bác sĩ chỉ thuốc, dặn dò nằm nghỉ ngơi trên giường.

Quản gia trong phòng bếp nấu nhiều món ăn bổ dưỡng, Tổng Vũ Thành dặn dò vài câu liền vội vàng rời khỏi đó.

Tần Thanh nằm trên giường trong phòng dành cho khách, nhìn dấu vết của kim tiêm trên tay mình cô nhớ lại cảnh Tổng Vũ Thành với khuôn mặt vội vàng chạy đến chỗ ở của mình. Từ đầu đến cuối, anh cũng không nói mấy câu nhưng vẻ mặt lại thể hiện sự lo lắng tột độ, hành động có chút hoảng loạn khiến lòng cô tràn đầy mừng rỡ.

Hai ngày sau, mới 4 buổi chiều bác sĩ đều đến khám bệnh cho cô. Quản gia cũng sẽ nấu nhiều loại cháo loãng dinh dưỡng cho cô nhưng Tần Thanh chẳng lưu ý đến những điều này mà cô chỉ quan tâm đến người kia. Mỗi ngày anh đi sớm về trễ khiến cô muốn gặp mặt anh cũng khó.

Cảm thấy mình không quen sống ở đây, cô cũng khó ngủ yên giấc. Ban đêm tỉnh lại, cô mở đèn đầu giường, đánh giá cách bày trí trong nhà này. Nhà có bốn phòng dành cho khách mà phòng cô đang ở chính là căn phòng cách xa phòng Tổng Vũ Thành nhất. Mọi cách bày trí trong phòng này đều theo màu chủ đạo là xanh lam. Rèm cửa sổ màu lam đậm, ga trải giường màu lam nhạt, đèn bàn được làm bằng sứ Thanh Hoa cũng có cùng màu xanh lam kết hợp với vài nhúng bọc sứ pha. Thậm chí những đồ vật trong phòng vệ sinh cũng là màu xanh lam.

Đang nằm nghỉ ngơi, Tần Thanh cảm thấy có chút khát nước, cô đứng dậy rón rén đi ra khỏi phòng.

Rèm cửa sổ phòng khách vẫn mở, ánh đèn sáng từ ngoài đường chiếu vào khiến căn phòng cũng bừng sáng.

Tần Thanh dựa vào ánh sáng thuận lợi đi tới nhà bếp, cô mở tủ lạnh định uống nước nhưng nhớ lại mình không được uống nước lạnh liền chuyển bước tới nhà ăn lấy nước lọc uống. Đột nhiên cô nhìn thấy ngay bức tường ở quầy bar có một bóng đen lay động.

Cô cả kinh, lập tức trấn định lại, cầm ly nước bước đến quầy bar.

“Sao không bật đèn?” Tần Thanh rất tự nhiên nhẹ giọng hỏi.

Tổng Vũ Thành đang ngồi ở quầy bar, trên tay cầm ly rượu, trước mặt còn có một chai rượu.

Cô tìm được công tắc mở đèn, một ánh sáng mờ ảo bỗng làm chiếu sáng cả quầy bar.

Vì quen ngồi trong bóng đêm nên Tổng Vũ Thành nheo mắt, ngẩng đầu nhìn cô tỏ vẻ mời hỏi: “Ngủ không được sao?”

“Không phải, chỉ muốn uống nước thôi.”

“Khỏi bệnh rồi sao?”

“Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Tổng Vũ Thành cũng không tiếp tục hỏi nữa, anh tự mình rót rượu uống tiếp.

Tần Thanh đi đến gần anh, ân cần hỏi: “Gặp phải chuyện không vui sao?”

Tổng Vũ Thành không đáp, cũng không nhìn cô.

Lúc này Tần Thanh mới nhìn anh rõ hơn, anh mặc một bộ áo ngủ có cột dây màu lam đậm, dây lưng có nút lỏng để lộ ra lồng ngực rắn chắc khoẻ mạnh.

Tần Thanh rất muốn buộc chặt dây lưng giúp anh nhưng không dám bước tới làm vậy.

Tổng Vũ Thành đổ hết chai rượu vào ly mình, ngửa đầu uống xong, sau đó đặt ly rượu lên bàn, xoay người về phía phòng ngủ của mình, vừa đi vừa nói: “Ngủ ngon.”

Tần Thanh cũng thăm thẳm đáp: “Ngủ ngon!”

Cô đứng ngây ngốc một lúc, rồi gượng trở lại phòng mình.

Anh cố tình xa cách khiến cô bất an. Rõ ràng anh gần như thế nhưng cô lại cảm thấy anh rất xa không thể với tới được.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit : Sóc Là Ta -

Vào buổi sáng cuối tuần, sau khi rời giường, Tần Thanh thu dọn xong đồ dùng dự định trở về nhà mình.

Đi vòng quanh nhà, Tần Thanh cũng không tìm thấy bóng dáng Tống Vũ Thành đang ở đâu.

Trên bàn còn hai bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn, trong đó có một bữa đã được dùng xong.

Tần Thanh ngồi xuống dùng bữa điểm tâm của mình. Sau khi dọn dẹp vào phòng bếp, cô trở về phòng ngồi suy nghĩ mình có nên không chào mà đi hay không.

Buổi trưa, người phục vụ tới đưa món ăn, nói là tiên sinh Tống đã gọi những món ăn này cho cô.

Tần Thanh quay về bàn, muốn gọi điện thoại hỏi anh có trở về ăn cơm trưa hay không nhưng điện thoại cầm lên lại thả xuống, cuối cùng cô cũng không gọi đi.

Trong điện thoại của cô, số anh vẫn là số “1”.

Tần Thanh nhìn con số đơn giản thật lâu.

Cô cũng không còn tâm trạng để ăn nên cô quay trở về phòng, ngồi dựa vào đầu giường, mở TV xem. Tuy truyền hình có phát những chương trình náo nhiệt nhưng cô dường như không thể tập trung vào bất cứ tiết mục nào, cũng không biết từ lúc nào cô lại ngủ gật trên chiếc giường lớn kia.

Khi cô tỉnh lại, trời cũng bắt đầu xế chiều, lại nghe bên ngoài có âm thanh vọng lại, Tống Vũ Thành đã trở về.

Tần Thanh đứng lên, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Cô ở trong phòng vệ sinh thật lâu như muốn ổn định lại tâm tình trong lòng mình lúc này.

Lúc cô ra ngoài cũng không thấy ai.

Cô đi lên lầu thì thấy Tống Vũ Thành mặc áo đuôi ngắn cùng quần sọt, đang tập thể hình và chạy bộ, anh chỉnh tốc độ chạy có chút nhanh.

Lúc này cô cũng không muốn làm phiền anh nên lặng lẽ bước trở về phòng mình.

Cô bước tới ngồi trên xích đu ngay phía trước cửa sổ, ngoài cửa sổ mây tụ mây tan, ánh nắng chiều làm hồng một khoảng bầu trời.

Mà tâm tình trong lòng cô lúc này là hết sức buồn bã.

Lần thứ hai Tần Thanh bước ra ngoài là lúc nhìn thấy Tống Vũ Thành đang đứng trong phòng khách và ngồi ở phía quầy bar.

Nhìn anh như thể mới vừa tắm xong, mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, tóc đen bóng có dính chút nước trông thật quyến rũ lộng lẫy.

Tần Thanh chần chờ, không dám tới gần anh.

Tống Vũ Thành cầm chai rượu đỏ trên tay, đang định mở ra thì ngẩng đầu lên nhìn thấy, vẫy tay nói: “Đến đây.”

Tần Thanh như đứa trẻ ngoan, bước đến cạnh anh.

Tống Vũ Thành sắp mở ra rượu đỏ ra, anh ngửa chiếc ly cao cổ vào miệng chai, rót xong đưa đến trước mặt cô.

“Cảm ơn.” Tần Thanh uống cạn hết ly rượu.

Rượu rót vào lòng cô khiến cô ó chút say.

Tống Vũ Thành cũng thuận theo cô uống một ly, đột nhiên mở miệng nói: “Anh đã điều tra người tên là Lý Hạ kia, anh ta cũng không tệ, nhân phẩm tốt, gia cảnh cũng được.”

Tần Thanh không hiểu, cô cũng đồng tình nói: “Anh ấy rất tốt, anh tìm anh ấy sao?”

Tống Vũ Thành nhìn kỹ cô, nói tiếp: “Nếu em muốn tìm bạn trai thì tìm anh ta là thích hợp nhất.”

Tần Thanh nghe xong choáng váng, phản ứng chậm nửa nhịp. Cô từ khuôn mặt ngẩn ngơ bỗng trở nên giận dữ nói: “Anh có ý gì? Sợ em bám anh mãi không buông sao? Anh yên tâm, em cũng không phải loại phụ nữ như anh nghĩ. Em cũng đang nói tạm biệt. Em bảo đảm từ đây về sau sẽ biến mất,

không xuất hiện trước mặt anh nữa.” Cô đặt chiếc ly xuống, xoay người bước nhanh về phòng.

Tổng Vũ Thành đi theo sát phía sau. Khi đi tới cửa phòng, anh theo bản năng gõ cửa, nhìn thấy cửa vẫn chưa đóng nên anh bước vào. Cảnh đầu tiên anh nhìn thấy là Tần Thanh đang kéo túi xách của mình ra ngoài.

Tổng Vũ Thành chạy tới kéo cánh tay cô, nói: “Em bình tĩnh đi, trước hết nghe anh nói đã.”

“Nói gì? Nói anh bội tình bạc nghĩa muốn tìm phụ nữ khác tốt hơn em sao?” Tần Thanh tránh tay anh, ngửa đầu áp sát mặt anh “Em không phải hạng người thiếu đàn ông thì không sống nổi. Trước kia không có anh em vẫn sống tốt, sau này em cũng sẽ như vậy. Không cần anh quan tâm” Cô dừng lại một chút, lệ dâng đầy khoé mắt, giọng nói khàn khàn “Em vẫn vậy, sống rất tốt.”

Nói xong, cô không chần chờ xoay người bước ra ngoài.

Tổng Vũ Thành kéo cô lại, nước mắt cô đang cố nhịn bỗng rớt xuống. Hai tay Tổng Vũ Thành nắm chặt bờ vai cô, run giọng nói: “Đừng khóc, anh không muốn thấy em khóc.”

Về mặt Tần Thanh thống khổ thảm thiết nói: “Anh hi vọng em đến với người đàn ông khác sao? Anh không yêu em chút nào sao?”

“Không! Không phải!” Tổng Vũ Thành bị thương ôm cô vào lòng nói “Anh yêu em, anh cũng không tin nổi mình lại yêu em nhiều đến thế.”

Tần Thanh dùng cằm chống đỡ bả vai anh, nước mắt từng giọt rơi xuống: “Vậy thì cũng đừng nên bỏ rơi em mới phải. Em yêu anh, muốn bên cạnh anh. Nếu anh không muốn kết hôn thì chúng ta sẽ sống trong bí mật, chỉ cần mỗi ngày đều được gặp anh ung4 làm em mãn nguyện.”

Tình cảm lẩn át lý trí, một lần nữa nó như muốn nhấn chìm lý trí và kiêu ngạo của một người phụ nữ.

“Đừng nói vậy, anh không muốn em hận anh.” Tổng Vũ Thành tỏ vẻ đau khổ nói.

Tần Thanh không trả lời, ôm cổ anh, lượn lờ hôn lên đôi môi ấm nóng của anh.

Giờ phút này cô như bất chấp tất cả, cô liều mạng ngậy ngốc hôn anh, một nụ hôn mãnh liệt và mạnh mẽ.

Tuy Tổng Vũ Thành đã lấy lại tinh thần nhưng anh vẫn không nhịn được đáp trả lại cô, dùng sức hôn cô thật sâu.

Trên người anh toả ra mùi nước hoa thơm ngát và mùi vị đặc biệt của phái nam lại có thêm chút men rượu toả ra khiến Tần Thanh ngây ngất.

Cô eo lả mềm mại không xương, hưởng thụ cảm giác anh yêu chiều dùng tay xoa bóp bầu ngực tròn căng qua làn áo mỏng manh của mình.

Chốc lát, Tổng Vũ Thành đẩy thân thể cô ra, giọng nặng nề nói: “Không được, không thể như vậy.” Anh xoay người muốn chạy.

Tần Thanh ôm lấy một cánh tay của anh, trầm thấp khấn cầu: “Đừng bỏ rơi em, cầu xin anh. ... “

Tổng Vũ Thành đứng lại nhưng cũng không quay lại nhìn cô.

Lại lần nữa Tần Thanh ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên gò má của anh.

“Em thật sự yêu anh sao? Chỉ yêu mình anh thôi sao? Bất luận sau này thế nào em đều không hối hận sao?” Tổng Vũ Thành nhẹ giọng hỏi bên tai cô.

Tần Thanh nép vào lồng ngực anh, dùng sức gật đầu: “Em yêu anh, cũng chỉ yêu mình anh. Em tuyệt đối không bao giờ hối hận.”

Hai người lại ôm hôn nhau, sau đó cũng tự nhiên lăn ngã trên giường.

Anh nhắm chặt hai mắt, hôn lên đôi môi mềm mại của cô, hôn cho đến khi đôi gò má cô đỏ bừng, sau đó lại di chuyển xuống chiếc cổ duyên dáng trắng ngần của cô.

Cô mạnh dạn cởi áo choàng của anh, cảm thấy thời gian cũng không quan trọng mà quan trọng là lúc này cô chỉ muốn được ở bên cạnh anh. Như con thiêu thân lao vào biển lửa, cô chỉ muốn bên cạnh anh, dù có chết cô cũng mãn nguyện.

Trên chiếc giường màu xanh lam, đôi nam nữ yêu nhau say đắm cùng triền miên dưới sự minh chứng của trời và đất.

Tuy cô chờ đợi đã lâu, cũng chuẩn bị tâm lý đầy đủ nhưng cô lại không ngờ lần đầu của mình lại đau đến như vậy. Cô đau đến độ bất ngờ ngẩng đầu lên, cong người nắm hai bờ vai của anh. Bên cạnh đó, cũng vì sợ móng tay mình làm anh bị thương nên cô chỉ còn biết dùng lòng bàn tay mạnh mẽ xoa bóp thịt anh.

Tổng Vũ Thành đột nhiên mở mắt, anh đột ngột dừng lại động tác, nhìn cô với ánh mắt đầy hoảng sợ.

Tần Thanh cắn môi, nhẹ nhàng hít thở sâu, nhíu mắt nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh như đang mỉm cười với anh.

Ánh mắt anh gọn sóng, chần chờ hỏi: “Khi ở khách sạn, chúng ta không làm gì sao?” Anh dùng giọng nói rất nhẹ hỏi cô.

Tần Thanh ráve bí mặt, cô không muốn nói chuyện, chỉ lắc đầu. Sau đó cô lại dùng hai tay từ bả vai trượt đến lưng anh, muốn ôm sát anh vào mình.

Tổng Vũ Thành đột nhiên áp thân thể mình xuống giường, lăn lộn một vòng. Sau đó lấy áo choàng khoác lên người và đi ra khỏi phòng.

Tần Thanh ngẩn người, sau đó cũng chậm rãi đứng dậy, mặc quần áo tử tế và đi theo ra ngoài.

Tổng Vũ Thành trở lại phòng của mình và bước vào phòng tắm.

Tần Thanh đứng ở cửa phòng tắm, nghe bên trong tiếng nước chảy ào ào, tâm tình cũng chìm xuống như những dòng nước kia.

Cô kéo vali ra ngoài, cô tình đi trên đường cái, lẫn vào giữa đám người đông đúc kia, trong lòng cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng và thống khổ.

Trên thân thể cô giờ đây xuất hiện từng tia đau đớn. Nếu những đau đớn này chưa từng có thì cô cũng không tin mình và anh lại thân cận đến vậy.

Lúc này, cô bỗng ý thức được, anh vốn không muốn tiếp xúc da thịt và thân mật với mình. Cô cảm thấy tuyệt vọng, tuyệt vọng đánh tan hết sức mạnh của cô, như rút hết khí lực trong người cô.

Nước mắt theo gò má không ngừng rơi xuống.

Tần Thanh trở lại phòng mình, mấy ngày không trở về, trong phòng bốc mùi hôi thối còn có mấy phần thê lương. Cô thay đồ ngủ và nằm xuống giường, lấy chăn đắp kín người mình, trong lòng đọc thầm: “Đừng suy nghĩ, cũng đừng khóc ....”

Nhưng tâm trí sao có thể nghe mệnh lệnh cô được đây? Hiện giờ, tâm tư cô giống như đang bị một bàn tay lớn nắm chặt, mạnh mẽ bóp vào khiến cô đau đến nỗi không dám dùng sức hô hấp, đau đến nỗi thân thể chỉ muốn cuộn mình trên giường mà thôi.

“Đừng đừng” Ngoài cửa có tiếng gõ cửa mạnh mẽ vang lên.

Tần Thanh hoảng hốt đi tới trước cửa, nhìn qua cửa sổ mắt mèo, thấy người ngoài cửa thì hết sức chấn động. Cô cũng nhanh chóng mở cửa.

Tổng Vũ Thành từng bước đi vào, cũng mạnh mẽ đóng sầm cửa lại, gấp giọng hỏi: “Tại sao âm thầm bỏ đi? Còn không nghe điện thoại, có biết anh sốt ruột lắm hay không?” Nói đến câu sau, giọng anh bỗng chậm lại dần.

Tần Thanh lắc đầu không nói, trong lòng có trăm nghìn cảm giác tựa như rất mơ hồ.

Tổng Vũ Thành đứng ở đây, lồng ngực phập phồng, thân hình cao lớn của anh khiến gian phòng vốn thấp bé giờ lại càng thêm nhỏ hẹp ngột ngạt.

Tâm tình anh đã ổn định, cũng dang hai tay ôm cô vào lòng.

Mà sau đó, Tổng Vũ Thành cũng không hề rời đi.

Hai người nằm thẳng trên chiếc giường rộng lớn trong phòng Tần Thanh.

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng truyền đến xe cộ chạy ngược xuôi trên đường. Đèn đường và đèn neon đỏ thắm xuyên qua chiếc rèm cửa sổ chiếu sáng vào phòng khiến mọi thứ càng trở nên huyền ảo, không thật.

Tần Thanh vẫn chưa chú ý tới những cảnh này, nhưng hiện tại cô cảm thấy có chút ảo não, ảo não vì suy nghĩ lúc trước mình không nên thuê lại những căn nhà ngoài mặt tiền đường như thế này.

Cô biết anh vẫn chưa ngủ, liền duỗi tay đụng vào tay anh, nhẹ giọng hỏi: “Có phải anh ngủ không quen? Ngủ không được sao?”

Tổng Vũ Thành nghiêng người sang đối mặt nhìn cô, chiếc giường thô sơ cũng vì sức nặng của anh mà kêu kót két.

Anh ôm eo cô, thì thầm bên tai cô nói: “Đêm nay nếu không gặp được em thì mới không ngủ được.”

Tần Thanh đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay đang ôm eo mình, một cánh tay mạnh mẽ, cứng rắn của người đàn ông cô yêu.

Cô thăm dò hỏi: “Anh thế nào?”

Tổng Vũ Thành không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại anh lên tiếng trầm giọng hỏi cô: “Còn đau không?”

Tần Thanh đỏ mặt, lắc đầu đáp: “Không đau.” Lại không nhịn được suy đoán “Anh sợ em bị đau?”

Tổng Vũ Thành không đáp, chỉ ôm cô vào lòng chặt hơn một chút.

Qua một lúc, anh đột nhiên mở miệng hỏi: “Em còn có tên khác không? Ví dụ như biệt danh hay nick name chẳng hạn.”

Tần Thanh cũng nghiêng người sang đối mặt với anh, cô cười gio tay vuốt nhẹ gò má anh: “Anh gọi em là gì cũng được. Nếu anh trực tiếp gọi tên em thì

em cũng sẽ phân biệt được anh gọi hay người khác gọi.”

Cô nép mình vào lồng ngực rắn chắc của Tống Vũ Thành, ôm chặt lấy anh, sâu sắc hít thở không khí trong lồng ngực anh. Hơi thở anh lan toả trong không khí, một mùi vị khiến cô cảm thấy rất dễ chịu.

Cô không kìm lòng được nói: “Em thật sự rất yêu anh.”

Tống Vũ Thành cũng ôm chặt cô, hỏi: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em không bỏ anh, em có thể làm được sao?”

Tần Thanh nép mình trong lồng ngực anh, dùng sức găt đầu: “Có thể.”

Tống Vũ Thành lại hỏi: “Nếu có gì khó khăn thì hãy lập tức nói với anh, em làm được sao?”

Tần Thanh dùng trán sượt qua lồng ngực anh: “Có thể.” Và cô cũng hỏi anh: “Anh cũng có thể làm được, đúng không?”

Tống Vũ Thành giờ tay nhẹ nhàng vò đầu cô, nặng nề nói “Ừ” một tiếng.

Hai người đều không tiếp tục nói nữa, cứ vậy dần dần ôm nhau tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Edit : Sóc Là Ta

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào gian phòng, Tần Thanh khẽ nhủ lông mày, lông mi thật dài khẽ run lên, lập tức mở mắt ra.

Cô ngược lên nhìn thấy khuôn mặt người nằm bên cạnh mình, trên mặt phẳng phát nụ cười ngọt ngào.

Trong lòng cô thầm nói: Mỗi ngày đều yêu nhau hạnh phúc.

Tần Thanh cẩn thận bước xuống giường đi vào toilet.

Lúc cô bước ra thì thấy Tống Vũ Thành vẫn ngủ ngon lành như trước.

Cô rón rén mở cửa đi xuống lầu.

Đến khi cô đi mua bữa sáng trở về, Tống Vũ Thành đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi bên giường. Vừa nhìn thấy cô bước vào, anh mỉm cười ôn hoà với cô.

“Anh tỉnh rồi sao?” Tần Thanh đưa cho anh bàn chải đánh răng và khăn mặt mới, cũng ngọt ngào cười với anh.

Tống Vũ Thành kéo tay cô lại đến trước mặt mình, đứng đối diện với cô, sau đó ôm eo cô, đầu chôn vào người cô.

“Thời gian không còn sớm, anh bị muộn bây giờ.” Tần Thanh âu yếm vuốt tóc anh nói.

Lúc Tống Vũ Thành từ toilet đi ra thì Tần Thanh đang dọn bữa sáng trên bàn. Bữa sáng bao gồm có bánh quẩy, sữa đậu nành, bánh tiêu, bánh bao kiểu Trung Quốc.

“Chung quanh đây cũng chỉ có thể mua được những thứ này.” Tần Thanh có chút thẹn thùng nói.

Tống Vũ Thành thông thả ngồi trên chiếc ghế băng sắt, tay cầm một cái bánh tiêu, tùy ý hỏi: “Gần đây Lục Kiếm Thăng thường xuyên đến tìm em sao?”

“Em và anh ta thật sự không có gì.” Tần Thanh vội vàng giải thích, cô cũng quan sát sắc mặt của Tống Vũ Thành, nhỏ giọng nói, “Sau đó em cũng không nói tạm biệt.”

“Anh ta sẽ lại tìm em nữa thôi.” Tống Vũ Thành rất bình tĩnh nói.

Tần Thanh có ý châm chọc nói: “Anh ta là công tử nhà giàu, tính tình bất định nên có lẽ sẽ không tốn thời gian để dây dưa với em nữa đâu.” Cô dùng một chút, giọng điệu trở nên dè dặt, nói: “Em cũng đã nói với anh ta rằng em đã có bạn trai nhưng anh ta không tin.” Sau đó cô nhìn Tống Vũ Thành với ánh mắt mong chờ.

Tống Vũ Thành cũng không nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc dị thường nói: “Anh và anh ta cũng được xem như là thân thích. Vì lẽ đó, em đừng để ý tới cậu

ta.” Anh dừng lại một chút “Anh không muốn có xích mích lẫn nhau.”

Tần Thanh không rõ: “Vậy sau này em nên làm gì với anh ta?”

“Cũng như trước thôi.” Tống Vũ Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói: “Cũng đừng cho cậu ta biết chuyện giữa chúng ta.”

Tần Thanh cảm thấy một trận ngẹt thở, trong lòng đột nhiên nặng nề. Tuy rằng nội tâm cuộn cuộn dậy sóng nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh đáp: “Được!”

Trên đường đi làm, Tần Thanh yên tĩnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không nói tiếng nào nhìn ngoài cửa sổ.

Tống Vũ Thành lái xe tựa hồ cũng mang tâm sự nặng nề.

“Anh có thể để em xuống ở đây được rồi.” Tần Thanh đột nhiên nói: “Từ đây đến công ty, em chỉ đi bộ có mười phút thôi.”

Tống Vũ Thành nghiêng đầu nhìn cô nói: “Không cần như vậy.”

“Em sợ sẽ bị đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy.” Tần Thanh cực kỳ bình tĩnh nói.

Tống Vũ Thành đột nhiên dùng lực nắm chặt tay lái nhưng anh vẫn không nói gì.

Chỉ ba phút sau, cách công ty một khoảng xa, Tống Vũ Thành cho xe dừng ở ven đường.

“Em có thể hiểu anh sao?” Tống Vũ Thành vẫn nhìn phía trước xe hỏi.

“Có thể.” Tần Thanh lập tức đáp: “Em không đòi hỏi gì thêm, chỉ cần tình cờ có thể nhìn thấy anh là tốt rồi.”

“Sẽ không chỉ là tình cờ, anh sẽ cố gắng gặp em khi có thời gian rảnh.” Tống Vũ Thành nắm tay cô, nói: “Anh cũng không thể nhận được khi nhìn thấy em không vui.”

Tần Thanh hiểu ý nở nụ cười thật tươi, sau đó mở cửa xe bước ra ngoài.

Tống Vũ Thành vẫn ngồi trong xe, nhìn bóng dáng đơn độc của Tần Thanh càng đi càng xa, cứ như vậy thật lâu anh cũng không khởi động rời đi.

Sáng sớm từ lúc bước vào công ty, cô bận rộn liên tục. Cuối cùng cũng đến giờ nghỉ trưa, Tần Thanh chậm rãi xoay người, ngồi dựa vào ghế. Lữ Đan ngồi bên cạnh hỏi cô hôm nay sẽ ăn món cơm trộn ngũ vị hương được không? Tần Thanh vừa định nói muốn ăn cơm chiên Dương Châu nhưng chuông điện thoại di động ngân lại.

Một dãy số xa lạ, Tần Thanh không nghĩ nhiều, liền trực tiếp nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Cô là Tần Thanh, tiểu thư Tần sao?” Đối phương trực tiếp hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo.

“Là tôi, còn cô là ai?” Tần Thanh cảm thấy giọng nữ trong điện thoại rất quen, hình như cô đã từng nghe qua.

“Tôi là Vạn Triển Đình, bây giờ chúng ta gặp nhau đi.” Giọng điệu đối phương không chút khách khí nói.

Trái tim Tần Thanh đột nhiên nhảy lên, trong đầu cô nhanh chóng tìm ra cái tên này, trong lòng cảm thấy bất an cùng lo lắng.

Tần Thanh vốn muốn cự tuyệt nhưng đối phương không cho cô có cơ hội cự tuyệt, nói xong địa chỉ liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Thanh ổn định tâm tình. Cô biết đối phương nhất định là vì Tống Vũ Thành mà muốn gặp mặt cô.

Đã như vậy, cô không đi không được.

Tần Thanh đi tới địa điểm hẹn trước, đó là một nhà hàng kiểu Tây tao nhã, lịch sự.

Mới vừa đi tới cửa, liền có một người đàn ông mặc áo đen bước lên đón: “Cô là tiểu thư Tần sao?” Người đàn ông lạnh lùng, giọng điệu cứng rắn hỏi.

“Là tôi.” Tần Thanh không nao núng đáp.

“Mời đi theo tôi.”

Tần Thanh bị người kia dẫn đến lầu hai, đến một gian phòng độc lập với bên ngoài.

Vừa vào cửa, Tần Thanh liền nhìn thấy một cô gái trẻ mặc bộ áo liền quần màu vàng, tóc dài xõa vai, khuôn mặt quyến rũ. Cô gái này hình như chính là người ngày đó đứng bên cạnh Tống Vũ Thành.

Vạn Triển Đình bất triêu hai chân, ngồi dựa vào chiếc ghế salon bằng da màu nâu, ánh mắt kiêu ngạo lạnh lùng đánh giá Tần Thanh từ đầu đến chân.

Sắc mặt Tần Thanh bình tĩnh nhìn lại, cảm thấy cô gái trước mặt mình có chút không giống người ngày hôm đó đứng cạnh Tống Vũ Thành.

“Mời ngồi.” Vạn Triển Đình rót cốc mở miệng nói.

“Cảm ơn!” Tần Thanh ngồi vào chiếc ghế salon đối diện, đối mặt với Vạn Triển Đình.

Người thanh niên dẫn Tần Thanh bước vào đây giờ đang đứng phía sau Vạn Triển Đình, anh ta cũng chưa từng rời khỏi cô ta, có vẻ như anh chính là hộ vệ của cô.

Nhìn thoáng qua trông sắc mặt Tần Thanh rất bình tĩnh nhưng chỉ mình cô biết tay mình đang đổ mồ hôi, mà trong lòng lại cảm thấy rất hồi hộp.

Từ trước đến giờ, Tần Thanh chưa từng nhìn ai một cách chính diện như thế.

Vạn Triển Đình đẩy ly cà phê đến trước mặt cô, tươi sáng cười một tiếng nói: “Anh Vũ Thành thích nhất là loại cà phê này, nghĩ rằng cô cũng yêu thích nên tôi tự quyết định gọi cho cô một ly.”

“Thật ngại quá, tôi không uống cà phê.” Tần Thanh cười nói: “Vũ Thành cũng không có ý ép buộc tôi phải thích những món anh ấy thích mà tôi cũng không có ý định làm vậy.”

Vạn Triển Đình “hử” một tiếng, nói: “Xem ra cô cũng không yêu anh ấy nhiều như vậy.” Cô nhún hàng lông mày, nói: “Tôi biết hiện tại hai người đã ở cùng nhau. Cô ở bên cạnh anh ấy là vì tiền hay là vì anh ta?”

“Trước tiên có thể nói cho tôi biết” Thân thể Tần Thanh chồm về phía trước kiêu ngạo nói: “Cô đang lấy thân phận gì tới hỏi tôi những vấn đề này? Sau đó tôi có thể xác định có nên nói đáp án với cô hay không.”

Vì khí thế bức người của đối phương, Tần Thanh cũng không ngờ mình lại quật cường đến như vậy. Kỳ thực, trong lòng cô cảm thấy vô cùng chột dạ, như mình đang trộm đồ của người khác nhưng miễn cưỡng lại không chịu nhận tội.

Vạn Triển Đình nghe vậy cười ra tiếng, cô ta cực kỳ ngạo mạn liếc xéo nhìn Tần Thanh, nói: “Không ngờ cô lại đặc biệt như vậy.”

“Khi Vạn Triển Đình tôi hỏi thì không có mấy người dám không trả lời. Nhưng vì anh Vũ Thành, tôi cũng sẽ không tính toán với cô. Thực ra đáp án của cô là gì thì tôi cũng sẽ không thêm đề ý nhưng tôi có thể trả lời câu hỏi của cô. “ Vạn Triển Đình ung dung thông thả nói: “Từ nhỏ, tôi và Tống Vũ Thành đã là thanh mai trúc mã, hai đứa vô tư đùa giỡn như thế. Vì lẽ đó, tôi và anh ấy cũng có thể xem là anh em, cũng có thể xem như bạn bè, đặc biệt tôi còn rất yêu anh ấy.” Khuôn mặt Vạn Triển Đình tỏ vẻ không đáng là gì “Cô cứ cho tôi là tình địch của cô cũng được.”

Tần Thanh nhìn thẳng vào mắt cô ta, giọng bình tĩnh nói: “Nếu như anh ấy cũng yêu thích cô, như vậy xem như là cô cũng tình địch của tôi.”

“Cô cũng đừng lo lắng, tôi không phải có ý muốn đến cướp đàn ông với cô.” Vạn Triển Đình giờ tay trái vỗ tay một cái, hộ vệ đứng phía sau hiểu ý đưa cho cô một chiếc thuốc. Vạn Triển Đình thông dong đốt thuốc, khói thuốc bay lên một tầng mỏng. Cô tiếp tục nói: “Tôi chỉ hiểu kỳ muốn gặp người phụ nữ khiến Tống Vũ Thành yêu thương đến nỗi hôn vía lên mây, muốn xem cô ta có đáng đáp thế nào mà thôi.”

Tần Thanh im lặng không nói gì nhìn chăm chăm người phụ nữ ngồi trước mặt mình, có cảm giác người này giống đàn chị trong giới xã hội đen mà cô vẫn nhìn thấy trong phim truyền hình nhiều tập. Đây là loại người cô chưa , từng gặp. Cô thầm nghĩ thật không hổ danh là con gái của Vạn Cửu gia, hồ phệ sanh hồ tử.

“Cô cảm thấy Tống Vũ Thành là người thế nào?” Vạn Triển Đình đột nhiên hỏi: “Có phải là một người đàn ông sắc sảo chu đáo, toàn vẹn về mọi mặt?”

Tần Thanh không biết tại sao cô ta lại hỏi như vậy nhưng cô cũng bình tĩnh gạt gài.

“Nhìn đàn ông không nên chỉ nhìn ở mặt ngoài.” Vạn Triển Đình nuốt mảy mòi cười nói.

Tần Thanh không hiểu nhìn lại cô ta, chờ cô ta tiếp tục nói.

“Tống Vũ Thành cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của cô chút nào. Cô có biết kết cục của người bạn gái cũ của anh ta thế nào không?” Ánh mắt Vạn Triển Đình lạnh lùng nhìn cô, gần từng chữ một, nói: “Chết oan chết uống.”

Tần Thanh khiếp sợ không gì sánh nổi, nuốt nước miếng, hỏi: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Không có gì.” Vạn Triển Đình cười nhạt nói: “Chỉ muốn thiện ý nhắc nhở cô, yêu anh ta thì đừng nên ra oai, nhất là đừng nên phản bội anh ấy.”

Đầu óc Tần Thanh nhanh chóng nhớ lại chuyện trong quá khứ, Đan Ni Nhĩ từng nói với cô những lời tương tự. Cô tò mò hỏi: “Cô nói Vũ Thành đã giết bạn gái cũ của anh ấy sao?”

“Cũng không thể nói vậy.” Vạn Triển Đình cười nói: “Thực ra người phụ nữ kia đã có một cái chết bất ngờ, bị tai nạn giao thông bất ngờ.”

Sắc mặt Tần Thanh biến đổi đến trắng bệch.

“Tôi không biết cô có đủ can đảm tiếp tục ở bên cạnh anh ta hay không nhưng cô cũng nên cẩn thận trong lời ăn tiếng nói cũng như hành động của mình.” Vạn Triển Đình cầm điều thuốc trong tay, đề xướng và đập tắt nó: “Nếu không có một ngày chết rồi thì cũng không biết lý do tại sao mình lại chết.”

Tần Thanh không biết cuối cùng mình rời khỏi quán cà phê kia làm sao. Cô hốt hoảng đi vào một siêu thị, mua cốc trà sữa và trở về công ty. Sau đó, cô mới nhận ra mình đã trả tiền mà quên cầm theo cốc trà sữa kia.

Sau khi tan ca muộn, Tần Thanh ngồi vào xe Tổng Vũ Thành.

Trong lòng bất an, cô nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục mở miệng nói: “Ngày hôm nay tiểu thư Vạn có tới tìm em.”

“Tiểu thư Vạn nào?” Tổng Vũ Thành chuyển tay lái, thuận miệng hỏi.

Tần Thanh không đáp, chỉ nhìn anh.

Tổng Vũ Thành nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, đột nhiên nhú mày: “Vạn Triển Đình? Là Vạn Triển Đình sao?”

“Vâng.” Tần Thanh thẳng thắn đáp.

“Cô ấy tìm em làm gì? Cô ấy nói gì?” Tổng Vũ Thành hừ lạnh một tiếng, “Thực sự lá gan không nhỏ, lại dám tìm em nữa.”

“Cô ấy nói cô ấy và anh là thanh mai trúc mã.” Tần Thanh thăm dò nói.

“Vậy sao? Khi còn bé, chơi cùng nhau thì gọi là thanh mai trúc mã à?” Giọng Tổng Vũ Thành tỏ vẻ không thích.

“Cô ấy nói quan hệ giữa cô ấy và anh rất tốt.”

Tổng Vũ Thành quay đầu nhìn Tần Thanh, hỏi: “Em thấy anh giống loại người khi còn bé có thể cùng con gái chơi đùa sao?”

Tần Thanh sửa lại: “Cô ấy nói cô ấy yêu anh từ nhỏ rồi.”

Tổng Vũ Thành giả vờ cười đắc ý nói: “Phụ nữ yêu anh rất nhiều.” Anh đưa tay kéo tay Tần Thanh, dùng sức nắm chặt “Nhưng anh chỉ một mực yêu thích một mình em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Edit : Sóc Là Ta

Tần Thanh nhìn phản ứng này của anh, trong lòng không diễn tả mình có bao nhiêu cảm xúc với anh.

Tổng Vũ Thành kiêu ngạo nói: “Em yên tâm, anh sẽ không để cô ấy lại xuất hiện trước mặt em nữa.”

“Dù gì cô ấy cũng là con gái của Vạn Cửu Gia, anh cũng phải nể tình một chút.” Tần Thanh cũng mau chóng khuyên nhủ anh.

“Chuyện gì cũng được.” Giọng Tổng Vũ Thành kiên quyết nói: “Nhưng chuyện này thì không được.”

Tần Thanh nhìn sắc mặt anh, bỗng nhiên trong lòng vang lên tiếng “ầm ầm” như báo trước có điều chẳng lành sắp xảy ra.

Tổng Vũ Thành giơ tay vuốt mặt cô, cười nói: “Em căng thẳng gì chứ? Anh cũng không có giết cô ấy mà, anh chỉ muốn làm sáng tỏ việc này thôi. Anh vốn không có gì mập mờ với cô ấy cả.”

“Phụ nữ một khi đã yêu thì không chuyện gì có thể ngăn cản họ được.” Tần Thanh nhắc nhở nói.

Tổng Vũ Thành cười: “Em cho rằng người khác sẽ giống em cả sao.” Anh dừng lại một chút, cũng không nói thêm gì nữa. Tần Thanh bối rối nhìn anh.

“Em và anh đều giống nhau, yêu có chút... “ Tổng Vũ Thành suy nghĩ một chút rồi nói: “Cố chấp.”

“Cố chấp sao?” Tần Thanh có chút khở sở nói “Anh .không hy vọng em như vậy, đúng không?”

“Khi anh đã yêu ai thì tuyệt đối không hối hận.” Tổng Vũ Thành bình tĩnh nói.

Sau khi dùng cơm tối xong, từ quán cơm bước ra, Tần Thanh muốn đi dạo. Vì vậy cô kéo Tống Vũ Thành vào một hoa viên, hai bên có cây xanh bao phủ, chia giao thông thành hai luồng.

Hoa viên tuy không lớn nhưng hoa cỏ tươi tốt, ở giữa có rất nhiều cha mẹ dẫn con mình đến đây vui chơi. Cách đó không xa, một bé gái tầm ba, bốn tuổi vui sướng thổi bong bóng xà phòng, chung quanh còn có một đám trẻ khoảng chừng năm đứa trẻ cũng chơi đùa cùng nhau. Cảnh tượng dễ thương ồn ào nhắc cô nhớ tới tuổi thơ ấu của chính mình.

Tần Thanh nhìn cảnh tượng đó, đột nhiên sinh ra một loại tình cảm khác. Cô kéo tay Tống Vũ Thành, hỏi: “Anh có thích trẻ con không?”

Tống Vũ Thành sâu sắc nhìn cô một cái, lại giơ tay sờ mặt cô: “Có lạnh không?”

Tần Thanh ngửa đầu nhìn anh, cũng không hề trả lời.

Lúc này, một khinh khí cầu xẹt qua trước mặt cô, cô nhanh tay bắt được nó.

Một đứa bé trai chạy tới, bên cạnh là mẹ nó cũng cùng đi. Bé trai đứng bên cạnh Tần Thanh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lên, mềm mại nói: “Dì à, khí cầu là của con.”

Tần Thanh cúi người ngồi xuống, đặt khinh khí cầu vào trong tay bé trai kia. Sau đó nắm tay nhỏ bé ị của cậu, trìu mến nói: “Con thật đáng yêu.”

Mẹ bé trai đứng bên cạnh nói cảm ơn, sau đó liếc nhìn Tống Vũ Thành đang đứng bên cạnh Tần Thanh, đột nhiên thờ dài nói: “Hai người là vợ chồng sẽ sống đến răng long đầu bạc thôi.”

Tần Thanh nghe xong, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Cô xoay người nhìn về phía Tống Vũ Thành, chỉ thấy Tống Vũ Thành nhếch khóe miệng lên mỉm cười đáp lễ.

“Cũng không còn sớm, chúng ta về nhà thôi.” Anh kéo Tần Thanh đi về hướng đỗ xe.

Xe cũng rất nhanh chóng đậu dưới lầu, nơi Tần Thanh ở trọ.

Tống Vũ Thành cũng cùng xuống xe với cô.

Tần Thanh khách khí nói: “Em lên một mình được rồi, anh cũng về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Đột nhiên Tống Vũ Thành hỏi: “Cũng sắp đến Tết, em dự định làm gì?”

Tần Thanh chần chờ nói sơ qua: “Em cũng còn chưa nghĩ ra.”

Tống Vũ Thành lại hỏi: “Vậy em ăn Tết vào những năm trước như thế nào?”

“Mấy năm trước sao? Mấy năm gần đây em đều ăn Tết trong trường học.” Ánh mắt Tần Thanh âm u: “Thực ra ngày tết rất dễ chịu, hết ăn rồi ngủ. Tết cũng sẽ nhanh chóng qua thôi.”

Tống Vũ Thành đặt tay mình lên tay cô, nói: “Năm nay em hãy cùng ăn tết với anh, em có dự định gì không?”

Tần Thanh đắm đuối nhìn anh, mỉm cười đáp: “Chỉ cần ở cùng anh thì việc gì cũng sẽ ổn.”

“Em có muốn đi du lịch không?” Tống Vũ Thành ôn nhu nói: “Chúng ta có thể đi du lịch ở nước ngoài, em muốn đi đâu cũng được.”

Tần Thanh vẫn trả lời như cũ: “Chỉ cần ở cùng với anh, dù ở đâu làm gì cũng được.”

Tống Vũ Thành mỉm cười ôm cô vào lòng ngực rắn chắc của mình.

Hôm nay là ngày giao thừa, tuy như thường lệ mọi người trong công ty vẫn đi làm bình thường, nhưng rõ ràng các đồng nghiệp đang rất buồn rầu, khổ sở. Các công ty khác đã xin nghỉ gần hết, có người lục đục kéo nhau về quê ăn Tết mà họ thì vẫn vậy. Những người còn lại cũng đang suy nghĩ, tết đến sẽ đi nơi nào hưởng thụ. Vì lẽ đó, năng suất làm việc không còn cao như bình thường nữa.

Lúc này Tần Thanh cảm thấy trong lòng sung sướng, sung sướng vì mình có thể cùng nhau ở bên cạnh Tống Vũ Thành ăn tết. Hai ngày nay, cô vẫn không gặp được Tống Vũ Thành. Cô nghĩ lúc này anh ấy hẳn là rất bận rộn, nhưng hôm nay cô nhất định sẽ gặp được anh.

Đang suy nghĩ miên man, điện thoại ở trên bàn bỗng reo lên khiến những người đang đứng ở hành lang gần đấy cũng liếc mắt nhìn cô. Tần Thanh cũng nhanh chóng bắt điện thoại lên nhìn, đến khi thấy màn hình hiển thị tên người gọi đến thì trên mặt cô bỗng nở nụ cười tươi tắn.

“Bây giờ em có đi được chưa?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Chưa được, chưa đến giờ tan ca.” Giọng Tần Thanh ảo não đáp.

“Bộ phận em làm việc có vẻ nghiêm túc đấy.” Tổng Vũ Thành nói trong điện thoại: “Hôm nay sau khi các bộ phận khác tan việc, các trưởng phòng cũng có thể tự làm báo cáo.”

“Em cũng hy vọng bây giờ có thể rời khỏi đây.” Tàn Thanh thuận miệng nói.

Tổng Vũ Thành cười lớn trong điện thoại: “Vậy em bỏ chạy đi.”

Lúc này Tàn Thanh cũng không có tâm tình đùa giỡn, thật lòng đáp: “Vậy cũng không được, người khác sẽ cho rằng em làm việc không có trách nhiệm, cho rằng em không muốn làm nữa.”

“Tốt lắm, vậy em cứ bận rộn như vậy đi.” Tổng Vũ Thành cúp điện thoại.

Tàn Thanh vẫn giữ điện thoại, tâm tư có chút rối loạn.

Lại nhìn những bảng biểu kia mà lòng rối loạn như tơ vò, tim đập nhanh càng lúc càng mạnh.

Tàn Thanh ngồi trên ghế mà linh hồn còn chưa trở về vị trí cũ. Đến khi nghe tiếng mở cửa của phòng làm việc, cô mới ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt trong nháy mắt bị đông cứng lại.

Tổng Vũ Thành vẫn không nhìn chung quanh, trực tiếp đi vào phòng trưởng phòng nhưng chưa tới ba phút liền đi ra mà phó phòng cũng tươi cười bước ra theo sau.

Tất cả các đồng nghiệp cùng đứng dậy lễ phép chào hỏi, Tổng Vũ Thành ôn hoà cười đáp lại, dáng vẻ nho nhã lễ độ, hình tượng hòa ái dễ gần.

Tổng Vũ Thành đi rồi, phó phòng cũng trở về khu làm việc, vỗ tay nhắc nhở nói: “Ngày hôm nay tới đây thôi, mọi người dọn dẹp xong thì có thể về nhà. Tiền thưởng cuối năm cũng được chuyển đến thẻ của mọi người rồi, chúc mọi người ăn Tết vui vẻ.”

Các đồng nghiệp ai nấy đều hoan hô lên.

Tan ca, Tàn Thanh cũng đi theo các đồng nghiệp vào thang máy, sau đó bước ra cửa chính công ty. Khi đi đến cổng chính, mọi người chúc tết lẫn nhau và tan ra, ai về nhà nấy.

Tàn Thanh cầm điện thoại di động, đang suy nghĩ mình có nên gọi điện thoại trước cho Tổng Vũ Thành hay không thì anh gọi điện thoại tới.

“Giờ có thể đi được chưa?” Giọng Tổng Vũ Thành vui vẻ hỏi.

“Có thể rồi, giờ em đang đứng ở cổng chính công ty đây.” Tàn Thanh sung sướng đáp.

“Vậy trước tiên em đến phòng làm việc của anh và chờ anh một lúc.”

Tàn Thanh quay trở lại thang máy đi thẳng tới đến tầng sáu phòng hai, cô cẩn thận từng li từng tí bước từng bước một ra khỏi thang máy. Đập vào mắt cô chính là một gian phòng rộng lớn, cũng không thấy chiếc bàn làm việc nào ở bên trong cả, trần nhà rất cao. Khắp phòng trông thật lạnh lẽo, cảm giác rất trống trải. Bên trái có một cánh cửa gỗ màu đỏ, cô đi tới và gõ nhẹ một cái.

“Mời vào” Giọng Tổng Vũ Thành bên trong truyền ra.

Tàn Thanh đẩy cửa ra, trước mắt chính là một cửa sổ rộng lớn được làm bằng kính, mà lúc này Tổng Vũ Thành đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ sau bàn làm việc.

“Anh còn có một cuộc họp hội nghị qua video, em chờ anh một chút.” Tổng Vũ Thành ách nói.

Tàn Thanh đi tới, cũng cười nói: “Em có thể giúp gì anh không?”

“Làm giúp anh một ly cà phê đi! Anh đã cho thư ký về rồi, em muốn uống gì cũng có thể làm.” Tổng Vũ Thành nói.

Tàn Thanh đi ra ngoài, tìm được phòng trà nước. Đợi cà phê cháy hết, cô pha cho anh một cốc và cầm ly cà phê trở về.

Lần thứ hai bước vào, cô nhìn thấy Tổng Vũ Thành đang đối diện màn hình máy vi tính nói tiếng Anh.

Cô nhẹ nhàng để ly cà phê trên bàn anh và xoay người ngồi trên ghế salon ngay bàn tiếp khách. Cô lấy điện thoại di động ra lên mạng, mở blog ra thì thấy các bạn học thời đại học đang phát tin.

Đã lâu cô không lên blog, nếu có xem, cũng chỉ xem sơ qua. Lúc này, cô đột nhiên hứng thú, đăng lên tường bốn chữ “Tàn xuân hạnh phúc”. Sau đó, Đại Lưu, Ari, Băng Tỷ cũng bình luận. Một lát sau, Dương Tấn cũng bình luận bốn chữ giống như cô phía bên dưới.

Đột nhiên Tàn Thanh nhận ra cũng đã lâu mình không có liên lạc với Dương Tấn. Từ khi thay đổi số điện thoại, cô hầu như không liên lạc với cậu ấy. Nếu bây giờ, muốn liên lạc cô cũng không biết có thể nói gì. Quan hệ giữa người và người, có lúc khó xử như vậy. Sau khi vật đổi sao dời, lại không thể trở về tình nghĩa như trước được nữa.

Phía sau đột nhiên có người đưa đầu đến. Tống Vũ Thành rí bên tai cô, đồng thời nhẹ nhàng hôn lên gò má cô, nói: “Nhìn gì mà nhập thần như thế?”

Tần Thanh nghiêng đầu nhìn anh: “Anh xong chưa?”

Tống Vũ Thành gật đầu: “Chúng ta đi thôi.”

“Không phải bây giờ bên đó đang là nửa đêm sao?” Tần Thanh chỉ vào máy tính mà Tống Vũ Thành mới vừa hội họp.

“Đúng vậy.” Tống Vũ Thành vừa mặc áo khoác vừa đáp. Anh liếc nhìn về mặt vô cùng nghi hoặc của Tần Thanh, cười nhạt nói: “Thì sao? Bọn họ ban đêm thì chúng ta ban ngày và ngược lại. Ai yếu thế hơn thì phải thỏa hiệp nhân nhượng.”

Hai người cùng đi tới bãi đậu xe ở tầng hầm.

Tần Thanh hoảng hốt nhớ lại hỏi: “Đúng rồi, khi này anh đến phòng làm việc của em để làm gì?”

“Không làm gì cả.” Tống Vũ Thành cũng đang khởi động xe.

“Anh không nhắc đến em chứ?” Tần Thanh có chút kinh hoảng hỏi.

Tống Vũ Thành chuyển động tay lái, đậu xe trên mặt đường cũng không hề trả lời cô.

Tần Thanh hơi ảo não nói: “Anh làm như vậy thì sau này em làm việc thế nào? Nếu bị đồng nghiệp đối xử đặc biệt, em sẽ rất lúng túng, rất không dễ chịu.”

Lúc này Tống Vũ Thành mới nhìn sang, đáp: “Anh không đề cập gì đến em cả, chỉ tùy tiện tán gẫu vài câu về chuyện làm ăn. Tệ nhất là nói ngày hôm nay có thể nghỉ sớm một chút.”

Tần Thanh hiểu lầm anh nên không dám cười cợt nữa.

Tống Vũ Thành dẫn cô vào một siêu thị. Đó là siêu thị do Đức đầu tư và xây dựng mà lúc này trong siêu thị cũng không quá đông người.

Tống Vũ Thành đưa xe đẩy cho Tần Thanh, chính mình cũng đẩy một chiếc.

Sau khi mua trứng sữa, Tống Vũ Thành đẩy xe lên khu bán đồ ăn vặt, cũng tiện tay bỏ khoai tây chiên cùng những thực phẩm bánh kẹo bỏ vào trong xe đẩy của Tần Thanh.

Tần Thanh kinh ngạc nhìn lên những thứ Tống Vũ Thành vừa thả vào, hỏi: “Những thứ này là mua cho ai?”

“Đương nhiên là mua cho em.” Tống Vũ Thành rất tự nhiên đáp: “Em không thích sao? Con gái đều thích ăn những đồ ăn vặt này mà.”

Tần Thanh nháy mắt thấy anh, hồi lâu mới gật đầu: “Thích lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit : Sóc Là Ta

Đem đồ đồ lớn nhét vào đuôi xe, hai người lại tiếp tục lái xe trên đường.

“Đói bụng không? Muốn ăn cái gì?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Ăn cháo được không?” Tần Thanh suy nghĩ một chút nói.

“Bữa tối ăn cháo? Đêm giao thừa ăn cháo sao?” Giọng Tống Vũ Thành thể hiện không ít kinh ngạc.

“Ừm, ăn cháo với sủi cảo, có được không?” Tần Thanh cười đáp.

Tống Vũ Thành thoải mái gật đầu nói: “Được.”

Xe rất nhanh đi tới chỗ Tống Vũ Thành đã đặt từ trước. Sau khi ăn uống, cuối cùng Tần Thanh cũng cảm thấy nhẹ nhõm bước ra khỏi quán.

Sau đó, xe đi thẳng ra vùng ngoại ô, Tần Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy dần dần ít xe chạy trên đường phố, không nhận được hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Sao vậy? Sợ sao?” Tống Vũ Thành cười hỏi.

“Đương nhiên là không.” Tần Thanh nói chắc như đinh chém sắt.

Tống Vũ Thành sùng nịnh đưa tay vỗ đầu cô: “Đến nơi thì biết.”

Bầu trời bốn phía thỉnh thoảng có nhiều cây cột pháo hoa, bay lên rực rỡ đến loá mắt. Hai tay Tần Thanh chống đỡ lên cửa sổ xe, thỉnh thoảng mở miệng khen ngợi và thán phục. Mà trên mặt Tống Vũ Thành cũng vui vẻ cười tươi. Toàn bộ thế giới lúc này như hiện ra một mảnh sung sướng an lành.

Xe tiến vào khu biệt thự Thụy Phú bên dưới ngọn núi, anh lái vào một ngôi nhà nhỏ ba tầng trong viện. Cửa viện mở ra đồng thời có một đôi trung niên chạy tới. Họ chính là người do Tống Vũ Thành thuê để chăm coi quanh năm ở khu biệt thự này.

Người đàn ông cung kính bước tới mở cửa xe cho Tần Thanh, sau đó lại lái xe thay Tống Vũ Thành đỗ vào gara.

Tống Vũ Thành kéo Tần Thanh đi vào phòng khách trên tầng một. Ngôi nhà được trang trí theo lối kiến trúc Châu Âu trông thật trang nhã cao quý.

Tần Thanh đi tới lò sưởi, chỉ vào nói: “Em thích cái này, có thể đốt lửa lên không?”

Tống Vũ Thành cười gạt đầu, lập tức dẫn dò hai người kia đi làm.

Lửa cũng nhanh chóng được đốt lên, Tần Thanh đứng một bên nhìn thấy ngọn lửa nhảy nhót, trong lòng cảm thấy ấm áp lạ lùng.

Một mình Tần Thanh bước lên tham quan từ lầu một đến lầu ba. Lên đến lầu ba, cô bị hấp dẫn bởi chiếc đàn piano được trang trí với đường nét trôi chảy màu nhũ bạch. Cô đứng yên đó nhìn thật lâu không thể dời ánh mắt nhìn nơi khác được.

Tần Thanh bước xuống lầu, nhìn thấy Tống Vũ Thành đang đứng nghe hai người trông coi nơi này trình bày công việc, sau đó hai người kia cũng lui về lầu một nghỉ ngơi.

Tần Thanh đứng ngay cửa thang gác hỏi: “Hôm nay chúng ta ở đây sao? Em có thể tùy ý chọn phòng nào cũng được hết hả?”

Tống Vũ Thành nhìn cô, thoáng gạt đầu. Tần Thanh vui vẻ chạy lên lại lầu ba, chọn một phòng có thể nhìn ngắm núi. Đến khi cô từ phòng tắm bước ra thì cũng đã gần mười hai giờ. Tần Thanh mặc bộ đồ ngủ có thể giữ ấm thân thể mình đứng trước cửa sổ. Bầu trời ngoài cửa sổ thật bao la, giữa bầu trời thỉnh thoảng có một đóa hoa hình khối tỏa ra ngày càng nhiều. Cách đó không xa, trên đỉnh núi còn có ngọn đèn như ẩn như hiện, lấp lóe ánh hào quang giữa bầu trời đen kịt tối tăm, xa xưa mà mông ảo.

Tần Thanh sung sướng thở phào một hơi.

Tống Vũ Thành bước vào, chỉnh điều hòa lên cao mấy độ nữa. Sau đó, anh đi tới phía sau Tần Thanh ôm eo cô, kéo cô vào lồng ngực mình. Tần Thanh nghiêng đầu, say sưa ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn gần ngay trước mắt mình.

Tống Vũ Thành dùng cằm chống đỡ trán cô: “Nghĩ gì mà đến nỗi nhập thần như thế?”

Tần Thanh đưa tay, nhẹ nhàng vuốt gò má Tống Vũ Thành, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Lúc tốt nghiệp, lớp em tổ chức cắm trại chính là trên đỉnh núi này.”

Tống Vũ Thành cười: “Anh biết, lúc đó em còn đựng phải anh nữa mà.”

Tần Thanh kinh ngạc: “Anh vẫn nhớ sao?”

“Anh nhớ lúc đó em bị té đến nỗi bị thương ở đầu gối, đau đến nỗi lòng mảy muiu chát nhưng vẫn cắn răng không than thở tiếng nào.” Tống Vũ Thành nói xong thì nhẹ nhàng hôn lên môi Tần Thanh.

“Thực sự, lúc đó anh thấy chết mà không cứu sao?” Tần Thanh oán trách nói: “Lúc đó, anh nên ôm em đi, diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân mới phải.”

“Anh cũng muốn như thế lắm chứ.” Tống Vũ Thành cười lớn, tự biện hộ cho mình, nói: “Nhưng một nhóm bạn học của em vây quanh, cuối cùng em nói không có chuyện gì thì họ mới thôi. Mà lúc đó anh cũng không thể mang em đi đâu được.”

Tần Thanh vẫn biết lúc đó chắc chắn anh không nghĩ như vậy nhưng cô vẫn không quan tâm cười hôn trả lại anh: “Tha cho anh.”

Tống Vũ Thành nhẹ giọng nói: “Hãy kể cho anh nghe chuyện em lúc còn nhỏ được không?”

“Kể về việc gì?” Tần Thanh đang ở trong lồng ngực của anh, lắc lư thân thể qua lại nói: “Trí nhớ em không được tốt, giờ đã quên hết rồi.”

Tống Vũ Thành không hỏi lại, hai người đồng thời nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Em muốn xem tiết mục đón giao thừa cuối năm.” Trầm mặc một lát sau, Tần Thanh đột nhiên vui mừng nói.

Tổng Vũ Thành buông cô ra, đi đến mở TV trên tường. Trong màn ảnh, sau khi ca khúc sôi động kết thúc, người chủ trì cũng hét vang lên, tuyên bố đã đến thời khắc giao thừa.

Vừa nghe tiếng chuông, Tần Thanh vui sướng nghĩ lại những gì xảy ra trong năm qua. Lúc này, Tổng Vũ Thành không biết từ nơi nào lấy ra chiếc hộp vuông, đưa tới trước mặt Tần Thanh nói: “Tặng quà đầu năm cho em”

Tần Thanh mỉm cười nhận lấy: “Đây là cái gì?” Cô mở chiếc hộp kia ra, bên trong là một sợi dây chuyền bằng kim cương sáng óng ánh. Tần Thanh bình tĩnh nhìn nó hồi lâu như đang suy nghĩ điều gì.

“Không thích sao?” Tổng Vũ Thành đứng bên cạnh hỏi.

“Rất thích, cảm ơn anh!” Tần Thanh đứng dậy đi tới túi xách của mình, cũng lấy ra một chiếc hộp không lớn lắm, nói: “Em cũng đã chuẩn bị món quà cho anh.” Về mặt cô hơi bối rối “Em sợ không vừa ý anh nên không muốn lấy ra.”

Tổng Vũ Thành trực tiếp đưa tay cầm lấy: “Quà em tặng sao lại không vừa ý đây?” Anh mở chiếc hộp ra, đó là một chiếc cà vạt màu tím. Từ nhỏ đến giờ, đây là món quà Tần Thanh mua có giá xa xỉ nhất.

“Anh thích không?” Tần Thanh nhỏ giọng hỏi.

“Rất thích.” Tổng Vũ Thành mỉm cười đeo cà vạt vòng lên cổ áo mình “Em thất dùm anh.”

Tần Thanh đưa tay cầm cà vạt, hoạt động trên cổ anh hồi lâu, cuối cùng ngượng ngùng nói: “Em chỉ biết thắt khăn quàng đồ thôi.”

Tổng Vũ Thành mỉm cười hôn trán cô, nói: “Em cứ từ từ học.”

“Đúng rồi.” Ánh mắt Tần Thanh tỏa sáng nói: “Bên ngoài có để Piano, anh đánh đàn cho em nghe được không?”

“Được!” Tổng Vũ Thành thoải mái đáp.

Tổng Vũ Thành ngồi vào trước cây đàn dương cầm, động tác rất quen thuộc mở nắp đàn, ngón tay thon dài lạc trên phím đàn. Ánh mắt anh chứa đựng yêu thương nhìn Tần Thanh, thấp thoáng bắn ra tia lửa xanh lam ấm nóng khiến Tần Thanh say đắm nhìn anh.

Diễn tấu, làn điệu đột nhiên biến đổi, đổi thành một nhạc khúc khác. Tần Thanh nghe giai điệu này có chút quen tai. Cuối cùng cô mở miệng hát thành lời:

“Em thật sự cố ý

Cố ý vì anh diễn xuất một vở kịch

Kết cục là bi thương hay vui vẻ

Có sóng to gió lớn, mưa gió bão bùng

Thì em tuyệt đối cũng không muốn phụ anh

Lòng em đang thật sự rung động

Thật sự rất yêu anh”

...

Ca khúc kết thúc, dưới ánh đèn dịu dịu, một đôi nam nữ mê luyến thâm tình ôm hôn nhau có ánh trăng làm chứng. Ánh trăng cũng lạnh lẽo chiếu vào phòng ngủ, chiếu vào hai thân thể trắng như tuyết trên chiếc giường lớn kia.

Tổng Vũ Thành nằm nghiêng bên cạnh Tần Thanh, đưa tay vuốt tóc cô sang một bên, động tác trìu mến đến cực điểm. Tay anh dần dần trượt xuống, đến nơi có vết tích nơi ngực cô, vết tích màu hồng nhạt có ánh trăng làm chứng có biết bao vẻ đẹp cùng say đắm lòng người.

“Lúc đó có phải đau lắm không?” Tổng Vũ Thành thương tiếc hỏi.

Tần Thanh gật đầu, nói thật: “Rất đau.”

Tổng Vũ Thành không nói gì, cau mày nhẹ nhàng xoa vết tích do anh gây ra.

Tần Thanh nhìn vào ánh mắt của Tổng Vũ Thành, thấp thòm hỏi: “Có phải là rất khó coi?”

Tổng Vũ Thành lắc đầu: “Lần trước khi nhìn thấy nó, anh chưa có dũng khí hỏi em có đau hay không?”

Tần Thanh cười: “Anh trông không giống dạng người nhẹ dạ cả tin đến thế chứ.”

“Đừng đấy!” Tống Vũ Thành tán đồng gật đầu “Ồ bên cạnh em, anh đều thay đổi.” Anh dừng một chút “Bởi vì em không giống những người khác.”

“Không giống ở điểm nào?” Tần Thanh lập tức hỏi.

“Em “ Tống Vũ Thành đáp một cách rất khó khăn “là độc nhất vô nhị.”

Anh lại cúi đầu, dùng môi mình nhẹ nhàng áp lên vết tích khi nãy, lẩm bẩm tự trách: “Là anh sai, tất cả đều tại anh.”

Tần Thanh cảm thấy nhộn nhạo, nâng đầu anh lên, nói: “Việc này không thể trách anh, lúc đó anh...”

Tống Vũ Thành ngăn cô: “Là anh sai, nếu xảy ra lần nữa, anh chắc chắn sẽ không làm như vậy.”

Tần Thanh nhìn anh cười, cười ngọt ngào: “Trên người em có thể lưu lại dấu ấn của anh, em vui vẻ chấp nhận.”

Tống Vũ Thành lại hôn cô lần nữa, ôm chặt cô trong lòng mình, dịu dàng hôn lên môi cô. Còn Tần Thanh ôm chặt lưng anh, cảm giác mình sắp chết chìm trong biển nhu tình, cứ muốn triền miên dây dưa bên anh suốt cuộc đời này.

Ánh trăng êm ái xuyên thấu vào phòng, lướt qua rèm cửa sổ tiến vào phòng ngủ. Ánh sáng màu bạc chiếu thẳng lên đôi nam nữ đang triền miên trên giường như một minh chứng cho tình yêu. Hình ảnh này duyên dáng như một tác phẩm hội họa.

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, hai người đều nằm lại trên giường không đành lòng ngồi dậy. Tần Thanh nằm trong lòng ngực Tống Vũ Thành hỏi: “Sao ở đây anh lại có... cái kia?”

Tống Vũ Thành nhắm mắt lại, trầm mặc một hồi lâu mới đáp: “Vẫn nên có.”

Tần Thanh giương mắt nhìn anh, trong lòng có chút nghi vấn nhưng cũng không hỏi ra miệng.

“Em yên tâm, trừ em ra, anh không có người phụ nữ nào khác cả.” Tống Vũ Thành ôm cô, bình tĩnh nói: “Anh cũng không phải người tùy tiện như vậy.”

Tần Thanh vội vàng nói: “Em không phải có ý này.”

“Em không suy nghĩ bấy bạ là tốt rồi.” Tống Vũ Thành nói xong, đứng dậy mặc quần áo, cũng gọi điện thoại dặn dò người hầu ở lầu một chuẩn bị điểm tâm

Sau khi dùng điểm tâm xong, Tống Vũ Thành đi tới thư phòng ở lầu hai, Tần Thanh thì lại lên ban công ở lầu ba ngắm cảnh.

Ngày hôm qua, sau khi ra khỏi công ty, cô liền tắt máy điện thoại đi động. Hôm nay cô vừa mới mở điện thoại thì liền có hàng loạt tin nhắn đến. Tần Thanh chậm rãi đọc từng tin tức một, mỗi tin đều là lời chúc phúc năm mới thật lòng từ các người bạn của cô. Trong đó cũng có một tin nhắn là của Lục Kiếm Thăng. Tần Thanh suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho anh ta.

“Này, Tần Thanh, em chịu gả cho anh rồi sao?” Sau một khoảng thời gian chờ đợi, giọng nói của Lục Kiếm Thăng có chút phấn khởi truyền đến.

“Đừng mơ, vì ngày hôm qua không nhận điện thoại của anh nên hôm nay tôi điện thoại cho phải phép thôi.” Tần Thanh có chút hối hận nói.

“Em biết anh đang ở đâu không?” Giọng Lục Kiếm Thăng có chút vui vẻ nói: “Anh đang ở Prague, giáo đường ở đây rất tuyệt, chúng ta có thể cử hành hôn lễ ở đây.”

Phản ứng đầu tiên của Tần Thanh là xem lại điện thoại di động của chính mình, giật mình trả lời: “Không thể, điện thoại di động của tôi không thể kết nối quốc tế mà.”

Lục Kiếm Thăng lại ha ha ở đầu dây bên kia: “Em cảm thấy kết hôn ở Prague thế nào? Nghe nói đó là nơi rất nhiều phụ nữ tha thiết ước mơ đấy.”

Tần Thanh cẩn thận nghe giọng điệu của Lục Kiếm Thăng, dường như thoang thoảng đâu đó còn có tiếng nhạc, lại nghe được giọng phụ nữ đang làm nũng nói: “Anh muốn đi Prague với ai, nếu đi thì anh chỉ có thể đi với em mà thôi.”

Tần Thanh nghe điện thoại không nhìn được cười, cô cũng nhanh chóng nói: “Không quấy rầy anh nữa, chúc anh năm mới vui vẻ.” Nói xong cô cũng lập tức cúp điện thoại.

Tần Thanh cầm điện thoại di động từ trên ghế đứng lên, đi tới sân thượng nhìn xa xa núi non hùng vĩ thật tươi đẹp. Thật ra cô còn có một người mà cô nhất định phải liên lạc.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit : Sóc Là Ta

Điện thoại vang lên hồi lâu, mẹ Tần mới tiếp. Hai mẹ con lúng túng hỏi thăm nhau vài câu. Quả nhiên năm nay mẹ Tần lại cùng dương đi nơi khác để ăn tết. Mấy năm trước cũng như thế.

Từ trước tới nay, Tần Thanh vẫn khó có thể lý giải được, vì sao mình vẫn luôn coi thường người mẹ này. Nếu không phải bà đều đặn gửi tiền cho cô đúng lúc thì chắc cô cũng không còn nhớ mình thật sự còn một người mẹ trên cõi đời này.

Trong đầu có nhận thức như vậy cũng có lúc khiến Tần Thanh đau khổ không dứt, nhưng lúc này cô cũng không có thời gian đau khổ và tự trách vì lòng cô đã có một thứ tình cảm khác che lấp.

“Nhìn gì vậy?” Phía sau truyền đến giọng nói của Tống Vũ Thành.

Lúc Tần Thanh xoay người lại thì Tống Vũ Thành đã đi tới trước mặt cô. Anh quét mắt nhìn chiếc điện thoại di động trong tay Tần Thanh, cũng không có hỏi gì cả.

Tần Thanh chủ động nói: “Em vừa điện thoại cho hai người.”

Tống Vũ Thành lại nói: “Hôm nay trời rất đẹp, em có muốn đi leo núi không?”

Tần Thanh vẫn nói: “Em mới vừa gọi điện thoại cho mẹ em.”

Tống Vũ Thành chỉ xuống, nói: “Chỉ còn chừng mấy ngày nghỉ, em muốn đi đâu?”

Trong lòng Tần Thanh thoáng hiện một tia nghi hoặc và khở sở, cô hỏi: “Tại sao từ trước đến giờ, anh không hỏi về gia đình của em? Cũng không hỏi gia đình em gồm có những ai? Không hỏi mẹ em ra sao?”

Tống Vũ Thành xin lỗi cười cười: “Mẹ em thế nào? Chúng ta có thể đi gặp bà ấy, anh muốn cảm ơn bà đã nuôi em khôn lớn. Bà hiện đang ở đâu?”

Về mặt Tần Thanh âm u: “Bà rất khỏe, đang nghỉ dưỡng ở Hải Nam. Chúng ta cũng đừng quấy rầy bà.”

“Chúng ta đi Hokkaido, được không?” Tống Vũ Thành đề nghị.

“Đi Nhật Bản sao?” Tần Thanh kiên quyết lắc đầu, nói: “Em không đi.”

“Hay là bán đảo quốc tế Hàn Quốc thì sao?” Tống Vũ Thành lại đề nghị lần thứ hai.

“Em chỉ muốn hai chúng ta đến nơi nào đó yên tĩnh, chỉ có hai người chúng ta.” Tần Thanh cười nói: “Bây giờ chúng ta không thể ra nước ngoài được.” Cô than thở buông tay, nói tiếp: “Bởi vì em không có hộ chiếu.”

“Tết năm sau, anh sẽ làm hộ chiếu cho em.” Tống Vũ Thành nói nhỏ đến mức không ai có thể nghe được: “Sau đó anh sẽ dẫn em đến một nơi thật yên tĩnh.”

Buổi chiều hai người đi dạo xung quanh, Tần Thanh hơi mệt chút nên cũng không leo núi. Trờ lại biệt thự, Tần Thanh ngồi trên ghế salông trong phòng khách. Cô nhìn ngọn lửa trong lò sưởi, tỏ vẻ rất thích thú.

“Ngày mai chúng ta đi xem kịch được không?” Tống Vũ Thành từ phòng bếp đi ra hỏi.

“Được.” Tần Thanh lập tức hứng thú, nói: “Là kịch gì?”

Tống Vũ Thành nghĩ một hồi nói: “Rap Nhân Dân có diễn vở ‘Lôi Vũ’”

“Sao?” Tần Thanh nhất thời mất hứng, đáp: “Sao lại xem kịch đó? Không có vở kịch khác sao?”

“Không thích vở kịch này sao?” Tống Vũ Thành chăm chú hỏi.

“Nội dung vở kịch đã sớm biết nên xem rất chán.” Tần Thanh thuận miệng đáp.

“Vậy em cảm thấy nội dung vở kịch được không?” Tống Vũ Thành ngồi bên cạnh, đưa cho cô chai nước.

“Cũng không thể nói được hay không, chỉ là vở kịch gia đình thôi.” Tần Thanh cầm chai nước để lên bàn, lại cầm quả táo lên gọt.

“Vậy em thích nhân vật nào nhất?” Tống Vũ Thành giống như cảm thấy rất hứng thú với vở kịch này.

Tần Thanh cũng không thèm đề ý đáp: “Nhân vật nào cũng không thích.” Cô dừng dưới lại bổ sung “Em ghét nhất là Chu Bình.”

“Tại sao?” Tống Vũ Thành nhìn cô hỏi.

“Một người đàn ông lại đồng thời có hai người phụ nữ.” Tần Thanh thể hiện khuôn mặt chán ghét nói “Thật buồn nôn!”

“Vậy nếu như anh ta chỉ ở bên cạnh Tứ Phượng thôi thì sẽ là người tốt sao?” Tống Vũ Thành tiếp tục hỏi.

Tần Thanh gọt xong trái táo đưa cho anh, nói: “Sự thực chứng minh nếu anh ta chỉ có Tứ Phượng thôi thì anh ta cũng không phải người tốt.”

Tống Vũ Thành lại hỏi: “Tuồng tượng một chút, nếu như anh ta chỉ có mình Tứ Phượng thì chẳng phải tình yêu của bọn họ rất đẹp sao?”

Tần Thanh cảm thấy buồn cười nhìn về phía Tống Vũ Thành: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Tống Vũ Thành cười cười: “Tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Tần Thanh làm ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau nói: “Không thể tuồng tượng ra được, những kẻ đáng ghét dù có làm điều gì tốt thì em nhìn cũng không vừa mắt.”

Lúc này đột nhiên Tống Vũ Thành có điện thoại, tiếng chuông reo vang khiến cuộc đối thoại của họ bị gián đoạn.

“Xin lỗi em, anh nghe điện thoại một chút.” Tống Vũ Thành nói xong, bấm nút nhận nghe điện thoại.

Điện thoại của Tống Viễn Hưng điện tới. Mấy năm qua, vào ngày mừng một, Tống Viễn Hưng đều gọi Tống Vũ Thành đến nhà dùng cơm. Năm nay cũng không ngoại lệ mà anh cũng không thể từ chối.

Cúp điện thoại, Tống Vũ Thành nói với Tần Thanh: “Lát nữa anh ra ngoài một chút.” Anh áy náy vò đầu Tần Thanh nói: “Xin lỗi em, để em ăn cơm tối một mình rồi.”

Tần Thanh miễn cưỡng cười cười, không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Vậy đêm nay anh không trở về sao?”

“Có trở về chứ! Đương nhiên anh sẽ trở về!” Tống Vũ Thành khẳng định đáp “Nhưng sẽ trễ một chút, em cũng không cần chờ anh, đi ngủ sớm một chút đi.”

Tần Thanh gật gù.

Bữa tối chuẩn bị rất phong phú nhưng Tần Thanh ăn rất ít. Cô cũng sớm trở lại phòng ngủ, dựa vào cửa sổ nhìn ra cửa lớn ngoài sân.

Hơn mười giờ đêm, Tống Vũ Thành lái xe vào cửa lớn.

Tần Thanh thở dài nhẹ nhõm, cô ngáp dài. Sau đó từ thăm đứng lên nhưng vẫn dựa người vào cửa sổ.

Mà ở tại phòng khác, Tống Vũ Thành lại vừa mới tắm rửa sạch sẽ, cũng đang bước nhẹ nhàng vào phòng.

“Em chưa ngủ sao?” Tống Vũ Thành đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Tần Thanh đứng trước cửa sổ nên nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Thanh không hề trả lời, nhìn anh bước về phía mình.

Tống Vũ Thành để tay ôm eo cô, mặt vui vào tóc cô.

Kỳ nghỉ tươi mát vui vẻ như vậy, vành tai và tóc mai của hai kẻ đang yêu nhau cứ gần nhau như vậy khiến lòng người rạo rực.

Tết xuân qua đi, Tống Vũ Thành đưa Tần Thanh trở về biệt thự của mình, anh và cô mãi ở gần nhau như thế. Tuy trong lòng Tần Thanh cũng vui vẻ nhưng cô cũng không có ý định trả nhà thậm chí cô còn dự định tiếp tục trả tiền thuê nhà cũ. Lòng cô luôn mơ hồ, một loại cảm giác bất an cứ xâm chiếm cả cơ thể cô. Cô cảm thấy mình luôn gượng ép đối với đoạn tình cảm này. Cô chưa bao giờ nghĩ bản thân mình đối với tình yêu lại thấp kém như vậy. Cô cũng đã từng xem thường những loại tình cảm như thế này. Nhưng hôm nay, trước mặt Tống Vũ Thành, cô luôn cảm thấy tự ti, mà Tống Vũ Thành cũng không có chú ý tới những thứ này.

Mỗi sáng sớm, anh sẽ lái xe chờ Tần Thanh đến công ty. Mỗi lần xe đến bãi đậu xe, Tần Thanh đều vội vàng bước xuống xe và một mình bước vào thang máy. Dường như cả hai người đều hiểu, mỗi người đi một thang máy riêng biệt sẽ cảm thấy cô đơn lẫn sợ hãi.

Khi ở nhà, Tần Thanh cũng cẩn thận dè dặt một chút, rất sợ mình vô tình hoạt động ở những điểm mà Tống Vũ Thành không thích, từ đó sẽ sinh ra chán ghét cô. Cảm giác đau chân thật như vậy khiến cô vui sướng, vui sướng vì có thể ở gần anh như vậy, dường như cô thật sự có anh bên mình. Mà cảm giác đau như thế cũng khiến cô mờ mịt, càng yêu càng sâu, càng yêu càng đau khổ.

Một ngày vào buổi trưa, Tần Thanh và Lữ Đan đến phòng ăn dành cho nhân viên.

“Lại có nữ diễn viên được gả vào nhà giàu.” Có hai nữ nhân viên ngồi bàn luận về giới nghệ sĩ diễn viên.

“Đâu nào? Đâu nào? Cho tớ xem một chút.” Một nữ nhân viên chồm người qua đoạt lấy tạp chí lá cải, cẩn thận liếc nhìn với ánh mắt khinh bỉ nói: “Là cô ta à? Nhìn cô ấy cũng bình thường thôi mà ra dáng tác phẩm nghệ thuật gì chứ.”

Một nữ nhân viên khác nói: “Gả vào nhà giàu có gì tốt? Gả vào nhà giàu thì người phụ nữ đều bị hút hết sức lực. Gả vào nhà giàu ở đất nước Hồng Kông này thật khó, sinh bốn lần con gái, đến lần thứ năm mới sinh ra được con trai, thực sự là rất thảm. Áp lực đó không phải ai cũng có thể chịu đựng được đâu.”

Cô chế nhạo cười xấu xa nói: “Vậy mà cậu suốt ngày nằm mơ muốn gả cho tổng giám đốc Tổng. Anh ấy là con trai một, ngay cả anh em cũng không có, nhà họ Tổng chỉ còn mình anh thôi.”

Người nhân viên nữ kia lập tức nói: “Chỉ cần gả được cho anh ấy thì dù sinh mấy đứa con, tớ cũng cam lòng.” Cô ta lại đột nhiên cười trộm, tiếp tục nói: “Nói về huyết thống, dáng vóc anh ấy mạnh mẽ, cao lớn, chắc sinh con trai cũng không thành vấn đề.”

“Cậu được rồi đó.” Người kia lên tiếng can ngăn “Đồ háo sắc, nói chuyện cũng không nhìn chung quanh một chút.”

Lúc này, Lữ Đan cố ý lớn tiếng ho khan một cái.

Hai nhân viên nữ kia cũng đồng thời nhìn sang, Lữ Đan trắng mặt dùng ánh mắt khinh thường nhìn hai cô. Hai người kia khá lúng túng, đứng lên, đi ngang qua chỗ Lữ Đan hừ lạnh một tiếng, rồi khỏi nơi đó để thoát khỏi cảm giác lúng túng khi nãy.

Tần Thanh vẫn cúi đầu không nói, yên lặng ăn thức ăn trước mặt mình, chỉ là cơm trắng tẻ nhạt, giống như không còn món gì để ăn.

Lữ Đan vẫn không chú ý đến tâm tình khác thường của Tần Thanh, cô hưng phấn nói: “Một lát cậu với tớ ra ngoài đi dạo, tớ muốn mua khăn choàng để phối hợp với bộ đồ này.”

“Có chuyện gì vui về thế? Giữa trưa lại muốn đi dạo.” Tần Thanh hỏi.

Lữ Đan háp háy mắt: “Tối nay tớ có hẹn.”

Ánh mắt Tần Thanh chuyển hướng tới Lữ Đan nói: “Cậu có tiến triển với bạn trai?”

“Không sai.” Lữ Đan hạnh phúc nói: “Cho đến bây giờ, mọi thứ đều rất tốt.”

Tần Thanh tiếp tục cúi đầu ăn, cũng thuận miệng hỏi: “Tốt chỗ nào?”

“Gia cảnh khá giả, lại đẹp trai.” Lữ Đan nhỏ giọng, nói: “Anh ấy là quân nhân, có khí chất hiên ngang lắm liệt biết không?” Nói xong không nhịn được cười ha ha.

“Vậy bây giờ chúng ta đi.” Tần Thanh đẩy bàn ăn ra, chuẩn bị đứng lên.

“Đi đâu?”

“Không phải cậu nói muốn đi mua khăn choàng sao?”

Lữ Đan nghe vậy cũng đứng lên, tự giễu cười nói: “Hi vọng lần này tớ sẽ không uống công.”

“Sao lại nói thế?”

Lữ Đan thở dài: “Tớ vốn xem thường chuyện xem mắt. Đáng tiếc năm tháng không buông tha người, tớ cũng không biết chính mình làm sao trải qua đến bây giờ đây. Khi còn ở tuổi hai mươi lăm, mẹ tớ tựa như rất gấp, còn thường trách tớ mắt kém, chọn người không ra dáng, ai bà cũng chê. Bà luôn yêu cầu phải môn đăng hộ đối. Bà còn nói tớ tìm ai cũng được nhưng phải thành thật, ngang bằng nhau là tốt nhất.”

Tần Thanh nghe vậy, vẻ mặt âm u mấy phần. Thoáng chốc, hai người đã đi ra khỏi cổng chính, Tần Thanh quay đầu lại nhìn, vừa lúc có điện thoại di động vang lên, có cảm giác hình như người kia đang gọi.

“Ăn cơm xong rồi sao?” Tống Vũ Thành hỏi trong điện thoại.

“Ăn rồi, còn anh?” Tần Thanh nhìn Lữ Đan thấp giọng nói.

“Anh đang ăn. Hôm nay có chút việc cần xử lý, chiều nay em hãy chờ anh cùng về nhà.”

“Được, vậy anh ăn đi. Ăn xong còn phải nghỉ ngơi một chút.”

“Bây giờ em đang ở bên ngoài sao? Sao lại ồn như vậy?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Em cùng đồng nghiệp đi dạo, lát nữa lập tức trở lại.”

“Được, phải chú ý an toàn đấy.”

Tần Thanh cúp điện thoại, Lữ Đan cười xấu xa, hỏi: “Nói về anh ta đi, anh ta thuộc loại người nào?”

Tần Thanh cũng không nhìn Lữ Đan, chỉ kéo cô bước nhanh về phía trước, đáp: “Một người bạn bình thường, không phải như cậu nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Edit : Sóc Là Ta

“Làm gì mà bí mật như thế? Tớ nhìn khuôn mặt cậu ngồi ngời ngời hạnh phúc thế kia, cũng đoán được rằng cậu cũng đang yêu đây.” Lữ Đan đẩy đẩy cánh tay Tần Thanh nói tiếp: “Cậu kể tớ nghe một chút đi. Dù sao tớ cũng lớn hơn cậu vài tuổi, tớ cũng có thể cho cậu một chút ý kiến.”

Tần Thanh miễn cưỡng cười, suy nghĩ lại, hỏi: “Môn đăng hộ đối có thật quan trọng đến thế không?”

“Sao vậy? Anh ta là con nhà giàu có sao?” Lữ Đan tròn to hai mắt “Cậu muốn được gả vào nhà giàu?”

“Cậu đừng suy đoán lung tung, tớ chỉ tiện miệng hỏi thôi.” Về mặt Tần Thanh có chút bồn chồn.

Lữ Đan lại nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Việc được gả vào nhà giàu, thực tế ra sao thì tớ cũng không biết nhưng truyền hình cũng có chiếu cảnh này nhiều lắm rồi. Tớ thấy quan trọng nhất chính là ba mẹ anh ta, người thường sẽ không nhận ra được, khi gả vào nhà giàu thì có biết bao nhiêu đau khổ. Tốt nhất cậu nên nhìn thái độ của ba mẹ anh ta đối với cậu rồi sau đó hãy quyết định.”

“Nếu như anh ấy không còn ba mẹ?” Tần Thanh lập tức hỏi.

“A?” Lữ Đan càng cảm thấy hứng thú, hỏi: “Vậy anh ta lớn tuổi rồi phải không?”

Không đợi Tần Thanh đáp, Lữ Đan lập tức nói: “Mà cũng không quan trọng lắm. Ở thời đại này, kém nhau bốn năm mười tuổi cũng không là việc lớn, tuổi càng lớn thì càng có tương lai rộng mở, càng chín chắn để cậu dựa dẫm.”

Về mặt Tần Thanh tối sầm: “Anh ta chỉ lớn hơn tớ vài tuổi thôi.”

Lữ Đan nhìn cô mỉm cười nói: “Thật sự có người như thế sao? Rốt cuộc người đó là ai?”

“Xin lỗi! Tớ không thể nói với cậu.” Tần Thanh làm ra vẻ khó xử nói.

Về mặt Lữ Đan có chút phức tạp, nhìn chăm chăm vào Tần Thanh, mấy lần muốn nói lại thôi.

Tần Thanh cười nói: “Anh ấy chưa kết hôn.”

Lữ Đan cũng cười theo: “Tớ cũng không nghĩ cậu muốn làm vợ bé.”

Lúc gần về đến cổng chính công ty, hai người đã đi vào đường dành riêng cho người đi bộ, xa xa còn nhìn thấy có một tấm màn mỏng màu trắng, bốn góc còn có đính dây viền ruy băng màu phấn hồng, gió thổi phất phơ trông thật lãng mạn. Đến gần một chút mới nhận ra, đó là lễ kỷ niệm mừng ngày thành lập của tiệm chụp ảnh áo cưới.

Khi đi ngang qua thì Tần Thanh bị hấp dẫn bởi ánh sáng lấp lánh trong tiệm ảnh cưới. Cô không tự chủ bước tới. Áo cưới màu trắng dài xuống tận gót chân, trên áo còn có đính hạt thủy tinh, trong nhất thời cô ngây ngẩn ngẫm nhìn, ước mơ sau này mình cũng có lúc được khoác vào một chiếc áo cưới như vậy.

Nhân viên phụ vụ nhanh chóng mời cô vào, sau đó lấy một album ảnh mẫu để giới thiệu với cô. Lúc này Tần Thanh chợt tỉnh táo lại, cô cũng chuẩn bị xoay người bước ra ngoài.

Ngược lại Lữ Đan rất có hứng thú, cô cầm lấy bộ album mà người nhân viên đưa cho mình và lật xem từng trang.

Người nhân viên cũng lịch sự mang một bộ album mẫu cho Tần Thanh, giới thiệu về các phong cách chụp ảnh độc đáo và những ưu đãi có đi kèm. Tần Thanh lễ phép nhận lấy nhưng chưa hề mở ra đến xem.

Lữ Đan cười hài lòng với những lời quảng cáo của nhân viên nói: “Cô không cần giới thiệu gì với cô ấy hết vì cô ấy sẽ không đến đây chụp ảnh cưới đâu. Mục tiêu của cô ấy là rời xa khỏi nơi đây và sẽ kết hôn với người mình yêu trên một hòn đảo tuyệt đẹp.”

Về mặt Tần Thanh có chút lúng túng, thúc giục: “Thời gian không còn nhiều, cậu có muốn đi mua khăn lụa không?” Nói xong cô xoay người bước đi.

Lữ Đan lập tức đuổi theo, kéo cánh tay cô lại, nói: “Khi nào cậu kết hôn thì mời tớ làm phù dâu có được không?”

“Lúc nào thì tớ nói tớ muốn kết hôn? Nói không chừng cậu kết hôn trước tớ đấy.” Tần Thanh nói.

“Chỉ muốn chúc phúc cho cậu thôi.” Lữ Đan cười nói: “Trước khi tớ kết hôn, cậu mời tớ làm phù dâu được rồi.”

Tần Thanh kéo cô vào trung tâm thương mại phía trước, đi thẳng đến quầy bán khăn lụa hỏi: “Cậu muốn mua màu gì?”

Lữ Đan vẫn cứ nói: “Tớ khuyên cậu, thừa lúc sức khỏe còn tốt, nhiệt huyết trong người dâng cao, cảm xúc mãnh liệt vẫn còn thì hãy mau chóng kết hôn. Việc kết hôn cũng không nên chần chừ.” Về mặt Lữ Đan oán hận, nói: “Tớ chính là ví dụ tốt nhất đây, trước đây tớ cũng từng yêu một người bạn trai suốt bốn năm trời, kết quả là chết rồi.”

Tần Thanh kinh ngạc: “Anh ta chết rồi sao?”

“Là tình yêu chết rồi!” Lữ Đan nói: “Nên anh ta luôn tìm cách trốn tránh tớ.”

Tần Thanh hỏi: “Yêu bao lâu thì tránh né?”

“Không biết, chỉ biết là yêu người khác chưa tới một tuần thì quyết định kết hôn, chắc người này không tới ba tháng cũng sẽ bị anh ta trốn tránh thôi. Nghĩ lại, trốn tránh cũng là loại nguy hiểm không nhỏ, còn có rất nhiều cách để trốn tránh đấy.” Lữ Đan cầm chiếc khăn lụa màu vàng lên, cẩn thận nhìn: “Tốt nhất vẫn là hỏi trái tim của chính mình, hai người có muốn vĩnh viễn ở cùng nhau hay ở cùng nhau vì vấn đề khác, việc này cũng khó đoán trước được. Kết hôn không thể quyết định vội vàng được.”

Tần Thanh vừa ngượng ngùng lại oán ức thấp giọng nói: “Tớ cũng không mong mình phải kết hôn.”

Lữ Đan nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, đến gần thì thào vào tai cô nói: “Hiện tại đang thịnh hành kiểu ‘phụng tử thành hôn’ (ý là cha con cưới nhau, ở đây chỉ là người trẻ kết hôn với người già) đấy.”

“A?” Tần Thanh kinh hãi, trầm mặc, chốc lát mới nhỏ giọng nói: “Một kiểu bức hôn đây mà, cũng thật quá đáng thương.”

“Chỉ là việc sớm muộn mà thôi. Tốt nhất cậu nên dùng đá thử vàng.” Lữ Đan quay về tấm gương để cột chiếc khăn lụa lên cổ mình, nhìn thấy Tần Thanh đắm chiêu, Lữ Đan nhếch miệng lên xoay người nói: “Cậu thực sự yêu anh ta đến nỗi không dám thử anh ta một lần sao?” Cô cũng lấy chiếc khăn lụa trên cổ xuống, đưa cho nhân viên bán hàng nói: “Giúp tôi gói lại.”

Tần Thanh nhìn Lữ Đan với ánh mắt vui vẻ, nhàn nhạt nói: “Hà tất phải như vậy.”

Giờ nghỉ trưa qua đi, Tần Thanh chuyển tâm vui đầu làm việc, hiệu suất cao hơn so với bình thường, ngón tay cũng nhanh chóng lướt trên bàn phím, từng chữ số được in ra đầy đủ trên mặt giấy A4.

Hơn ba giờ, Tống Vũ Thành đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Hiện tại anh đang ở bãi đậu xe, anh ở trong xe chờ em.” Tống Vũ Thành ở phía bên kia điện thoại nói.

Tần Thanh ngẩn người một chút, cũng không hỏi nhiều đáp: “Được rồi, em lập tức xuống ngay.”

Cô cũng dọn dẹp chuẩn bị nghỉ, vội vã đi tới lầu một, Tống Vũ Thành cũng mở cửa xe cho cô.

“Giờ mình làm gì?” Tần Thanh vừa ngồi vào đã lập tức hỏi.

“Không có gì, hôm nay anh rảnh rồi, muốn dẫn em đi dạo.” Tống Vũ Thành vừa khởi động xe vừa nói: “Anh chưa bao giờ chở em đi dạo phố mà.”

Tần Thanh nâng cổ tay liếc nhìn đồng hồ: “Không cần chiu ý em.” Cô nhỏ giọng nói: “Em không muốn nghỉ ngơi.”

“Trên đường mình đi có rất nhiều tiệm bán nữ trang.” Tống Vũ Thành mở cửa xe, nhìn phía trước xe nói: “Anh muốn mua quần áo cho em.”

Phản ứng đầu tiên của Tần Thanh là cúi xuống nhìn y phục trên người mình, bộ này cũng mới mua không bao lâu, kiểu dáng vẫn còn mới mẻ độc đáo, không cũ đến mức bị ghét bỏ.

“Em không thiếu quần áo, lần trước anh mua một vali quần áo, em cũng chưa mặc hết.” Tần Thanh lập tức nói: “Không cần mua nữa.”

Tống Vũ Thành cười nhìn cô: “Có nhiều quần áo có cái gì không tốt?”

“Không phải, chỉ là...” Tần Thanh cũng không nói được hiện giờ mình đang suy nghĩ gì nên cô cũng không nói thêm gì nữa.

Xe rất nhanh đi tới một trung tâm thương mại khá sang trọng, Tống Vũ Thành đậu xe xong thì thuận miệng nói: “Đến rồi, đi xem một chút đi.”

Anh kéo Tần Thanh vào một cửa tiệm sát lề đường.

Đây là quầy chuyên bán quần áo nữ, nhìn sơ qua cũng biết nơi này có giá cả không rẻ.

“Chúng ta đi nơi khác thôi.” Tần Thanh nhỏ giọng giục “Em thật sự không muốn mua.”

Tổng Vũ Thành đi thẳng tới cửa kính có trưng bày rất nhiều nữ trang, người nhân viên hướng dẫn lập tức tiến lên nói: “Chào tiên sinh, những thứ này đều là hàng mới nhập về.”

“Tôi mua cho cô ấy.” Tổng Vũ Thành xoay người chỉ Tần Thanh nhìn người nhân viên nói: “Chọn cho tôi mỗi thứ một cái.” Nói xong, anh lấy ra một tấm thẻ đưa cho người nhân viên kia.

Trong lòng Tần Thanh “A?” lên một tiếng.

Cô bước đến kéo tay Tổng Vũ Thành, còn anh thì lại vỗ vào tay cô.

Người nhân viên lập tức bắt đầu bận túi bụi, trong đó có một quản lý tới nói: “Mời hai vị đến khu nghỉ ngơi chờ chốc lát.” Cô ấy dẫn hai người tới khu nghỉ ngơi, cô nhân viên đưa hai ly nước tới. Người quản lý kia nói tiếp: “Hai vị đã đạt mức điểm tối đa trong thẻ vàng, có thể được giảm giá mức ưu đãi là 20% trên tổng hóa đơn mua hàng.”

Tổng Vũ Thành dường như cũng không có hứng thú với chuyện này, anh không quan tâm quay đầu liếc nhìn về căn phòng bên trái khu nghỉ ngơi này.

Người quản lý lại tiếp tục nói: “Hôm nay vừa đúng là thứ tư, bà chủ chúng tôi cũng có mặt ở đây, để bà tiếp đãi hai vị.”

“Ồ?” Tổng Vũ Thành nhàn nhạt nói: “Bà chủ chỉ có mặt ở đây vào thứ tư thôi sao?”

“Mỗi thứ tư và thứ sáu, bà chủ mới đến đây thôi.” Người quản lý nho nhã lễ độ đáp: “Loại thẻ vàng này nhất định phải được bà ký duyệt. Nếu lúc nào bà ấy không ở đây thì chúng tôi sẽ đưa thẻ tới khách hàng sau.”

Đang khi nói chuyện, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một người nhân viên bước ra, phía sau là một người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ kia trực tiếp đi tới, mỉm cười ngồi đối diện hai người bọn họ. Bà vừa muốn mở miệng thì trong nháy mắt bà chăm chú nhìn Tần Thanh.

Tần Thanh cũng nhìn bà từ lúc bắt đầu, đầu óc nhanh chóng hoạt động. Cô không kìm lòng được nhỏ giọng thăm dò: “Di Thang?”

“Chào con!” Thang Nguyệt Như cũng nhanh chóng trấn định “Sao lại trùng hợp như thế chứ?”

“Di Thang, là di sao?” Tần Thanh vui vẻ đứng lên, ngồi bên cạnh Thang Nguyệt Như “Di ở đây sao? Vậy là chúng ta vốn ở cùng một thành phố.”

Thang Nguyệt Như lễ phép mà xa cách cười cười: “Đúng đấy! Các con tới đây mua quần áo à?” Bà nhìn về phía Tổng Vũ Thành.

“Chào phu nhân Hình.” Tổng Vũ Thành ngồi đối diện đúng lúc mở miệng nói.

Thang Nguyệt Như nghe vậy hơi cười cười: “Ồ đây, hãy gọi di là di Thang được rồi.”

“May là được gặp di.” Cả người Tổng Vũ Thành rút về ghế sofa, dù bận nhưng vẫn ung dung tự giới thiệu mình “Cháu tên Tổng Vũ Thành.”

Thang Nguyệt Như khi nghe đến tên Tổng Vũ Thành thì cả người run lên.

Một người phụ nữ tao nhã cũng không có cách nào tiếp tục duy trì dáng vẻ đó nữa mà thay vào đó bà nhìn Tổng Vũ Thành như thấy ma giữa ban ngày, lại nhìn Tần Thanh, vẻ mặt càng ngày càng trở nên sợ hãi.

“Hai người...” Giọng Thang Nguyệt Như có chút run rẩy “Hai người...”

Tần Thanh mau chóng nói tiếp: “Anh ấy là bạn cháu.”

“Bạn sao?” Thang Nguyệt Như đột nhiên nắm chặt tay Tần Thanh “Bạn gì?”

“Chính là...” Tần Thanh bị kéo tay nên cũng hơi lo lắng, cô nhìn Tổng Vũ Thành, sau đó nói với Thang Nguyệt Như “Là bạn bình thường.”

Thang Nguyệt Như thở dài, cả người đều căng thẳng.

Tổng Vũ Thành liếc nhìn người nhân viên, tất cả quần áo đã được đóng gói cẩn thận.

“Cũng không quá rầy phu nhân nữa.” Tổng Vũ Thành đứng lên, nhìn Thang Nguyệt Như, ý tứ sâu xa nói: “Sẽ có cơ hội gặp lại.”

Anh kéo tay Tần Thanh nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Tạm biệt dì Thang.” Tần Thanh vội vàng nói.

Thang Nguyệt Như sững sờ ngồi tại chỗ, không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit : Sóc Là Ta

Nhân viên giúp đỡ đem tất cả các túi bỏ vào sau xe.

Tổng Vũ Thành mở cửa cho Tần Thanh để cô ngồi vào ghế kế bên tài xế, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Tần Thanh đứng bên cạnh xe, nhìn thấu qua tù kính. Cô nhìn thấy Thang Nguyệt Như đột nhiên đứng lên, mở cửa chạy về phía mình.

Tần Thanh vội vàng giơ cánh tay lên vẫy tay với bà, vẻ mặt vui vẻ nói lời tạm biệt.

“Đi thôi!” Tổng Vũ Thành ở bên cạnh thúc giục.

Tần Thanh ngồi vào trong xe, trong lòng cảm thấy có chút kích động.

Giọng cô vui vẻ nói: “Thật không ngờ lại gặp dì ấy ở đây, dì ấy là một người rất đặc biệt đấy. Lần đầu tiên em gặp dì chính là vào lễ tang của ba em. Lúc đó em cứ khóc không ngừng mà dì vẫn ở bên cạnh nắm tay em, không ngừng lau nước mắt cho em, còn dịu dàng khuyên giải và an ủi. Lúc đó em đã nghĩ, dì này là ai mà lại hiền lành đến vậy? Rất lâu rồi em không còn được gặp dì ấy nữa. Còn lần thứ hai em gặp dì chính là...” Tần Thanh cúi đầu nhớ lại “Em nhớ lúc nhận được thư trúng tuyển từ trường đại học, em có nhìn thấy dì ấy và mẹ em nói chuyện. Lúc em tới gần thì mẹ em giới thiệu đó là dì Thang, là bạn học của ba em.” Tần Thanh khen ngợi nói: “Nhiều năm như vậy, dì vẫn còn xinh đẹp như vậy.”

Tần Thanh tự nói, Tổng Vũ Thành chỉ ngồi bên cạnh chăm chú lái xe, không biết có nghe cô nói chuyện hay không.

“Không biết dì đang lo lắng chuyện gì? hay là đang lo lắng cho em nữa? ...” Tần Thanh liếc nhìn Tổng Vũ Thành, không hề nói tiếp, sau đó đột nhiên nở nụ cười, giọng nói chắc nịch “Dì rất quan tâm đến em.”

Tần Thanh nghiêng người hỏi Tổng Vũ Thành: “Anh gọi dì là phu nhân Hình sao? Tiên sinh hình là người thế nào? Ông ấy làm việc gì?”

“Anh chỉ gặp trong buổi tiệc lúc trước thôi.” Tổng Vũ Thành đáp qua loa “Anh cũng không rõ lắm, cũng không quen biết nhiều.” Anh nhìn đồng hồ nói: “Đi ăn tối thôi, em muốn ăn gì?”

.....

Sau khi ăn cơm tối xong, anh lái xe đưa Tần Thanh về đến dưới lầu Tường Vân.

“Bây giờ thời gian cũng còn sớm, chúng ta đi dạo quanh đây không?” Tần Thanh vui vẻ nói.

“Vậy em đứng đây chờ anh, anh đi đỗ xe.” Tổng Vũ Thành đạp thắng, lái xe vào gara tới lầu một khu trung tâm thương mại, nói.

Tần Thanh chưa xuống xe, cô dùng giọng làm nũng nói: “Em muốn cùng đi đỗ xe với anh.”

Tổng Vũ Thành ôn hòa cười cười.

Hai người nắm mặt mà mới đi ra từ cửa thoát hiểm được, Tổng Vũ Thành dắt tay cô, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Tần Thanh cười ngọt ngào ngửa đầu nhìn anh, mặt mày khó có thể che giấu tình yêu say đắm.

“Em muốn mua gì sao?” Tổng Vũ Thành đứng trước cửa khu trung tâm thương mại hỏi: “Chúng ta vào đây đi dạo.”

“Không, bên trong rất ồn ào, em chỉ muốn đi dạo ở bên ngoài một chút thôi.” Tần Thanh kéo tay Tổng Vũ Thành nói.

Tổng Vũ Thành gật đầu chiều ý cô, lại khoác tay qua vai cô cùng đi.

Thành phố buổi tối thật náo nhiệt, tuy trên trời không thể nhìn thấy ngôi sao nào nhưng những ánh đèn rực rỡ như tô điểm cho vẻ đẹp hoàn mỹ của thành phố về đêm.

Tần Thanh ôm cánh tay kia của Tống Vũ Thành, chậm rãi cùng anh tản bộ trong thế giới phồn hoa này.

“Em muốn ăn kem.” Tần Thanh chỉ vào cửa hàng MacDonald nói.

“Được.” Tống Vũ Thành nắm tay cô bước đến đó, đi được mấy bước đột nhiên dừng lại, xoay người nói với cô: “Em đổi thành uống đồ nóng được không?”

Tần Thanh không rõ: “Tại sao?”

Tống Vũ Thành do dự nói: “Em không được ăn uống đồ lạnh.”

Tần Thanh sửng sốt, nháy mắt liên tục không hiểu hỏi: “Tại sao vậy chứ?”

“Anh sợ em sẽ bị đau bụng trong hai ngày tới.” Tống Vũ Thành gơ tay vò đầu cô.

Nhìn thấy hành động của Tống Vũ Thành có chút không tự nhiên, rốt cuộc Tần Thanh cũng bật cười: “Sao anh biết?”

Tống Vũ Thành cau mày: “Biết thì biết, không có tại sao gì cả.”

“Em hỏi vì sao anh biết em không được ăn uống đồ lạnh?” Tần Thanh đến trước mặt anh, nhìn thẳng vào ánh mắt anh, bướng bỉnh muốn nhìn thấy vẻ lúng túng của Tống Vũ Thành “Ai nói với anh?”

Tống Vũ Thành nắm tay cô đi về phía trước, thuận miệng nói: “Mạng lưới tin tức thời đại, có cái gì mà không biết?”

Tần Thanh cười khanh khách nắm chặt tay anh, vui vẻ như nữ sinh mới lớn.

“Vậy uống thức uống nóng không?” Tống Vũ Thành tiếp tục hỏi.

Tần Thanh lắc đầu: “Thôi, em sợ mập.”

“Mập, anh cũng sẽ yêu.” Tống Vũ Thành nghiêng người, dịu dàng thì thầm bên tai cô.

Hai người ngọt ngào nồng đậm như đôi tình nhân mới yêu nhau, tựa sát vào nhau như muốn truyền hơi ấm cho nhau.

Tần Thanh ngược mặt lên, say mê nhìn Tống Vũ Thành.

Tống Vũ Thành hơi nghiêng người, nghe lời thì thầm của cô. Tần Thanh ghé vào lỗ tai anh nói: “Em hi vọng, chúng ta có thể dắt tay nhau đi như vậy đến đầu bạc răng long đầy.”

Hai người về đến nhà đã là hơn mười giờ.

Sau khi vào nhà, Tống Vũ Thành trực tiếp đi vào thư phòng, Tần Thanh vội vàng đuổi theo: “Anh còn làm việc sao?”

“Em ngủ trước đi.” Tống Vũ Thành nói.

Ánh mắt Tần Thanh tối sầm nói: “Được, anh cũng đừng làm việc quá khuya.”

“Ngoan, anh gửi email xong sẽ ngủ.” Tống Vũ Thành nhẹ nhàng hôn trán cô.

Tần Thanh gạt đầu, ngoan ngoãn trở lại phòng ngủ, sau đó cô cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, đứng trong đó rất lâu mới đi ra.

Đi ra thì nhìn thấy Tống Vũ Thành đã mặc áo ngủ ngồi dựa vào thành giường. Anh đang xem văn kiện trong tay, tóc ướt nhẹ, xem ra đã tắm rửa xong.

“Anh nhanh như vậy sao?” Tần Thanh kinh ngạc hỏi.

Cô xoay người trở lại phòng tắm, cầm khăn mặt nhảy lên trên giường, tiến về phía Tống Vũ Thành nói: “Tóc ướt, ngủ sẽ nhức đầu.”

Tống Vũ Thành ngược lên nhìn cô, mặc cô lau lưng tung loạn xạ trên đầu mình.

“Em lấy máy sấy giúp anh làm khô tóc.” Tần Thanh nói xong muốn đi xuống giường.

Tống Vũ Thành kéo cô lại: “Không cần, anh còn có chút văn kiện muốn xem.”

Anh tắt đèn ngủ phía bên Tần Thanh, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ bên cạnh mình nói: “Em ngủ trước đi, anh xem xong sẽ ngủ.”

“Được.” Tần Thanh đắp chăn, nhắm mắt lại cuộn mình bên cạnh anh.

Một phút trôi qua, Tống Vũ Thành đặt văn kiện trong tay lên tủ đầu giường, sau đó cũng tắt đèn, nhẹ nhàng lùi vào trong chăn.

Tần Thanh cũng ôm lấy anh trong chăn.

“Còn chưa ngủ sao? Có phải anh làm em khó ngủ?” Tống Vũ Thành dịu dàng hỏi.

“Không.” Tần Thanh ngửa đầu hôn môi anh.

Tống Vũ Thành nghiêng người sang, đặt cô dưới thân mình và bắt đầu hôn môi cô. Nụ hôn dịu dàng đắm thắm khiến Tần Thanh ngây ngất. Hai người từ từ thờ dốc, không khí càng trở nên mập mờ, giọng nói cũng khàn khàn hẳn đi.

Như nhớ ra việc gì, Tống Vũ Thành nhắc người lên, đưa tay tới ngăn kéo ở tủ đầu giường. Tần Thanh kéo tay anh, ghé vào lỗ tai anh e thẹn nói: “Hiện tại em đang ở thời kỳ an toàn.”

Tống Vũ Thành chợt dừng động tác nhưng vẫn tiếp tục lấy từ ngăn kéo ra một vật, thuận miệng nói: “Thời kỳ an toàn cũng chưa chắc trăm phần trăm, không thể mạo hiểm như vậy.”

Mạo hiểm sao? Đường như Tần Thanh bị từ này làm chấn động rồi.

Cô nhớ lại lúc bọn họ ngồi trong Starbuck nói chuyện, trong lòng đột nhiên đau thối.

Tống Vũ Thành lại ôm chặt cô, đôi môi áp xuống da thịt mịn màng trắng nõn của cô. Trong bóng tối, nước mắt Tần Thanh lặng lẽ chảy xuống, cô cố gắng cắn chặt hàm răng không để cho mình khóc thành tiếng.

Cuối cùng, Tống Vũ Thành cũng phát hiện ra sự khác thường của cô.

“Sao vậy?” Anh chợt dừng động tác, đưa tay sờ mặt cô, chạm phải nước mắt của cô.

Tống Vũ Thành kinh hãi, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Sao lại khóc?”

Tần Thanh mạnh mẽ ôm anh, nghẹn ngào nói: “Em luôn có loại, dự cảm chẳng lành, linh cảm anh sẽ rời xa em.”

“Không đâu.” Tống Vũ Thành chân thành nói: “Chỉ cần em không rời xa anh thì đời này không gì có thể ngăn cách chúng ta.”

Nhưng Tần Thanh cũng không vì lời nói của anh mà an tâm, nội tâm đau đớn đến tột cùng.

Mãi đến tận khuya, Tần Thanh vẫn chưa ngủ, cô cuộn mình bên người Tống Vũ Thành, cảm thụ nhiệt độ từ người anh, nghe hơi thở đều đặn cùng lồng ngực phập phồng lên xuống của anh.

Cô nghĩ, mình phải nhớ kỹ từng thời khắc bên cạnh anh, giữ mãi cảm giác tốt đẹp này. Để nếu sau này có mất anh thì cũng còn những hình ảnh và ký ức này để sống tiếp.

Cô đưa tay chặn một cánh tay của Tống Vũ Thành, sau đó dần dần buồn ngủ.

Tống Vũ Thành đang ngủ bỗng mơ màng. Tần Thanh phát hiện trong bóng tối anh liên tục quay đầu, trong miệng hình như nói mớ.

Tần Thanh đưa tay mở đèn đầu giường, ánh sáng dịu dàng chiếu vào khuôn mặt anh, cô nhìn thấy Tống Vũ Thành đang vịn chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt thông khổ và bất lực.

“Vũ Thành, Vũ Thành” Tần Thanh vội vàng gọi anh dậy, nhẹ thúc vào hông anh. Tống Vũ Thành đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy, miệng há lớn thờ dốc, trán thấm đẫm mồ hôi.

“Sao vậy?” Tần Thanh vỗ nhẹ lưng anh, nhỏ giọng hỏi.

Tống Vũ Thành cũng không đáp lời, cũng không nhìn nàng, ngồi bên giường để định thần, sau đó khoác thêm áo ngủ đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Tần Thanh cũng đi theo anh ra ngoài.

Phòng khách không mở đèn, trong bóng tối, từng đốm sáng lấp lờ mờ ảo. Tần Thanh dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng đi tới, lần đến ghé sofa tiến lại gần Tống Vũ Thành.

Ánh đèn sáng lên trong nháy mắt, Tống Vũ Thành đóng chặt mắt lại, trong tay cầm xi gà dựa vào ghế sofa, khỏi tỏa làn quanh phòng.

“Khi nào anh bắt đầu tập tành hút thuốc?” Tần Thanh có chút kinh ngạc ngồi bên cạnh anh.

Ánh mắt Tống Vũ Thành tỏ vẻ ỉu oải cầm điếu xi gà trong tay, giọng trầm thấp nói: “Lúc đầu cảm thấy không được tốt nhưng nếu hút quen thì sẽ tốt vô cùng.”

Tần Thanh khoan dung cười cười: “Không đến nỗi vậy, chỉ là không tốt với thân thể thôi.”

Tổng Vũ Thành im lặng không lên tiếng, chỉ mạnh mẽ hút điều xì gà trong tay mình.

“Anh mơ thấy gì? Có thể nói với em không?” Về mặt Tần Thanh thân thiết hỏi: “Nói ra cảm giác sẽ tốt hơn một chút.”

Tổng Vũ Thành nắm điều xì gà trong tay, khẽ run một hồi nhưng cũng không nói gì.

Tàng khói bao phủ, Tần Thanh cố gắng chịu đựng không để mình ho ra tiếng, yên lặng ngồi yên bên cạnh Tổng Vũ Thành chờ anh kể rõ.

Qua hồi lâu, Tần Thanh cho rằng anh sẽ không nói nhưng Tổng Vũ Thành lại đột nhiên mở miệng nói: “Anh mơ thấy ba mình.”

Tần Thanh ngồi thẳng lên, chờ anh nói tiếp.

Tổng Vũ Thành dường như rất đau khổ, ánh mắt loé ra đau đớn, dứt quãng nói: “Anh làm chuyện có lỗi với ba... Ba sẽ trách anh... Trước khi chết ông ấy đã nhắc tới... Ông đang trách anh.”

Tần Thanh vội vàng nắm tay anh: “Không đâu” Giọng nói của cô khẳng định “Mặc kệ anh làm gì, ba sẽ không trách anh.” Cô hơi do dự, nói: “Vì khi ông ấy làm chuyện có lỗi với mẹ anh thì anh cũng không trách ông ấy mà.”

Ánh mắt Tổng Vũ Thành thoáng dao động một chút, anh giương mắt nhìn Tần Thanh, chăm chú mà thâm tình: “Nếu như anh làm chuyện có lỗi với em thì sao? Em có trách anh không?”

Trong lòng Tần Thanh đột nhiên đau xót, cô dùng ánh mắt bi thương lẫn yêu say đắm nhìn thẳng anh, sợ hãi hỏi: “Anh yêu người khác sao?”

“Không! Không phải!” Tổng Vũ Thành bỏ điều xì gà đang cầm trong tay xuống bàn, xoay người ôm cô “Anh chỉ yêu mình em.”

Tần Thanh thở ra một hơi, trong lòng giảm bớt căng thẳng, hai tay vây quanh anh, thắm thì nói: “Chỉ cần anh yêu em, không bỏ em thì em không để ý chuyện gì khác.”

Tổng Vũ Thành nắm chặt cánh tay, dùng sức ôm cô vào lòng.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Tổng Vũ Thành trầm giọng nói.

“Không cần nói, anh làm gì cũng không cần nói với em.” Tần Thanh lo lắng trong lòng nói: “Em không có yêu cầu cao, chỉ hy vọng anh có thể ở bên cạnh em, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh.”

Hai người ôm nhau thật lâu, cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Edit : Sóc Là Ta

Ngày 26 tháng 1, Lục Kiếm Thăng lại thâm nhập vào cuộc sống của Tần Thanh.

Tần Thanh đi đến quán cà phê gần đó. Cô không vào mà chỉ đứng ở trước cửa điện thoại cho Lục Kiếm Thăng.

“Tôi còn phải đi làm, không thể đi ra ngoài quá lâu.” Tần Thanh vừa nhìn thấy Lục Kiếm Thăng lập tức nói.

“Mỗi lần gặp em, em đều tỏ ra rất vội vàng.” Lục Kiếm Thăng đột nhiên nói, về mặt có vẻ bất đắc dĩ mấy phần “Thực ra chúng ta cũng nên nói chuyện với nhau nhiều hơn một chút”

“Nói chuyện gì?” Tần Thanh cười lên “Anh không tìm những người đẹp ở Prague mà nói chuyện đi?”

“Không phải.” Lục Kiếm Thăng lại làm ra vẻ lúng túng “Lúc đó, có nhiều bạn bè ở đó nên anh cũng không dám đùa giỡn.”

Anh làm dáng vẻ buồn cười gờ tay gãi đầu giống như đang lúng túng.

Tần Thanh cũng không nhịn được cười: “Sau tết, anh đổi tính rồi hả?”

Lục Kiếm Thăng cũng cười theo cô, vẻ mặt có chút khó chịu.

Lúc này, ngay lối đi bộ, bên cạnh họ có một chiếc xe màu đen chạy vút qua.

Tống Vũ Thành ngồi sau xe, nhìn thấy ngoài cửa sổ xuất hiện bóng dáng hai người quen thuộc.

Tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua nhưng Trần Thụy đang lái xe phía trước cũng vừa hay nhìn thấy màn này.

Tống Vũ Thành quay đầu, sắc mặt bình tĩnh khiến người khác không thể nhận ra anh buồn hay vui.

Trần Thụy thờ dãi, liếc nhìn qua kính chiếu hậu, nhưng vẫn nhẫn nhịn mở miệng nói: “Chiều tương kế tựu kế này của cậu nhìn như ổn thỏa nhưng cậu có nghĩ tới hay không?” Anh ta dừng một chút, nói tiếp: “Sẽ chữa lợn lành thành lợn què đấy (ý nói từ một người tốt trở thành một kẻ xấu), rất nguy hiểm.”

“Không đâu.” Giọng Tống Vũ Thành khẳng định “Cô ấy chỉ yêu tôi thôi.”

Trần Thụy suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Nếu như tương lai cô ấy biết cậu chỉ lợi dụng mình thì cô ấy có thể hay không...”

“Cô ấy sẽ hiểu cho tôi.” Giọng nói Tống Vũ Thành trầm thấp cắt ngang lời nói của Trần Thụy.

“Cũng bao gồm Thang Nguyệt Như?” Trần Thụy lại nói thêm một câu.

Tống Vũ Thành cũng không hề trả lời.

Trần Thụy cũng không lên tiếng nữa.

Ngoài cửa xe, từng cây ngô đồng nhanh chóng xẹt qua, cành cây mở rộng như đón chào ánh mặt trời ấm áp chiếu vào thân mình.

“Nhà họ Tống không chỉ là của tôi mà cũng là của cô ấy. Cô ấy vì nhà họ Tống làm chút chuyện thì có gì là ghê gớm.” Tống Vũ Thành thấp giọng nói.

Trần Thụy lắc đầu: “Cậu không sợ Thang Nguyệt Như phản đối các cậu ở cùng nhau?”

“Bà ấy vốn không có khả năng ngăn cản bọn tôi.” Tống Vũ Thành lộ vẻ mặt ác độc “Mà bà ấy cũng không dám.”

Trần Thụy hơi gật đầu một cái, không nói tiếp.

Một lát sau, vẻ mặt Tống Vũ Thành âm u nói: “Có một số việc, nếu như có thể, tôi hi vọng có thể giấu được cô ấy cả đời.” Anh dừng một chút, nói: “Nếu như không thể thì tôi cũng chỉ có thể để cho người khác nói với cô ấy sự thật thôi.”

Trần Thụy ngây ngốc một hồi, nói: “Nói không chừng chính cậu sẽ buộc miệng nói với cô ấy thôi, như thế có thể cô ấy dễ dàng tiếp nhận hơn rất nhiều.”

“Tôi cũng đã từng thử.” Hào kiệt Tống Vũ Thành giật giật “Nhưng tôi không mở miệng được, không muốn nhìn thấy vẻ mặt cô ấy khi cô ấy biết sự thật.”

Trần Thụy đột nhiên tức giận dùng tay mạnh mẽ đập vào tay lái, phẫn hận nói: “Thật tức chết cậu, từ lúc nào anh em chúng ta làm việc phải kiêng kỵ nhiều như vậy?”

“Cậu cảm thấy tôi làm việc rất hồ đồ?” Tống Vũ Thành ở phía sau hỏi.

“Không có” Trần Thụy lập tức đáp: “Nếu tôi là cậu thì tôi cũng có thể từ bỏ được. Có điều nếu biết không thể gạt cô ấy thì tôi sẽ sớm nói ra.”

“Nếu cô ấy không chấp nhận thì sao?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Cậu cũng có thể chấp nhận thì tại sao cô ấy lại không thể?” Trần Thụy hỏi ngược lại.

Tống Vũ Thành trầm ngâm chốc lát: “Cô ấy đã từng nói chỉ hy vọng có một tình cảm giản đơn, chỉ muốn trở thành một người bình thường có một cuộc sống bình thường mà thôi.”

Trần Thụy cũng không nói gì, hồi lâu mới mở miệng nói: “Cậu muốn để yên cho những người đã gây ra chuyện này bao lâu? Cậu có thể giấu cô ấy bao lâu?”

“Cũng không lâu.” Tống Vũ Thành hơi nhàu mày, nói tiếp: “Chỉ cần trong thời gian này không có chuyện gì xảy ra thì tôi có cách kiềm chế bọn họ.”

“Trước tiên tiêu diệt bọn họ trước, sau đó việc ngăn cản lòng tham của bọn họ cũng không là vấn đề.” Vẻ mặt Trần Thụy lạnh lùng nói: “Chúng ta làm gì phải mất công phí sức nhiều như vậy?”

Tống Vũ Thành hòa hoãn nói: “Không phải vì bất đắc dĩ thì tôi cũng không muốn phải ra tay quá tuyệt tình.”

“Cậu đã thay đổi.” Trần Thụy liếc nhìn Tống Vũ Thành từ kính chiếu hậu, “Trước đây cậu không như vậy.”

Trước cửa tiệm cà phê, Tần Thanh dừng cười, liếc nhìn đồng hồ, hỏi: “Hôm nay anh đến tìm tôi có việc gì?”

“Đến để bàn chuyện kết hôn của chúng ta.” Lục Kiếm Thăng trịnh trọng nói.

Đầu tiên Tần Thanh sững sốt, sau đó là kích động: “Không đùa giỡn là không vui sao? Việc này có thể tùy tiện nói chơi sao? Mau trở về Canada để hoàn thành việc học tập của anh đi, đừng đến đây làm phiền tôi nữa.”

“Anh thật lòng.” Lục Kiếm Thăng kéo Tần Thanh đang xoay người muốn trốn chạy nói: “Anh không muốn kéo dài việc này thêm nữa.”

“Chúng ta không hợp, anh mau từ bỏ đi thôi.”

“Sao lại không hợp? Em và anh chính là ông trời tác hợp cho.”

Tần Thanh há miệng thở dốc, than thở: “Nói chuyện với anh khiến tôi mệt chết.”

“Anh bảo đảm anh toàn tâm toàn ý muốn kết hôn cùng em” Lục Kiếm Thăng giơ tay xin thề, nói: “Hiện tại anh yêu em thật lòng.”

Tần Thanh lắc đầu, bắt đầu dĩ nhiên anh.

“Em không nói gì có nghĩa là đã đồng ý. Lúc trước em nói sau một tháng sẽ trả lời.” Lục Kiếm Thăng khẩn cấp nói.

“Nếu anh muốn kết hôn đến vậy, thì hãy tự mình kết hôn đi.” Tần Thanh không quay đầu lại cứ vậy bước đi.

Ngày 29 tháng 1 là ngày sinh nhật của Lưu Thụ Tình, hàng năm Tần Thanh đều nhớ tới ngày này và năm nay cũng như thế.

Đã lâu cô chưa gặp Lưu Thụ Tình, rất muốn biết tình trạng hiện giờ của cô ấy ra sao. Tần Thanh đã đặt trước một chiếc bánh sinh nhật, tối ngày hôm đó cô chạy đến nhà của Lưu Thụ Tình.

Chuông cửa vang lên vài tiếng, sau đó là bóng dáng một người phụ nữ trung niên ra mở cửa.

Theo bản năng, Tần Thanh nhìn lên biển số nhà, sau đó lễ phép hỏi: “Xin hỏi Lưu Thụ Tình có ở đây không?”

Người phụ nữ kia cảnh giác nhìn cô, hỏi: “Cô có chuyện gì không?”

“Cháu là bạn cô ấy, hôm nay tới thăm cô ấy một lát.” Tần Thanh nắm chặt chiếc bánh gatô trong tay mình nói.

“Vậy cháu vào đi.” Người phụ nữ kia nghiêng người đứng sang một bên “Tôi là giúp việc trong nhà này, cô Lưu đang nghỉ ngơi trong phòng, cô đến phòng khách chờ một lát.”

Tần Thanh bị mời đến phòng khách, trong phòng trang hoàng cũng không khác lúc trước. Thời gian qua đi lâu như vậy, đây là lần thứ hai Tần Thanh được ngồi lên chiếc ghế salon này. Chốc lát, Lưu Thụ Tình nghe tiếng nên từ phòng ngủ đi ra.

Hai người gặp lại đều giật mình, Lưu Thụ Tình kinh ngạc nhìn Tần Thanh mà Tần Thanh cũng kinh ngạc nhìn bụng Lưu Thụ Tình hơi nhô lên.

Lưu Thụ Tình cũng nhanh chóng trấn định lại, cô nở nụ cười ngồi bên cạnh Tần Thanh, thông thả nói: “Chúc mừng chị đi! Cũng được bốn tháng rồi.”

Tần Thanh kinh ngạc hồi lâu chợt tỉnh táo lại, cô vô cùng lo lắng nắm chặt tay Lưu Thụ Tình, nghẹn ngào không nói ra được chữ nào.

Lưu Thụ Tình cũng đoán biết trong lòng Tần Thanh nghĩ gì nên cô cố nặn nụ cười bắt đầu dĩ nhiên nói: “Muốn kết hôn cũng chỉ có thể chờ đợi đến khi đứa bé ra đời. Em xem vóc dáng chị thô như vậy, mặc cái gì cũng không đẹp.” Cô vừa nói hai tay vừa xoa bụng mình mấy lần.

Tần Thanh rót cốc mở miệng hỏi: “Anh ta là người thế nào? Anh ấy có tốt với chị không?”

Lưu Thụ Tình nói qua loa: “Lát em gặp thì em sẽ biết thôi.” Nói xong Lưu Thụ Tình dặn dò người giúp việc lấy ô mai đem ra.

Tần Thanh thấy cô không muốn trả lời nên cũng không dám hỏi sâu hơn.

“Hiện giờ em thế nào?” Lưu Thụ Tình hỏi cô.

“Em rất tốt, nhưng vì công việc có chút bận rộn nên tăng ca thường xuyên.” Tần Thanh hơi vội đáp.

Lưu Thụ Tình chán chờ một lúc, hỏi: “Em với anh ấy thế nào?”

Tần Thanh ngẩn người, lập tức cười đáp: “Cũng tốt.”

Lưu Thụ Tình cười gật gù, nhàn nhạt nói: “Anh ấy là một người đàn ông tốt, nếu hai người hợp thì chị rất vui vẻ chân thành chúc phúc cho cả hai.”

Tần Thanh tràn đầy nghi hoặc nói: “Sao chị biết?”

“Em cũng không cần gát chị.” Lưu Thư Tình khoan dung cười cười “Lúc trước chị và anh ấy chia tay chủ yếu là vì vấn đề của riêng chị thôi. Cũng có thể lúc đó chị đã có người khác, cũng có thể chị cảm nhận được anh ấy không còn tình cảm sâu đậm với mình. Hiện giờ chị và anh ấy đều có một nửa của mình nên...”

“Chị đang nói à?” Tần Thanh không nhịn được mở miệng ngăn cản. Cô khó tin hỏi tiếp: “Chị đang nói đến Lý Hạ sao?”

“Chẳng lẽ không phải à?” Lưu Thư Tình của cô về mặt kinh ngạc: “Em không phải đang cùng Lý Hạ sao?”

Tần Thanh lập tức lắc đầu, vội la lên: “Sao lại có khả năng này được? Hai người cũng không có tình cảm gì cơ mà.”

Lưu Thư Tình nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng cười khò, nói: “Là chị hiểu lầm anh ấy rồi.”

Cô nắm chặt tay Tần Thanh, nói: “Lâu như vậy không có liên lạc với em, em không có giận chị chứ?”

“Không có” Tần Thanh lập tức đáp: “Em không giận chị đâu.” Cô cúi xuống nhìn bụng Lưu Thư Tình, sau lại cầm tay Lưu Thư Tình, cõi lòng thân thiết nói: “Em hiểu chị mà.”

Lưu Thư Tình thở dài, nói: “Chị không liên lạc với em là vì sợ em đang phân vân về tình cảm của Lý Hạ đối với em. Chị muốn đợi sau khi tình cảm của hai người ổn định thì sẽ tìm đến em. Chị hiểu em nhất, hiểu em vẫn mang nhiều day dứt đối với Lý Hạ. Để chị nói em biết, chị không chú ý, chị và người đàn ông hiện tại đang sống rất hạnh phúc nên chị không muốn truy cứu hay phán xét mối quan hệ của anh ấy nữa, cũng như không muốn biết trong quá khứ anh ấy đã từng làm gì.”

Tần Thanh cảm động viên mắt ửng đỏ, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn chị đã vì em mà suy nghĩ, cảm ơn chị đã đối xử với em tốt như thế.”

“Đưa nước, coi em kìa.” Lưu Thư Tình dịu dàng ôm bờ vai cô nói: “Đúng rồi, vậy em... với ai vậy?”

Tần Thanh làm nũng bĩu môi: “Chị không nói với em thì em cũng không nói với chị.”

Từ nhà Lưu Thư Tình đi ra, Tần Thanh đi dọc trên đường, tâm tư ngổn ngang rối bời.

Cuối cùng cô kết luận, Lưu Thư Tình đã chấp nhận mang cốt nhục của mình với người đàn ông kia thì hẳn là cô ấy rất yêu anh ta.

Về đến nhà, Tần Thanh lặng im ngồi trước cửa sổ, hai tay ôm đầu gối nhìn ngoài cửa sổ.

Qua không biết bao lâu, cô cũng nghe được tiếng bước chân của Tống Vũ Thành.

Tống Vũ Thành đi tới, nhìn thấy cô đang ngồi ôm gối trên thảm trải sàn. Dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng ngủ, trông cô có vẻ tiều tụy lạ thường.

“Sao vậy? Đang nghĩ gì thế?” Tống Vũ Thành vừa cởi áo khoác vừa hỏi.

Tần Thanh chỉ nhìn anh, cũng không hề trả lời câu hỏi của anh.

Tống Vũ Thành đặt áo khoác ở cuối giường trên ghế salông, đi tới bên cạnh cô cúi người sờ trán cô, lại ân cần hỏi: “Sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Tần Thanh nở nụ cười “Anh ăn tối chưa?”

“Ăn rồi, em đi sinh nhật bạn không vui sao?”

“Không phải, em chỉ mệt một chút thôi.”

“Vậy thì nghỉ sớm một chút đi.” Tống Vũ Thành nói, kéo Tần Thanh từ mặt đất đứng lên.

Tần Thanh vừa nằm xuống giường thì Tống Vũ Thành cũng đi tới thư phòng.

Nằm một hồi lâu cũng không buồn ngủ, Tần Thanh đứng dậy đi ra nhà bếp nấu một ly sữa bò nóng.

Cô đi tới cửa thư phòng, sau khi gõ cửa liền đẩy cửa bước vào.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Tống Vũ Thành ngẩng đầu nhìn cô, bỏ văn kiện trên bàn xuống.

“Ngủ không được nên làm một ly sữa bò uống thôi.” Tần Thanh đi tới, để ly sữa lên bàn “Sẵn tiện làm cho anh một ly.”

Tống Vũ Thành kéo cô ngồi trên đùi mình, hỏi: “Có tâm sự sao?”

“Không có.” Tần Thanh cười nói “Biết anh cũng đang bận rộn, em không phải cố ý muốn tới quấy rầy anh.” Cô đứng lên đi tới kệ sách cao lớn trước mặt nói “Em chỉ muốn tìm một quyển sách để xem cho dễ ngủ thôi.”

Tần Thanh tiện tay cầm quyển sách từ giá sách, ngồi xuống ghế salong hững hờ lật xem.

Tổng Vũ Thành cũng tiếp tục cầm văn kiện phê duyệt, trong thư phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được tiếng lật sách nho nhỏ từ nơi góc phòng phát ra.

Tần Thanh lén lút nhìn về phía Tổng Vũ Thành, anh cau lại lông mày như đang suy nghĩ vấn đề nan giải. Dáng vẻ làm việc say mê khiến cô ngây ngất ngắm nhìn.

Bây giờ Tổng Vũ Thành đang ở trong tầm mắt của Tần Thanh, mọi cử động của anh đều khiến cô mê người.

Tổng Vũ Thành nhận ra được ánh mắt của cô nên ngẩng đầu nhìn lại.

Tầm mắt chạm nhau một khắc, Tần Thanh trong lòng khẽ run lên, bối rối nói: “Xin lỗi! Có phải em đang quấy rầy anh?”

Tổng Vũ Thành cười lắc đầu, giơ một cánh tay đưa về phía cô.

Tần Thanh hiểu ý đi tới bên cạnh anh, Tổng Vũ Thành ôm eo cô: “Có phải em thấy giờ đã quá muộn?”

Giọng anh mập mờ khiến trong lòng Tần Thanh cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng cùng ngọt ngào đắm đuối. Cô yêu nhất là dáng vẻ này của anh. Trên thế giới tình yêu chính là những gì ngọt ngào nhất, tốt đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chương 47

“Chỉ cần ở cùng anh thì em sẽ không cảm thấy quá muộn.” Tần Thanh thật lòng nói.

“Em cũng không cần tự ép mình, em có thể tỏ vẻ nũng nịu với bạn trai mình như những cô gái khác mà.” Tổng Vũ Thành dịu dàng nói.

Tần Thanh giơ tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt anh, đắm đuối nhìn vào hàng lông mày nồng đậm mê luyến của anh. Khuôn mặt anh tuấn cương nghị khiến cô không nhịn được muốn hôn lên môi anh.

Cô cố gắng đè nén kích động trong lòng mình, nghiêng đầu sang một bên.

“Đó là gì vậy?” Tần Thanh nhìn văn kiện trên bàn hỏi.

“Tài liệu đầu tư.”

“Đầu tư cái gì?”

“Vào mỏ vàng ở châu úc.”

“Anh muốn đầu tư sao?” Tần Thanh thuận miệng hỏi.

Tổng Vũ Thành không hề trả lời.

“Rủi ro rất lớn.”

“Kế hoạch đã tiến hành đến bước cuối cùng.” Tổng Vũ Thành đứng lên đi tới phía trước cửa sổ, dùng ngón tay tùy ý gõ nhẹ bệ cửa sổ: “Còn có hai anh em nhà họ Lục hợp tác.”

“Anh nói chính là hai anh em nhà Lục Kiếm Thăng sao?” Tần Thanh hỏi.

“Đúng vậy.” Tổng Vũ Thành quay đầu lại nhìn cô.

“Bọn họ không muốn sao?” Tần Thanh tiếp tục phân tích nói.

“Nhà họ Lục có tổng gia sản hơn phân nửa tập đoàn tài chính, bọn họ chán chờ là chuyện rất bình thường.” Tổng Vũ Thành bình tĩnh đáp.

“Nếu bọn họ không tham dự thì anh sẽ gặp vấn đề lớn sao?” Tần Thanh truy hỏi.

Tổng Vũ Thành trầm mặc một hồi lâu mới đáp: “Cũng không có ảnh hưởng gì.” Anh xoay người lại, có chút nghiêm túc nhìn Diệp Na da n****Sóc****Là****Ta****l e q u y d o n, Tần Thanh nói: “Tất cả tài sản của nhà họ Tống, không chỉ là của anh mà cũng là của em nữa.”

Tần Thanh nghe xong sững sờ, lòng lập tức tràn đầy vui mừng. Cô bước tới ôm eo Tổng Vũ Thành, anh nói vậy khiến trong lòng cô bắt đầu mơ mộng.

Nhưng Tổng Vũ Thành chỉ ôm cô, không nói gì nữa.

Đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy anh mở miệng, Tần Thanh ngửa đầu nhẹ giọng hỏi: “Vũ Thành, anh thích loại phụ nữ như thế nào? Ví dụ như ...” Cô suy nghĩ một lát “Một người phụ nữ mạnh mẽ như Hi Lạp Lý hoặc là loại phụ nữ lương thiện dịu dàng như Audrey Hepburn hay là loại phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ gợi cảm như Marilyn Monroe hoặc là...”

Tổng Vũ Thành cười vò tóc cô nói: “Anh chỉ yêu em”

Ban đêm Tần Thanh thường ngủ không yên, cô hoảng tỉnh sau đó hoảng hốt đưa tay tìm kiếm Tổng Vũ Thành. Chỉ khi tay chạm được thân thể của anh, cô mới có thể an tâm ngủ lại.

Từ thư phòng trở về đêm hôm ấy, Tần Thanh nửa đêm tỉnh lại, không tìm thấy anh nên cô kinh hoảng mở mắt, lập tức ngồi dậy.

Tổng Vũ Thành thực sự không có ở trên giường, trong bóng tối trong lòng Tần Thanh đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trong nháy mắt rơi lệ.

Lúc này, cô mơ hồ nghe được từ phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước chảy.

Tần Thanh vội vàng mở đèn ngủ lên.

Tổng Vũ Thành đi ra, thấy cô ngồi dậy nên áy náy hỏi: “Có phải anh làm em thức giấc?”

Tần Thanh chỉ nhìn anh nhưng không có trả lời.

Tổng Vũ Thành đến gần nhìn thấy nước mắt đầy mặt cô nên nhanh chóng nâng mặt cô lên, vội vàng hỏi: “Sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Tần Thanh dùng sức gật đầu.

“Mơ thấy gì mà sợ đến nỗi như vậy?” Tổng Vũ Thành vừa lau nước mắt cho cô vừa nói.

“Mơ thấy anh bỏ em, anh không cần em nữa.” Tần Thanh lắp bắp nói.

Tổng Vũ Thành cười lớn ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô nói: “Anh chỉ sợ em sẽ rời bỏ anh đấy, hai chúng ta thật xứng, một đôi ngọc ngà.”

Tần Thanh đẩy anh ra, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt hỏi: “Có thật không?”

“Anh khiến em không có cảm giác an toàn sao? Anh không đáng tin sao?” Tổng Vũ Thành thật lòng hỏi.

Tần Thanh không đáp, cúi đầu không nói lời nào.

Tổng Vũ Thành lại chân thành nói: “Bất kỳ là về phương diện tình cảm hay thân thể, anh đều sẽ rất kiềm chế. Anh không tùy tiện như vậy với bất kỳ người nào nên em có thể yên tâm.” Anh lại lần nữa kéo cô vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cô nói tiếp: “Trước kia anh cũng đã từng có bạn gái. Khoảng sáu bảy năm trước, lúc anh còn học đại học, anh cũng quen một người nhưng anh cũng rất ít khi thể hiện tình cảm, mà đến giờ anh cũng không nhớ cô ấy rõ lắm”

“Cô ấy chết rồi đúng không?” Tần Thanh đột nhiên hỏi.

Tổng Vũ Thành kinh ngạc nhìn cô: “Sao em biết?”

Tần Thanh không trả lời anh, chỉ hỏi: “Cô ấy chết như thế nào?”

Tổng Vũ Thành buông cô ra, đắp kín mền, nằm thẳng bên cạnh cô. Anh còn để cánh tay mình dưới đầu cô, bình tĩnh đáp: “Chết cũng đã lâu rồi.”

“Cô ấy bị tai nạn xe cộ chết, đúng không?” Tần Thanh truy hỏi.

“Vạn Triển Đình nói với em?” Giọng Tổng Vũ Thành trở nên âm trầm, “Cô ấy còn nói với em chuyện gì nữa?”

Tần Thanh cũng không muốn nhắc đến nên nói: “Không có.”

“Cô ấy nói là do anh hại chết?”

Tần Thanh ngước đầu lên nhìn về mặt anh, sợ hãi hỏi: “Đó là sự thật à?”

“Không phải, không có liên quan gì đến anh.” Tổng Vũ Thành xoa đầu cô, nhàn nhạt đáp.

Tần Thanh muốn biết rõ, cô suy nghĩ hỏi: “Cô ấy chết rồi thì anh có đau khổ hay không?”

Tổng Vũ Thành cười: “Cô ấy chết cùng người đàn ông khác thì vì cớ gì anh phải đau khổ?”

Tần Thanh cảm thấy sau lưng mình lạnh cóng, trầm thấp gọi: “Vũ Thành...”

“Thực ra, anh biết cô ấy sẽ chết nhưng anh không có ý ngăn cản.” Tổng Vũ Thành nhớ lại nói: “Cô ấy chính là vì tiền nên mới tiếp cận anh, lại vụng trộm cùng người đàn ông khác sau lưng anh. Người đàn ông kia vì đắc tội với giới hắc đạo nên bị bọn chúng đánh chết sau đó ném anh ta vào trong xe đẩy xuống vực. Khi cô ấy gọi điện thoại cho anh, anh biết cô ấy cũng có mặt trong chiếc xe đó, cô ấy còn hỏi anh rằng có thật là khi cô ấy chết thì anh sẽ không sao không? Cuối cùng cô ấy đã chết thật.”

Tần Thanh nghe anh bình tĩnh tự thuật xong, nhẹ giọng hỏi: “Anh có yêu cô ấy không?”

“Không yêu.” Tổng Vũ Thành không nhanh không chậm đáp: “Bởi vì cô ấy nên anh mới chán ghét những phụ nữ chủ động đến gần mình.”

Trầm mặc một lát sau, Tần Thanh lại hỏi: “Vậy bây giờ anh có còn như thế nữa không?”

Tổng Vũ Thành nằm đè lên người cô, nhìn cô hỏi: “Em sẽ cấm sừng cho anh giống cô ấy từng làm sao?”

“Anh cho rằng em sẽ làm như vậy sao?” Tần Thanh nhìn vào mắt anh hỏi ngược lại.

“Anh không biết.” Tổng Vũ Thành cười, sau đó hôn lên môi cô.

Ngày mùng 1 tháng 2, có một chuyện xảy ra mà có lẽ cả đời này Tần Thanh sẽ không cách nào quên được.

Buổi sáng, cô vừa vào đến văn phòng liền có cảm giác các đồng nghiệp chung quanh đang dùng ánh mắt khác thường nhìn cô.

Lòng tràn đầy nghi hoặc, cô ngồi vào bàn chuẩn bị tài liệu. Bỗng Lữ Đan bước lại gần cô, dùng giọng điệu trách cứ nói: “Cậu thật không có suy nghĩ, chuyện kết hôn lớn như vậy mà lại giấu tọt, cuối cùng lại để cho báo chí rình rang như vậy.”

“Cậu nói gì?” Tần Thanh kinh ngạc hỏi.

Lữ Đan cầm tờ báo ném lên bàn Tần Thanh, thờ dài nói: “Lên ngay trang nhất, thật có phong cách nhỉ.”

Tần Thanh lập tức cầm tờ báo lên xem, sau một hồi lâu đầu óc cô cũng lơ mơ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lữ Đan vẫn ngồi bên cạnh, nói: “Lại chọn đúng vào ngày lễ tình nhân này mà kết hôn, các cậu thật quá lãng mạn.”

Lúc này, điện thoại di động của Tần Thanh vang lên khiến cô chột tỉnh táo.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn tên trên màn hình, bỗng nhiên đứng lên chạy nhanh ra khỏi văn phòng.

“Lục Kiếm Thăng, anh bị bệnh à?” Tần Thanh quát trong điện thoại mắng.

“Anh đang đứng trước cửa công ty em, em xuống đây đi.” Lục Kiếm Thăng bình tĩnh nói.

Tần Thanh chạy ra khỏi công ty, nhìn thấy Lục Kiếm Thăng liền tàn nhẫn mạnh mẽ đẩy anh ta một cái, tức đến nổ phổi quát: “Anh muốn làm gì? Rót cuộc anh đang muốn làm gì?” Cô cầm tờ báo ném lên người Lục Kiếm Thăng nói: “Những hình ảnh này là từ đâu tới? Do anh ghép đúng không?”

“Nếu không muốn tin tức ngày mai lên trang nhất thì mau chóng lên xe trước.” Lục Kiếm Thăng cười cười, lịch sự mở cửa bên hông cho cô.

Tần Thanh tức giận run rẩy cả người, cô lại nhìn chung quanh thấy mọi người đang nhìn mình liền mở cửa sau xe ngồi vào.

Lục Kiếm Thăng lái xe chạy đến một công viên cách đó không xa mà dọc đường đi Tần Thanh cũng liên tục hỏi anh ta về những hình ảnh trên báo chí kia.

Mãi đến tận khi Tần Thanh tức giận khóc lên, anh ta mới mở miệng nói: “Em không đồng ý sao? Tại sao? Em không yêu anh một chút nào sao?”

“Anh mau làm sáng tỏ vụ việc trên báo chí sáng nay đi, hãy nói tin tức này chỉ là đùa giỡn, hai chúng ta sẽ không kết hôn.” Tần Thanh đưa điện thoại di động của chính mình đưa về phía Lục Kiếm Thăng, gần như thỉnh cầu nói: “Nhanh lên, tôi biết anh sẽ làm được mà.”

“Đây không phải chuyện đùa, anh nói thật.” Lục Kiếm Thăng vẫn bình tĩnh nói: “Ngày mười bốn tháng này em chuẩn bị làm cô dâu đi thôi, Die nda n****Sóc***Là****Ta****I e q u u ydo n, anh nói sẽ dẫn em đến Prague kết hôn. Anh nói được sẽ làm được.” Anh ta còn vui vẻ bổ sung thêm: “Hôn lễ của chúng ta nhất định sẽ náo nhiệt lắm đây.”

“Lục Kiếm Thăng!” Tần Thanh lớn tiếng nói: “Tôi có bạn trai rồi, tôi vẫn đang ở cùng anh ấy.”

“Ai?” Lục Kiếm Thăng kinh ngạc quay đầu nhìn cô.

“Anh cũng biết người đó.” Tần Thanh ổn định tâm tình đáp: “Là Tống Vũ Thành.”

“Là ai?” Lục Kiếm Thăng giống như đang bị dọa sợ, tròn to hai mắt truy hỏi: “Em nói ai?”

“Tống Vũ Thành.” Tần Thanh lại đáp rõ ràng.

Lục Kiếm Thăng ngồi thẳng trên ghế không nhúc nhích, ngây ngốc giống như người đang bị điềm huyết.

“Em nói em và anh ta đang có mối quan hệ người yêu?” Lục Kiếm Thăng như muốn xác nhận lại hỏi.

“Phải!” Tần Thanh khẳng định đáp.

“Hai người đã... lên giường?” Lục Kiếm Thăng hỏi với vẻ mặt quái dị.

“Phải!” Tần Thanh cũng không ngượng ngùng, không chậm trễ chút nào đáp.

Lục Kiếm Thăng sững sốt vài giây, đột nhiên cười to lên, cười rất lớn khiến Tần Thanh không hiểu ra sao.

Cười xong, sắc mặt của Lục Kiếm Thăng dần dần chìm xuống, anh ta mở cửa bước xuống xe, đứng dựa vào xe rút một điều thuốc ra, hút từng ngậm từng ngậm thuốc.

Tần Thanh cũng bước ra, đứng bên cạnh anh ta nói: “Hai anh là thân thích, vì con nhà giàu luôn tụ tập ăn uống vui chơi ở những nơi sang trọng nên tôi không muốn...”

“Quan hệ của hai người có ai biết chưa?” Lục Kiếm Thăng đột nhiên cắt ngang lời cô hỏi.

Tần Thanh suy tư lại: “Chắc không ai biết.”

“Tống Viễn Hưng có biết không?” Lục Kiếm Thăng có biểu hiện mờ ám hỏi.

“Chuyện biết hay không cũng chỉ là sớm muộn thôi, anh hỏi việc đó làm gì?” Tần Thanh thiếu kiên nhẫn nói.

Lục Kiếm Thăng bỗng nhiên bỏ điều thuốc trong tay mình xuống, anh nắm cổ áo Tần Thanh, mạnh mẽ ấn cô trên xe, hung dữ oán hận thét lên: “Anh hỏi em Tống Viễn Hưng có biết hay không? Rốt cuộc anh ta có biết hay không?”

Tần Thanh sợ hãi nên liều mạng giãy dụa: “Anh buông tôi ra, tên khốn kiếp này. Nếu anh dám làm tổn thương tôi, Vũ Thành sẽ không bỏ qua.”

Lục Kiếm Thăng đè ép trên người cô, lấy tay che miệng cô lại, hai mắt long lên nhìn chăm chăm vào cô: “Người phụ nữ ngu xuẩn này, em biết Tống Vũ Thành là ai hay không?”

Tần Thanh cực kỳ hoang mang, hai tay giãy dụa liên tục, không thể làm gì khác hơn là dùng chân đá anh ta.

Lúc này trong công viên có một số ít người cũng đang đi ngang qua, nhìn thấy một màn ám muội này cũng không đến ngăn cản mà chỉ cười xấu xa, sau đó bỏ đi.

Lục Kiếm Thăng bị đá đau, tròn mắt nói: “Anh vẫn nghĩ Tống Vũ Thành không gần phụ nữ thế mà không ngờ khẩu vị anh ta nặng như vậy.” Lục Kiếm Thăng nói tiếp: “Không biết anh ta cùng em gái ruột lên giường có cảm giác gì? Anh ta có biết em và anh ta chính là anh em cùng cha khác mẹ hay không? Nếu biết thì anh ta sẽ đối xử với em ra sao? Em bây giờ... chắc... chắc...”

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Edit : Sóc Là Ta

Tần Thanh chợt dừng lại động tác, khó tin nhìn vào đôi mắt tràn đầy lửa giận của Lục Kiếm Thăng.

Nhìn thấy cô đứng bất động, Lục Kiếm Thăng dần dần tỉnh táo lại, nghiêng người buông tay cô.

“Anh vừa nói gì?” Giọng Tần Thanh cực thấp hỏi.

Lục Kiếm Thăng có chút hồi hận lúc đầu, không nói gì.

Tần Thanh nắm cánh tay anh ta, lắc mạnh hỏi: “Anh nói anh ấy là anh trai tôi sao? Anh nói tôi với anh ấy chính là anh em ruột?”

Lục Kiếm Thăng buồn bực đẩy cô ra, mở cửa bước vào trong xe, sau đó khởi động xe rời đi. Một loạt động tác không hề do dự chút nào, cũng hoàn toàn không nhìn lại Tần Thanh.

Tần Thanh ngờ ngác đứng tại chỗ hồi lâu, sau đó đột nhiên cảm điện thoại di động lên ầm ầm.

“Ba ruột con là ai?” Điện thoại mới vừa kết nối, Tần Thanh vội vàng dứt khoát hỏi.

Đầu dây bên kia yên tĩnh mấy giây, sau đó truyền đến giọng mẹ Tần bình tĩnh nói: “Bà ấy đến tìm con sao? Nếu vậy sao con không hỏi bà ấy? Mẹ ruột mình không hỏi lại đi hỏi mẹ nuôi, làm sao mẹ biết bà ấy cùng ai sinh ra con?”

Tần Thanh có cảm giác hình như đang có thiên lôi sắp sửa đánh xuống đầu mình, cả người đều bị chấn động. Cô cố gắng khống chế tâm tình trong lòng mình, khó khăn hỏi lại: “Mẹ ruột con là ai?”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, hai bên cũng không nói lời nào hình như đang đối đầu.

“Con cũng từng gặp di Thang xinh đẹp kia rồi đúng không?” Rốt cuộc mẹ Tần cũng nói sự thật: “Những năm này, chính bà ấy lấy mẹ làm trung gian để cho con tiền ăn học.”

Cũng trong lúc đó, Tống Vũ Thành mới vừa họp xong một cuộc hội nghị cấp cao, anh cũng đang quay trở lại văn phòng.

Trần Thụy cảm tờ báo là cái “báo Nam Thành” lo lắng đẩy cửa bước vào: “Cậu biết chưa?”

“Biết cái gì?” Tống Vũ Thành ngồi sau bàn làm việc giương mắt nhìn về phía Trần Thụy, nhìn thấy vẻ mặt anh ta cũng hơi hốt hoảng, trong lòng Tống Vũ Thành cũng đang nghi ngờ có chuyện chẳng lành.

Trần Thụy đưa tờ báo tới trước mặt anh, sau đó lo lắng đứng bên cạnh anh.

Tờ báo đăng hình ảnh Tần Thanh và Lục Kiếm Thăng đang đứng ôm nhau trong góc tối, trong ảnh hai người nhìn nhau cười rạng rỡ, cực kỳ giống một đôi tình nhân ngọt ngào.

Tiêu đề đầu trang viết: Tam thiếu gia nhà họ Lục sẽ kết hôn với thiên kim bí mật đứng vào ngày lễ tình nhân.

Trần Thụy nhìn thấy sắc mặt Tống Vũ Thành dần dần biến sắc, lập tức hỏi: “Sao đây? Tôi lập tức đi sắp xếp.”

“Tôi tự có dự định, cậu ra ngoài trước đi.” Tống Vũ Thành lạnh lùng đáp.

Trần Thụy dừng một chút, nói: “Mặc kệ cậu định làm gì thì đều phải nhanh một chút. Dù Lục Kiếm Thăng có chủ ý gì thì cũng do bị người khác xui khiến. Chưa đề cập đến những vấn đề của nhà họ Lục nhưng sự tình đã đi xa hơn chúng ta định liệu rất nhiều rồi mà nếu chúng ta không hành động thì ....”

Tống Vũ Thành đột nhiên phát tay khiến những công văn trên bàn làm việc rơi đầy đất. Anh bỗng đứng lên, biểu hiện cực kỳ tàn nhẫn.

Đúng lúc này Trần Thụy cũng đã tỉnh táo lại, nhắc nhở: “Gọi điện thoại cho cô ấy đi, có lẽ bây giờ cô ấy cũng biết rồi.”

Tống Vũ Thành nghe vậy nhanh chóng móc điện thoại di động trong túi áo mình ra nhưng sau đó anh chợt dừng lại động tác. Cuối cùng cũng không có dũng khí gọi điện thoại cho cô.

Tần Thanh ngồi trên ghế dài ở công viên rất lâu, điện thoại trong tay cũng không biết bị cắt đứt từ khi nào. Lúc cô tỉnh táo lại thì chợt phát hiện ra mình vẫn chưa tắt máy điện thoại.

Cô đứng lên chạy ra khỏi công viên, càng chạy bước chân càng nhanh.

Cô trở lại Tường Vân, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách bắt đầu gọi điện thoại cho Tống Vũ Thành.

Điện thoại vừa được kết nối, cô không biết mình nên nói gì.

Mà ở đầu dây bên kia Tống Vũ Thành cũng không nói chuyện, tuy anh yên tĩnh đứng đó nhưng trong đầu vô cùng căng thẳng giống như đang đợi tuyên án.

“Chiều nay em không có đi làm.” Tần Thanh mở miệng phá tan không khí im lặng lúc này “Em ở nhà chờ anh về.”

“Được! Hết giờ làm anh sẽ mau chóng trở về.” Tống Vũ Thành lập tức nói.

Nhưng hết giờ làm Tống Vũ Thành cũng không lập tức trở về mà đợi đến gần mười giờ, anh mới về đến nhà.

Anh bước vào nhà, liếc mắt liền thấy Tần Thanh đang ngồi một mình trên ghế sofa trong phòng khách với biểu hiện chăm chú nhìn ra ngoài cửa.

“Ăn cơm tối chưa?” Tổng Vũ Thành vừa mở cà vạt vừa nhìn cô tùy ý hỏi.

Tần Thanh ngây ngốc gật đầu một cái.

Tổng Vũ Thành cũng không đến gần cô mà đi thẳng đến phòng tắm nói: “Vậy thì nghỉ sớm một chút đi!”

Tần Thanh nhìn bóng lưng Tổng Vũ Thành, tưởng tượng ra cảnh thời gian qua anh phải đau khổ từng ngày. Rốt cục cô cũng hiểu được lý do anh xa cách tránh né cô. Cô cảm thấy vào giờ phút này mình cũng nên ở bên cạnh anh.

Cô đứng trước cửa phòng và bắt đầu gõ cửa.

Tổng Vũ Thành đang đứng dưới vòi hoa sen, nghe được tiếng gõ cửa nên quay đầu lại. Sau đó anh lấy một chiếc khăn tắm choàng qua hông mình, đóng vòi sen lại, có chút kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?”

Tần Thanh lấy lại bình tĩnh, dừng cảm bước tới và khom lưng mở vòi sen cho nước chảy ào ào vào bồn tắm lớn. Cô điều chỉnh độ nước ấm vừa phải nói: “Em muốn tắm cùng với anh.”

Tổng Vũ Thành đứng bên cạnh không nói tiếng nào, anh chỉ đứng đó nhìn cô.

Tần Thanh cởi quần áo đi vào bồn tắm, sau đó cô đưa tay kéo anh vào.

Tổng Vũ Thành cũng bước vào bồn tắm lớn, anh nhìn khuôn mặt Tần Thanh cùng với vết tích hình mặt trăng khuyết nơi ngực cô, cảm giác trong lòng mình có biết bao nhiêu đau khổ không thể nói thành lời.

Tần Thanh ngửa đầu nhìn anh, hai tay nâng mặt lên, dịu dàng mà kiên định nói: “Vũ Thành, em yêu anh.” Giọng cô bắt đầu nghẹn ngào “Mặc kệ anh là ai, trong lòng em cũng chỉ yêu mình anh, mãi mãi không thay đổi.”

Tổng Vũ Thành hít một hơi thật sâu, ôm cô vào lòng thật chặt. Dòng nước ấm áp vẫn không ngừng bốc lên xung quanh, tất cả mọi thứ như thật như mơ khiến hai người họ không ngừng suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Tần Thanh không đi làm, mà Tổng Vũ Thành cũng muốn cô ở nhà nên cô nghe theo lời anh.

Tần Thanh gọi điện thoại cho chủ nhà trọ vì cô muốn trả nhà. Cô biết trong lòng mình đã có một ngôi nhà cho riêng mình rồi.

Sau đó cô cúp điện thoại, có ý định muốn che đậy tất cả các tin tức có liên quan đến mình. Vì không muốn người khác để ý nhiều đến mình, cô nhờ quản gia mua rất nhiều đĩa phim, cô mở TV từ sáng đến tận khuya.

Khi Tổng Vũ Thành trở về nhà thì Tần Thanh đã ngủ trên ghế sofa.

Anh bước tới, cúi xuống cầm cánh tay đang buông thõng của cô đặt lại trên ghế, cúi người nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô.

Tần Thanh mở mắt ra, nhìn thấy Tổng Vũ Thành đang cúi người gần xuống trước mặt mình, cô cũng mỉm cười duỗi ra hai tay vòng qua cổ anh.

Tổng Vũ Thành thuận thế ôm cô, đỡ cô ngồi dậy. Sau đó, anh ngồi xuống bên cạnh vỗ lưng cô nói: “TV đang chiếu phim gì thế?”

Tần Thanh liếc nhìn màn hình TV, nghe được tiếng tim anh đập đập: “Thần điêu đại hiệp”

“Em thích bộ phim truyền hình này?” Tổng Vũ Thành hỏi.

Tần Thanh gật đầu: “Rất thích.”

Đây là một thể loại phim nói về tình thầy trò, vượt qua sinh tử, cho dù đã qua mười sáu năm nhưng họ kiên quyết không rời. Bọn họ quyết chí thề nguyện sẽ yêu nhau đến bạc đầu, kết thúc là bọn họ được nhiều người đến chúc phúc cho tình yêu của mình.

Nhưng đó cũng chỉ là trên phim ảnh, còn thực tế thì không như vậy. Cho dù xã hội có phát triển đến đâu thì vẫn không thể chấp nhận chuyện hai người có cùng huyết thống lại yêu nhau say đắm như vậy. Dù họ có vượt qua sinh tử, có đau khổ cả đời thì bọn họ mãi mãi không bao giờ được bất kỳ ai ủng hộ cũng như chúc phúc cho tình yêu của mình.

Trong lòng Tần Thanh luôn suy nghĩ, hai người yêu nhau quyết chí thề nguyện có làm người khác cảm động hay không?

“Tại sao em thích bộ phim này?” Tổng Vũ Thành lại nhẹ giọng hỏi.

Tần Thanh thờ dãi trong lòng, đáp: “Chỉ thích phong cảnh trong phim thôi.”

“Là hồ Cừu Trại sao?”

“Vâng.”

“Vậy ngày mai chúng ta sẽ đi.”

Tần Thanh giật mình ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh đi sắp xếp công việc một chút, em ăn cơm trước đi.” Nói xong, Tống Vũ Thành đứng dậy đi vào thư phòng.

Sáng sớm, Tần Thanh vẫn chưa tỉnh, Tống Vũ Thành dùng cằm mình sượt qua gò má cô để đánh thức cô.

“Thủ tục máy bay có chút chậm.” Tống Vũ Thành xoa tóc cô nói: “Hôm nay đến sân bay quốc tế,, chắc chắn không chậm trễ.”

Tần Thanh ngồi dậy, miễn cưỡng hỏi: “Đi thật sao?”

Tống Vũ Thành gật đầu: “Anh muốn đi du lịch cùng em.”

Hồ Cửu Trại hiện ra, quang cảnh tuyệt đẹp được bao phủ bởi một màn tuyết trắng xóa.

Mặc dù đang là mùa vắng khách nhưng cũng có nhiều du khách đến đây. Khuôn mặt ai cũng đều toát lên vẻ hưng phấn và khó nén tò mò.

Người hướng dẫn viên du lịch là một chàng trai khỏe mạnh thuộc dân tộc Tạng, anh ta nhiệt tình dẫn hai người họ giới thiệu phong cảnh ở mỗi nơi đi qua..

Con sông to lớn màu ngọc bích được bao phủ bởi lớp băng khiến quang cảnh nơi đây trông thật thơ mộng, hữu tình.

Tống Vũ Thành dẫn Tần Thanh đi qua cầu Miên Hoa. Ở đây Tần Thanh vẫn có cảm giác lạnh lạnh.

“Em không thích nơi này sao?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Thích chứ, nhưng trong phim không phải là cảnh này.” Tần Thanh nhấn mạnh “Chúng ta đến nhằm mùa hay sao ấy?”

Tống Vũ Thành gật đầu: “Đầu tháng chín, anh lại dẫn em đến đây.”

Tần Thanh lắc đầu: “Tôi một lần là đủ rồi”

Cô kéo cánh tay Tống Vũ Thành, nhìn chung quanh được bao bọc một mảng tuyết, nói: “Nếu ở đây có anh đi cùng em thì phong cảnh nơi đây là đẹp nhất.”

Hai ngày sau, từ hồ Cửu Trại, bọn họ lại bay đến Thượng Hải, đổi máy bay tư nhân để bay đến nước Pháp.

Tần Thanh ngồi trong cabin được trang bị giống như ở khách sạn, biểu hiện rất bình thản. Cô ngồi cùng Tống Vũ Thành, nhìn thấy thứ gì cô cũng đều ngạc nhiên lẫn khiếp sợ đến nỗi muốn đứng lên.

Chỗ ngồi được chỉnh ở một góc chín mươi độ, khi cất cánh hay hạ cánh cũng đều phải thắt dây an toàn. Đến khi thực sự bay lên cao, chỗ ngồi trở thành một cái giường, có tay cầm để hạ giường lên xuống vừa đủ chỗ cho hai người nằm.

Tống Vũ Thành nghiêng người ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về: “Ngủ đi! Tỉnh dậy là đến nơi.”

“Máy bay tư nhân còn phải kiểm tra nữa à?” Tần Thanh hỏi.

“Đương nhiên, phải tra xét kỹ càng hơn máy bay thường.” Tống Vũ Thành kéo thăm ra, tiếp tục dỗ cô ngủ.

“Đến nước Pháp làm gì?”

“Đi tới một nơi yên tĩnh, rời xa nơi thành phố náo nhiệt, đông đúc này.” Tống Vũ Thành nhắm hai mắt đáp.

Tống Vũ Thành dẫn Tần Thanh đến hồ Nạp Tây yên tĩnh thuộc nước Pháp. Nơi đây, phía bắc là dãy núi Alpes, phía nam là hồ Nạp Tây yên tĩnh, chung quanh là núi sông hiểm trở, cạnh sông còn có tòa lâu đài cổ xưa tráng lệ.

Tần Thanh vừa xuống phi cơ liền bị nơi cổ điển, lãng mạn này thu hút. Trấn nhỏ yên tĩnh này trông như phong cảnh huyền thoại trong những cảnh phim mà cô vẫn thường xem.

Hai người được sắp xếp trong một gian nhà tư nhân gần đó.

“Hồ này đẹp quá.” Tần Thanh say sưa ngắm nhìn hồ Nạp Tây, “Phong cảnh giống như ở Hàng Châu.”

“Thích nơi này không?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Thích.” Tần Thanh sung sướng đáp.

“Mua một ngôi nhà và sống ở đây được không?” Tống Vũ Thành nhìn cô hỏi.

Tần Thanh ngần ngừ, không hề trả lời.

Sau một quãng thời gian, Tống Vũ Thành ban ngày dẫn cô đi ngắm phong cảnh, buổi tối ôm cô ngủ. Tần Thanh quả thực đang hưởng một cuộc sống êm đềm, hạnh phúc.

Thời gian hạnh phúc đã qua, thắm thoát đã qua một tháng.

Một hôm, vào lúc chạng vạng, Tần Thanh đứng trên lầu ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Tuyết đóng trên dãy núi Alpes từ từ tan chảy tạo thành hồ nước, xuyên qua dòng kênh tạo thành một bức tranh ngoạn mục tô điểm thêm cho phong cảnh thiên nhiên hữu tình nơi đây.

Tống Vũ Thành đi tới, anh ôm cô từ phía sau.

“Em có cảm thấy sinh hoạt nơi này rất bức bối không?” Tống Vũ Thành hỏi.

“Không, rất tốt, em rất thích cảm giác yên tĩnh như vậy.” Tần Thanh dùng thái dương mình sượt qua dưới cằm anh đáp.

“Sống ở đây được không?” Tống Vũ Thành cúi đầu nhìn cô, lại một lần nữa nói: “Anh đi xem mấy biệt thự rồi, có nhiều nơi rất đẹp, sân rất rộng. Em có thể trồng hoa trong sân, cũng có thể nuôi chó. Cuối tuần đi đến nhà thờ dự lễ, hát thánh ca. Nếu em còn cảm thấy chán thì có thể xin đi học thêm tiếng Pháp hoặc bất kỳ môn học nào em yêu thích?”

Tần Thanh kinh ngạc nghe anh nói, sau đó mở miệng hỏi: “Vậy còn anh?”

“Nếu rảnh thì anh sẽ đến đây với em.”

Nghe xong, đột nhiên trong lòng Tần Thanh chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chương 49

Tống Vũ Thành ôm chặt cô trong lòng mình: “Em cho anh chút thời gian, anh giải quyết xong chuyện công ty, mời một người quản lý tốt, đến lúc đó, anh chỉ cần quản lý từ xa rất dễ dàng. Sau đó, anh sẽ ở bên cạnh em mỗi ngày được không?”

Tần Thanh cúi đầu, không nói lời nào.

Tống Vũ Thành hôn dưới thái dương của cô, dụ dỗ: “Ngoan, quyết định như vậy nhé?”

“Vũ Thành. “ Tần Thanh đột nhiên xoay người nhìn anh, biểu hiện gấp gáp nói: “Chúng ta đúng là anh em ruột sao? Có khả năng khác không? Như là em không phải hoặc anh không phải...”

Tống Vũ Thành lắc đầu, không để cô tiếp tục nói, anh bình tĩnh nói: “Anh đã điều tra kỹ rồi, chúng ta đúng là anh em cùng cha khác mẹ.”

Trong mắt Tần Thanh loé ra bi thương.

Tống Vũ Thành nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Em trách ông ấy sao?”

Tần Thanh cắn môi dưới không trả lời.

“Em cũng không nên trách ông ấy.” Tống Vũ Thành hít sâu một hơi nói: “Ông ấy đã tự trách mình không biết bao nhiêu lần rồi. Mấy năm qua, ông ấy cũng đã phái người đi tìm em. Trước khi chết, điều ông ấy hối tiếc nhất chính là chưa được gặp lại em. Ông ấy còn căn dặn rằng anh nhất định phải tìm được em. Anh dừng một chút, nói: “Với cương vị anh trai, anh phải chăm sóc em thật tốt.”

Tần Thanh nghe xong, khoé mắt chọt rơi hai hàng nước mắt.

Tống Vũ Thành cay đắng nở nụ cười nói: “Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, hy vọng ba sẽ không trách anh.”

“Nếu em không thích nơi này thì chúng ta cũng có thể đi chỗ khác. Em thích nơi nào? Đi đến nơi nói tiếng Anh hay đi đến nơi nói tiếng Trung?” Tống Vũ Thành cố gắng thuyết phục cô: “Đi Singapore được không?”

Tần Thanh nuốt lệ lắc đầu, cô giơ cánh tay mình lên ôm eo Tống Vũ Thành, khẩn cầu nói: “Đừng bỏ em, em không muốn sống một mình ở bên ngoài, em muốn về nước.”

Vì Tần Thanh muốn trở về quê hương mình nên khi họ về đến Tường Vân cũng là giữa đêm khuya.

Ngày hôm sau, Tống Vũ Thành đã đi làm từ rất sớm. Lúc thức dậy, Tần Thanh đã không còn nhìn thấy anh, chỉ thấy có một người đàn ông và một người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách. Họ mặc y phục màu đen nghiêm chỉnh, vẻ mặt cũng tỏ vẻ trang nghiêm.

Theo bản năng Tần Thanh lui về phía sau một chút.

“Tiểu thư Tần, chúng tôi là cận vệ đến đây bảo vệ cô.” Người phụ nữ lập tức đứng dậy mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian này, hai người chúng tôi sẽ đốc toàn lực để bảo vệ tiểu thư. Ngược lại, nếu có yêu cầu gì, mong tiểu thư cứ nói, chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ cô.”

Tần Thanh ngây người trong chốc lát, sau đó đột nhiên xoay người chạy về phòng ngủ, mở chiếc laptop lên và bắt đầu tra.

Tần Thanh khiếp sợ khi thấy một tháng trước Lục Kiếm Thăng bị tai nạn xe cộ nên hôn lễ tạm hoãn lại.

Buổi tối, Tống Vũ Thành trở về rất sớm, anh mở cửa đi vào, liếc mắt nhìn thấy Tần Thanh đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Trong phòng khách, ánh sáng từ đèn tường và đèn trần toả ra, cô cũng không mở TV mà chỉ yên lặng ngồi đó nhìn vào một khoảng không.

Hai cận vệ ngồi trong góc của phòng khách, nghe thấy tiếng bước chân anh liền đứng lên chào hỏi, sau đó lui trở lại ngồi trong góc phòng.

“Muốn ngủ ở đây sao?” Tống Vũ Thành đi tới, giọng nói vẫn bình thường “Ngoan, trở về phòng ngủ đi.”

Khuôn mặt Tần Thanh căng thẳng, hai tay khẽ run, cô hồ hững nhìn nét mặt bình tĩnh của Tống Vũ Thành, không biết mình nên mở miệng nói gì với anh.

Tống Vũ Thành xoay người đi vào trong, hời hợt nói: “Với thân phận của em bây giờ, có hai cận vệ bên cạnh là chuyện rất bình thường. Sau này, em sẽ từ từ quen thôi.”

Tần Thanh thấy anh đi ra, đột nhiên cô từ trên ghế sa lông đứng lên, nhìn chăm chăm bóng lưng anh và gọi anh đứng lại.

Tống Vũ Thành dừng bước nhưng cũng không xoay người lại.

“Lục Kiếm Thăng đã chết rồi sao?” Tần Thanh run giọng hỏi.

Lúc này Tống Vũ Thành mới xoay người lại, nhìn cô với vẻ mặt nghiêm túc: “Em hi vọng cậu ta chết hay còn sống?”

“Sao lại xảy ra tai nạn vào lúc này như thế? Sao lại trùng hợp như thế chứ?” Tần Thanh hỏi.

Trong lòng Tống Vũ Thành cảm thấy bức bối nhưng giọng anh vẫn dịu dàng: “Trên đời này còn có rất nhiều sự trùng hợp lắm.”

“Anh ta tuy có sai nhưng cũng không đáng chết, mà nếu có đáng chết thì cũng không phải do...” Tần Thanh chột ngừng lại, ngờ vực nhìn Tống Vũ Thành.

Tống Vũ Thành đột nhiên tiến về phía trước, anh bỗng nổi giận nói: “Đây là lúc nên bàn về vấn đề anh ta chết hay sống sao? Bây giờ em chỉ quan tâm cậu ta còn sống hay đã chết thôi sao? Anh luôn tin tưởng em, mỗi hành động anh làm đều nghĩ đến cảm giác trong lòng em thế nhưng hiện giờ em lại không quan tâm đến cảm giác trong lòng anh sao?”

Lúc này giọng Tống Vũ Thành lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt sắc bén, khuôn mặt hung ác, cả người toả ra khí thế lạnh lùng và áp bức.

Một Tống Vũ Thành như vậy khiến Tần Thanh bất ngờ. Cô nhìn anh với ánh mắt oan ức, tự trách, đau lòng, đồng thời cũng có tức giận. Trong giây phút đó, cô bỗng bật khóc.

Tống Vũ Thành không chịu nổi khi nhìn thấy cô khóc, lại không muốn an ủi cô nên anh xoay người nhanh chân đi vào phòng thay đồ.

Chốc lát, không còn bộ âu phục nghiêm chỉnh nữa, anh đi ra với bộ áo ngủ màu lam đậm trên người.

Lần này có lẽ anh đã điều chỉnh tốt tâm tình mình nên trông anh vui vẻ hơn khi nãy.

Anh bước tới, nhìn thấy Tần Thanh vẫn nằm ở trên ghế salon khóc đến nỗi cả thân người run lay bầy.

Lòng tràn đầy hối hận, anh ngồi xuống cạnh cô, kéo cô vào trong lồng ngực rắn chắc của mình.

Tần Thanh ghen ngào nói: “Sao em lại quan tâm cậu ta làm gì? Người em quan tâm chính là anh, trong lòng sợ anh sẽ làm những chuyện điên rồ.”

Tổng Vũ Thành ôm cô hồi lâu, anh chậm chậm nói: “Trước kia, anh vẫn luôn sợ có một ngày em biết sự thật sẽ không chịu thừa nhận, thậm chí sẽ oán hận anh.” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi Tần Thanh “Cảm ơn em vì đã yêu anh nhiều đến như vậy. Anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì.”

Sáng hôm sau, Tổng Vũ Thành xuất hiện ở cửa dẫn dò: “Cố gắng đừng ra khỏi cửa, nếu cần gì thì cứ dẫn dò quần gia đi mua là được.”

“Hôm nay em muốn ra ngoài.” Tần Thanh dịu dàng nói: “Em có người bạn đang mang thai, cũng sắp đến kỳ sinh nở nên em muốn đến thăm cô ấy một lát.”

Tổng Vũ Thành do dự gật đầu: “Đi sớm về sớm, không được rời khỏi hai người cận vệ kia.”

Tần Thanh bước lên phía trước ôm cổ anh, hôn thật thâm tình nói: “Được.”

Lúc Tần Thanh đi tới nhà Lưu Thụ Tình, hai người cận vệ đang đứng ngoài cửa đợi cô.

Trông Lưu Thụ Tình rất nguy kịch, khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ.

Tần Thanh bước nhanh về phía trước, nắm chặt tay cô ấy, lo lắng hỏi: “Gần đây chị khỏe không?”

Nét mặt Lưu Thụ Tình như hòn gợn, ai oán, ngồi yên trên ghế sofa, lắc đầu đáp: “Anh ta không đồng ý kết hôn với chị.”

Tần Thanh kinh ngạc, vội hỏi: “Anh ta nói thế nào? Anh ta là ai?”

Về mặt Lưu Thụ Tình tỏ ra thông khổ, cô không ngừng lắc đầu, ý chỉ không muốn nói ra.

Tần Thanh không chịu để yên nói: “Chị nói em nghe anh ta là ai, nói không chừng em có thể giúp được chị.”

Ánh mắt Lưu Thụ Tình thoáng dao động, cô cầm tay Tần Thanh khẩn cấp nói: “Anh ta chính là anh trai của Lục Kiếm Thăng. Em và Lục Kiếm Thăng có mối quan hệ tốt như vậy, hay là em thay chị hẹn gặp Lục Kiếm Xương. Chị có chuyện muốn nói với anh ấy.”

Tần Thanh choáng váng nhìn Lưu Thụ Tình. Cô do dự trong chốc lát mới thấp giọng nói: “Lục Kiếm Xương có vợ và con trai rồi mà.”

“Chị biết.” Hai tay Lưu Thụ Tình run rẩy, nước mắt chảy xuống “Nhưng anh ấy từng nói rằng anh ấy yêu chị, muốn kết hôn với chị.” Cô tiếp tục cầu khẩn nói: “Tiểu Thanh, em giúp chị một chút, trong bụng chị đang mang cốt nhục của anh ấy, hiện giờ chị không biết làm sao mới tốt đây.”

Tần Thanh nhìn xuống bụng tròn trịa của Lưu Thụ Tình, trong lòng cảm thấy vô cùng bi thương và thông khổ, nói: “Chị có nghĩ rằng đứa bé này có muốn như vậy không? Tương lai của nó rồi sẽ ra sao? Nó có thể chịu đựng được những đau khổ này hay không?”

Lưu Thụ Tình nghe xong càng khóc lớn hơn. Tần Thanh nhìn cô, không có cách nào để an ủi cô ấy.

Ra khỏi nhà Lưu Thụ Tình, Tần Thanh đi tới đường Trường Đào, cách đường cái rất xa. Cô đứng nhìn tiệm chuyên bán quần áo nữ rất lâu, cứ đứng như thế, không biết qua bao lâu, cô rốt cục tỉnh trí, nhẹ nhàng hít một hơi, chuẩn bị xoay người rời đi.

Vừa xoay người định bước đi, cô ngẩng đầu nhìn thấy ở phía xa kia, chính là Thang Nguyệt Như đang nước mắt lưng tròng đứng nhìn mình.

Tần Thanh nhìn bà kỹ càng, cuối cùng nở nụ cười thật tươi với bà.

Thang Nguyệt Như thấy vậy nên nhanh chân chạy đến ôm chặt Tần Thanh, nức nở hỏi: “Con gái của mẹ, con có hận mẹ không?”

“Không có.” Tần Thanh cũng ôm bà nói: “Con chưa bao giờ oán hận mẹ.” Tần Thanh cũng rơi hàng lệ, tiếp tục nói: “Cảm ơn mẹ đã sinh ra con.”

Thang Nguyệt Như nghe vậy khóc không thành tiếng.

Một đôi mẹ con chia lìa đã nhiều năm, hôm nay gặp lại, cứ đứng như vậy ôm nhau mà khóc nức nở.

Cuối cùng khi Tần Thanh ổn định tâm tình, kéo Thang Nguyệt Như vào ngồi trên chiếc dãi ven đường, an ủi: “Mẹ đừng khóc, hiện tại con rất ổn.”

Từ trong túi xách, Thang Nguyệt Như lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nhét vào tay Tần Thanh, nói: “Con gái, ở đây có ít tiền, con cầm lấy và nhanh chóng rời khỏi nơi này. Dù con có đi đến đâu, nhớ rằng nhất định phải liên lạc với mẹ, mẹ sẽ gửi tiền cho con. Trong tương lai gần đây, mẹ nhất định sẽ đi tìm con.”

Tần Thanh lắc đầu, nhét thẻ trở lại vào tay bà, nói: “Con không đi.”

“Bởi vì Tổng Vũ Thành sao?” Thang Nguyệt Như tinh táo nói: “Con gái, con và cậu ta không thể...”

“Con biết.” Tần Thanh cũng nhanh chóng ngăn bà, “Con biết điều đó nhưng con yêu anh ấy, con sẽ không từ bỏ anh ấy.”

“Con không biết.” Thang Nguyệt Như càng biểu hiện ra sự lo lắng của mình rõ hơn “Gần đây, mẹ cũng đã điều tra chuyện của con, mẹ không thể để con trở thành vật hy sinh trong cuộc giữa cậu cháu nhà họ Tống được. Tống Viễn Hưng đã sớm đoán được ý định của Tống Đình Hưng là muốn đem tất cả

cổ phần để lại cho con trai ông ta. Tổng Viễn Hưng biết được sự tồn tại của con nên cố ý muốn cho Lục Kiếm Thăng kết hôn với con. Sau đó, anh ta và con sẽ được thừa kế nửa phần gia sản còn lại kia. Đến lúc đó, thế lực của Tổng Vũ Thành sẽ suy yếu dần thì Tổng Viễn Hưng sẽ âm thầm lật đổ Tổng Vũ Thành để giành lấy công ty.”

Tần Thanh bình tĩnh nghe Thang Nguyệt Như nói, sau đó cô nhàn nhạt nói: “Mưu đồ của Tổng Viễn Hưng sẽ sớm thất bại thôi vì con mãi mãi đứng về Tổng Vũ Thành.”

Thang Nguyệt Như gấp rút muốn khuyên nhủ: “Con gái, Tổng Vũ Thành không phải người tốt như con vẫn nghĩ đâu. Cậu ấy lợi dụng con để uy hiếp mẹ. Cậu ấy chính là loại người vì mục đích thương mại mà không từ thủ đoạn nào.”

Tần Thanh dùng sức nắm chặt tay mình, bình tĩnh nói: “Con hiểu anh ấy muốn làm gì và dù bất luận anh ấy làm gì thì con vẫn sẽ không trách anh ấy.”

Thang Nguyệt Như nghe xong giận dữ, chốc lát mới nói: “Con có nghĩ con và Tổng Vũ Thành như vậy chính là đang tạo cơ hội cho người khác uy hiếp mình đây.” Thang Nguyệt Như thương tiếc nhìn Tần Thanh, dù dễ cô từng bước: “Tổng Vũ Thành là người có địa vị xã hội và thân phận cao quý, nếu cậu ta biết có người lập mưu với mình thì con nghĩ cậu ta sẽ chịu nổi sao?”

Tâm sự của Tần Thanh bị người khác nói toạc ra khiến cô có cảm giác mình vừa bị đâm trúng và uy hiếp mà không thể phản kháng được.

Cô quay đầu lại nhìn hai người cận vệ đang đứng cách đó không xa. Bọn họ cũng đang hướng mắt nhìn về phía cô.

Đúng lúc này, có một ông lão không cần thận té ngã trên đường, người cận vệ nữ phản xạ nhanh hơn đưa tay đỡ lấy ông. Sau đó, cũng không biết có chuyện gì xảy ra mà ông ấy cứ ngồi mãi đó không chịu đứng lên, lại nắm tay lôi kéo vạt áo của cô không cho đi. Thấy thế nên người cận vệ nam bước đến giải vây, người qua đường bắt đầu vây quanh bọn họ khiến họ mất phương hướng.

Tần Thanh quay đầu nhìn phía trước có trạm xe buýt. Lúc này một nhóm hành khách từ bên trong đi ra, mà bên ngoài cũng có một nhóm người chuẩn bị chen lên xe khiến Tần Thanh có cảm giác rất có nhiều người đang vây lấy mình.

Tần Thanh bình tĩnh nói với Thang Nguyệt Như: “Giờ con phải đi, mẹ bảo trọng.”

Nói xong, cũng không chờ Thang Nguyệt Như nói gì, Tần Thanh đứng dậy bước nhanh lên chiếc xe đang chuẩn bị lái đi.

Trên xe, cô gọi điện thoại cho Lý Hạ, định hẹn anh đến quán cà phê nhưng Lý Hạ nói anh đang đứng đó chờ cô rồi.

“Em vừa đến thăm chị Thư Tình.” Tần Thanh cũng không muốn vòng vo, gọn gàng dứt khoát nói: “Chị ấy đang rất nguy kịch, anh có thể đến chăm sóc cho chị ấy được không?”

Lý Hạ cũng không hỏi nhiều, cuối cùng anh mới mở miệng: “Người ta, ai muốn tiến về phía trước và cô ấy cũng vậy. Anh không muốn lại quay về con đường cũ.”

Ánh mắt Tần Thanh âm đạm, không biết mình còn có thể nói gì.

“Hiện giờ em ổn không?” Lý Hạ nhẹ giọng hỏi.

Tần Thanh lắc đầu, không e dè nói: “Em không ổn, em nghĩ có lẽ anh ấy ở bên cạnh em cũng không vui.” Cô lộ vẻ mặt thống khổ, tự lẩm bẩm nói: “Em chính là gánh nặng của anh ấy, nếu như có thể chọn lựa một lần nữa, em hi vọng mình chưa từng gặp anh ấy.”

Lý Hạ không biết nên an ủi cô ra sao, liền nghiêng người nói sang chuyện khác: “Gần đây em có còn đi bơi không? Anh vẫn đang học lặn, giờ rất ổn. Tương lai anh sẽ đến châu Úc lặn dưới biển?”

Tần Thanh yếu ớt cười cũng hơi gật đầu một cái.

Sau khi tạm biệt Lý Hạ, một mình Tần Thanh cứ bước đi như vậy như người không có mục đích. Cô có cảm giác mình như đang đi trong sương mù không tìm ra được lối thoát cũng không thấy rõ phương hướng để tiến về phía trước.

Cô chợt nghe phía sau hình như đang có người gấp gáp gọi mình. Tần Thanh xoay người, nhìn thấy Lý Hạ đang đứng ở tiệm cà phê vẫy tay với mình, trên tay anh cũng đang cầm điện thoại của cô.

Theo bản năng, Tần Thanh sờ vào túi áo, sau đó định đi đến gần Lý Hạ.

Đúng vào lúc này, một chiếc xe tải màu đen đột nhiên chạy sát vào phía cô, cô chưa kịp có phản ứng gì liền bị kéo vào trong xe. Một mùi thơm quái dị xộc vào mũi mình khiến cô dần mất ý thức bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Phàm Tinh Tục Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Edit : Sóc Là Ta -

Không biết cô đã ngủ bao lâu, dường như bị giật mình, Tần Thanh đột nhiên mở mắt, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào mắt cô khiến cô từ từ tỉnh lại.

Mí mắt cô giật giật, phát hiện hai tay mình đang bị trói phía sau. Nhận thức như vậy khiến toàn thân cô chấn động.

Cô kinh hoàng ngồi dậy, liếc mắt nhìn thấy Lục Kiếm Thăng đang ngồi trên ghế sofa đối diện đang nhìn mình.

“Em tỉnh rồi?” Lục Kiếm Thăng vừa nhìn cô vừa nói: “Tỉnh rất đúng lúc.”

“Anh vẫn còn sống?” Tần Thanh kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Chỉ sắp chết thôi. “ Lục Kiếm Thăng n, lấy tay chà phăng ống quần mình, giận dữ nói: “Em xem vết thương mày rất nặng đó, nếu không phải dưỡng anh...” Anh yếu ớt cười: “Cũng nhờ cậu anh giúp đỡ, nếu không anh cũng không có cơ hội được gặp lại em.”

Tần Thanh bắt đầu gầy dựa hai chân đang bị trói của mình, tức giận nói: “Anh mau thả tôi ra, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Cậu của em để chúng ta ở đây hưởng tuần trăng mật thật ngọt ngào đấy.” Lục Kiếm Thăng vẫn liên tục gõ trên bàn phím máy tính, nói: “Em hãy ngoan ngoãn ở lại đây, phản kháng cũng vô dụng.”

“Tôi muốn... tôi muốn uống nước, anh thả tôi ra.” Ánh mắt Tần Thanh chuyển động “Nếu không, anh hãy trói hai tay tôi ở phía trước.”

Lục Kiếm Thăng thiếu kiên nhẫn đứng lên, lấy bình nước từ trên bàn đi tới trước mặt Tần Thanh đút cho cô uống.

Tần Thanh bị ép uống mấy ngụm lớn liền liên tục ho khan.

Lục Kiếm Thăng ngồi trở lại trên ghế salong, mở màn hình laptop quay về phía cô nói: “Năm phút sau, thị trường chứng khoán sẽ mở.”

“Có ý gì?” Tần Thanh cảm giận hỏi.

Lục Kiếm Thăng không nhanh không chậm nói: “Anh cho Tống Vũ Thành thời gian là sáu tiếng để cậu ta chuyển vào tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ là sáu mươi ức, nếu không...” “Anh ta cười ma mẫn “Nếu không, anh sẽ khiến cậu ta mãi mãi không gặp được em.”

Tần Thanh kinh hãi, thét lên: “Anh điên rồi.”

Cô đứng lên, phát hiện phòng này là phòng kín, bốn phía đều là tường, không có cửa chính hay cửa hậu. Lục Kiếm Thăng ngồi trên ghế sofa ngay cầu thanh cuốn, là lối đi duy nhất có thể đi lên trên. Cô hơi run rẩy khi nhận ra ở đây chính là khoang thuyền.

Cô dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Lục Kiếm Thăng, uy hiếp nói: “Anh chạy không thoát đâu. Bây giờ nên thả tôi đi, tôi có thể bảo đảm anh sẽ không có chuyện gì, bằng không anh sẽ ở tù một vòng cả đời.”

“Em dựa vào cái gì để bảo đảm anh không có chuyện gì?” Lục Kiếm Thăng oán hận nói: “Chính bởi vì em mà anh đã suýt chết một lần rồi.”

Tần Thanh bình tĩnh nhắc nhở nói: “Trong thời gian ngắn như vậy, anh ấy cũng không thể bỏ ra nổi sáu mươi ức tiền mặt cho anh. Anh cũng đừng mơ mộng hão huyền, bây giờ anh thả tôi ra thì tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, tôi bảo đảm sẽ không truy cứu.”

Lục Kiếm Thăng gật đầu: “Cho rằng trong thời gian ngắn, cậu ta không thể bỏ ra nổi sáu mươi ức (ức nghĩa là vạn, một ức là một trăm triệu) thì anh cũng muốn xem cậu ta ứng phó như thế nào.” Lục Kiếm Thăng cười xấu xa “Cách duy nhất cậu ta có thể làm lúc này chính là bán tháo toàn bộ cổ phiếu trong tay. Nhưng như thế thì cũng chưa chắc giải quyết được vấn đề này.”

Tần Thanh không biết mình còn có thể làm gì, cô cố gắng tìm mọi cách cời dây trói phía sau lưng mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lục Kiếm Thăng đột nhiên quay về màn hình máy vi tính bắt đầu cười ha hả, cực kỳ vui vẻ nói: “Cổ phần Đinh Thành đang hạ xuống.”

Lục Kiếm Thăng để laptop sang một bên, tươi cười đi tới trước mặt Tần Thanh: “Tống Vũ Thành vì em mà có thể làm mọi thứ. Chi sợ lúc này ngay đến chức vị chủ tịch tập đoàn, cậu ta cũng không thể làm tiếp được nữa, chưa nói đến việc cậu ta chưa thông qua đại hội cổ đông mà dám bán cổ phần ra ngoài. Anh ta phải phụ trách việc lần này thôi. “ Lục Kiếm Thăng nói xong, không nhịn được lại cười to lên.

Tần Thanh tức điên, xông tới dùng đầu mình dùng hết sức lực tông mạnh vào người anh ta.

Lục Kiếm Thăng đột nhiên dùng lực ném Tần Thanh đề trở lại trên giường nhỏ, khuôn mặt dữ tợn nói: “Ngược lại anh muốn xem cuối cùng em có điểm gì đặc biệt mà khiến anh ta mê luyến em đến thế.”

Lời còn chưa dứt, anh ta bắt đầu lôi kéo quần áo trên người Tần Thanh.

Mặc cho Tần Thanh liều mạng gào khóc giãy dụa, mắng mỗ, cầu xin nhưng đều không thể ngăn lại động tác của anh ta.

...

Con thống khổ qua đi, cuối cùng Tần Thanh cuộn thân thể mình nằm nghiêng sang một bên, dây trói trên người cô cũng được tháo ra.

Giờ khắc này, hai mắt như nhìn vào nơi hư không vô thần.

Lục Kiếm Thăng kéo chân mông qua góc giường, che đậy thân thể của Tần Thanh. Anh ta cũng xích lỏa thuận thể nằm xuống, ôm thân thể Tần Thanh từ phía sau lưng.

Theo đuổi lâu như vậy, chính anh cũng không hiểu mình thích cô ấy thật lòng hay giả dối. Mọi thứ như thật như mơ khiến anh không thể phân biệt được.

Anh thì thầm bên tai Tần Thanh nói: “Chúng ta cùng bỏ đi! Rời xa nơi này để không ai biết chúng ta đi đâu. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, anh sẽ đối xử tốt với em. Hiện tại trong tay anh đã có đủ tiền, đủ cho chúng ta sống an nhàn cả đời.”

Khóe mắt Tần Thanh rơi xuống một giọt lệ, khiến khuôn mặt vốn đã khô lại lần nữa thấm đẫm nước mắt.

Cô chậm chậm ngồi dậy, nhặt y phục của mình trên nền đất, sau đó đi về phía góc phòng cầu thang.

Lục Kiếm Thăng nắm áo cô lại, còn hỏi: “Em muốn đi đâu? Đi đâu cũng được mà.”

Tần Thanh đi lên boong thuyền, ánh sáng lóa mắt khiến cô híp mắt. Trước mặt là biển xanh mênh mông vô bờ bến, nước biển một màu xanh lam phản chiếu hình ảnh chiếc du thuyền to lớn sang trọng kia.

Đình đầu chọt thuyền đến cánh quạt quay từ máy bay, Tần Thanh và Lục Kiếm Thăng cùng nhau ngẩng đầu kên bầu trời, chợt thấy một chiếc trực thăng xoay quanh họ.

Còn chưa đợi bọn họ định thần, chỉ nghe một tiếng súng vang lên, rung động khắp một góc trời.

Tần Thanh xoay người, sau khi thấy Lục Kiếm Thăng trúng đạn, đau đớn ngã trên boong thuyền thì cô cũng hoảng hồn.

Cô nhìn thấy Tổng Vũ Thành từ đầu một con thuyền khác nhanh chóng chạy tới. Tổng Vũ Thành nhìn cô với vẻ mặt đầy lo lắng.

Phản ứng đầu tiên của Tần Thanh là ngheh đón nhưng sau đó cô lại dừng chân, ánh mắt đau đớn nhìn anh.

Tổng Vũ Thành vội chạy tới gần, dang hai tay như muốn ôm cô vào lòng.

Tần Thanh lắc đầu, không ngừng lùi về sau.

Tổng Vũ Thành cũng ngừng lại khó tin nhìn cô đang tránh xa mình từng bước.

Lúc này Tần Thanh mặt đầy nước mắt, sợi tóc ngồn ngang, cổ áo bị xé rách, đáng vẻ vô cùng chật vật.

Ánh mắt Tổng Vũ Thành loé ra đau đớn. Anh đột nhiên xông tới, mạnh mẽ ôm cô vào lòng: “Đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi, chỉ cần em còn sống là tốt rồi.”

Tần Thanh đau khổ gào khóc trong lòng ngực vạm vỡ, cứng rắn của anh.

Tổng Vũ Thành ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng an ủi.

Một lát sau anh buông Tần Thanh ra, xoay người đến chỗ Lục Kiếm Thăng đang bị ngất xỉu trên boong thuyền.

Tổng Vũ Thành mạnh mẽ đá Lục Kiếm Thăng một cước, sau đó anh giờ súng trong tay mình và nhắm bắn.

Vào giờ khắc này, Lục Kiếm Thăng bỗng nhiên mở mắt ra. Anh ta nhanh chóng cầm cây gậy, tàn nhẫn dùng hết sức lực đập vào tay Tổng Vũ Thành.

Súng trong tay Tổng Vũ Thành bị đập xuống, đổi sang hướng khác.

Lục Kiếm Thăng xông đến, cùng Tổng Vũ Thành đánh nhau một trận.

Tổng Vũ Thành ra quyền hết sức tàn nhẫn, Lục Kiếm Thăng gất gao ôm lấy eo anh không buông. Hai người cứ đánh nhau ở trên boong thuyền như thế, bất phân thắng bại, không ai có thể can ngăn.

Tần Thanh kinh sợ đến mức liên tục hét lớn, cô lại liên tục đánh về phía hai người đàn ông kia. Trong lúc hoảng loạn, cô nhanh chóng nhặt cây súng lên, run rẩy không dám kéo cò súng, một mặt sợ Tổng Vũ Thành bị thương, một mặt lại không dám giết Lục Kiếm Thăng.

Trong lúc luống cuống, cô giờ nòng súng lên trời bắn chỉ thiên “đùng đoàng”. Tiếng súng vang lên hòa cùng tiếng sóng biển như thể hiện nỗi bi phẫn trong lòng cô. Hai người đàn ông rút cuộc cũng tỉnh trí, họ dừng lại cuộc đánh nhau và cùng quay về phía cô.

Lúc này, Tần Thanh chậm rãi đem nòng súng nhắm ngay đầu của mình.

Lục Kiếm Thăng kinh ngạc, Tống Vũ Thành khiếp sợ.

Nước mắt Tần Thanh rì rào chảy xuống, cô lầm bầm nói: “Đều là do em sai, đều do em sai. Nếu không có em, mọi chuyện sẽ không đến nông nỗi này.” Cô nhìn về phía Tống Vũ Thành, ánh mắt thống khổ mà tuyệt vọng, nói: “Nếu như có kiếp sau, chúng ta cũng đừng gặp lại. Nếu có gặp lại thì cũng đừng như kiếp này, em không muốn lại anh em, chỉ muốn làm người yêu của nhau thôi.”

Tống Vũ Thành nghe vậy, khoé mắt chảy xuống hàng lệ, anh cẩn thận đi gần tới cô. Anh càng tiến tới thì cô càng lùi về phía sau. Cuối cùng anh cũng không dám làm bừa, ánh mắt cầu xin nhìn cô nghẹn ngào nói: “Kiếp này chúng ta cũng có thể khỏe mạnh sống bên nhau, không ai có thể ngăn cản chúng ta. Em cũng đã nói, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều sẽ không bỏ anh sao.”

Tần Thanh lùi tới mạn thuyền, phía sau mặt biển màu lam chát chứa một khoảng trời u ám.

Cô thâm tình chăm chú nhìn Tống Vũ Thành, ngón tay từ từ dùng sức.

“Không! Không được!” Tống Vũ Thành thống khổ lắc đầu, hết sức hoảng sợ với tay về phía cô.

Lúc này, Lục Kiếm Thăng đang nhăn nhó đau đớn chợt nhận được một cú điện thoại.

“Nhảy xuống biển! Nhảy xuống ngay.” Tống Viễn Hưng ra lệnh trong điện thoại.

“Cái gì?” Lục Kiếm Thăng khó có thể lý giải được hỏi.

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe “ầm” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ du thuyền bị nổ tung, ánh lửa tung toé, khói đen mù mịt bay lên.

Lục xung kích cực lớn ném ba người hòa vào trong biển.

Hai ngày sau, Tống Vũ Thành tỉnh lại trong bệnh viện. Anh bị mất xương sườn, tổn thương nội tạng, cần một thời gian an dưỡng.

“Tần Thanh ở đâu?” Anh tỉnh táo hỏi.

Bên cạnh giường bệnh, Trần Thụy e dè lắc đầu.

Tống Vũ Thành đột nhiên ngồi dậy, hoàn toàn không để ý vết thương đau nhức, kinh hoàng thét lớn: “Cô ấy ở đâu? Rốt cuộc cô ấy ở đâu chứ?”

“Cậu đừng kích động” Trần Thụy đề anh lại nói: “Chúng tôi đang tìm.”

Tống Vũ Thành không tin, tàn nhẫn nắm cánh tay Trần Thụy: “Đều không thể tìm được hai người bọn họ sao?”

“Lục Kiếm Thăng vẫn đang hôn mê, không biết còn có thể tỉnh lại hay không?” Trần Thụy âm trầm nói: “Tung tích Tần Thanh đến nay còn chưa rõ, có thể đã...”

“Không thể! Không thể!” Tống Vũ Thành giãy giụa muốn xuống giường, “Cậu hãy sắp xếp mọi người đi tìm, nhất định phải tìm cho được cô ấy. Cô ấy sẽ không chết, nhất định cô ấy còn sống.”

Thời gian trôi qua từng ngày nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có tin tức của Tần Thanh. Tống Vũ Thành vô cùng hoảng sợ, cũng khổ sở, giãy dụa nhớ nhưng cô.

Trần Thụy nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng bệnh, quay về bóng lưng đang đứng bên cửa sổ nói: “Tống Viễn Hưng trong quá trình chạy trốn, bị các anh em ta bắt được. Tôi tự ý nhét mấy bao bạch phiến và đưa ông ta đến cục cảnh sát. Quảng đời còn lại có lẽ sẽ ở trong nhà lao. Mặt khác, tình hình công ty cũng đã ổn, nhưng...” Anh ta âm thầm thở dài, nhẹ giọng nói “Liên quan đến thân phận Tần Thanh, việc này đã bị mạng lưới truyền thông truy đuổi ráo riết nên tôi thấy chúng ta vẫn nên làm một lễ tang, để...”

“Cô ấy chưa chết.” Tống Vũ Thành đột nhiên xoay người, ánh mắt đỏ vẫn nói: “Cô ấy còn sống sao lại làm lễ tang?”

“Tôi biết.” Trần Thụy mau mau động viên anh “Tôi Die nda n*****Sóc****Là*****Ta*****le q u u ydo n, biết cô ấy nhất định còn sống sót. Chúng ta làm tang lễ chỉ vì che giấu tai mắt mà thôi. Đợi khi việc này lắng xuống, chúng ta sẽ cho cô ấy một thân phận mới.” Anh ta đi tới, khoác vai Tống Vũ Thành với ý tứ sâu xa nói: “Như vậy, đối với người, đối với cô ấy, không phải là toàn vẹn đời đường sao?”

Tống Vũ Thành bình tĩnh lại, cương trực đứng yên hồi lâu, cuối cùng gật gù: “Cứ làm vậy đi nhưng cậu nhất định phải tiếp tục tìm cô ấy.” Anh xoay người, lại nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa kiên định nói: “Cô ấy nhất định còn sống, tôi nhất định có thể tìm thấy cô ấy.”

Mà ở một nơi nào đó thuộc vùng dân cư hẻo lánh, Tần Thanh lẳng lặng ngồi trước cửa sổ. Chân trái cô đang phải bó bột bằng thạch cao, đi đứng thật

sự rất bất tiện, ánh sáng từ ngoài cửa sổ len lỏi vào chiếu sáng một góc phòng, ánh mắt cô mờ mịt mở to, tan rã ngửa đầu nhìn một mảnh bầu trời xám xịt.

Cửa phòng được mở ra, một thanh niên cao gầy bước tới gần cô, đưa tờ bìa đến trước mặt cô.

Tần Thanh quay đầu lại, khuôn mặt trắng bệch không có bất kỳ biểu lộ gì; Cô cúi đầu xem báo một cách chăm chú.

Ngoài cửa sổ, có một số xe bán hàng rong đi trên đường, thấp thoáng đâu đó còn có tiếng hát của ai vang vọng lại khiến lòng cô u ám.

...

Đã nói cùng nhau vượt qua mọi khó khăn đau khổ

Yêu là gì sao lại khổ đau đến thế?

Sự xuất hiện của em chính là một sai lầm

Thứ em đang nắm giữ không phải là hạnh phúc

Anh vĩnh viễn không hiểu được em yêu anh đến chừng nào

Em không thể hiểu rõ con người anh

Em vĩnh viễn không hiểu tình cảm dịu dàng trong lòng anh là thế nào?

Em có cảm giác mình đang tiến vào từng lớp sương mù

Em vĩnh viễn không hiểu tình cảm dịu dàng trong lòng anh là thế nào?

Em đã nhiều lần mơ mình được gặp lại anh

Em vĩnh viễn không hiểu tình cảm dịu dàng trong lòng anh là thế nào?

Cuối cùng chúng ta vẫn là những kẻ cô độc

...

Trên mặt Tần Thanh chính là đau đớn đến cùng cực. Cô thì thầm nói: “Lý Hạ, vì sao lại cứu em? Sao không để em chết luôn đi?”

“Bây giờ không phải mọi chuyện tốt lắm rồi sao? Em kiên trì không muốn đi gặp anh ấy, không phải là em mong muốn kết quả như thế này sao?” Lý Hạ nắm tay cô, cúi người nhẹ giọng nói: “Đây chính là cơ hội thứ hai của em đấy.”

Nước mắt Tần Thanh từng giọt từng giọt rơi xuống, cô không ngừng gật đầu: “Đúng, không có em, anh ấy mới sống tốt. Em không thể khiến anh ấy hạnh phúc được thì đành buông tay thôi.”

“Sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh em.” Lý Hạ ôm Tần Thanh đang liên tục gào khóc trong lòng mình, thương tiếc nói: “Bất luận đi đến đâu, anh vẫn sẽ luôn bên cạnh em.”

Hoàn chính văn.

Vậy là truyện hoàn rồi nhé các mem. Cảm ơn các nàng đã luôn luôn ủng hộ mình. Mong rằng các nàng cũng vẫn theo dõi tiếp những bộ truyện sau của mình nhé. Một lần nữa cảm ơn các nàng rất nhiều..... bla....bla

Ngoài ra, đây là bộ truyện mình edit mừng sinh nhật diễn đàn. Chúc diễn đàn luôn thành công, phát triển và là một sân chơi hữu ích cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Phạm Tình Tục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.